ഗ്രന്ഥവിഹാരം

(പുസ്തകനിരൂപണസമുച്ചയം)

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:

വള്ളത്തോൾ

പ്രസാധകൻ:

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാര്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഗ്രന്ഥവിഹാരം

(പുസ്തകനിരൂപണസമുച്ചയം)

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:

വള്ളത്തോൾ

പ്രസാധകൻ:

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാര്

മംഗളോദയം അച്ചുകൂടം.

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

൧൧൦൩

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പകൎപ്പവകാശം ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്ന്

ഈ പുസ്തകം തൃശ്ശിവപേരൂർ മംഗളോദയം പുസ്തകശാലയിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ൧ ക. ൪ ണ. വിലയ്ക്കു കിട്ടും

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പ്രധാനമായ ചില തിരുത്തുകൾ

അവതാരിക.

9. നിശ്ചയ...

10. ഓച്ചു

82. ഓച്ച

14. മടങ്ങി

ഒന്നാം ഭാഗം.

പ്രാമാണിക...രായ ... പ്ര ...ിപ്പാറ ...വരായാലെങ്കിലും, ...ധ്ക്കും ഈ ഗ്രന്ഥ ...ത്താവ് ... പ്രയോഗിപ്പാറില്ലാത്തവയു ... പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ... ചെയ്ത, പ്രത്യ...പ്പെട്ട...ക പ്രതിപത്തി, നിഷ്ക... ഈ ഭാഗത്തിൽ അവിടവിടെ ...ാവുന്നതു, യഥാക്രമം പ്രസിദ്ധി ...പ്പ, പ്രത്യ...സിദ്ധ ... പ്രതിപത്തി, ശുദ്ധാന്തി എന്ന ...ത്തി വായിക്കണം.

3 1. 'പിറ'

6-ാം ഭാഗം കഴിഞ്ഞു, ...ാം ... ങ്ങൾക്ക് 9—16 എന്നാക്കമിട്ടിട്ടുള്ള 17—24 എന്നു തിരുത്തണം.

12. ഗലാഭം

25. ക്കൊതിയ

28. കടമണി

29. ണ്ട് അത് ഒരു

8. കടമണി

...ത്താത്രയാവധൂതശീതാനിശ്ച... ...ത്തിൻെറ ആദ്യഭാഗം ... ...ത്തിൻെറ മാന്ത്യനെഴുതിയതായറിയുന്നു.

3. 20. ഒരവധൂ

25. സൂക്ഷ്മകാര

,, 9. 21. സവിസ്തര

0. 6. പിഴവ്

3. 8. പരീക്ഷണ...ാടനാ

6. 14. കഴിവുള്ളവരായി

9. 21. (ഭോക്തി)

രണ്ടാം ഭാഗം.

5. 23 സംസ്കൃതനാടക

9. 11. പ്രസ്ഥാപ്പു...

0. 10. പൂത്തിന്നുമേ

1. 14. മധുപാന

56. 7. ...

59. ...

...കളിൽ ...

...ത്താനം. ...

59. 2. ...ിൻ

60. 10. ...

61 7. ...വ...ത്തി

63. 13. ...ിയെ

72. 20. ...ിയ്യൂരം

75 27 ...ിപ്രന്നമായ

81. 16. ...ിപന്നമായ

84. 27. ...പ്പെട്ടിട്ടും

87 2. ...

90. 8. ...

96. 18. ...ീരി

102. 30. ...യുവതിയെ

106. 15. പ്രകാശിതവുമായ

111. 15. ...

114. 7 ...ാഗമരി'

114. 13. യെ വിട്ട് താരിക...

...ഭഗവതിയെ ആരാധി...

121. 11 വിഷമ...

,, 23. മാധവീതി

128. 14. ...

135. 19 ...

146. 3. ചൂതാട്ടക്കാരൻ

150. 8. ...മണ്ഡപത്തിൽ

24. .. ...മായി വ...

നിസ്സംശയമായി ...

151. 4. ബി.ബ ഇവ

153. 18. ...

163. 11. സമത്ഥിച്ചിരി

165. 6. പറിച്ചുനട്ട...

169. 13. ...കാരമായി

183. 12. ...മാകയു

,, 20. ചിതമല്ലാത്ത

191. 30. മ...ക്ഷയാ

193. 18. സഹൃദയ

194. 12. അലിംഗ

195. 3. 'വിനാശകാ...

,, 4. '...ണിക...

,, 6. '...'

198. 29. സിദ്ധീകരിച്ചി

199. 21. താലപൂക്ക

201. 14. ...

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വിഷയാനുക്രമം.

ഒന്നാം ഭാഗം

1.	ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം	1
2.	ലീല.	6
3.	അന്യാപദേശമാല	14
4.	താമരശ്ശേരി	16
5.	നീതിബോധകഥകൾ.	14
6.	ദത്താത്രേയാവധൂതഗീത	28
7	ഭാരതകഥാനിരൂപണം	31
8.	കൃഷ്ണഗാഥ	38

രണ്ടാം ഭാഗം

1.	വേണീസംഹാരം	44
2.	ഭാഷാഭൈമീപരിണയം	46
3.	വിരഹതാപം	55
4.	അമ്പുനായർ	64
5.	പ്രതാപസിംഹൻ	67
6.	മംഗളമഞ്ജരി	70
7	വഞ്ചിരാജീയം	73
8.	സ്കാന്ദമഹാപുരാണം.	78
9.	പ്രഹസനമാല	86
10.	അരമനരഹസ്യം *	88
11.	സ്വപ്നവാസവദത്തം	95
12.	പഞ്ചരാത്രം	101

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

13.	രാമായണപാഠങ്ങൾ	104
14.	ശ്രീഹസ്തരത്നാവലി	107
15	സാഹിത്യപ്രകാശിക	111
16.	ശ്രീമാൻ ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലേ	116
17.	കവിതാമൃതം	119
18.	പ്രേമബന്ധം	121
19.	കേരളപാണിനീയം	126
20.	ജാഹനീറ	130
21.	ഭാഷാകർണ്ണഭാരം	134
22.	അംഗദൻ	139
23.	തിരുപ്പതിമാഹാത്മ്യം	142
24.	യോഗവാസിഷ്ഠം	146
25.	രാജാ കേശവദാസ്	155
26.	ഭാഷാവിലാസം 3-ാം പുസ്തകം	158
27.	,, 4-ാം പുസ്തകം	161
28.	കൃഷ്ണകാന്തന്റെ മരണപത്രം *	165
29.	പ്രഭുകുമാരൻ	173
30.	വീരവരൻ അഥവാ രാജഭക്തി	177
31.	കള്ളന്റെ കള്ളൻ *	179
32.	വാടിയ പൂവ്	184
33.	കോമളവല്ലി	188
34.	ഒരു പിതൃഭക്തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യാഗം	189
35.	ദമയന്തി	193
36.	സുധാബിന്ദു *	196

* നിരൂപകൻ: ന ലപ്പാട്ട നാരായണ മേനോൻ.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അവതാരിക.

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ പത്രാധിപരുടെ നിലയിൽ 'കേരളോദയ'ത്തിലും 'ആത്മപോഷിണി'യിലും എഴുതിയിരുന്ന പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത ഏതാനും നിരൂപണങ്ങളുടെ സങ്കലനമാണ് ഈ 'ഗ്രന്ഥവിഹാരം'. പത്തുപതിനഞ്ചുകൊല്ലം മുമ്പു നിന്നുപോയ ഒരു വർത്തമാനക്കടലാസ്സായ കേരളോദയത്തിന്റെ ഏതാനും ലക്കങ്ങൾ മാത്രമേ രണ്ടുമൂന്നിടത്ത് അന്വേഷിച്ചതിന്റെ ഫലമായി കിട്ടിയുള്ളു; * അവയിൽനിന്നു കിട്ടിയ ചില നിരൂപണങ്ങളാണ് ഇതിൽ ഒന്നാംഭാഗമായി ചേർത്തിട്ടുള്ളത് ആത്മപോഷിണിയിലേതായ രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ നിരൂപണങ്ങളിൽ, 'അരമനരഹസ്യം' 'കള്ളന്റെ കള്ളൻ' 'കൃഷ്ണകാന്തന്റെ മരണപത്രം' 'സുധാബിന്ദു' എന്നീപ്പുസ്തകങ്ങളുടെ നിരൂപണങ്ങൾ ശ്രീമാൻ നാലപ്പാട്ട നാരായണമേനോൻ അവർകൾ എഴുതിയവയും പത്രാധിപരുടേതായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവയുമാണ് 'സ്വപ്നവാസവദത്ത'നിരൂപണമാകട്ടെ, പരേതനായ സ്വദേശാഭിമാനി കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള (ബി. എ.) ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച വള്ളത്തോൾ എഴുതിക്കൊടുത്ത് ആത്മപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതത്രേ.

തിരഞ്ഞു കിട്ടിയവയിൽ, പുഴുവർഷക്കൂണുകളെപ്പോലെ നശിക്കുവാൻവേണ്ടിമാത്രം ഉണ്ടായ പുസ്തകങ്ങളെപ്പററിയുള്ള

* ഏതെങ്കിലും പുസ്തകനിരൂപണമടങ്ങിയ കേരളോദയത്തിന്റെ വല്ല ലക്കങ്ങളും കൈവശമുള്ളവരോട്, ആ ലക്കമോ ആ പുസ്തകനിരൂപണത്തിന്റെ ഒരു ശരിപ്പകർപ്പോ എന്റെ പേർക്കയച്ചുതന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ കിട്ടുന്ന നിരൂപണങ്ങൾ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ച് ഇതിന്റെ അടുത്ത പതിപ്പിൽ ചേർത്തുകൊള്ളാം.

പ്രസാധ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

നിരൂപണങ്ങൾ സാമാന്യമായി ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടില്ല; എന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ള പുസ്തകങ്ങളെപ്പററിത്തന്നെ പ്രയോജനവശാൽ അവഗാഢമായി വിമശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ആ വക വിമശനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുമില്ല. നേരേമറിച്ച്, പ്രസിദ്ധന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ളവയും ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നവയുമായ പുസ്തകങ്ങളെപ്പററിയുള്ളതായാലും, അത്ര അവഗാഢമായിട്ടില്ലാത്ത നിരൂപണം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്തത് 'രാമചരിതം' 'കണ്ണശ്ശരാമായണം' തുടങ്ങിയ പ്രാചീനകൃതികളുടെ നിരൂപണങ്ങൾ ഈ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടും. ആത്മപോഷിണിയിലെ 'പ്രരോദന'നിരൂപണം സ്വീകരിക്കാഞ്ഞതിനുള്ള കാരണമാകട്ടെ, അതാരെഴുതിയോ, ആ മാന്യസഹൃദയനു സ്വന്തം പേർ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു സമ്മതമല്ലെന്നുള്ളതാണ്

നിരൂപണങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തൽ, കാരണവശാൽ പറയത്തക്ക വ്യവസ്ഥയൊന്നും നോക്കാതെയാണ് വേണ്ടിവന്നത് എന്നുമാത്രമല്ല, അക്കാര്യത്തിൽ കുറഞ്ഞൊരനൌചിത്യവും വന്നുപോയിട്ടുണ്ട് 'അരമനരഹസ്യ'ത്തിൻെറ നിരൂപണം ആദ്യം ചേർത്തിട്ടുള്ളതിലാണ് ഇതു വ്യക്തമായിക്കാണുക; സ്വതന്ത്രതജ്ജമഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പററിയുള്ള രണ്ടുമൂന്നു നിരൂപണങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് അതെഴുതിയിട്ടുള്ളതെന്ന് അതിൻെറ ആരംഭം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഈദൃശമായ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം മിക്കവാറും സ്പഷ്ടമാണ് മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ അഭിനന്ദനീയവും അനുകരണീയവുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥനിരൂപണരീതി ഉണ്ടായിവരുന്നില്ലെന്ന ആക്ഷേപം ഏറിയ കാലമായി കേട്ടുതുടങ്ങിയിട്ട് അതു മുറുകി മുറുകി ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും കൊടുംപിരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ ഫലമായിട്ടു, കഴിഞ്ഞകൊല്ലം ഇടപ്പള്ളി സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ കാര്യവിചാരയോഗത്തിൽ, നിരൂപകസംഘം ഏർപ്പെട

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണ്ടുവാനുള്ള ഒരു പ്രമേയം, അദ്ധ്യക്ഷപീഠത്തിന്റെ പിൻപുറത്തോളം വന്നു; പക്ഷേ, എന്തോ, അതവിടെത്തന്നെ വിലയിച്ചുപോയി. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു മാന്യൻ ഒരു വിമർശമാസിക തുടങ്ങുവാൻ ആലോചിച്ചുവരുന്നതായും ഇയ്യിടയിൽ അറിവായിരിയ്ക്കുന്നു അത്തരം ഉദ്യമങ്ങൾക്ക് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം തുലോം സഹായമാകുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

എന്നാൽ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണരീതി ജാതിക്കുശുമ്പു വ്യക്തിപ്പക കക്ഷിവഴക്കു മുതലായവയാൽ ദൂഷിതമാകുന്നുണ്ടെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞുവരുന്നതു തികച്ചും സമ്മതിയ്ക്കാവുന്നതല്ല. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ കക്ഷിമത്സരവും ജാതിവഴക്കും മററുമുണ്ടെന്ന അപവാദം, അതു വേണമെന്നാഗ്രഹിയ്ക്കുന്ന ചിലരുടെ മുഖത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ട് അവരുടെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങിച്ചെല്ലുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. അഥവാ, മലയാളത്തിലെ ജാതിക്കുശുമ്പും ഒരു പാരാശരിയാണ്; അതിന്നു മഹാകവികളെത്തന്നെയും സൃഷ്ടിപ്പാൻ ത്രാണിയുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലോ! ആ നേരംപോക്കു നില്ക്കട്ടെ. നമ്മുടെ പത്രമാസികകൾ മിക്കതും കയ്യിൽകിട്ടിയ പുസ്തകത്തെ, അതു തുലോം നിസ്സാരമായിരുന്നാൽക്കൂടി, യുവഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്കു പ്രോത്സാഹകമാകുമാറു, സ്തുതിയ്ക്കുകയാണ് പതിവ്; നന്നെ സഹിച്ചുകൂടായ്കതോന്നിയാൽ മാത്രമേ അല്പാല്പം ആക്ഷേപിയ്ക്കുമാറുള്ളു. ഇപ്പറഞ്ഞതിന്നൊരുദാഹരണമാണ്, 'അരുണോദയം' മാസികയുടെ ഇക്കഴിഞ്ഞ വൃശ്ചികം ലക്കത്തിലുള്ള വനകുസുമനിരൂപണത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗവും:—

'പാഴ്പൊരാരാസുരവാഴ്ചയാം വേനലിൽ കേഴും ത്രിഭുവന ചാതകത്തെ
ഓടക്കുഴലിൽനിന്നൂറുമമൃതിനാൽ കോടക്കാർവർണ്ണ, നീയല്ലോ കാത്തതു.

എന്നീവിധത്തിൽ പദപ്രയോഗൌചിത്യം (ചാതകത്വകല്പനത്തിന്നനുസരണമായി കോടക്കാർവർണ്ണ എന്ന സംബോധികൊണ്ടു മേഘത്വം കല്പിച്ചതു്) കാണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതിലും 'വനകുസുമ'കർത്താവിനെ പ്രത്യേകം ശ്ലാഘിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു" എന്നു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

നിരൂപകൻ പറയുന്നു. നിരൂപകൻ തന്നെ ഈ കൃതിയെ ('ഗോകുലാഷ്ടമി') യാതൊന്നിനോടുപമിച്ചുവോ, ആ 'അമ്പാടിയിൽച്ചെല്ലുന്ന അക്രൂര'നിൽ,

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

എന്നിങ്ങിനെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെയോ, അല്ലെങ്കിൽ മറു പൂർവ്വകവികൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെയോ (പലരും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണിത്) അപഹരണമാണ്, വനകുസുമത്തിലെ ഈ പ്രയോഗം; അതിൽത്തന്നെ, 'കോടക്കാർവണ്ണ' എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു കൃഷ്ണനു മേഘത്തിന്റെ നിറം മാത്രമല്ലാതെ മേഘത്വം കിട്ടുന്നുമില്ല. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ കാടക്കുഴലൂത്തുകൊണ്ടാണ് ലോകത്തിലെ ആസുരപീഡ ശമിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞതിലെ അർത്ഥഹാനി വേറെയുമുണ്ട് എന്നിട്ടും ഹൃദയാലുവായ നിരൂപകൻ ആ യുവകവിയെ 'പ്രത്യേകം' ശ്ലാഘിക്കുകയല്ലേ ചെയ്തുള്ളൂ? പോരെങ്കിൽ,

[illegible]
[illegible]

എന്നുതുടങ്ങി രണ്ടുമൂന്നിടത്തുള്ള വാക്യവൈരുപ്യങ്ങൾ—അതും ഒരേ തരത്തിൽപ്പെട്ടവ—എടുത്തുകാണിച്ച്, അതൊക്കെ കാവ്യചാരുതയെ ബാധിക്കാത്ത നിസ്സാരദോഷങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞു കവിയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മറ്റൊരു നിരൂപകനാണെങ്കിൽ, 'ഈ പദ്യകാരൻ വാക്യരചനമുതൽ പഠിക്കണം', എന്നല്ലേ എഴുതുമായിരുന്നത്! അത്രമാത്രമോ?

[illegible]
[illegible]
[illegible]

എന്ന വരികളിൽ 'സ്വേദാംബുമുത്ത്' എന്നീ പദങ്ങളെ, വൈയാകരണന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ, അച്ചടിക്കാരന്റെ ശൃംഖല

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യോ (Hyphen) കാണാതെതന്നെ, സമസ്തപദമാക്കി, ഈ വരികളിലും മുൻപറഞ്ഞ വാക്യദോഷമുണ്ടെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിരൂപകൻ പറയുന്ന ദോഷം നിസ്സാരമാണെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ ബോധപ്പെടുവാൻ ഇതുതന്നെ ധാരാളമല്ലേ!

സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ രണ്ടു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ 'സാഹിത്യനായക'ത്വത്തിൽ നടക്കുന്ന ഒരു മാസികയിലുള്ളതാണല്ലോ എന്ന ഗൌരവബുദ്ധിയാലാണ് ഇതിവിടെ എടുത്തു കാണിച്ചത്. ഇങ്ങിനെ എത്ര പത്രാധിപന്മാരും മിക്കവാറും എത്ര പുസ്തകത്തോടും എത്രയും ഔദാസീന്യത്തായ ഒരു മനോഭാവത്തോടുകൂടിയേ പെരുമാറാറുള്ളു; ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേരിന്നോ ഗ്രന്ഥത്തിന്നോ കുറഞ്ഞൊരുൽകർഷംകൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും! മററു നിരൂപകന്മാരും സ്തുതിവിഷയത്തിൽ പ്രായേണ ഈ പത്രാധിപനിരൂപകന്മാരെ പിന്നിലാക്കിയതായിട്ടേ കണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളു.

എങ്ങിനെയോ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പംക്തിയിൽ സ്ഥലംപിടിച്ച വാശേഷിയോടു മല്ലിടുന്ന 'മഹാനുഭാവ'ന്മാരുടേ'യും അതുപോലുള്ള ചില ദുർവ്വാശിക്കാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും കാര്യത്തിൽ തീക്ഷ്ണമായ നിരൂപണം അത്യാവശ്യകമായിരിക്കെ, അതിലും നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാർ മിക്കവാറും സൌമ്യന്മാരായിട്ടേ പ്രവർത്തിക്കാറുള്ളു. ഇവരുടെ നിരൂപണായുധം കണ്ട് ആ ദുർഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പടം ഒന്നുകൂടി ഉയന്നു എന്നല്ലാതെ, ഒരിക്കലും താഴ്ന്നുപോയി എന്നു വരുന്നതല്ല. ഉദാഹരണമായി, 'സാഹിതി' മാസികയുടെ ൧൧൦൦-വൃശ്ചികം ലക്കത്തിലുള്ള 'അംബുജാക്ഷി' നിരൂപണം നോക്കുക: 'അംബുജാക്ഷി', നമ്പൂതിരിസ്സംബന്ധത്തെ ദുഷിക്കുവാനായി ലോകസ്വഭാവത്തേയും സുജനാഭിപ്രായത്തേയും സാഹിത്യവ്യവസ്ഥയേയുമെല്ലാം കല്പിച്ചുകൂട്ടി ഉല്ലംഘിച്ച, ഒരു നമ്പൂതിരിയുവാവിനേയും ഒരു നായർസ്ത്രീയേയും നായികാനായകന്മാരാക്കി, പതിനാറു സർഗ്ഗങ്ങളിലായി എഴുതപ്പെട്ട ഒരു പുതു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മഹാകാവ്യമാണ് നിരൂപകൻ ഇതിവൃത്തത്തിന്മേൽനിന്നു തുടങ്ങി ദോഷം പറയുന്നു: "ഈ ഇതിവൃത്തം ഇന്നു നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിലും നായർസമുദായത്തിലുമുള്ള പ്രാമാണികന്മാരായ സമുദായപരിഷ്കർത്താക്കന്മാരുടെ ആദർശത്തിന്നു പ്രതികൂലമാണ്" ഇതു കേട്ട് മഹാസാപൂർവ്വം 'അതേ, അതേ'എന്നു പറയുന്ന ഗ്രന്ഥകാരനോട് നിരൂപകന്നു പറയാനുള്ളതിത്രമാത്രം: "അതു തീർച്ചയായും ആക്ഷേപയോഗ്യമാണ്" ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു: "നിരൂപകനെപ്പോലുള്ള ചില പാത്രങ്ങൾ എന്റെ കാവ്യത്തിൽതന്നെയുണ്ട്!" നിരൂപകന്റെ ഇതിവൃത്തത്തിൽക്കാണുന്ന മറെറാരു ദോഷം, ഈ കഥ സമുദായസ്പർദ്ധയെ ജനിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നാണ് മറെറന്തു ദോഷമുണ്ടായാലും,അംബുജാക്ഷിയിലില്ലാത്ത ഒരു ദോഷമാണിത്.നായർപ്പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നമ്പൂതിരിസമുദായത്തെ ശകാരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്പൂതിരിപ്പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നായർസമുദായത്തെയും ശകാരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് ഗ്രന്ഥകാരനാകട്ടെ, മദ്ധ്യസ്ഥനായി നിന്നു രണ്ടു സമുദായത്തിലേയും നല്ല പാത്രങ്ങളെ (അദ്ദേഹത്തിന്നു സമ്മതമായ ആദർശമെടുത്തവരെ) പ്രശംസിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നായികയും നായകനുംതന്നെ ഭിന്നസമുദായങ്ങളിലുള്ളവരാണല്ലോ. അഥവാ, ഗ്രന്ഥകാരനോട് ആ രണ്ടു സമുദായക്കാൎക്കും സ്പർദ്ധയുണ്ടാവുമെന്നാവാം നിരൂപകന്റെ ആശയം. "മഹാകവിക്കുണ്ണങ്ങളായ കാവ്യലക്ഷണപദ്ധതികളൊന്നും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നില്ലെ"ന്ന പിന്നത്തെ ആക്ഷേപം അവതാരികാകാരന്റെ നേൎക്കുള്ളതാണ്; ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നേൎക്കുള്ളതല്ല. ഗ്രന്ഥകാരൻ മലയാളത്തിലെ പഴയ നടപടികളെ രക്ഷിക്കണമെന്നല്ലാതെ, കവികളുടെ പഴയ മാർഗ്ഗങ്ങളെ അനുസരിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത് അല്ലെങ്കിൽ,നിരൂപകൻ ഖണ്ഡിക്കുന്ന നോവൽസ്സമ്പ്രദായം ഇതിൽ വരില്ലായിരുന്നുവല്ലോ.

പതിനാറു സർഗ്ഗമുള്ള ഈ കാവ്യത്തിൽനിന്നു, നിരൂപ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കൻ മിറാക്കെട്ടെ തിരഞ്ഞെടുത്തു കാണിച്ച ആറപശബ്ദങ്ങളിൽ പകുതിയും സുശബ്ദങ്ങളത്രേ! ദുർഭിക്ഷം എന്നു നാമവിശേഷണമാകുന്നതുകൊണ്ടു (ദുർല്ലഭാഭിക്ഷായത്ര) 'ദുർഭിക്ഷത' ദാരിദ്ര്യമെന്നർത്ഥത്തിൽ തെററല്ല; 'യുവലക്ഷ്മി' എന്നതിന്നു യൌവനലക്ഷ്മി എന്നർത്ഥമാവാൻ യാതൊരു ക്ലേശവുമില്ല (നൃപശ്രീ മുതലായതു നോക്കുക); ക്ഷീണത്വമെന്നർത്ഥത്തിൽ 'ക്ഷീണം' മലയാളത്തിൽ പ്രചുരപ്രയോഗംകൊണ്ടു സാധുവാണ്; സമാസത്തിലായാലേ അസ്വരസമുള്ളു. ഈ നിരൂപകനോട് ഗ്രന്ഥകാരന് ഇങ്ങിനെ പറയാം: 'എന്റെ 'ക്ഷീണം' തീക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു, നിങ്ങളുടെ സ്വഭാഷാജ്ഞാനത്തിന്റെ ക്ഷീണം മാററുക: 'സ്വാധീനിച്ച്', സവിശേഷയോഗ്യത എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'പ്രത്യേകയോഗ്യത', 'ഓരോ സർഗ്ഗങ്ങൾ' (സർഗ്ഗം എന്നു മതി), 'നടത്തിക്കുവാൻ' (നടത്തുവാൻ) 'പറയിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്' (പറയിച്ചിരിക്കുന്നത്)—മുതലായവയാണ് ക്ഷീണത്തേക്കാൾ അസഹ്യങ്ങൾ'.

പാണ്ഡിതനും വിമർശകനുമാണെന്നു പണ്ടേക്കുപണ്ടേ വിളികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീമാൻ കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സതവർകളുടെ സാഹിത്യസാഹായ്യത്തോടുകൂടി നടക്കുന്ന ('സാഹിതി'യുടെ ൧൧൦൧ കുംഭം ലക്കത്തിലെ പ്രസ്താവനനോക്കുക) ഒരു മാസികയിൽ, അതിന്ന് 'ഒട്ടും ബോധിച്ചിട്ടില്ലാ'ത്ത ഒരു ദൃഷ്ടാന്തത്തെപ്പററിയുള്ള നിരൂപണത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗങ്ങളാണ് മുകളിൽ എടുത്തുകാണിച്ചത് അപ്പോൾ, മലയാളത്തിലെ ഇന്നത്തെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണരീതി പൌരോഭാഗ്യസ്പൃഷ്ടമാണെന്ന് എങ്ങിനെ പറയാം? ഒന്നുമാത്രം—അനുകമ്പാർഹം!

പാവം, ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ഗുണമാകട്ടെ ദോഷമാകട്ടെ പിഴക്കാതെ എടുത്തുപറവാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഈ നിരൂപകന്മാരോടാണോ, 'ഞങ്ങളുടെ നിരൂപണങ്ങൾകൊണ്ടു മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്നു ഗുണം വരുന്നില്ലല്ലോ!' എന്ന് ആ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വരാതിപറയാൻ പോകുന്നത്! നിരൂപ്യമാണമായ ഗ്രന്ഥ ത്തിലെ ഗുണങ്ങളേയും ദോഷങ്ങളേയും ശരിപ്പെടുത്തു പറ ഞ്ഞാൽത്തന്നെ, അതു നിരൂപണത്തിന്റെ ഭൗതികപിണ്ഡം മാത്രമേ ആയുള്ളൂ. ശ്രേഷ്ഠഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ശരിയായ ഗുണങ്ങ ളെ, ഉള്ളിൽത്തട്ടുമാറു വിവരിക്കുക; ദുർഗ്രന്ഥങ്ങളെ അച്ചട ച്ച പ്രസ്സിൽത്തന്നെ കെട്ടിക്കിടത്തി ദ്രവിപ്പിക്കുക — മുതലായ പരമോദ്ദേശങ്ങൾ സാധിക്കുമാറു നിരൂപണത്തിന്നു ശക്തി ചൈതന്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാകട്ടെ, മറ്റൊരു വഴിക്കത്രേ. 'ഗ്രന്ഥനിരൂപണം സമീചീനമായി സാധിക്കേണമെങ്കിൽ, അറിവുവേണം, നെറിവുവേണം, കാഴ്ചവേണം, കാമ്മവേണം — എന്നൊക്കെ കേട്ടാൽ നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാർ പകച്ചുപോവുക യില്ലയോ? 'നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണം ശരിയാവുന്നില്ലം, ശര യാവുന്നില്ല!' എന്നു മുറവിളിക്കൂട്ടുന്നവർതന്നെ, എന്തൊക്കെ യാണ് ശരിയാകാഴ്ക എന്നറിയുന്നുണ്ടോ; ആവോ? നിരൂപ ണങ്ങൾക്കുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് എന്നറിയാ തെ, അതിനെ പരിഷ്കരിക്കാൻ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമം എത്ര ത്തോളം വിജയപര്യവസായിയാവാം?

'മലയാളത്തിലെ നോവൽസ്സാഹിത്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെ ടുന്നില്ല; നാടകസാഹിത്യം അങ്ങിനെതന്നെ കിടക്കുന്നേ ഉള്ളൂ' എന്നും മറ്റുമുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ തീരുവാൻ പുരുഷകാ രവും ദൈവാനുകൂല്യവും എത്രകണ്ടു വേണമോ, അത്രകണ്ടുത ന്നെ നമ്മുടെ നിരൂപണപ്രസ്ഥാനത്തെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരു വാനും അവ കൂടിയേകഴിയൂ. ഗ്രന്ഥനിരൂപണം സാഹിത്യ ത്തിലെ ഒരു പ്രസ്ഥാനവിശേഷമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല; സാ ഹിത്യം പ്രപഞ്ചത്തെയും ജീവിതത്തെയും വിമർശിക്കുമ്പോൾ — അവയിലെ ഗുണദോഷങ്ങളെ ഹൃദയംഗമങ്ങളായ ശബ്ദാർത്ഥ ങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ —, നിരൂപണസാഹി ത്യം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ ആ വിധം വിമർശിക്കു ന്നു. നിരൂപകനു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ കാണുവാ നുള്ള സഹൃദയത്വവും വിദഗ്ദ്ധത്വവും മാത്രമുണ്ടായാൽപ്പോരാ,

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അവയെ ഹൃദയസ്പൃശിയാംവണ്ണം പ്രതിപാദിപ്പാനുള്ള കവിത്വവും രസികത്വവും കൂടിവേണം. കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്ന ഒരു കവി തന്റെ വിവിധകഥാപാത്രങ്ങളിലെന്ന പോലെ, നിരൂപകൻ, മഹാന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ ബഹുമാനം, കുട്ടിത്തരക്കാരിൽ അനുകമ്പ, സാഹിത്യലോകത്തിൽ തങ്ങൾ തിരെ അഹറിയാത്തതായ മാന്യസ്ഥാനത്തു ശാഠ്യംപിടിച്ചു കൂടുന്നകൂട്ടരിൽ തീക്ഷ്ണമായ പരിഹാസം മുതലായ ചിത്തവൃത്തികളെ, തന്റെ കലീനതയ്ക്കും ഗൌരവത്തിനും ഉടവുതട്ടിപ്പോകാതെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ ഇരിയ്ക്കണം. ഉന്നതമായ ആശയം, രസസ്ഫൂർത്തിയുള്ള പ്രതിപാദനരീതി, അഭിജാതമായ ഫലിതരസികത്വം മുതലായവ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനു വേണ്ടേടത്തോളം തന്നെ ഒരു വിമർശകാരനും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണം. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ നിരൂപണപ്രസ്ഥാനം അത്രയും അചേതനവും അനുകമ്പാർഹവുമായിരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു, മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള ഒരു നിരൂപണസാഹിത്യത്തിനു നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ പ്രചാരം വരുത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം സുഗമമോ സുസ്പഷ്ടമോ സുന്ദരമോ ആകുന്നതെങ്ങിനെ? എന്നിരിയ്ക്കിലും,

> 'കാലിനെ വിഴുങ്ങുന്ന കഷ്ടായപാതകളിലൂടെ
> കാഞ്ചി പിടിച്ചുംവെയ് നടക്കുന്നു നടക്കാട്ടാൻ'

ചില പുരോഗാമികൾ നമുക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പരേതനായ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള (ബി. എ.) വിദ്യാവിനോദത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന സി. പി. അച്യുതമേനോനവർകൾ തുടങ്ങിയ ആ പുകഴ്ന്ന പുരോഗാമികളിൽ വെച്ചു മഹാകവി വള്ളത്തോളിനുള്ളസ്ഥാനം അദ്വിതീയമത്രേ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരു മഹാകവിയോടു കിടപിടിയ്ക്കുന്ന ഒരു നിരൂപകൻ ഉണ്ടാവാൻ വയ്യ: ഏതു മഹാകവിയെപ്പററിയും അനേകായിരം നിരൂപകന്മാർ പിറുപിറുത്തു കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു; എല്ലാം തട്ടിനിരത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്ന കാലമാകട്ടെ, തന്റെ യാത്രയിൽ മഹാകവിക

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ളെ മാത്രം ഭാവിയിലേയ്ക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്തു കയ്യിൽ വെയ്ക്കുന്നു.

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ നിരൂപണാദർശങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ, അദ്ദേഹം ആത്മപോഷിണിയുടെ പത്രാധിപത്യം ഏറെറടുത്ത ആയിടയിൽ—൧൦൮൫ ധനുവിൽ— എഴുതിയ ഒരു പത്രാധിപക്കുറിപ്പിലെ ഒരു ഖണ്ഡികയിവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൽ ഔചിത്യക്കേടില്ല:—

പഠിപ്പും പരിചയവും പരന്ന വായനയുമില്ലെങ്കിലും, ഉള്ളിൽ തോന്നിയ അഭിപ്രായം, മനസ്സാക്ഷിയെ മാനിച്ചു തെല്ലും ഭയപ്പെടാതെ വെളിപ്പെടുത്തുക എന്നൊരു വ്രതം ഗ്രന്ഥനിരൂപകന്മാർ പരക്കെ അനുഷ്ഠിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു ഗ്രന്ഥം ഗുണൈകനിഷ്ഠമാണെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഗുണങ്ങളെ ഉദാരമായും പ്രശംസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിരൂപകന്റെ വൈദുഷ്യകീർത്തിക്ക് ഒരു ഹാനിയും വരാനില്ല! ഗുണസ്പർശമില്ലാത്തവ ദോഷപ്രഖ്യാപനം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന വായനക്കാരുണ്ടാവാം. എന്നാൽ, അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് നിരൂപകൻ ശ്രമിക്കുന്നത്, ദുർവാസനയ്ക്കു വളം കൊടുക്കുകയാണ്. സൗമ്യവും ഗുണാശംസയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നവയുമായ അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടു വേണം ദോഷങ്ങളെ ഉപന്യസിപ്പാൻ. തീക്ഷ്ണമായ ദോഷപ്രഖ്യാപനം, മേലിൽ നന്നാകുന്നവരായി കാണപ്പെടുന്ന യുവകവികൾക്ക് ഉത്സാഹഭംഗം വരുത്തിയേക്കുന്നതാകയാൽ, അവരെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വിശേഷിച്ചും, വർജ്ജനീയമാകുന്നു. എന്നാൽ, എങ്ങിനെയോ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ നിരയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു വാഗ്ദേവിയോടു മല്ലിടുന്ന 'മഹാനുഭാവ'ന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ, ഈ നിയമത്തിന് അല്പം ഭേദഗതി വരുത്തിക്കൂടെന്നില്ല; അതു പക്ഷേ, പ്രയോജനകരമായും ഭവിച്ചേക്കാം. ഈ തത്വം ഉള്ളിൽ വെച്ചുംകൊണ്ടാണ്, പ്രായേണ സി. പി. അച്യുതമേനോനവർകളും പരേതനായ രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകളും ഗ്രന്ഥവിമർശനം ചെയ്തിരുന്നത്. അവരെ അനുകരിപ്പാൻ ചില്ലറക്കാരെക്കൊണ്ടാവില്ലെന്നേ ഉള്ളൂ. ശ്രീമാൻ പിള്ളയുടെ അഭേദ്യമായ യശശ്ശരീരത്തിന്മേൽ, അദ്ദേഹം നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി ആക്ഷേപിച്ച ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഇപ്പോഴും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചെളി വാരിയെറിയുന്നതുതന്നെ, ആ ദീർഘവിശ്രമം അംഗീകരിച്ച തൂലികയുടെ അനിവാര്യശക്തിക്ക് ഉദാഹരണമാണല്ലോ. ഗ്രന്ഥനിരൂപണം സമീചീനമായി സാധിക്കേണമെങ്കിൽ, അറിവു വേണം, നെറിവു വേണം, കാഴ്ച വേണം, ഓർമ്മ വേണം എന്നതൊക്കെ പഴങ്കഥയായിപ്പോയി! ഇപ്പോഴത്തെ 'മഹാനിരൂപ-

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കന്മാർ; ദയ വിചാരിച്ചു ഗ്രന്ഥനിരൂപണത്തെ വൈരനിര്യാതനത്തിനുള്ള ആയുധമാക്കാതിരിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യുമോ, ആവോ!!”

ഇതിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്ന നിരൂപണാദർശങ്ങളിൽനിന്നു ലേശവും വ്യതിചലിച്ചുപോകാതെ—മനഃക്ഷുദ്രതയുടെ പുഴുക്കുത്താകട്ടെ, നിർദ്ദയത്വത്തിന്റെ പരുപരുപ്പാകട്ടെ, അപ്രഗല്ഭതയുടെ അയവാകട്ടെ എങ്ങും വന്നുപോകാതെ — അദ്ദേഹം നിരൂപണസാഹിത്യത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ചുപോന്നു. എത്രതന്നെ ക്ഷുദ്രമായ ഗ്രന്ഥമായാലും അതിൽ ലേശമെങ്കിലും ഗുണമുണ്ടെങ്കിൽ, സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയായ അദ്ദേഹം അതിനെ സവിശേഷമായെടുത്തു ശ്ലാഘിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആത്മപോഷിണിയിൽ അന്നെഴുതിയ ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങളിൽ പലതും ഇതിലേക്കു തെളിവു തരുന്നു; ഈ തിരഞ്ഞെടുത്തവയിലും അങ്ങിങ്ങു ചിലതു കാണപ്പെടും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദോഷോപന്യാസത്തിലുള്ള തീക്ഷ്ണതയും മാർദ്ദവവും, ദോഷങ്ങളുടെ ഗൗരവലാഘവങ്ങളെ അനുസരിച്ചിരിക്കും; ഇതു വശ്യവാക്കായ ആ മഹാകവിയുടെ ഒരു സവിശേഷഗുണമത്രെ. ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ നോക്കിയിട്ടു അദ്ദേഹം നിരൂപണമെഴുതാറുള്ളു. പക്ഷേ, അതു മററു ചില നിരൂപകന്മാർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ, ദോഷങ്ങളെ പൂഴ്ത്തിവെപ്പാനോ ആരോപിപ്പാനോ അല്ല: ഗ്രന്ഥകാരൻ അർഹിക്കുന്നതു നിർദ്ദയമായ നിരൂപണമോ സാനുകമ്പമായ ഉപദേശമോ എന്നു രിച്ചപ്പെടുത്താനാണ് അദ്ദേഹം ഇളയ പരിശ്രമങ്ങൾക്കു പാകംപോലെ വളം വെച്ചുകൊടുക്കും; മൂത്തുപോയ ദുശ്ചേഷ്ടിതങ്ങൾക്കു പരിക്കേല്പിക്കും; ആ ദുരഹങ്കാരികളായ ‘മഹാനുഭാവ’ന്മാർക്കു് എന്നെന്നും അറിയാതെ ചുമന്നുകൊണ്ടു നടക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം നല്ലൊരു പരിഹാസഭാണ്ഡം മുതുകത്തേററിക്കൊടുക്കും—എല്ലാററിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിജാതത്വവും മഹാസത്വതയും ഫലിതരസികത്വവും ആർദ്രമായ ശാസനോപദേശങ്ങളും തെളിഞ്ഞുകാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ—

*

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വാക്യങ്ങൾതന്നെ—എന്നെന്നും അക്ഷോഭ്യങ്ങളാണ് ഹാ, അന്ന് ആ പത്രാധിപപീഠം ആഹ്ളാദാഭിമാനങ്ങളാൽ എത്രമേൽ ആപൂർണ്ണമായിരുന്നിരിക്കില്ല! അത്, അസാധാരണമായ തന്റെ പ്രകാശവിശേഷത്താൽ കൈരളീസാഹിത്യത്തെ എത്രമേൽ മിന്നിത്തിളങ്ങിച്ചില്ല! പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടുണ്ടായ ഫലമെന്താണ്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാരവത്തരങ്ങളായ സാഹിത്യതത്ത്വോപദേശങ്ങളിൽ മററുള്ളവർ വേണ്ടിടത്തോളം ശ്രദ്ധവെച്ചുവോ? ഇതിന്നു, നിരൂപണം ചെയ്യപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽച്ചിലതിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പും, അതാതു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പിന്നത്തെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളും ഉത്തരം പറയും. അവർ കാണിക്കുന്ന ഈ അനാദരത്തിന്ന് അവരുടെ ദുരഹങ്കാരം മാത്രമാണ് കാരണമെന്നു കരുതേണ്ട; കക്ഷിമത്സരാദികളാൽ കലുഷീകൃതമായ അന്നത്തെ 'പത്രങ്ങളുടെ പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങളിൽ അഭിജ്ഞന്മാക്ക് അവജ്ഞ വദ്ധിക്കുകയും, അതു ക്രമേണ ഉത്തമപത്രങ്ങൾക്കുകൂടി അയശസ്കരമായിത്തീരുകയും' ചെയ്തതാവണം അതിന്നുള്ള മുഖ്യകാരണം. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു പത്രാധിപരുടെ പുസ്തകാഭിപ്രായത്തിന്നുള്ള വിലയെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ മലയാളിക്കിടവന്നിട്ടില്ല.

വള്ളത്തോളിന്റെ ആ നിരൂപണമാർഗ്ഗസഞ്ചാരംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഫലം പ്രധാനമായിട്ട് ഇതു മാത്രമാണ്: 'അദ്ദേഹം നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി ആക്ഷേപിച്ച ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാ'രും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വച്ഛമായ യശഃപുഞ്ജത്തിന്മേൽ ചേർ വാരിയെറിയുകയുണ്ടായി; ഇപ്പോഴും ചിലരതു തുടൎന്നുപോരുന്നു ഇതൊക്കെക്കണ്ടു വിവേകികൾ തൂകുന്ന വെൺപുഞ്ചിരിയാൽത്തന്നെ ആ യശസ്സ് അപ്പപ്പോൾ കഴുകപ്പെട്ടുപോരുന്നുണ്ട് പക്ഷേ, ആ ചേറെല്ലാം ചെന്നടിയുന്നതു നമ്മുടെ സാഹിത്യമാർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കുന്നു!

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഏതായാലും, മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണപ്രസ്ഥാനത്തെ പരിശുദ്ധവും പരിഷ്കൃതവുമാക്കുവാൻ കോപ്പുകൂട്ടുന്നവർ, മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവധാനപൂർവ്വം നോക്കിപ്പഠിയ്ക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമത്രേ.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം ഇടപ്പള്ളിവെച്ച് സ. കേ. സാ. പരിഷത്ത് ഒന്നാമതായി സമ്മേളിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു ബി. ഏ. ക്കാരൻ—അയാളുടെ പേരിവിടെ എഴുതുന്നില്ല—, അയാൾക്കു തീരെ അപരിചിതനായ ഇതെഴുതുന്നാളോട് ഇങ്ങിനെ പറയുകയുണ്ടായി: "ആത്മപോഷിണിയിൽ അന്ന് ആ 'സുധാബിന്ദു'നിരൂപണമെഴുതിയ വള്ളത്തോൾതന്നെയല്ലേ, ഇപ്പോൾ 'പാവങ്ങൾ'* ക്കനുകൂലമായി സംസാരിയ്ക്കുന്നത്! ആളുകൾക്ക് ഇത്ര വ്യത്യാസം വരാമല്ലോ." ഈയാൾതന്നെയോ ഈയാളുടെ സ്നേഹിതനോ എന്നറിഞ്ഞുകൂട, അതിന്റെ ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പു 'സമദർശി'പത്രത്തിൽ 'The Cage of gold'-ന്റെ <u>സ്വതന്ത്രതർജ്ജമയായ</u> 'ഊർമ്മിള'യെപ്പററി എഴുതിയ വിമർശത്തിൽ—ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാണ് ഓർമ്മ—, 'പാവങ്ങ'ളുടെ പരിഭാഷകനോട് ആത്മപോഷിണിയിലെ ആ സുധാബിന്ദുനിരൂപണം ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കുവാൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു! ഗ്രഹപ്പിഴയ്ക്ക് ആ സുധാബിന്ദുനിരൂപകൻതന്നെയായി പാവങ്ങളുടെ പരിഭാഷകൻ! അതിരിയ്ക്കട്ടെ. സുധാബിന്ദുനിരൂപണവും 'ലേ മിസറാബ്ൾ'ളിന്റെ പരിഭാഷയും ഒരേ ആദർശത്തെ മുൻനിർത്തി എഴുതപ്പെട്ടവയാണെന്നറിവാൻ അവ ശരിയ്ക്കു വായിച്ചുനോക്കുകയേ വേണ്ടു. അതു ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ, ഈ സാഹിത്യസഞ്ചാരികൾ

---

* ഫ്രഞ്ച് മഹാകവി വിക്തർ ഹ്യൂഗോവിന്റെ 'ലേ മിസറാബ്ൾ' ശ്രീ. നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ അവർകൾ തർജ്ജമ ചെയ്തു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ക്ക് ഇങ്ങിനെയൊരു കാലിടച്ച് പററിയത് അതുകൊണ്ടു —ഞാനാവത്തിക്കുന്നു—നമ്മുടെ എഴുത്തുകാർ മഹാകവി വ ള്ളത്തോളിൻെറ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവധാനപൂർവ്വം നോക്കിപ്പഠിക്കട്ടെ.

നമ്മുടെ യുവപണ്ഡിതന്മാരുടെ വിസ്തിത്തക്കവലവറയിൽ നിന്ന് ഇങ്ങിനെയൊന്ന്—ഇതു പക്ഷേ ഉള്ളവയിൽവെച്ചു തു ച്ഛമാവാം—ഇവിടെ എടുത്തുകാണിച്ചതു വെറുതെയല്ല. ഈ ഗ്രന്ഥവിഹാര'ത്തിലെ ഏററവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒരു സി ദ്ധാന്തത്തെപ്പററിയുള്ളതാണ ഈ ആക്ഷേപം; ഇതിൻെറ ര ണ്ടാംഭാഗത്തിലുള്ള നിരൂപണങ്ങളിൽ പകുതിയോളവും സം സ്കൃതത്തിൽനിന്നോ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നോ വിവത്തനംചെയ്യ പ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളെപ്പററിയുള്ളതാണല്ലോ. അവയിലെല്ലാം, അനുഗതതജ്ജമകൊണ്ടേ തജ്ജമയുടെ പൂർണ്ണഫലം സിദ്ധി യ്ക്കൂ എന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടുമൂന്നു ഉക്കാ ല്ലമായി അനുഗതതജ്ജമയെപ്പററി ചില ക്ഷുദ്രങ്ങളായ അഭി പ്രായങ്ങളും നിന്ദാഗർഭങ്ങളായ പരിഹാസങ്ങളും മഹാകവി വ ള്ളത്തോളിനെക്കൂടി സ്പശിക്കുമാറ് അവിടവിടെനിന്നു പൊങ്ങി പ്പുറപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവ, സ. കേ. സാ. പരിഷത്തിൻെറ മുഖ ത്തുപോലും സ്ഫുരിക്കുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉൽ കൃഷ്ടചിന്തനന്മാരായ ഉത്തമസാഹിത്യകാരന്മാർ ധാരാളം ഉ ണ്ടായിവരുന്നതിനുള്ള പ്രധാനമാഗ്ഗമാകട്ടേ, ഇതരമഹാഭാഷ കളിലുള്ള മഹത്തരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തജ്ജമചെയ്യപ്പെടുക കയാണ് അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടതിൻെറ ആവശ്യകതയെപ്പ ററിയും മൂലത്തിൻെറ ശരിപ്പകപ്പായിരിക്കണം തജ്ജമ എ ന്നതിനെപ്പററിയും, ഈ ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിൽക്കാണുന്ന നിരൂ പണങ്ങളിലെന്നപോലെതന്നെ, മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ഇ യ്യിടെയായി മൂന്നുനാലു സഹൃദയസമാജങ്ങളിൽവെച്ചു സന്ദർ ഭവശാൽ ഊന്നിയുന്നിപ്പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട് ഇക്കഴിഞ്ഞ സ. കേ. സാ. പരിഷദ്ദ്വിതീയസമ്മേളനത്തിൻെറ നിവ്വാഹക

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

സംഘാദ്ധ്യക്ഷന്ന് അദ്ദേഹം അയച്ച എഴുത്തിലും ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നുവല്ലോ:—

"ഇതരമഹാഭാഷകളിലെ ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംക്രമണം നമ്മുടെ ഭാഷ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനു വിശേഷിച്ചും പ്രയോജനപ്പെടുമെന്ന് അറിയാമല്ലോ. അതിനാൽ വിവർത്തനത്തിനു [illegible] ഭവാനുടെ ഒരു സംഘം ഉടനടി നിയമിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിലും ഇതിലും ചേരുന്ന വകയല്ലാത്ത എല്ലാ [illegible] അല്ലെങ്കിൽ സ്വതന്ത്രതർജ്ജമ വാ ജ്ജനിയമമാണെന്നു ഞാൻ പലപ്പോഴും [illegible] ച്ചുകൊള്ളട്ടെ. [illegible] അതിലെ [illegible] പരിഷ്കൃതഭാഷയാലും [illegible] പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത [illegible] ദുർബ്ബലയായ മലയാളഭാഷ എന്തിനു കൈക്കൊള്ളുന്നു? ഇത്രയും പരിമിതങ്ങളായ നിർജ്ജീവങ്ങൾകൊണ്ടു ശമിപ്പിക്കപ്പെടാവുന്നതാണോ, നവീനകൈരളിയുടെ ജ്ഞാനതൃഷ്ണ? ഈ അശക്തിവിശേഷത്തിന്റെ [illegible] ങ്ങളിലൂടെ മേല്പോട്ടു കയറുവാൻ വരാകിയായ കൈരളിയെക്കൊണ്ടു ഇപ്പോഴും പാഴ്ശ്രമം ചെയ്യിക്കുന്നതെന്താണ്?"

ഈ ഉജ്ജ്വലാശയങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരവ്യാഖ്യാനങ്ങളത്രെ, ഈ ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിലുള്ള വിവർത്തിതഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ. വിവർത്തിതഗ്രന്ഥങ്ങളെ മൂലത്തോട് ഒത്തുനോക്കി നിരൂപണം ചെയ്യുക എന്ന പാരതന്ത്ര്യം സ്വതന്ത്രതർജ്ജമക്കുറുകാരായ ആധുനികനിരൂപകന്മാൎക്ക് അസഹനീയമായിരിക്കാം; എന്നാൽ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ അന്യസാഹായ്യം സ്വീകരിച്ചും ആ 'പാരതന്ത്ര്യ'ത്തെ ചുമന്നുപോന്നു. അതിനാൽ, സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥവും തർജ്ജമഗ്രന്ഥവുമല്ലാത്ത നപുംസകങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൈരളിയെ ആശ്ലേഷിപ്പിക്കുന്നതിലെ അന്യായ്യതയും 'പോരായ്മ'യും നിഷ്പ്രയോജനതയും എത്രകണ്ടുണ്ടെന്ന് ഈ നിരൂപണങ്ങൾ വ്യക്തിയോടും ശക്തിയോടും കൂടെ ഉൽഘോഷണം ചെയ്യുന്നു. അനുഗതപരിഭാഷയ്ക്കൊരുമ്പെട്ടാൽത്തന്നെ, വല്ല കരുത്തും കരുതലും ഇല്ലെങ്കിൽ, പരിഭാഷകന്ന് എത്രയെത്ര അബദ്ധങ്ങൾ പററാമെന്നും ഈ നിരൂപണങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നു.

തർജ്ജമയെപ്പററിയുള്ള തെററിദ്ധാരണ കേരളീയരിൽ എത്ര കനത്തിലാണ് ഇഴുകിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക: രണ്ടുരണ്ടരക്കൊല്ലംമുമ്പു തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധീ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കരിച്ച 'കണ്ണശ്ശരാമായണം' ബാലകാണ്ഡത്തിന്റെ 'അവതാരക'ത്തിൽ—അതെഴുതിയ ആൾ വലിയ പേരെടുത്ത ഒരു പണ്ഡിതനാണ്—ഇങ്ങിനെ എഴുതിക്കാണുകയുണ്ടായി: "തൎജ്ജമയെന്ന പഴിപറഞ്ഞ് ഏതാദൃശഗ്രന്ഥങ്ങളെ (കണ്ണശ്ശരാമായണാദികളെ) അനാദരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതിൽപ്പരമായ ബാലിശത സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ സംഭവിക്കുവാൻ ഇല്ലതന്നെ. തൎജ്ജമകളിൽ ആവാപോദ്വാപങ്ങൾമൂലം സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ് പ്രാചീനകേരളകവികൾ, എന്നറിയുമ്പോൾ അവരിൽ ഈ പരിവാദത്തിനു അവകാശം കാണുകയില്ല." നമ്മുടെ പൂൎവ്വകവികളുടെ ശ്രമം അന്നത്തെ പൌരജനങ്ങൾക്കു കഥയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു. അതിന്നായി അവർ സംസ്കൃതപുരാണേതിഹാസങ്ങളെ അനുസരിച്ചു, ചില്ലറ ലടത്തുമാത്രം വിവൎത്തകത്വം വഹിച്ചു, കാവ്യനിൎമ്മാണംചെയ്തു. ഇന്നത്തെ വിമൎശകന്മാരാകട്ടെ, അതു പിടിച്ചു തൎജ്ജമചെയ്യൽ പരിവാദഹേതുവായി കരുതുന്നു! അതുകൊണ്ടാണപ്പോൽ, വാല്മീകിപ്രഭൃതികളായ വന്ദ്യകവികളുടെ മുമ്പിൽ നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ സ്വാതന്ത്ര്യം 'പ്രകടിപ്പി'ച്ചത്! അഹോ, അവർ, കണ്ണശ്ശൻ മുതൽപേർ, സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, രാമായണഭാരതാദിസനാതനഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാതിരുന്നു എങ്കിൽ, മലയാളികളുടെ സ്ഥിതി എന്താകുമായിരുന്നു! കേരളീയസാഹിത്യം എവിടെയാകുമായിരുന്നു!!

മുകളിലുദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങളുടെ 'ബാലിശത'യെ കയ്യിലെടുത്തു താലോലിയ്ക്കുന്നവയാണ്, ആ അവതാരകത്തിലെ അനന്തരവാക്യങ്ങൾ: "ഒരേ വസ്തുവെ പ്രതിപാദ്യമാക്കി, സ്വതന്ത്രരായ രണ്ടു മഹാകവികൾ രചിച്ച നാടകങ്ങൾക്കൊപ്പം ഇവ രണ്ടും (വാല്മീകിരാമായണവും കണ്ണശ്ശരാമായണവും) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. രണ്ടു കവീശ്വരന്മാരും പരസ്പരം വിധേയരാകാതെ, ഒരേ കഥാവസ്തുവുംകൊണ്ടു സ്വച്ഛന്ദം സഞ്ചരിക്കുക

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യാണ്. ചിലപ്പോൾ അവർ രണ്ടു പേരും ഒരു സരണിയിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടേക്കാം; അതു കേവലം അവിതർക്കിതമായ ഒരു സംഭവമെന്നേ വിചാരിക്കാനുള്ളൂ. എന്തെന്നാൽ, ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അവർ വീണ്ടും അകന്നു യഥാപൂർവ്വം ഏകാന്തഗമനം ചെയ്യുന്നു ഇങ്ങനെയാണ് കവികോകിലങ്ങളായ വാല്മീകിയും കണ്ണശ്ശനും രാമായണത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നത്." കണ്ണശ്ശരാമായണം വാല്മീകിരാമായണത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യതർജ്ജമയാണെന്നും മറ്റും ഇതിന്നു മുമ്പേത്തെ ഖണ്ഡികകളിൽ എടുത്തുപറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു നമുക്കു മറക്കുക; ഈ ഭാഗത്തു, കണ്ണശ്ശൻ വാല്മീകിരാമായണം വായിച്ചിട്ടേ ഇല്ലെന്നു ധ്വനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും സഹിക്കുക; കണ്ണശ്ശൻ രാമായണം നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ വാല്മീകിയെന്നപോലെ, വാല്മീകി രാമായണം രചിക്കുമ്പോൾ കണ്ണശ്ശനും വിധേയനായിട്ടില്ലപോൽ! ഭഗവൻ വല്മീകജന്മാവേ, അവിടുന്ന് 'അഭിനവകല്പദ്രുമഹമാല'യിലെ ഈ രണ്ടാം നമ്പർ പുസ്തകം ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കിയിട്ടു മതിയായിരുന്നില്ലേ, രാമായണം നിർമ്മിക്കുക? ശ്രീനാരദന്നും ബ്രഹ്മാവിന്നും വിധേയനായിത്തീർന്ന അവിടുന്ന് എന്തുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ കണ്ണശ്ശന്നുമാത്രം വിധേയനാവാൻ മടിച്ചു!

ഈ പ്രകരണം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു, നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യതർജ്ജമകളാണ് വേണ്ടതെന്നു ഹൃദയപൂർവ്വം വിചാരിക്കുന്നവരോട് ഇതുംകൂടി പറഞ്ഞുനോക്കട്ടെ: ഇന്നു പുസ്തകമെഴുതി, നാളെ അച്ചടിച്ചു, മററന്നാളെയ്ക്കു വിററുതീരണമെന്നുമാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നവരല്ല നിങ്ങളെങ്കിൽ; മലയാളഭാഷ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടാലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, തങ്ങൾക്കു മഹാകവികളും സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരുമായേ കഴിയൂ എന്നല്ല നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശമെങ്കിൽ; നിങ്ങൾ ലോകോത്തരങ്ങളായ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതിയ മഹാത്മാക്കളുടെ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അരികത്തു ചെല്ലുവിൻ. അവരെക്കണ്ടാൽ, അവരുടെ വന്ദ്യ പാദസന്നിധിയിൽ നിങ്ങളുടെ ശരീരം സാഷ്ടാംഗമായി പതിച്ചുകഴിയും. യാവചിലരുടെ അരികത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മൂദ്ധാവു കുനിയുന്നില്ലയോ, ഇടത്തരക്കാരായ അവരെ നമ്മുടെ കൊച്ചുസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നതു പതുക്കെ മതി. എവിടെയെവിടെ നിങ്ങളുടെ ശിരസ്സു സ്വയം ചാഞ്ഞുപോകുന്നുവോ, അവിടെയവിടെ കഴിവുള്ളേടത്തോളം അനുസരിപ്പാനല്ലാതെ, സ്വാതന്ത്ര്യം കാട്ടുവാൻ—സ്വേച്ഛപോലെ ചേഷ്ടിയ്ക്കുവാൻ—നിങ്ങൾക്കൊരിയ്ക്കലും തോന്നുകയില്ല, ഹൃദയമുണ്ടെങ്കിൽ.

കൈരളീപുണ്യപരിപാകമായ കേരളവാല്മീകി ഇതിൽ അവിടവിടെ ഹിതവും പ്രിയവുമായി ഉപന്യസിച്ചിട്ടുള്ള കാവ്യോപനിഷദ്രഹസ്യങ്ങളെ ശ്രദ്ധാലുക്കളായ യുവകവികൾ ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം ഉരുവിട്ടു പഠിക്കട്ടെ. മലയാളഭാഷയുടെ മംഗളോദക്കത്തിന്നായി, മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെ അനുസരിച്ചു കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്ന പല യുവകവികളും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിവരുന്നുണ്ട്; അതിൽ വാസനാബലമുള്ളവരായിട്ടും ചിലരുണ്ട് പക്ഷെ, പരിജ്ഞാനവും പരിചയവും വിരളമാകയാൽ അവൎക്ക വള്ളത്തോൾക്കൃതികളുടെ ബാഹ്യരൂപത്തെയല്ലാതെ—അതുതന്നെ പലപ്പോഴും ബഹുരൂപോലെയാകുന്നില്ല--, ആഭ്യന്തരസാരത്തെ അനുവത്തിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ല. വഴിപിഴയ്ക്കാതിരുന്നാൽ കാലംകൊണ്ടു നേരെയാവുമെന്നാശിയ്ക്കാം. എന്നാൽ, വിവേകഹീനരായ ചില വിമശകന്മാർ 'നിങ്ങളുടെ കവിതയ്ക്കു വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ സാഹോദര്യമുണ്ട് അതാ, നിങ്ങൾ വള്ളത്തോളിനെപ്പോലെയായി!' എന്നും മററും പറഞ്ഞ് അവരെ മേനികേററുന്നു. 'എനിയ്ക്കു കവികളുടെ ഇടയിൽ സ്ഥാനമുണ്ടോ?' എന്നു ചോദിയ്ക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരനോട് അവർ പറയുന്നതിതാണ്: 'എന്ത്! നിങ്ങൾ മഹാകവിയല്ലേ!!' ഈ കനം

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കൂടിയ പ്രശംസ ഉത്തിഷ്ഠമാനന്മാരായ യുവകവികളെ ഇരു ന്നേടത്തുതന്നെ ഇരുത്തുന്നു; പോരാ, കിഴ്പോട്ടമത്തുന്നു. ഇളയ ചെടികൾക്കു കടുത്ത വെയിലെന്നപോലെ കനത്ത പേമാരിയും നാശഹേതുവാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കൂട്ടം യുവകവി-വിമൎശകന്മാരെക്കൊണ്ടു പൊറുതിമുട്ടിയിട്ടാണല്ലോ, ആത്മപോഷിണിയിലെ ആ ഗ്രന്ഥവിഹാരപംക്തിയിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിക്കാണുന്നതു്:—

അതാതു സന്ദർഭത്തിന്നു തികച്ചും അനുഗുണങ്ങളായ പദങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവയെ ദുഃശ്രവതാദിദോഷങ്ങൾ പറ്റാതെ ഭംഗിയിൽ പലവിധം വിന്യസിച്ചാൽ മാത്രമേ രസഭാവങ്ങൾ ശരിക്കു പുറപ്പെടുകയുള്ളു എന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രാചീനകവികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന നിർബ്ബന്ധം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. നമ്മുടെ നവീനകവികൾ ഇങ്ങിനെയൊരു സംസാരമേ കേട്ടിട്ടില്ല; 'വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം' എന്ന മുദ്രാവാചകത്തെ മുക്തകണ്ഠം ഉൽഘോഷിക്കുന്ന ഫെഷാനിസ്റ്റുകളുടെ കോലാഹലമായിരിക്കാം. അഥവാ, കൂട്ടിനുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെന്താണു്? അവർ കവിത ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു; ഇന്നത്തെ കൂട്ടരാവട്ടെ, കവിത 'എഴുതു'ന്നവരാണല്ലോ (മധ്യകേരളമാതൃകകൾ പു. വ്യ; ല. ന.)

യുവകവികളുടെ സവിശേഷശ്രദ്ധയെ ഇതിലെയ്ക്കാകൎഷിപ്പാൻ, ഇതിലധികം ഇവിടെ പറയേണ്ടതില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ, പലതരത്തിലും വഴി തെററി നടക്കുന്ന ഇന്നേത്തെ യുവകവികൾക്കു വേണ്ടുവോളം ശാസനോപദേശങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിൽനിന്നു കിട്ടുമെന്നു പറയുന്നില്ല. പണ്ടേത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെല്ലാം പോയി, പുതുപ്രസ്ഥാനമെന്ന പുറംപൂച്ചുകൊണ്ടു കൺമയക്കുന്ന ദുഷ്കാവ്യങ്ങൾ നാൾക്കുനാൾ പെരുക്കുകയും, സാഹിത്യലോകത്താൽ സാദരം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലമാണിതു് 'പുതുപ്രസ്ഥാനം' എന്നുള്ള ആ ലഹരി പിടിപ്പിക്കുന്ന പേർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന വിഭ്രമം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു നോക്കുക: ഇന്നേത്തെ ഉൽപതിഷ്ണുക്കളിൽ അഗ്രേസരനും പാശ്ചാത്യപൌരസ്ത്യവിദ്യാസമ്പന്നനുമായ ഒരു വിമൎശകവീരൻ, വാസനയോ അഭ്യാസമോ വേണ്ടതിൻവണ്ണമില്ലാത്ത ഒരാളെഴ

*

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തിയ ഏതാനും നിസ്സാരപ്രബന്ധങ്ങളെ, 'പ്രസ്ഥാന'ശബ്ദത്താൽ അനുധാളിച്ച, കേരളത്തിലെ സാഹിത്യവ്യാപാരികളുടെ മുമ്പിൽ 'നിങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തമമാതൃകകളാണ് ഇവ' എന്നു പറഞ്ഞ് അവതരിപ്പിച്ചിട്ട് അധികം മാസങ്ങളായിട്ടില്ല! കല്പാന്തയശസ്സുകളായ കവീശ്വരന്മാരാൽ അനുസൃതമായ പഴയ പ്രസ്ഥാനം, ശ്ലാഘനീയമായത്, അശക്തരും അവ്യുൽപ്പന്നരുമായ കുകവികളുടെ തായാട്ടുകൊണ്ടാണല്ലോ; മലയാളത്തിൽ അചിരാവതീർണ്ണമായ പുതുപ്രസ്ഥാനത്തിനും അതേ ദശ താമസിയാതെ വന്നേക്കുമൊ എന്നു ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു—അത്രക്കുണ്ട് ഇന്ന് അവ്യുൽപ്പന്നരായ, പോരെങ്കിൽ ദുരഹങ്കാരികൾ കൂടിയായ കുട്ടിക്കവികളുടെ തള്ളിക്കയററം. നിരൂപകന്മാരാണെങ്കിൽ, കണ്ടതൊക്കെ 'അസ്സല്, അസ്സല്!' എന്നുമാത്രം പറവാനറിയുന്നവരും. ഈ സ്ഥിതിക്കു, അഭ്യുദയാഭിലാഷികളായ യുവകവികൾ—എന്തു ചെയ്യണമെന്നു പറയട്ടെ!—അതേ, തൻെറ ഇടം വിടാതെ നില്ക്കുക; പ്രശംസയിൽ മയങ്ങാതെ, സദ്യോയശസ്സു കാംക്ഷിക്കാതെ, 'ഞാൻ അല്പജ്ഞനാണ്' എന്ന ബോധത്തോടും ഏകാന്തശ്രദ്ധയോടുംകൂടി പ്രയത്നം ചെയ്യുക.

ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിലെ നിരൂപണങ്ങളിൽ മിക്കതിലും നിരൂപ്യമാണമായ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള വളരെ അപശബ്ദങ്ങൾ എടുത്തു തിരുത്തിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്; അവയിൽ അധികവും, ഗ്രന്ഥകാരൻ കയ്യിലിട്ടു ഞെരിച്ചു തോന്നിയേടത്തെയ്ക്കെറിഞ്ഞ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളാണ് സ. കേ. സാ. പരിഷത്തിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷപീഠംകൂടി ഏതോ അശക്തിയുടെ നിർബ്ബന്ധപ്രേരണയാൽ സംസ്കൃതാപശബ്ദങ്ങളെപ്പററി ശ്ലാഘാശിപ്രസംഗം ചെയ്യുന്ന ഇക്കാലത്ത്, ആ ഭാഗത്തെപ്പററിയും രണ്ടു വാക്കു പറയാതിരുന്നുകൂടല്ലോ.

പല നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പേ വ്യവഹാരദശയിൽനിന്നു വിഭ്രംശിച്ച സംസ്കൃതത്തിലെ പദങ്ങളുടെ ശക്തി വ്യുൽപ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നന്മാക്കുതന്നെയും സുജ്ഞേയമല്ല; സംസ്കൃതവ്യുൽപത്തിയുള്ളവരുടെ സംഖ്യ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞാണ് വരുന്നതും. അതുകൊണ്ട് അപശബ്ദങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ കുറെയൊക്കെ വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയില്ല; പ്രാമാണികനായ പ്രൊഫസർ തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയവർ അതിന്നനുവാദവും തന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഇന്ന വഴിക്കേ ഇത്രയൊക്കെയേ പിഴച്ചുപോകാവൂ എന്നില്ലാത്ത അവ്യുൽപ്പന്നതയുടെ ദുർവ്യാപാരങ്ങൾക്കെല്ലാം സമ്മതം മൂളുവാൻ നിന്നാൽ അതിന്നെവിടെയാണൊരതിൎത്തി? 'പാതിത്യ'മുള്ളവനു 'പേതിതപം'കൊടുക്കുന്ന കൂട്ടർ ചെയ്യാൻ വയ്യാത്തതായിട്ടെന്തുണ്ട്?

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന് ഏതാനും വാക്കുകൾ മലയാളനിഘണ്ടുവിൽ പകൎത്തിയിട്ടതിന്നുശേഷം നമുക്ക് ആ മൃതഭാഷയെ പരിത്യജിയ്ക്കാമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഉമ്മറത്തു കുറെ വാക്കുകൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടേച്ചു മടങ്ങിപ്പോവുകയാണ് സംസ്കൃതഭാഷ ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, നമുക്ക് അവയെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഉപയോഗിയ്ക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, മലയാളവും സംസ്കൃതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ആ നിലയ്ക്കുള്ളൊന്നല്ല; വേർപെടുത്തിക്കൂടാത്തതും വേർപെടുത്താവുന്നതല്ലാത്തതും ആന്തരവുമായ ഒരു ബന്ധം അവയ്ക്കു തമ്മിലുണ്ട്. പ്രൌഢിയും ഓജസ്സും ചിലപ്പോൾ മാധുൎയ്യംകൂടിയും ഗൈൎവ്വാണിയിൽ നിന്നാണ് കൈരളിയ്ക്കു കൈവരുന്നത്. മലയാണ്മയുടെ ചരിത്രവും തത്ത്വവും അറിവാനാഗ്രഹിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഭാഷാഭിമാനിയ്ക്കു സംസ്കൃതപരിചയം കൂടാതെ കഴികയില്ല. മലയാളത്തിൽ ഒരു സാഹിത്യകാരന്ന് അവികലവും ശാശ്വതവുമായ യശസ്സുണ്ടാവേണമെങ്കിൽ, അതിന്നാവശ്യമായ ഭാരതീയസംസ്കാരബോധവും ഭാരതീയസാഹിത്യപരിചയവും സംസ്കൃതഭാഷാസേവനംകൊണ്ടല്ലാതെ സമ്പാദിയ്ക്കാവതല്ല. അതുകൊണ്ടു, സംസ്കൃതാഭിജ്ഞരായ സഹൃദയന്മാർ, മറ്റുള്ളവർ വലിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്ന അപശബ്ദങ്ങളെ ഗളഹസ്തം ചെയ്യുന്നതിൽ ജാഗരൂകരായിരു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നേ കഴിയൂ. ഇതിന്നു നമ്മുടെ മഹാപണ്ഡിതന്മാരോട് ഞാനപേക്ഷിക്കുന്നില്ല; മാതൃഭാഷയിൽ അസഹ്യങ്ങളായ പലപല അപശബ്ദങ്ങളും കടന്നുകൂടുമ്പോൾ, 'ചെറുപുസ്തക'ങ്ങളും 'പ്രസിദ്ധീകരണ'ങ്ങളും 'ലേഖന'ങ്ങളും 'ശേഖരിക്കുന്നത്' ഇല്ലാതാക്കുവാനും, 'മുൻഗാമി'കളേയും 'പിൻഗാമി'കളേയും നശിപ്പിക്കുവാനുമാണല്ലോ അവർ അശ്രാന്തമായി പരിശ്രമം ചെയ്യുന്നത്

എന്തുതന്നെയായാലും, ഇന്നേവരെയെന്നപോലെ, മേലിലും പല അപശബ്ദങ്ങളും മലയാളത്തിലെയ്ക്കു കടന്നുവന്നുകൊണ്ടേ ഇരിക്കും; ഇന്നത്തെ ജീവിതത്തിന്നാവശ്യമില്ലാത്തതും വിഷമതരവുമായ സംസ്കൃതഭാഷ പഠിച്ചിട്ട സാധിക്കുമോ, എല്ലാവക്കും ഗ്രന്ഥമെഴുതാൻ? പഠിച്ചവരിൽത്തന്നെ പലരും, ശബ്ദശക്തിഗ്രഹമില്ലാക്കയാലും അപശബ്ദപരിശീലനത്താലും ധാരാളം തെററി പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാലും നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയുടെ നിത്യസഹചാരിണിയായ ഗൈർവ്വാണിയെ ഒരു വിധത്തിലും ചീത്തപ്പെടുത്താതിരിക്കേണ്ടതു തങ്ങളുടെ കടമയാണെന്നു മലയാളികൾ ഓർമ്മ വിടരുത്

എന്തിനു സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെപ്പററി പറയുന്നു? സ്വഭാഷാപദങ്ങളെത്തന്നെ തെററാതെ പ്രയോഗിക്കുവാൻ ത്രാണിയുള്ളവരായി ഇന്നു നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ എത്ര പേരുണ്ടാവും? അവരിൽ പലക്കുമുള്ള 'ബുദ്ധിക്കുമ്മത'ന്നെ ഇതിന്നു ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ മറുപടി പറയുന്നുണ്ട് ലിപിവിന്യാസത്തെററു തുടങ്ങി, സംഹിതയും തന്മൂലമായ സന്ധികാര്യവും വേണ്ടേടത്ത് അവ ചെയ്യാതിരിക്കുക ('ആരാധ്യൻ ആകുന്ന വിഗ്രഹം രാജവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുള്ള രസികരത്നം ആയി കൂടാരത്തിനകത്തോട്ടു പ്രവിഷ്ടൻ ആയി', 'ഒരു എപ്പാട്' എന്ന തരത്തിലും മററും), അസ്ഥാനത്തിൽ അവ ചെയ്യുക, വിസന്ധി ചെയ്യുക (ഉം: പലയാളുകളുമിങ്ങിനെയെഴുതാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വുണ്ട്), നാമപദങ്ങളെ നാമവിശേഷണമായി പ്രയോഗിക്കുക ('തിട്ടക്കമായ ജോലി,' 'പുതുമയായ സിദ്ധാന്തം' തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണം) മുതലായി എത്രയെത്ര അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങളാണ് പേരെടുത്ത എഴുത്തുകാർകൂടി തട്ടിവിടാറുള്ളത്! ശൈലീഭംഗം മുതലായ വാക്യവൈകൃതങ്ങളാണെങ്കിൽ സർവ്വത്ര സുലഭങ്ങളാണ് ഇക്കഴിഞ്ഞ സ. കേ. സാ. പരിഷത്തിലെ ഒരധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിലുള്ള ഈ ഭാഗം നോക്കുക:"......................... ഇംഗ്ലീഷിൽ ചിന്തിച്ചിട്ട്, അതു മലയാളത്തിൽ ആക്കുന്നതു് ഇപ്പോൾ സാധാരണമാണ്. അതു നിമിത്തം ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകളും വാചകരീതിയും മലയാളത്തിൽ പരന്ന്, ഒരു വക ഇംഗ്ലീഷുമലയാളം സംഭാഷണത്തിൽ ധാരാളമായും ലേഖനങ്ങളിൽ കുറഞ്ഞൊന്നും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. പ്രസംഗങ്ങളിലും പത്രപങ്ക്തികളിലും ഈ പുതിയ ഭാഷ വളരെ പ്രചാരം വന്നിട്ടുണ്ട്." 'ഭാഷയ്ക്കു പ്രചാരം വന്നിട്ടുണ്ട്' എന്നോ, 'ഭാഷ പ്രചാരത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്' എന്നോ മറ്റോ അല്ലാതെ 'ഭാഷ പ്രചാരം വന്നിട്ടുണ്ട്' എന്നുള്ളത് എന്തു മലയാളമാണ്—സംസ്കൃതമലയാളമോ, ഹിന്ദിമലയാളമോ, ജർമ്മൻമലയാളമോ? ഇതിലും എത്രയോ കവിഞ്ഞ നിലയിലുള്ള വാക്യവൈരൂപ്യങ്ങൾ വലിയ വലിയ എഴുത്തുകാരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽത്തന്നെ ചുരുക്കമല്ല; പക്ഷേ, മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ശൈലീഭംഗം തുടങ്ങിയ ഭാഷാവൈകൃതങ്ങളുണ്ടെന്നു മുറവിളി കൂട്ടുന്ന മഹാനുഭാവന്മാർ, വാസ്തവത്തിൽ തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നാലോചിച്ചിട്ടല്ല അങ്ങിനെ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കുന്നതെന്നുകൂടി, മുകളിലെടുത്ത ഉദാഹരം ചുരുക്കത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

ഗദ്യകാരന്മാരുടെ ഈ ദുഷ്പ്രയോഗസഞ്ചയത്തിലെല്ലാ, പദ്യകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ വരികൊടുത്തുപോരുന്നു. തങ്ങൾക്കുമാത്രം പ്രയോഗിപ്പാൻ അവകാശമുള്ള പഴയ ഭാഷാപദങ്ങളുടെ മേലാണ് അവരുടെ തായാട്ടെല്ലാം. മുമ്പൊരിടത്തു പ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

രാമർശിയ്ക്കപ്പെട്ട ആ അചിരാവതീർണ്ണഗ്രന്ഥത്തിൽ പലേട ത്തായി, 'അരിയ ഭവഭയാബ്ധി' വിഷ്ണുവിൻെറ 'അരിയ നാസി ക' 'അണ്ടർകോനരിയ കോപമാന്നും' എന്നിങ്ങിനെ ഏ തിനേയും ഒരുപോലെ 'അരിയ' (=പ്രിയപ്പെട്ട) എന്ന പദം കൊണ്ടു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു ചില്ലറക്കാരനായ ഒരു സാഹി ത്യകാരനല്ല, പഴയ മലയാണ്മയിൽ പരമവ്യുൽപ്പന്നനും പ്രാ മാണികനുമാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കപ്പെട്ടുപോരുന്ന ഒരു വിഖ്യാ തഗ്രന്ഥകാരനാണ് അത്തരക്കാരെ അനുവർത്തിച്ചുപോരുന്ന മററുള്ളവരുടെ കഥ പിന്നെ പറയേണമോ?

'തേകന്നിട്ടം നിക്കടമെങ്കിലാലിൻ
തടത്തിലായാൽ തണലൂഴിയേല്ക്കാം.'

എന്നിങ്ങിനെ അലിംഗശബ്ദങ്ങളായ കർത്തൃകർമ്മങ്ങളെ (ഊഴി, തണൽ) മറിച്ചു വെയ്ക്കുക;

'ആ നിലത്തുടെഴുന്നള്ളി മഗധേശൻ
ഭൂനിലിമ്പന്മാരാലാവൃതനായ്.'

ഇത്യാദിവിസന്ധികൾ (നിലത്തുടെ+എഴുന്നള്ളി) ചെയ്യുക മുതലായവയെ ഇന്നും ചിലർ ആദരിച്ചു വരുന്നതു കാണു മ്പോൾ, ആ വകയെ ആർ ഒരു ദുസ്സാഹസത്താലെന്നപോലെ ആദരിച്ചു പോന്നുവോ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രാമാണ്യം മു ഴവൻ കിടക്കുന്നത് അവയെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിട്ടാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. എന്തിന്? നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ കുട്ടിത്തര ക്കാരായ കവിതക്കാർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന കുചേഷ്ടിതങ്ങൾക്ക് ഒരതി രും എതിരുമില്ലാതായിരിയ്ക്കുന്നു എന്നേ പറയേണ്ടു.

ഇവക്കു പാകത്തിൽ, സ്വഭാഷാപരിജ്ഞാനം കുറവാ യ ചില നിരൂപകന്മാരുമുണ്ട്. അതാതു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലു ള്ള അപശബ്ദങ്ങളേയും ദുഷ്പ്രയോഗങ്ങളേയും കണ്ടു പി ടിപ്പാൻ അവക്കറിവുമില്ല ഉത്സാഹവുമില്ല എന്നതിരിയ്ക്കട്ടെ; ഏതോ ദുഷ്പ്രേരണയാൽ വല്ല ഗ്രന്ഥത്തിലും അസാധുപ്ര

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യോഗങ്ങളുണ്ടെന്നു വരുത്താൻ മെനക്കെടുന്ന അവരുടെ കൈ ചെല്ലുന്നതെല്ലാം സാധുപ്രയോഗങ്ങളിലാവുകയും ചെയ്യും! 'ഗുരുനാഥൻ'മാസികയുടെ ഇക്കഴിഞ്ഞ തുലാം ലക്കത്തിലുള്ള 'ലോക'ത്തിന്റെ നിരൂപണം, ഇതു വേണ്ടുവോളം തെളിയിയ്ക്കുന്നു:

'ഇന്നാളോളം നിനക്കായുടലുതകിയതാം
സാധനത്തെപ്പുറംതൊ-
ണ്ടെന്നാക്കിത്തൊട്ടുകൂടെന്നൊരു നിലയിൽ
നിറുത്തിച്ചവല്ലോ, പുളിങ്ങേ!'

ഇത്യാദിപദ്യത്തിലെ ഉടൽ നല്കിയ (ഉടലായി നിന്ന) എന്നത്ഥത്തിലുള്ള 'ഉടലുതകിയതാം' എന്ന പ്രയോഗത്തെപ്പററി നിരൂപകൻ പറയുന്നു: "ഉതകുക എന്ന പദത്തിനു സാഹായികം (?) എന്നാണത്ഥം.........................അതുകൊണ്ടു് 'ഉടലിനു' എന്നല്ലേ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു്. അങ്ങിനെ അല്ലെങ്കിൽ അത്ഥഹാനി കൂടിയുണ്ടാകുന്നു." ഈ അല്പജ്ഞതയ്ക്കു ശിട്ടുകളിക്കാരുടെ 'ഉതധി'തന്നെ 'ദേസ്സ്യവെയ്ക്കുന്നു' എന്നു സമാധാനം പറയുന്നതാണു് പാകം;

'പത്ഥ്യം ഭക്തക്കു നല്കും ചില,രവരുതകാ
വാഞ്ഛിതം; വത്സലത്വാ-
ലത്ഥിച്ചീടുന്നതേകും ചില,രഹിതവിചാ-
രേതരം പ്രീതരായാൽ—
ഇത്ഥം ദൈവസ്വഭാവം...... ....'

(ഒറവങ്കര നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി—'ദേവീസ്തവം')

'ഭത്താവുമിയ്യുള്ളോൾക്കിങ്ങുണ്ടു—നൂൽചക്ര;-മിതു
ഭദ്രശബ്ദത്താലെങ്കൽത്തൂകുന്നു പ്രിയവാക്യം;
വെൺനൂൽത്തുമ്പുകളാലേ പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടിടുന്നു;
മന്ദിയാതെനിയ്ക്കുള്ളണമുടുപ്പുമുതകുന്നു.'

(വള്ളത്തോൾ—'ബഹിഷ്കൃതമായ അന്തജ്ജനം')

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്നും മററുമുള്ള പ്രാമാണികപ്രയോഗങ്ങൾ എടുത്തു കാണിയ്ക്കേണ്ടതു സന്ദിഗ്ദ്ധവിഷയങ്ങളിൽ മാത്രമാണല്ലോ. '.....................മോടിത്തികച്ചിൽ വെളിയിൽ വന്നാൽ മ യക്കേണ്ടതുണ്ടോ?' എന്ന ഭാഗത്ത്, "'ന്നു' ഹ്രസ്വമാക്കിയിരി ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പ്രയോഗാനർഹമെന്നു പണ്ടേപണ്ടേ വിധി ച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്" എന്ന നിരൂപകൻെറ അനായാസപ്രതി ജ്ഞ കേൾക്കുമ്പോഴും, 'പദമില്ലൊററമാത്രയിൽ' (കേരളപാ ണിനീയം— സൂത്രം ൧൭) എന്ന വൈയാകരണോക്തി ചൊ ല്ലിക്കേൾപ്പിയ്ക്കാനല്ല തോന്നുന്നത്; അദ്ദേഹം ആ 'ന്നു'വിനെ ഒന്നു ലഘുവാക്കി പ്രയോഗിച്ചു കാണിച്ചുതരുമോ എന്നു നമു ക്കു ചോദിയ്ക്കുക. കഷ്ടം, 'ചില്ലുകളെ ആധ്മാനം ചെയ്യുക' എന്നാരോ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളത് ഈ നിരൂപകനെ എത്ര വ ലിയ അബദ്ധത്തിൽച്ചാടിച്ചു! 'വംശക്കാർ+ആയ് (മുററുവി ന)+എങ്ങും എന്നീപ്പദങ്ങളെ ചേർത്തെഴുതുകമാത്രം ചെ യ്തിട്ടുള്ള 'വംശക്കാരായെങ്ങും' ഇത്യാദി സ്ഥലങ്ങളിൽ, നിഷ്കർ ഷിച്ചാൽ, സംഹിതയല്ലാതെ 'സംയോഗ ജന്യവികാര'ലക്ഷണ മായ സന്ധിയുണ്ടെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞുകൂട; നിരൂപകൻ പ റയുന്നതോ, ഇവിടെ കുസന്ധിയുണ്ടെന്നാണ്! ഇവിടെ മാത്ര മോ? "'വംശക്കാരായെങ്ങും' എന്നുള്ള കുസന്ധി പല ദിക്കി ലും കാണുന്നതു വലിയ കഷ്ടംതന്നെ." മതി. ഈ നിരൂപക നെപ്പററി ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞതുതന്നെ 'ബാലിശത'യാ യിപ്പോയോ എന്നു സംശയിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു:

'പെട്ടായ് നേക്കും മിനുപ്പുള്ളിലകളൊടഴകിൽ—
　　പ്പാർവിരിപ്പായ്പ്പടന്നി—
ട്ടൊട്ടാക്കും കാലണപ്പാൻ കൊതിയുതകിടമി—
　　ത്തൈച്ചെടിക്കൂട്ടമമ്പോ,
തൊട്ടാൽ വാടുന്നത,മ്മുള്ളുകൾ മുറിവു പെട—
　　ത്തുന്നതിന്നാണു—ദൈവം
തൊട്ടാവാടിയ്ക്കുതെത്തുന്നവിടെ നിറയുവാൻ
　　നൽവരം നൽകിയല്ലോ!'

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്ന് പദ്യത്തിന്ന്, "...   ...എന്നാ ൽകിൽ മുള്ള് വാടുന്നതാണെന്നു അത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനെ കാണുന്നുമില്ല വാടിയ മുള്ളു മുറിവുപെടുത്തുമെന്നു പറയുന്നതും അസംബന്ധമാണ്" എന്നു വിമർശം ചെയ്തു ഇാണല്ലോ ആ നിരൂപകൻ! ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നുള്ള ടിപ്പണം "സാമാന്യജനത്തിന് ഉപകരിക്കാത്ത"താണെന്നു നിരൂപകൻ ആദ്യമേ പറഞ്ഞതു വെറുതെയാണോ? ആ പദ്യത്തിന്നു, 'തൊട്ടാവാടിച്ചെടിയുടെ തൊട്ടാൽ വാടുന്നത്,+ആ+മുള്ളുകൾ മുറിവു പെടുത്തുന്നതിന്നാണ്" എന്നൊക്കെ പദച്ഛേദം ചെയ്ത് അനന്വയിച്ചത്ഥം പറയായ്കയാൽ, നിരൂപകന്ന് അതിൽ 'അസംബന്ധം' പറയേണ്ടിവന്നതു കണ്ടില്ലേ? ഇത്തരം 'ഗുരുനാഥ'ന്മാരുടെ, "ഈ 'ലോകം' സാമാന്യജനത്തിന് രുചിക്കുന്ന മട്ടിൽ ആയിട്ടില്ല," "ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും നമ്മുടേയും കാവ്യാസ്വാദനസ്വഭാവം ഭിന്നിച്ച രീതിയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നും മററുമുള്ള അത്യുൽതാപദേശങ്ങളെ അങ്ങിനെതന്നെ വിഴുങ്ങുവാനേ നമ്മുടെ പുസ്തകവായനക്കാരെക്കൊണ്ടാവുന്നു മുള്ളു!!

ഈ അപ്രകൃതസഞ്ചാരം ഇവിടെ നിത്തി, സുശബ്ദജിജ്ഞാസുക്കളായ സാഹിത്യകാരന്മാക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിൽനിന്നു വളരെ പഠിപ്പാനുണ്ടെന്ന പ്രകൃതത്തെ ഇവിടെ ഉപസംഹരിക്കുട്ടെ.

ചുരുക്കത്തിൽ മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളവയും ഇല്ലാത്തവയുമായ പലപല ഭാഷാസാഹിത്യതത്വങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകം, സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഒരു സാധാരണ സാഹിത്യശാസ്ത്രമത്രെ. സവ്വോപരി ഇത് ഒരു മാതൃകാഗദ്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥംകൂടിയാണ് ഇക്കായ്യത്തിൽ ഇതിനോടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്താവുന്നതായി നമുക്കൊരു ഗ്രന്ഥമുള്ളതു 'സാഹിത്യസാഹ്യ'മാണ് സാഹിത്യസാഹ്യം, ഗദ്യകൃതിപ്രണയനത്തിൽ അനുസരിക്കേണ്ട തത്വങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന

*

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തൊന്നിച്ച സ്വയം ഒരു ഗദ്യമാതൃകയെ ഉദാഹരിയ്ക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു; തത്തോപന്യാസങ്ങളെക്കാൾ അധികം സ്വരൂപം കൊണ്ടു സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിയ്ക്കുന്നൊന്നാണ് ഈ ഗ്രന്ഥവിഹാരവും.

വള്ളത്തോളിന്റെ ഗദ്യരീതി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യരീതിയെപ്പോലെതന്നെ, ഒട്ടും താഴെയല്ലാതെ, പ്രൌഢവും പ്രസന്നമധുരവുമാണ്; സംസ്കൃതോപസ്കൃതമായ മലയാണ്മയുടെ പ്രകൃതിസൌഭാഗ്യവും പ്രശയസൌഷ്ഠവവും തെളിയിച്ചു കാണിയ്ക്കുന്നതത്രേ വള്ളത്തോളിന്റെ ഗദ്യരീതി; ഉജ്ജ്വലങ്ങളും ഉചിതങ്ങളുമായ അലങ്കാരങ്ങളണിഞ്ഞു വന്ദ്യസഖിയായ ഗൈർവ്വാണിയുടെ കൈകോർത്തുപിടിച്ചു സാരവും സാരസ്യവും തികഞ്ഞ ഫലിതങ്ങൾ പറഞ്ഞു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടും, ഹൃദയസ്പൃശികളായ പ്രൌഢവിഷയങ്ങളിലേയ്ക്ക് അപാംഗവീക്ഷിതമയച്ചുകൊണ്ടും, അസ്ഥാനത്തിലോ അശക്തമായിട്ടോ ഒരു പദവും വെച്ചുപോകാതെ, സവിലാസം സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന നമ്മുടെ മാതാവായ സാക്ഷാൽ കൈരളീദേവിതന്നെയാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ ഗദ്യരീതി—ഹാ, ഭവ്യവും ദിവ്യവുമായ ആ സരസ്വതിനിഷ്യന്ദത്തെ വർണ്ണിപ്പാൻ ഞാനാരാണ്! ആരാണ്, ഇതല്പമെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാതെ കേരളീയസഹൃദയലോകത്തിലുള്ളത്!

പക്ഷേ, വള്ളത്തോളിന്റെ ഗദ്യസാഹിത്യം ചില പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളിലായും ചില പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളിലായും ചുരുക്കം ചില ചെറുപ്രബന്ധങ്ങളിലായും അവിടവിടെ നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ ചിന്നിക്കിടക്കുന്നതേ ഉള്ളു. നമുക്കു കൺനിറയെ കണ്ടാനന്ദിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹം ഒരു സ്വതന്ത്രഗദ്യഗ്രന്ഥം എഴുതിത്തരുന്നതെന്നോ! സഹൃദയചകോരലോകം ആ പൂർണ്ണചന്ദ്രോദയത്തെ ഉൽക്കണ്ഠയോടേ കാത്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

ഇയ്യിടെയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യരീതിയ്ക്കു കുറേച്ചു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ശൈലീഭംഗം പററിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നു—വലിഭംഗകാരിയായ വാദ്ധ്യക്യത്തോടടുത്തതുകൊണ്ടാവാം!— ചിലൎക്കഭിപ്രായമുള്ളതു ഞാനിവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല:

[illegible] ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ [illegible] ആനന്ദമായ തൊഴിലാണ്, [illegible] മഹാസ്ഥാപ [illegible] ടെ മാറ്റൊലിയായ [illegible] സമുദായത്തിന്റെ വളൎച്ചയ്ക്ക്; [illegible] ടെ [illegible] ത്തിന്റെ [illegible]." (സി. കെ. [illegible] മേനോനവർകളുടെ 'ഭാരതി [illegible] അഭിപ്രായത്തിൽനിന്ന്) ഇത്യാദി.

ഇതിനെപ്പററി നമ്മുടെ പണ്ഡിതവരേണ്യന്മാർ പറയുന്നു: "തെററ! തെററ്! ഇതു മലയാളഭാഷയുടെ ശൈലിയല്ല; ഇംഗ്ലീഷിന്റെയോ പാന്ത്രീസ്സിന്റെയോ ആണ്! വള്ളത്തോളിനെപ്പോലുള്ളവർ ഇങ്ങിനെ നിലതെററിയാലോ! അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കുന്ന ചിലരും ഇനി ഇങ്ങിനെതന്നെയല്ലേ ചെയ്യുക!! ഈ ഉൽപഥഗമനം—അന്യധൎമ്മസ്വീകാരം—മലയാളഭാഷയുടെ നാശത്തിന്നാണ്!!!"

മൃദുലമനോജ്ഞമായ പൂമെ കാണുമ്പോൾ 'കല്ലെററു' വാൻ [illegible]ലം തോന്നുന്ന ഇത്തരം കാട്ടവികൃതികൾ മലാളത്തിൽമാത്രമല്ലാ ഉള്ളൂ; ഏകദേശം ഒരു മുക്കാൽ നൂററാണ്ടിന്നു മുമ്പു ഫ്രാൻസിലുണ്ടായിരുന്ന ചില 'ഭാഷാതത്ത്വവേദി'കളും ഇങ്ങിനെ ചിലതു പറഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന്, അവരോടുകൂടെ അവരുടെ അഭിപ്രായവും നശിച്ചുപോയ്ക്കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും, ഋഷിതുല്യനായ വിക്തോർ യൂഗോ ഒരു കത്തിലെഴുതിയവയും എന്നും മാഞ്ഞുപോകാത്തവയുമായ ഈ വരികളിൽനിന്നൂഹിക്കാം:—"ഫ്രാൻസിലെ ചില നിരൂപകന്മാർ, എന്റെ അപരിമിതമായ ആഹ്ളാദത്തിന്നു, ഞാൻ 'ഫ്രാൻസുകാരുടെ സഹജമായ രുചിഭേദം' എന്ന് അവർ പറയുന്ന ഒന്നിന്റെ അതിർവരമ്പുകളെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് അധിക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായി; ഈ സ്തുതിയെ അൎഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഞാൻ കൃതാൎത്ഥനായി." എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും സാധാരണമായ പ്രയോഗ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വിശേഷങ്ങളും വാക്യഭംഗികളും എന്തെല്ലാമാണ്, ഏതെല്ലാമാണ് അതാതു ഭാഷകൾക്ക മാത്രമുള്ള സവിശേഷശൈലികൾ എന്നൊന്നും അറിയാതെയും അറിയാൻ ശ്രമിക്കാതെയും സങ്കലയുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുന്ന ഇത്തരം മെനഞ്ഞാവിമർശകന്മാരെക്കൊണ്ട് ഏതു ഭാഷയ്ക്കാണ് പൊറുതിമുട്ടുണ്ടാവാതിരുന്നിട്ടുള്ളത്!

മുകളിലുദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങളുടെ ബന്ധരീതിയാണ് മലയാണ്മയുടെ സ്വാഭാവികമായ ശൈലിയെന്ന്, ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരോട് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. സ്തോഭം പുറപ്പെടുന്നതിനൊത്തവണ്ണം വാക്യബന്ധത്തിന്നു വൈചിത്ര്യം വരുത്തുന്നത് ഏതു ഭാഷയുടേയും സ്വാഭാവികശൈലിയാണ്; അതു ഹൃദയമുള്ളവർക്കുമാത്രം കണ്ടുരസിക്കാവുന്നതായ ഹൃദയത്തിൻെറ ചലനവിശേഷമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഇത്തരം വാക്യങ്ങൾ നമ്മുടെ അപ്പാചീനപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ കിട്ടും; പക്ഷേ, ഇതെഴുതുന്നാൾ, മഹാകവി വള്ളത്തോളിൻെറ പ്രാമാണ്യത്തിന്നു മറെറാന്നുകൊണ്ട് ഊന്നുകൊടുക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടാളല്ല.

ഏതായാലും, നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരിലാർക്കും അത്ര വശപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതും അത്രമേൽ വിശിഷ്ടവുമായ ഒരു ഗദ്യരീതിയാണ് വള്ളത്തോളിൻേറതെന്നു സഹൃദയലോകം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്; ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിലെ ഓരോ പുസ്തകനിരൂപണവും അതിനെ തെളിയിക്കുന്നതുമാണ് വള്ളത്തോളെഴുതിയ പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളിൽ പലതും, അതിലെ സാഹിത്യഭംഗിത്തികവിനാൽത്തന്നെ ശാശ്വതമായിരിക്കും. നിസ്സാരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പററിയായാലും, അതിൽ ശ്രദ്ധാർഹമായ എന്തെങ്കിലും ഒരു ഭാഗമുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനെ വിഷയമാക്കി നല്ലൊരുപന്യാസമെഴുതുന്നതാണ് മഹാകവിയുടെ പതിവ് ഈ കാരണത്താൽ, ഏതൊരുദ്ദേശത്തെ മുൻനിർത്തിയിട്ടാണോ ഞാൻ ഈ നിരൂപണങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തത്, അതനുസരി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ച്ച് ഇതിൽ ചേക്കുവാൻ അഹ്തയില്ലാത്തതായിത്തോന്നിയ ചില നിരൂപണങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞു വളരെ വ്യസനത്തോടു കൂടിയാണ് താഴേ ഉദ്ധരിക്കുന്ന രണ്ടു നിരൂപണാരംഭങ്ങൾ നോക്കുക:—

"അഗാധമായ ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും, അപാരമായ പാണ്ഡിത്യാതിശയംകൊണ്ടും അദ്വിതീയനായ ഒരു മഹാനാകുന്ന ബാലഗംഗാധരതിലകൻ എന്നതു മിക്കപേരേയും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല. 'ടിലാക്' എന്ന പാവനമായ ഈ മൂന്നക്ഷരം ഭൂഗോളത്തിൻെറ ഏതു ഭാഗത്തും ഏറെക്കുറെ പരിചിതമായിത്തീന്നിട്ടു കാലം വളരെയായി. എന്നാൽ, ഇതുകൊണ്ടൊന്നുമല്ല ഇദ്ദേഹം 'ലോകമാന്യൻ' എന്ന അനന്യഗാമിയായ ശബ്ദത്തെ അഹിക്കുന്നത് 1856-ാം സംവത്സരത്തിൽ ഭൂജാതനായി, 1879-ൽ നിയമപരിക്ഷയിൽ വിജയം നേടിയ ഇദ്ദേഹം, ആ അവസ്ഥയിലെത്തിയ സാധാരണയുവാക്കന്മാരിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗഭ്രമത്തിനോ, ധനാജ്ജനാശയ്ക്കോ വശംവദനാകാതെ, തൻെറ ആയുഷ്കാലത്തെ മുഴുവൻ സ്വരാജ്യോന്നമനത്തിന്നായി വിനിയോഗിക്കേണമെന്നൊരു ദൃഢവ്രതം കൈക്കൊള്ളുകയും, അതനുസരിച്ചു പ്രവത്തിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഈയൊരു കാരണത്താലത്രേ, ഇദ്ദേഹത്തെ, ഇന്നു സവ്വജനങ്ങളും ഒരുപോലെ പൂജിച്ചുവരുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, ഈ 'പൂനാമഹാരാജ'ൻെറ പുരികമൊന്നിളകിയാൽ, എന്തുചെയ്യുന്നതിന്നും അനേകലക്ഷംപേർ സന്നദ്ധരായി നില്ക്കുന്നത് മറെറാന്നുകൊണ്ടുമല്ല, പണ്ടേത്തെ രാജസ്സും തേജസ്സുമെല്ലാം ക്ഷയിച്ചു പലതുകൊണ്ടും പാരവശ്യത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യാദേവി, തൻെറ ബാഷ്പകലുഷങ്ങളായ തൃക്കണ്ണുകളെക്കൊണ്ട്, ഈ ശ്രേഷ്ഠപുത്രൻെറ പ്രസന്നഗംഭീരമായ മുഖത്തെ പ്രത്യാശയോടുകൂടി സവിശേഷം വീക്ഷിക്കുന്നതും.

ലോകാഭിവൃദ്ധിക്കായി യത്നിക്കുക എന്നതാണ്, സവോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പരി ലോകപിതാവിനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്ന മഹായജ്ഞമെന്നാകുന്ന 'ഗീതാരഹസ്യ'കർത്താവായ ഈ കർമ്മയോഗിയുടെ മതം. തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കത്തിയെരിയുന്ന രാജ്യഭക്തി, മൂന്നാമതു പ്രാവശ്യം തങ്കൽ ആപതിച്ച അതിതീക്ഷ്ണമായ രാജദണ്ഡത്തോടുപോലും സ്വാഗതം പറവാൻ ഇദ്ദേഹത്തെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. വാസ്തവത്തിൽ 'പരോപകാരപ്രഭവ'മായ ദുഃഖമാണ് മഹാന്മാർക്കു സുഖം ഹാ, ബാലഗംഗാധരതിലകന്റെ തടവുമുറിയിൽനിന്ന്, ഒരു ലോകദ്രഷ്ടാവായ ഋഷിയുടെ പുണ്യാശ്രമത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ, എത്രയെത്ര ഉൽകൃഷ്ടവിചിന്തനങ്ങളാണ് പൊങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടത്! 'യൂറോപ്പിലേയും അമേരിക്കയിലേയും വലിയ ചരിത്രജ്ഞന്മാരെ'ക്കൂടി വിസ്മയപരതന്ത്രന്മാരാക്കിയ 'ആര്യന്മാരുടെ ആദിമവാസസ്ഥാനം' എന്ന ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകവും, അച്ചടിച്ചിട്ട് ഒരൊററ ആഴ്ചകളിൽ 6,000 പ്രതികൾ ചെലവായിപ്പോയ 'ഗീതാരഹസ്യം' എന്ന മഹാരാഷ്ട്രഗ്രന്ഥവും, താൻ ബന്ധനത്തിലിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയാണല്ലോ. മറെറന്തു പറയാനാണ്? കാരാഗൃഹത്തിലും, ഏകാകിയായ ഈ ധീരപുരുഷനെ വാണീമാതാവു പുത്രവാത്സല്യത്തോടുകൂടി നിരന്തരം ശുശ്രൂഷിച്ചുപോന്നു! ജഗദീശ്വരാ, 1916-ൽ ഷഷ്ടിപൂർത്ത്യുത്സവം കൊണ്ടാടപ്പെട്ട ഈ ഭാരതീയനേതാവിന്നു പുരുഷായുസ്സു മുഴവനും പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിന്നു കരുണയുണ്ടാകേണമേ!!

തിലകൻ പത്രാധിപലോകത്തിന്നും ഒരു തിലകം തന്നെയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കേസരി' പത്രവനത്തിലെ കേസരിതന്നെയായിരുന്നു അതിന്റെ ഗംഭീരഗർജ്ജിതം ഭാരതീയജനങ്ങളെ, അവരുടെ ഗാഢനിദ്രയിൽ നിന്നുണർത്തുവാൻ എത്രമാത്രം ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടില്ല?... ”

ഏതൊന്നിന്റെ പ്രഭാവത്താലാണോ, രന്തിദേവൻ, ഔശീനരശിബി മുതലായവർ ഇന്നും ഈ ലോകത്തിൽ യശശ്ശരീരംകൊണ്ടു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത്; സർവമഹാസിദ്ധികളും യാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തൊന്നിന്റെ കാരദാസികളാണോ; പാറപ്പുറത്തെ പട്ടുമെത്തയും, കാനനത്തെ കനകമേടയുമാക്കുന്നതു യാതൊന്നോ; യാതൊന്നാണോ, പുണ്യശാലിനിയായ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയ്ക്കു നിത്യോപാസനാവിഷയമായ ദ്വ്യക്ഷരമന്ത്രം; ആ പരിപാവനമായ ത്യാഗത്തിന്റെ—അകൈതവമായ ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ—ഒരു പ്രത്യക്ഷസ്വരൂപമാണ്, മോഹൻദാസ് കരംചന്ദ് ഗാന്ധി. വികച്ച വാഗ്മിയും നയമർമ്മകോവിദനുമായ ഒരു ബാരിസ്റ്ററുടെ നിലയിൽ മാസംതോറും അനേകായിരം ഉറുപ്പിക വരവുണ്ടായിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്നു വേണമെങ്കിൽ, ഒരു മഹാരാജാവിനൊത്ത പദവിയിൽ കാലം കഴിയ്ക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ, സമ്പദ്ദേവതയുടെ മണിമഞ്ചത്തിൽ മലൎന്നുകിടക്കാനല്ല, ദീനജനങ്ങളെ കൈകൊടുത്തുയൎത്തുവാനാണ് ഈ മഹാപുരുഷന്റെ അവതാരം.

തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ തീവ്രനരകത്തിൽനിന്നു ദയനീയരായ ഭാരതീയരെ വല്ലപാടും മോചിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു മോഹനദാസ് ഗാന്ധി ചെയ്ത പ്രയത്നങ്ങളും, അനുഭവിച്ച പീഡകളും കേവലം അമാനുഷങ്ങളല്ലയോ? എതിരാളികൾ ഈ മാന്യനെ എന്തെല്ലാം തരത്തിൽ അവമാനിച്ചു! എത്രയെത്ര പരിക്കേല്പിച്ചു! ഒന്നിലധികം തവണ തടവിൽ പാൎപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോൾക്കൂടി, ആ ഗംഭീരമായ ഹൃദയമാകട്ടേ, ആ ധീരശാന്തമായ മുഖമാകട്ടേ യാതൊരു വികാരഭേദത്താലും സ്പൎശിയ്ക്കപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല!! അഥവാ, ബന്ധനിൎമ്മുക്തനായ അദ്ദേഹത്തെ ബന്ധനത്തിലാക്കി എന്നോ! ആ പരമൎഷിയുടെ പാദപാംസുക്കളാൽ കാരാഗൃഹം സിദ്ധാശ്രമമാക്കപ്പെട്ടു എന്നു പറയുന്നതായിരിയ്ക്കും യുക്തം!

'ആത്മത്യാഗംകൊണ്ടു ലോകത്തെ സ്വാധീനമാക്കുക, ദോഷത്തെ നന്മകൊണ്ടു പരിഹരിയ്ക്കുക, ദ്വേഷത്തെ സ്നേഹംകൊണ്ടു ശമിപ്പിയ്ക്കുക' ഇതാണ് ഗാന്ധിയുടെ ആന്തരമായ മതം. അദ്ദേഹം ഭാരതക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രാചീനമഹൎഷിമാരെ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പ്പോലെ, ലോകസംഗ്രഹാത്ഥം അകതോഭയനായി വ്യാപരി ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സത്യം എന്ന ഒന്നിൻെറ മുമ്പിലല്ലാതെ മോഹനദാസ് ഗാന്ധിയുടെ മൂദ്ധാവ് ഈ നിമിഷംവരെ കുനിയുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വ്യാഹാരങ്ങളും വ്യാപാരങ്ങളും വിചാരങ്ങളും സത്യത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നവയാകുന്നു. അസത്യത്തോടും അധമ്മത്തോടും അനീതിയോടും അദ്ദേഹം ആയുധംകൂടാതെ പോരടിച്ചു വിജയം നേടുന്നു. ഹാ! ആ യമനിയമകൃശമായ ശരീരത്തിൻെറ മുമ്പിൽ അസത്യം ആലിലപോലെ വിറച്ചുപോകുന്നു!.........

ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെ സവ്വാത്മനാ അനുവത്തിച്ചുപോരുന്ന ശ്രീ. നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോനവർകൾ എഴുതിയ മൂന്നുനാലു നിരൂപണങ്ങൾകൂടി ഇതിലുൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല; ആ നിരൂപണങ്ങൾ ഇതിൽ ചേക്കുവാൻ അനുവദിച്ചതിന്നു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഈ ദീഘമായ അവതാരികകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള വിധം, പല വിധത്തിലും അദ്വിതീയവും അത്യുത്തമവുമായ ഈ സാഹിത്യോപനിഷത്തിനെ ഞാൻ എൻെറ മാതൃഭാഷയുടെ തൃക്കാലടികളിൽ ഉപഹരിക്കുന്നത് എത്രമാത്രം അഭ്യുദയാശംസയോടും ആഹ്ലാദാഭിമാനത്തോടും കൂടിയാണെന്നു പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങുകയില്ല.

പ്രസാധകൻ

[illegible],
[illegible] എടവം [illegible]

ഇതിൽ വളരെ അച്ചടിത്തെററുകളും മററും പററിപ്പോയിട്ടുള്ളതിൽ ചിലത് ഒടുവിൽ തിരുത്തിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ബുദ്ധിമുട്ടിനു [illegible] ചെയ്യുന്നു.

പ്രസാധകൻ.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഗ്രന്ഥവിഹാരം.

ഒന്നാം ഭാഗം

കൃഷ്ണവിജയം.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്:—.ശങ്കരമാരാർ.

ഒരു ദിവസം ചെറുകുന്നത്തു ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവീവന്ദനം ചെയ്യുന്ന സാക്ഷാൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ,

'സംഭരിതഭൂരികൃപമംബ ശുഭമംഗം
ശുംഭതു ചിരന്തനമിദം തവ മദന്തഃ'

എന്ന പദ്യാദ്ധ്യത്തെ, തൽക്ഷണംതന്നെ, അവിടെ 'പാണി' കൊട്ടിക്കൊണ്ടുനിന്നിരുന്ന ഒരു മാരാർ,

'ജംഭരിപുകുംഭിവരകുംഭയുഗഡംഭ-
സ്തംഭികുചകുംഭപരിരംഭപരശംഭു'

എന്നിങ്ങിനെ പൂരിപ്പിച്ചു എന്നും, 'അഃഹാ, കവിമല്ല!' എന്നു, വിസ്മയപരതന്ത്രനായ ശാസ്ത്രികൾ തന്നെത്താനറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി എന്നും, ഒരൈതിഹ്യം ഇവിടങ്ങളിൽ പലരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കാം. ഉദ്ദണ്ഡകേസരിയെ ഉൽഭ്രമിപ്പിച്ച ആ സ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരമായ ശബ്ദസമുച്ചയം യാതൊരു 'കവിമല്ല'നിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവോ, 'വേലാതീതപ്രഥിതവചസശ്ശങ്കരാദ്യാഃ കവീന്ദ്രാഃ' എന്നു കോകിലസന്ദേശത്തിൽ കീൎത്തിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആ ശങ്കരമാരാരുടെ കൃതിയാണ്, 'കൃഷ്ണവിജയം' എന്ന സംസ്കൃതമഹാകാവ്യം. ഇതു നമുക്കു ലഭിച്ചതിന്നു നാം കടപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു, 'മംഗളോദയം' കമ്പനി മാനേജർ സി. കുഞ്ഞിരാമൻമേനോനവർകൾക്കാകുന്നു ഇദ്ദേഹമാണ്, ഇ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഴ്ചിടയിൽ ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം, ഇതിന്റെ ജന്മഭൂമിയായ ചിറയ്ക്കൽ രാജസ്വരൂപത്തിലെ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽനിന്ന്, അവിടത്തെ ഇളംകൂറും, പ്രാചീനഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ തല്പരനും ആയ രാമവർമ്മരാജാവവർകൾ മുഖേന സമ്പാദിച്ച ദേവനാഗരാക്ഷരത്തിൽ കമനീയമായി അച്ചടിപ്പിച്ച പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത് മിസ്റ്റർ മേനോന്റെ ശ്രമത്തെ ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ചെറുശ്ശേരി എന്നപോലെ, ശങ്കരകവിയും കോലത്തിരി (ചിറയ്ക്കൽ) രാജസ്വരൂപത്തിലെ ആശ്രിതന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. ചെറുശ്ശേരി 'ഉദയവർമ്മാവെന്ന കോലഭൂപ'ന്റെ ആജ്ഞയാൽ 'കൃഷ്ണഗാഥ' രചിച്ചതുപോലെ, ശങ്കരകവി 'കേരളവർമ്മനാമാവായ കോലാധിപ'ന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച കൃഷ്ണവിജയം നിർമ്മിച്ചു. കൃഷ്ണഗാഥയിലേതുപോലെ, കൃഷ്ണവിജയത്തിലെ കഥാവസ്തുവും ശ്രീമൽഭാഗവതദശമസ്കന്ധത്തിൽ നിന്നു സംഗ്രഹിച്ചതുതന്നെയാണ് സുകുമാരമഹാകവിയുടെ 'കൃഷ്ണവിലാസ'ത്തെ ആദരിച്ചും, അനുകരിച്ചും എഴുതപ്പെട്ടതായ വിജയം വിലാസത്തെക്കാൾ താഴെയാണെങ്കിലും, പ്രാചീനസംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിൽ പലതിനോടും കിടപിടിക്കത്തക്ക ഉൽകൃഷ്ടത ഈ കാവ്യത്തിനുണ്ട വാക്യങ്ങൾക്കു വൈചിത്ര്യം വരുത്തുന്നതിലും, ശബ്ദങ്ങൾക്കു സൌകുമാര്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിലും ശങ്കരകവിക്കുള്ള നിഷ്കർഷയും, കുശലിപ്പായ്മയും ഇതിലെ ഓരോ ശ്ലോകത്തിലും ധാരാളമായി തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്; ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇദ്ദേഹം അദ്വിതീയൻ തന്നെയാണ് ഏററവും ശ്രവണസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കാത്തതോ, അത്യന്തം സുകുമാരമല്ലാത്തതോ ആയ ഒരു പദം, കൃഷ്ണവിജയം മുഴുവൻ തിരഞ്ഞുനോക്കിയാലും കണ്ടുകിട്ടുന്നതല്ല. ആയിരം പേരുകളുള്ള ഭഗവാനെ മിക്ക ഘട്ടങ്ങളിലും പുണ്ഡരികാക്ഷപര്യായങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ കീർത്തിക്കുവാൻതക്കവണ്ണം, അത്ര മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്, മാരാരുടെ സുകുമാര

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പദപ്രതിപത്തി. ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെ അനർഗ്ഗളമായി തള്ളിയൊഴുകുന്ന അനുപ്രാസധോരണിയോടുകൂടി, ഒന്നാന്തരം പുതിയ പുതിയ അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളെ നിഷ്പ്രയാസം തട്ടിമിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കവിമല്ലന്റെ വാസനാവൈഭവവും, വ്യുൽപത്തിദാർഢ്യവും എത്ര ആശ്ചര്യകരം! എത്ര ആഹ്ളാദപ്രദം!!

ഹാ! ഒരുകാലത്ത് ഇത്തരം കവിശ്രേഷ്ഠന്മാരാൽ പ്രശോഭിതമായിരുന്ന കേരളരാജ്യത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എന്താണ്? ശരിയായ ശാസ്ത്രവ്യുൽപത്തിയും, കറ കളഞ്ഞ കവിത്വവും നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുകൂട്ടത്തിലായി! ഉത്തമന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരെവിടെ? അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരെവിടെ? അഭിനന്ദിക്കുന്ന സഹൃദയന്മാരെവിടെ? ചിലർ യഥാർത്ഥകവിത, യഥാർത്ഥകവിത എന്നിങ്ങിനെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ, അവർ സഹൃദയത്വത്തിന്റെ അവതാരമൂർത്തികളാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും! യഥാർത്ഥകവിതയെ ആസ്വദിപ്പാനുള്ള ഹൃദയങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്തു നമ്മുടെയിടയിൽ ഉണ്ടായിത്തീരുമെന്നാശിപ്പാൻകൂടി വഴികാണുന്നില്ല;

'കാലത്തുണർന്നെണീക്കേണം
ദേഹശുദ്ധി വരുത്തണം
പുസ്തകക്കെട്ടെടുക്കേണം
പാഠം ചൊല്ലിപ്പഠിക്കണം'

എന്ന തരത്തിലുള്ള നീതിമാലകളെയല്ലേ, ചില പണ്ഡിതന്മാർ നമ്മുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരായ കുട്ടികൾക്കു കണ്ഠാഭരണങ്ങളായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്?

പ്രസ്തുതകാവ്യത്തിന്ന്, ഇതിന്റെ പ്രസാധകനായ പി. എസ്സ് അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി അവർകൾ ഒരു ടിപ്പണിയും, അവതാരികയും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട് ടിപ്പണിയിൽ ഇത്രതന്നെ പിശുക്കു പിടിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല എന്നൊരു പക്ഷക്കാരുണ്ടാകാം.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

"യഥാ യഥാ ഭാവവികാരഭദ്രയാ
മനോഭവോ വിഭ്രമമാപ ഭദ്രയാ
തഥാ തഥാ രാഗവികാരസൂചിനീ
രതേശ്ചഹീലാജനി ധൈര്യമോചിനീ."

എന്നും മററുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ ടിപ്പണിയെ അർഹിക്കുന്നവ തന്നെയാണ്; എന്നാൽ 'പ്രസന്നപ്രൌഢസരസ'മായ അവതാരിക ശാസ്ത്രികളുടെ പാണ്ഡിത്യത്തിന്നും, ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ പ്രാശസ്ത്യത്തിന്നും അത്യന്തം അനുരൂപമായിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ കൃഷ്ണനാട്ടക്കാരൻ, തന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു രാജാവിൻെറ സേവകനായിരുന്ന ശങ്കരകവിയുടെ 'അർത്ഥ'ജാതത്തെ പലപ്പോഴും അപഹരിച്ചിട്ടുള്ളതായി, ചമൽക്കാരകരമാംവണ്ണം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, കൃഷ്ണനാട്ടക്കാരനെ മനോധർമ്മമുള്ള ഒരു കവിയുടെ നിലയിൽ കരുതുന്നതിനേക്കാൾ എറെ നല്ലത്, ഒരു മുരട്ടുവൈയാകരണനായി ഗണിക്കുകയാണ് എന്നാകുന്നു. കവിതത്തെക്കാൾ അധികം പ്രഭുതമാണ്, മാനവേദരാജാവിനെ കവിയശസ്സമ്പാദനത്തിൽ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത് പ്രഭുക്കന്മാക്കും, സ്ത്രീകൾക്കും ചെറിയ അറിവുകൊണ്ടു വലിയ പേരു കിട്ടാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നുള്ളതു, നമ്മുടെ അനുഭവത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണല്ലൊ.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിത്തെററുകൾ നന്നെ കുറവാണ്; എന്നാൽ ശുദ്ധിപത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ചില സ്ഖലിതങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടില്ലെന്നില്ല. ഒന്നാം സർഗ്ഗത്തിലെ നാലാം ശ്ലോകത്തിൻെറ രണ്ടാം പാദത്തിൽ 'കുമുദപതീഭംഗ്യാ' എന്നു കാണുന്നതിന്നു പകരം 'കുമുദപതീഭാഗ്യാ' എന്നല്ലയോ വേണ്ടത്? നാലോ അഞ്ചോ ദിക്കിൽ, അച്ചുനിരത്തുകാരെ കുററപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്ത ചില അപഭ്രംശങ്ങളും പററിപ്പോയിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾക്ക തോന്നുന്നുണ്ട് അഞ്ചാംസർഗ്ഗത്തിലെ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ദിശി ദിശി കളഭൃംഗീനാദസംഗീതഭംഗി–
ശിഥിലിതമദിരാക്ഷീമൌനമുദ്രാ വിചേരുഃ
നവനളിനവനാളീ ധൂതനാളീകകേളീ–
പരിമിളിതമധൂളീബന്ധിനോ മന്ദവാതാഃ.'

എന്ന അനുപ്രാസസമൃദ്ധമായ ശ്ലോകത്തിന്റെ ഉത്തരാദ്ധത്തിൽ 'നവനളിനവനാളി' എന്നു കാണുന്നതുതന്നെയാണ് ശരിയായ പാഠം എങ്കിൽ, അതിന്റെ അത്ഥസാംഗത്യം എങ്ങിനെയെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. 'മദലളിതമരാളീ' എന്നോ മറേറാ ആയിരുന്നതു പകപ്പെഴുത്തുകാരുടെ പ്രമാദം നിമിത്തം മാറിമറിഞ്ഞതായിരിക്കുമോ എന്നു ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നു. പൂവ്വാദ്ധത്തിൽ 'മദിരാക്ഷീ' എന്ന പദം കൊണ്ടു തരക്കേടൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അതിന്നു പകരം 'മധുരാംഗീ' എന്നായാലേ, ഈ ശ്ലോകത്തിലെ ശബ്ദാഡംബരത്തിന്നു പൂത്തിവരികയുള്ളു. ഉത്തരാദ്ധത്തിൽ 'ളീ'കാരങ്ങളെയെന്ന പോലെ, പൂവ്വാദ്ധത്തിൽ 'ങ്ഗീ'കാരങ്ങളേയും നാലെണ്ണം ആവത്തിക്കാതെ തൃപ്തിപ്പെടുന്ന മട്ടുകാരനല്ല ശങ്കരകവി. 11–ാം സഗ്ഗത്തിലെ,

'കരിപുരമഥ തേന വിഷ്ണുപത്ന്യാം
സപദി വിപാതയിഷുസ്തദാചകഷ
സ്നപയിതുമിവ ദുഗ്ദ്ധമം വിഷാദീ
സപദി മതംഗജമങ്കുശേന രോഷാൽ.'

എന്ന അതിമനോഹരമായ അലങ്കാരഭംഗിയുള്ള പദ്യത്തിൽ രണ്ടു 'സപദി'പദം വന്നുകൂടിയതും, എഴുത്തുകാരുടെ കൈത്തെറ്റുകൊണ്ടായിരിക്കണം. 'വിഷ്ണുപത്ന്യാം സപദി' എന്നേടത്തു, കവികൃതമായ പാഠം 'വിഷ്ണുപത്ന്യാഃ പയസി' എന്നോ മറേറാ ആയിരിപ്പാനേ സംഗതിയുള്ളു.

ഞങ്ങൾ ഇത്രയും എഴുതിയതു, കൃഷ്ണവിജയത്തിന്റെ ഒരു വിമശനമായിട്ടാണ് എന്നു വായനക്കാർ ധരിച്ചുപോകരുത്; ആ സരസഗഭീരമായ മഹാകാവ്യം എവിടെ? കിഞ്ചിൽ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ജ്ഞന്മാരായ ഞങ്ങളെവിടെ? ശങ്കരകവിയുടെ അനന്യസാധാരണമായ സൂക്തിമാധുര്യം യഥാശക്തി ആസ്വദിപ്പാൻ ഇദംപ്രഥമമായി സംഗതിവന്നതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്ന സന്തോഷത്തിൻെറ എത്രയും ചെറിയ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രയത്നിച്ചുനോക്കുക മാത്രമാണ്, ഞങ്ങളിവിടെ ചെയ്തത്

കൃഷ്ണവിജയംപോലെയുള്ള ഉൽകൃഷ്ടസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അവിടവിടെ തിരഞ്ഞുനോക്കുന്നതായാൽ, ഇനിയും വളരെയെണ്ണം കണ്ടുകിട്ടാതിരിയ്ക്കയില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ നാം വേണ്ടേടത്തോളം പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും, സലജ്ജം സമ്മതിയ്ക്കുകയേ നിർവ്വാഹമുള്ളു. മാതൃഭൂമിയ്ക്കു പുത്തനായിട്ടൊരു മഹിമ ഉണ്ടാക്കാൻ നമുക്കു ശേഷിയില്ലാതിരിയ്ക്കാം; എന്നാൽ, അതിൻെറ പഴയ പ്രശസ്തിയെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്ന് അത്ര വലിയ പ്രയാസമൊന്നുമില്ലല്ലോ. ഒരൊററ പ്രാചീനഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ മതി, നൂറു നവീനപുസ്തകങ്ങൾക്കു പകരം, എന്നും, ഞങ്ങൾക്കു പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട് പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിയ്ക്കുക എന്ന പരമോദ്ദേശത്തോടുകൂടി ആരംഭിച്ചതായ മംഗളോദയം കമ്പനി, അതിൻെറ പ്രാരംഭോദ്ദേശത്തെ ചിലപ്പോളെങ്കിലും അനുസ്മരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണുന്നത് ആശ്വാസകരംതന്നെ.

ലീല

(ഒരു ലഘുകാവ്യം)

ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എൻ. കുമാരൻ ആശാൻ.

സാമുദായാചാരങ്ങളിലെന്നപോലെ, സാഹിത്യവിഷയത്തിലും, മാമൂൽ വിട്ടു പ്രവർത്തിപ്പാൻ മലയാളികൾക്കു മനോധൈര്യം പോരാ. ഇതുതന്നെയാണ്, മലയാളകവിത, ഇ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

നും, ആ പഴക്കംകൊണ്ടു മണ്ണുപിടിച്ചുതുടങ്ങിയ ചങ്ങലക്കെട്ടിൽത്തന്നെ കിടക്കുന്നതിന്നു മുഖ്യകാരണം. കവിതാവനിതയെ അകൃണ്ണമായ പന്ഥാവിലൂടെ കൊണ്ടുനടപ്പാൻ ക്ലുപ്തിയില്ലാത്തവരായി, നമ്മുടെയിടയിൽ വല്ലവരുമുണ്ടെങ്കിൽ അവരിലൊരാളാണ് മിസ്റ്റർ എൻ. കുമാരനാശാൻ. 'നളിനി'കർത്താവിൻെറ നവനവോല്ലേഖനൈപുണ്യം സഹൃദയന്മാൎക്ക് അനുഭവഗോചരമായിരിക്കുമല്ലോ.

കുമാരനാശാൻ അവർകളുടെ പുതിയ കൃതിയായ 'ലീല' ഒരു കമനീയമായ ഖണ്ഡകാവ്യമാകുന്നു. ഇതിലെ ഹൃദയംഗമമായ കഥാവസ്തു കവികല്പിതംതന്നെയാണ് കഥ നോവലുകളിലെ മാതിരി ക്രമത്തിനു തുടങ്ങാതെ ഒരു പ്രധാനമായ ഘട്ടത്തിൽനിന്നാരംഭിച്ചതും നായികയുടേയും സഖിയുടേയും സന്ദർഭാനുഗുണങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ ചേൎത്തിട്ടുള്ളതും ഏറെ കൌതുകകരമായിരിക്കുന്നു. പുതിയ ആശയങ്ങൾകൊണ്ട് അത്യന്താസ്വാദ്യങ്ങളാണ് ഇതിലെ മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളും. 'മലയാളഭാഷയിൽ നല്ലൊരു കൃതി കണ്ടാൽ, അതു ഭാഷാന്തരമോ അനുകരണമോ ആണെന്നു തീൎച്ചയാക്കി, അതിനെ യഥായോഗ്യം ആദരിക്കാതിരിക്കുക' എന്നത്, ഇതിൻെറ മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകൎത്താവു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, നമ്മുടെ കൂട്ടരുടെ ഒരു ചീത്ത സ്വഭാവമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം, ആശാനവർകളെപ്പോലെ ശരിയായ കല്പനാശക്തിയുള്ള കവികൾക്കു പലപ്പോഴും ഉത്സാഹഭംഗം നേരിടുന്നുണ്ട് ഇതു സൽക്കാവ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിന്നു പ്രതിബന്ധകമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ലീല അവഗാഢമായി ആലോചിച്ചു നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു കൃതിയാണെന്ന് ഇതിൻെറ ഏതു പുറം നോക്കിയാലും സ്പഷ്ടമായി അറിയാവുന്നതാണ് ഇതിലെ ദൃഷ്ടാന്തോപമാദ്യലങ്കാരങ്ങളിൽ പലതും കവിയുടെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണശക്തിയെ ധാരാളം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്

'കരുതരുതുരുഭ്രതി കാങ്കിലും

സ്ഥിരശുഭയാണിഹ ലീലയെന്നു നാം,
പരമരുചിരമാനനമ്മുഖം
പരമധരോപരി കാറു നില്ക്കുവേ'

എന്നും മററുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ ഞങ്ങളെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചതിന്നവസാനമില്ല. വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തെ തദനുഗുണമായ കരുണരസത്തിന്റെ സ്ഫൂർത്തിയോടുകൂടി ഇത്ര മനോഹരമായി വർണ്ണിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു കാവ്യം മലയാളഭാഷയിൽ ഇതേവരെ അവതരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ചയായും പറയാം. എല്ലാംകൊണ്ടും, 'ലീല'യോടു കിടനില്പാൻ ഒരു കൃതി വേറെ ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതു 'നളിനി' മാത്രമാണ് 'നളിനിയിലെ നായികാനായകന്മാർ രാജസം മിക്കവാറും വിട്ടു സാത്വികാവസ്ഥയിൽ എത്തിനില്ക്കുന്ന പുണ്യാത്മാക്കളാണെങ്കിൽ, അതിന്നടുത്ത താന്നപടിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവരാണ് 'ലീല'യും 'മദന'നും. നളിനി കാട്ടിൽവെച്ചു കണ്ടെത്തിയ കാമുകന്റെ മാറിൽ ചാഞ്ഞു മരിയ്ക്കുന്നു; ലീലയോ, പ്രിയതമന്റെ പിറകേ പുഴയിൽ ചാടി പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ മിക്ക സംഗതികൾകൊണ്ടും 'നളിനി'യുടെ അടുത്ത അനുജത്തിതന്നെയാണ് 'ലീല' ഒരച്ഛന്റെ മക്കൾ ഒരേ ഛായയിലായിത്തീരുന്നത് ഒട്ടും അസാധാരണമല്ലല്ലോ.

കഥാഘടനയിൽ സ്വല്പം വിപ്രതിപത്തിയ്ക്കിടയില്ലായ്കയില്ല. അർത്ഥപാലകൻ എന്ന മഹാവർത്തകൻ, തന്റെ മകളായ ലീലയെ അവൾക്കനഭിമതനായ വരന്നു കൊടുത്തു എന്നുള്ളതാണ് കഥയുടെ അടിസ്ഥാനം. അനിഷ്ടപ്രാപ്തിയിൽ തന്നിവാരണത്തിന്നു പ്രയത്നിച്ചുനോക്കുക എന്നതു സകലപ്രാണികളുടേയും നിയതസ്വഭാവമാകയാൽ, അച്ഛൻ വിവരമൊന്നും അറിയാതെ നിശ്ചയിച്ച വിവാഹത്തിൽനിന്നൊഴിയുവാൻ 'തരുമനുമതി താതനിങ്ങു' എന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന മകൾ ശ്രമിച്ചുനോക്കാഞ്ഞതു വിനയംകൊണ്ടോ ഗുരുജനഭയംകൊണ്ടോ ആണെന്നു കവി പറയുന്നതിന്നു വിശ്വാസയോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഗ്ദ്യത പോരാ. എന്നാൽ, 'മാധുരീസദന''വും 'ഗുണോത്തര' നം 'സഖാ'വുമായ മദനനു വല്ല ന്യൂനതയുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതു നിർദ്ധനതയാണെന്നാണ്, ചില സൂചനകൾ കൊണ്ട് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത് ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ, ഈയൊരു കാരണത്തിന്മേൽ, തന്റെ പ്രാണാധികപ്രേമഭാജനമായ ഏകപുത്രിയെ എന്നെന്നും ദുഃഖഭാഗിനിയാക്കിത്തീർപ്പാൻ കുബേരതുല്യനായ ഒരു പിതാവു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയേക്കുമോ? ഇനി, അപ്രഗത്ഭതകൊണ്ടാണ് ലീല പരപരിണയത്തിനു വഴിപ്പെട്ടത് എന്നു തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ. ആ നിലയിലും, അവൾക്കു ചാരിത്രം രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ലയോ? അതും അവൾ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഉവ്വെങ്കിൽ, അവളുടെ ഭർത്താവ് 'അഭിമാനകൃതാർത്ഥൻ' ആകുന്നതല്ലല്ലോ.

'സുപരീക്ഷിതമിപ്പൊഴെന്മന-
സ്സവശങ്കം, സഖി, മുമ്പിതേലുകിൽ
ത്രപ വിട്ടിവൾ ചെയ്യുമായിരു-
ന്നപരോക്ഷം പ്രിയഹസ്തപീഡനം.'

എന്നു പശ്ചാത്തപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, മദനന്റെ പേരിൽ തനിക്കുള്ള അനുരാഗത്തിന്റെ അപരിഹാര്യതയെപ്പററി 'കൃതമതി'യായ ലീലയ്ക്കു് ആദ്യം അത്ര വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഇതും നായികയ്ക്കു് അപകർഷകരമല്ലയോ? മദനന്റെ മനസ്വിതയെക്കുറിച്ചും അവൾക്കുള്ള അറിവു തുലോം ലഘുവായിരുന്നുവെന്നു വേണം പറയുവാൻ. അതല്ലെങ്കിൽ, വിധവയുടെ, അഥവാ പരകളത്രത്തിന്റെ സംഗമത്തെക്കാൾ മരണമാണുത്തമമെന്നു കരുതുന്ന മദനനെക്കൊണ്ടു ഭഗ്നചാരിത്രയായ തന്നെ സ്വീകരിപ്പിപ്പാൻ ലീല ശ്രമിച്ചതിൽ യഥാർത്ഥാനുരാഗോചിതമല്ലാത്ത സ്വാർത്ഥപരത കൂടി ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ നായിക തികച്ചും 'സതീ'ശബ്ദത്തെ അർഹിക്കുന്നവളല്ല. ഇത്രയ്ക്കേ കവി സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളു എന്നു സമാധാനിക്കാം

2 *

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

"അവളുടെ ശയനീയശായിയാമവനൊരുഷസ്സിലുണന്നിടാതെ യായ്' ഇങ്ങിനെയാണ് ലീലയുടെ ഭർത്താവിൻെറ മരണം; അ ച്ഛൻ മരിച്ചിട്ട് ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞിട്ടും, ആ വിവരം മക ളെ ഗ്രഹിപ്പിപ്പാൻ ആ മഹാപ്രഭുവിൻെറ ആൾക്കാരിലാരും ഉണ്ടായില്ല; ഈ ഘട്ടങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ, നായികയെ സ്വാതന്ത്ര്യയാക്കുവാൻ വേണ്ടി, കവി രണ്ടു കൊലപാതകങ്ങൾ നടത്തിയതായിട്ടാണ് തോന്നുക!

ലീല സഖിയുമൊരുമിച്ചു മദനനെ തിരഞ്ഞുകൊണ്ടു കാ ട്ടിൽ നടക്കുമ്പോൾ,

'സുഖദമയി വരുന്നിതെങ്ങുനിന്നോ
സഖി,യിത ചമ്പകഗന്ധമെന്തു ചിത്രം.'

എന്നത്ഭുതപ്പെടുന്നതെന്താണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി ല്ല. പലതരം മരങ്ങളും ചെടികളും പൂത്തും കായ്ച്ചും ഇടതി ങ്ങി നില്ക്കുന്ന ഒരു വനത്തിൽ ചമ്പകസൌരഭ്യത്തോടുകൂടി കാററടിക്കുക എന്നത് അസംഭാവ്യമാണോ? ചമ്പകപ്പൂങ്കുല മു മ്പു തന്നിക്കും മദനനും ദൂതിയായിട്ടുണ്ടെന്നു ലീല ഈ ഘട്ടത്തി ൽ പറയുന്നുണ്ട് ഇക്കഥ അവളുടെ അന്തരംഗസഖിയായ മാധവിതന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അതിനെ ഒന്നു വിവരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിന്നു പോഷകങ്ങളായ ഈവക സംഗതികളെ കവികൾ കൈവി ട്ടു കളയാറില്ലല്ലോ. ചമ്പകപ്രിയനായ മദനൻ ചമ്പകത്തോ പ്പിലുണ്ടാകുമെന്നും, ഉടനെ തൻെറ അടുക്കൽ വരാതിരിക്കി ല്ലെന്നും നിശ്ചയിച്ചു, നായിക നായകാന്വേഷണം നിർത്തിയ തും, വള്ളിക്കെട്ടിൽ കടന്നിരുന്നു തൻെറ ശരീരത്തെ തോഴി യെക്കൊണ്ട് അണിയിച്ചതും മററും സ്വാഭാവികംതന്നെയോ എന്നു സംശയമുണ്ട് കാട്ടിൽ ഭ്രാന്തനായി അലയുന്ന മദന നെ, അവൻെറ അനുരാഗമഹിമയാൽ, ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ ഉപദ്ര വിച്ചില്ല എന്ന പഴങ്കഥ ഇക്കാലത്താരും വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല. ലീല മദനാഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു വിലപിച്ചുംകൊണ്ടു പാറ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പ്പുറത്തിരിപ്പായപ്പോൾ, സഖി അടുത്തൊരു ദിക്കിൽ മറഞ്ഞു നില്ക്കുകയാണുണ്ടായത് അതിന്നു കവി കാണിച്ചിട്ടുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്ന്, അവൾക്കു ലീലയുടെ 'വ്യവസിതസിദ്ധി' യിലുള്ള 'ആശ'യാണ് ഇതു കുറെ ഗ്രാമ്യം കൂടിയായിപ്പോയി. ഇതുപോലെതന്നെയാണ്, നായിക നായകനെ 'കാമനേ' എന്നു പല തവണ വിളിയ്ക്കുന്നതും. ലീലയുടെ വിലാപത്തിൽ പെട്ടതായ,

'പരവശയിവളപ്രഗത്ഭയാം നാൾ
വിരസതചേർത്തതിൽ വെയ്ക്കൊലാ വിരോധം
വരികയനുഭവിയ്ക്കു കയ്പുപോയി-
പ്പരിണതമാം ഫലമിപ്പൊഴോമനേ നീ.'

എന്ന പദ്യം അശ്ലീലസ്പൃഷ്ടമാകുന്നു. ഇത്തരം വേറെയുമുണ്ട് മദനന്റെ പിന്നാലെ പുഴയിൽ ചാടി മരിപ്പാൻ പോകുന്ന ലീലയെ തദനുയായിനിയായ മാധവി തടയാൻ നോക്കാഞ്ഞത്, അവളുടെ ആസന്നമായ വൈരാഗ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വരൂപമായിരിയ്ക്കാം.

രചനാരീതിയെപ്പററി എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഈ കാവ്യത്തിൽ എത്രത്തോളം ആശയഗുണങ്ങളുണ്ടോ, അത്രത്തോളമോ അതിലധികമോ രചനാദോഷങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട് ഇതിൽ മൂന്നു സർഗ്ഗങ്ങളിലായി 231 ശ്ലോകങ്ങളുള്ളതിൽനിന്നു, നന്നെ ക്ലിഷ്ടതയില്ലാത്തതോ തെല്ലൊരു ശ്രവണസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതോ ആയിട്ടു പത്തു ശ്ലോകം തികച്ചു കിട്ടിയാൽ ഭാഗ്യമായി. കുമാരനാശാനവർകളുടെ ഭാഷ ഒരു വിലക്ഷണരീതിയിലുള്ളതാണ്. 'അധരിതതാരക', 'അനിതരസമഭൃതി' മുതലായ പ്രൌഢസംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ ഇടയിൽ 'തുലയുക', 'മുത്തുക' തുടങ്ങിയ പച്ച പ്രാകൃതപദങ്ങളും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടാവും. 'ഭന്നായ്ച്ചേക്കയുമാം പദങ്ങളിടവിട്ടെങ്ങെങ്കിലും ചേർത്തിടാം' ഇത്യാദി സംസ്കൃതസമ്പ്രദായം മലയാളഭാഷയിൽ പററുകയില്ലെന്ന്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ആശാനവർകൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെന്നു വരുന്നതല്ലല്ലോ. എന്നാലും, അതുമല്ല എന്നു വേണ്ടേടത്ത് 'അല്ലതും' എന്നും വാടിവല ഞ്ഞാൽ എന്നു പറയേണ്ടതിന്നു പകരം 'വാടിപ്പെണ്ണെങ്കൊടിയ നവാസരം വലഞ്ഞാൽ' എന്നും മററുമായി പദങ്ങളെ മാററി മറിച്ചു വെയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അശേഷം മടിച്ചിട്ടില്ല. പദവി ന്യാസങ്ങളിൽ കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നുള്ള ക്രമംപോലും നോ ക്കായ്ക, സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ പദങ്ങൾക്കു പകരം നേയാർത്ഥ ങ്ങളായ പദങ്ങളെ ഉപയോഗിയ്ക്കുക മുതലായവയാണ്, ഈ കൃതിയ്ക്ക് ഇത്ര കഠിനമായ സുഗമതക്കുറവിനെ ഉണ്ടാക്കിത്തി ത്തീത് ഒടുവിൽ ഒരു ടിപ്പണി ചേർത്തിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇതിലെ പല ശ്ലോകങ്ങളുടെയും ആന്തരാർത്ഥം മനസ്സിലാകാ തെ സാധാരണ വായനക്കാരൊക്കെ കുഴങ്ങിപ്പോകുമായിരുന്നു.

പഠിച്ചു—ഇവൾ എന്നതിന്നു 'പഠിച്ചിവൾ' എന്ന സ ന്ധി എത്രയും അസുഖകരമായ ഒന്നാണ് മെസ്സേഴ്സ് പര മേശ്വരയ്യർ പന്തളത്തു തമ്പുരാൻ തുടങ്ങി ചിലർകൂടി ഈ കു സന്ധിയെ സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ഇതിന്നു തിരുവിതാംകൂർ സ്സന്ധി എന്നു തന്നെ പേരിടാം. 'കണക്കെ തകന്ന്', 'കട ലിൽ ബദ്ധ' ഇത്യാദിസ്ഥലങ്ങളിൽ തബകാരങ്ങൾക്കു ദി ത്വം കൂടിയേ കഴിയൂ. അഥ, അതു മുതലായവയെ പാദപൂര ണാർത്ഥം പല ദിക്കിലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും കഷ്ടം തന്നെ. 'മനമഭിഹതമസ്തരാഗമാം' എന്ന വാക്യം, ലീലയ്ക്ക് അച്ഛ ന്റെ പേരിൽ സ്നേഹമില്ലാതായി എന്നൊരു ദുരർത്ഥത്തെ ദ്യോ തിപ്പിയ്ക്കുന്നു. 'ഘനരുജയൊടു യാത്രകൂട്ടമാജ്ജനകവിയോഗം' ഇനിയും വെച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കേണ്ട പ്രയോഗമല്ല; 'രാക്ഷസരാ ജാവായ രാവണഭഗിനി ഞാൻ' മുതലായവയുടെ കാലം ക ഴിഞ്ഞുപോയി. ദഹിപ്പിച്ചു എന്നർത്ഥം കിട്ടുവാൻ 'ദഹിച്ചാൻ' മതിയാവില്ല; എന്നാൽ കബളിച്ചതിന്നു പകരം കബളിപ്പി ക്കേണ്ടതാനും. 'മനോഖഗ', 'ചഷ്കം', 'തരുണികൾ തന്നുടെ' മുതലായവ അപശബ്ദങ്ങൾ തന്നെ. ചുഴിലും, ഇളകിലും,

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ാപാണ മുതലായവ ഭംഗിയില്ലാത്ത ലുപ്തപദങ്ങളാകുന്നു. 'പീ റ' അപ്രസിദ്ധം. എല്ലാക്കും പരിചിതനായ ശുക്രനെ 'വെ ള്ളി' എന്നു പച്ചമലയാളത്തിലാക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ൽ, ൾ മു തലായ ചില്ലുകൾക്ക് ആധ്മാനം വരുത്തുന്നതും, ദ്വിതീയാ ന്തത്തെ (ലീലയേ എന്നും മറ്റുംപോലെ) ദീർഘീകരിക്കുന്നതും പുതുഭാഷാരീതിക്കു യോജിച്ചതല്ല. ഇകാരത്തിലവസാനിക്കുന്ന സംബുദ്ധിയോടു പരമായ അച്ചിനെ യകാരമാക്കി സന്ധിപ്പി ക്കുന്നതു് ഒട്ടേറെ കർണ്ണാരുന്തുദമാകുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്ന് 'അയി, സഖി, യയി സോദരീ, യഹോ' എന്നതു ധാരാളം മ തിയാകും. വേഗത്തെപ്പോലെ 'ജവ'ശബ്ദത്തെയും 'ജവം' എന്ന് അവ്യയമായി പ്രയോഗിക്കാമെങ്കിൽ, രയസ്യദാദികളേ യും അങ്ങിനെ പ്രയോഗിക്കരുതോ?

ദ്വിതിയാക്ഷരപ്രാസത്തിൽ ആശാനവർകൾക്കു നല്ല പ്ര തിപത്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ കേരളവർമ്മപ്രാസ ത്തിൽ നിർബ്ബന്ധം കുറവാണ് പഴയ പ്രാസംതന്നെ അദ്ദേ ഹത്തെ ഒട്ടധികം കുഴക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല കവിതയുടെ ബലാ ദാകൃഷ്ടതയ്ക്ക് ഈ പ്രാസദീക്ഷകൂടി കാരണമായിട്ടില്ലേ എന്നു സംശയമുണ്ട് രണ്ടാംസർഗ്ഗം 6-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'മുറയാ യാൾ' എന്നതിൻെറ അർത്ഥം എന്തായാലും, ഫലം പ്രാസനി ർവ്വഹണമാണ് ഒന്നാം സർഗ്ഗം ഇരുപത്തിരണ്ടാം ശ്ലോകത്തിൽ പ്രാസം ഒപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു, 'സദന'ശബ്ദത്തെ രണ്ടു ദിക്കിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടാണ് രണ്ടാംസർഗ്ഗം 18-ാം ശ്ലോകത്തിൻെറ മൂന്നാംപാദം 'ഉരസുന്നു നഭസ്സെ' എന്നു തുടങ്ങേണ്ടിവന്നതും പ്രാസത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാകുന്നു. 'ഇന്ന ദിക്കിൽ ഒരു പ ർവ്വതമുണ്ട്' എന്നല്ലാതെ, 'ഇന്നേടത്ത് ഒരു ഗിരി ആകാശ ത്തെ ഉരസുന്നു' എന്നായിട്ടല്ലല്ലോ ഒരു കഥ ആരംഭിക്കുക.

ഞങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ട പലതരം ദോഷങ്ങളിൽ പ കുതി ഭാഗമെങ്കിലും എടുത്തുകാണിപ്പാൻ ഇവിടെ സ്ഥലമില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നു ഞങ്ങൾക്കാഗ്രഹവുമില്ല. ഞങ്ങൾ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കുറഞ്ഞൊന്നു സൂചിപ്പിച്ചത്, ഈ വക അഴുക്കുകൾ നീക്കം ചെയ്യാഞ്ഞ നിമിത്തം, ഈ വിലയേറിയ കാവ്യരത്നത്തിന്റെ പ്രകാശം ഇത്രത്തോളം, മങ്ങിപ്പോയല്ലോ എന്ന വ്യസനംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് മിസ്റ്റർ കുമാരനാശാന്റെ കവിതയിൽ പണ്ടേ ഒരു പ്രത്യേകപ്രതിപത്തിയുള്ളവരാണ് ഞങ്ങൾ. അദ്ദേഹം ഒരൊന്നാന്തരം വിചാരശീലനായ കവിയാകുന്നു. തന്റെ വിചാരങ്ങളെ സഹൃദയന്മാൎക്ക് സുഗ്രഹവും സുഖകരവുമാകുംവണ്ണം പദ്യങ്ങളിൽ പകൎത്തുവാൻ വേണ്ടേടത്തോളം ശീലിച്ചതിന്നുശേഷമാണ്, ആശാനവർകൾ ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതിയതെങ്കിൽ, ഹാ! ഇതു മലയാളഭാഷയ്ക്കു് എത്ര മഹത്തരമായ ഒരു നിധിയായിത്തീരുമായിരുന്നു!

ദോഷങ്ങൾ എത്രയെങ്കിലും കിടക്കട്ടെ; 'ലീല' ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട യഥാൎത്ഥകവിതയാണെന്ന് ആരും സമ്മതിയ്ക്കും. ചവിട്ടും കുത്തും കലശലാണെന്നുവെച്ചു, ധാരാളം പാലുള്ള ഒരു പശുവിനെ ആരും കറക്കാതിരിയ്ക്കുക പതിവില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു, രചനാവൈഷമ്യംകൊണ്ടുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളെ ഗണിയ്ക്കാതെ. ഈ നവ്യകാവ്യം മുഴുവനും ക്ഷമയോടുകൂടി വായിയ്ക്കേണമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരോടു പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മഹാൎഘങ്ങളായ രത്നങ്ങൾ കിട്ടേണമെങ്കിൽ, സമുദ്രമജ്ജനക്ലേശം അനുഭവിയ്ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. 'സിദ്ധ്യന്തി കുത്രസുകൃതാനി വിനാ ശ്രമേണ?'

അന്യാപദേശമാല

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ് ഗ്രാമത്തിൽ രാമവൎമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ.

മാവേലിക്കരെ ഗ്രാമത്തിൽകൊട്ടാരത്തിൽ രാമവൎമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനവർകളുടെ കൃതിയാണ് ഈ ചെറിയ ഖണ്ഡകാവ്യം. ഇതിലടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന അന്യോപദേശപരങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങൾ അമ്പത്തിരണ്ടും അമ്പത്തിരണ്ടുതന്നെയാണ്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്തെങ്കിലും ചമൽക്കാരകരമായ ഒരാശയവിശേഷമില്ലാത്തതായി ഒരൊററശ്ലോകംപോലും ഇതിൽനിന്നു തിരിഞ്ഞെടുക്കാവുന്നതല്ല. ഇത്രയും മനോധൎമ്മമുള്ള ഈ കവി കവനവിഷയത്തിൽ കാണിയ്ക്കുന്ന അലസത, ഇപ്പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകനും ടിപ്പണീകാരനുമായ മിസ്റ്റർ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ. പറയുന്നതുപോലെ കേവലം നിൎദ്ദയംതന്നെയാണ്. രസസ്വരൂപനിരൂപണം എന്നൊരു ഭാഷാഗ്രന്ഥംകൂടി ഇദ്ദേഹം നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായി, അതിൽനിന്ന് ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങൾ ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ ധ്വനിപ്രകരണത്തിൽ എടുത്തുചേൎക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. അത് ഇന്നും അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അന്യാപദേശമാലാകൎത്താവ് അല്പം ശ്രദ്ധവെയ്ക്കുന്നതായാൽ, വാസന പൊങ്ങിപ്പരക്കുന്ന പലതരം മാലകൾ നമ്മുടെ ഭാഷാദേവിയ്ക്കു ചാൎത്തുവാൻ കിട്ടുമായിരുന്നു! ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നവനവോല്ലേഖനനൈപുണ്യം കാണിപ്പാനായി ഇതിൽനിന്നു ഒരു ശ്ലോകം താഴെ പകൎത്താം:—

"മാറില്ലെന്നവിധം പരസ്പരമുര
ച്ചെന്നും പിണങ്ങുന്നൊരീ
നാരീകൊങ്കകൾ രണ്ടിനേയുമൊരുപോൽ
നീ ഭംഗിയാക്കുന്നഹോ!
ചാരുശ്രീ കലരുന്ന ഹാരലതികേ,
ചേലൊത്ത നിന്നുള്ളിനെ
പ്പൂരിയ്ക്കുന്നൊരു സൂത്രമിത്ര വലുതാ-
ണെന്നോൎത്തിരുന്നില ഞാൻ."

ഗുണങ്ങളിൽ അലംഭാവമില്ലായ്മ മനുഷ്യസ്വഭാവമാണല്ലോ. ആശയഭംഗിയിലെന്നപോലെ, രചനാസൌകുമാൎയ്യത്തിൽകൂടി കവിയുടെ ദൃഷ്ടി പതിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇക്കൊച്ചുകാവ്യം എത്രയധികം ആസ്വാദ്യമാകുമായിരുന്നു! 'തേൎച്ചു', 'അടവികൽ' മുതലായ ലുപ്തപദങ്ങളും, 'വഴന്ന്', 'ആണം'

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മുതലായ ദേശ്യപദങ്ങളും 'തരട്ടിഹ, (തരട്ടെ+ഇഹ)' ഇങ്ങനെ ലച്ചൽ (ഇങ്ങനെ+ഉലച്ചൽ)' മുതലായ കുസന്ധികളും മററുമായി പല ദോഷങ്ങൾ അന്യാപദേശമാലയിലെ പദ്യങ്ങളെ അസുഖകരങ്ങളാക്കിത്തീത്തിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു കാരണം ഗ്രന്ഥകത്താവിൻെറ ശ്രദ്ധക്കുറവോ പരിചയക്കുറവോ ആയിരിക്കാം. ഏതായാലും ഇക്കാര്യത്തിൽ, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ് ഞങ്ങൾക്കും സമാധാനം.

"വണ്ണത്തിലുള്ള ഗുണദോഷവിചാരമാക്കി-
ന്നെന്തി-ന്നതാരു പെരുതായൊരു വൃത്തിഭേദം?
പൂണ്ണാത്ഥമുണ്ടിവിടെയെന്നു വരുന്നപക്ഷം
വണ്ണിച്ചിടാതെ വരികില്ലൊരുനാളുമാരും."

പൂണ്ണാത്ഥവത്വംമൂലം ഈ കാവ്യം സഹൃദയന്മാരാൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്കു, പുതിയ മലയാളപുസ്തകങ്ങളിൽ മിക്കതിന്നും പതിവില്ലാത്തതായ രണ്ടാം പതിപ്പ് ഇതിന് ആവശ്യമായിവന്നതുതന്നെ ഒരു തെളിവാണല്ലോ. രാമഗോപാൽക്കമ്പനിവകയായി കോട്ടക്കൽ ലക്ഷ്മീസഹായം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഇപ്പുസ്തകത്തിന്നു നാലണയാണ് വില.

രാമരശ്ശേരി,
അഥവാ,
അമ്മുവിൻെറ ഭാഗ്യം

ഗ്രന്ഥകർത്രി: ബി. കല്യാണി അമ്മ.

ഒരു ഭാഷയുടെ സാഹിത്യവകുപ്പിൽ പ്രാധാന്യം ആഖ്യായികകൾക്കാണെങ്കിൽ, മലയാളഭാഷാസാഹിത്യം അഭ്യുദയമാഗ്ഗത്തിലേക്കു് എത്തിച്ചു നോക്കിത്തുടങ്ങിയിട്ടേ ഉള്ളു. ഒട്ടേറെ നോവലുകൾ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അവതരിച്ചിട്ടു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണ്ടെങ്കിലും, അവയിൽ കൊള്ളാവുന്നവയായിട്ടു നാലഞ്ചെണ്ണത്തിലധികമില്ല. ഈ ദുഃസ്ഥിതി നീങ്ങുവാൻ, ഇന്നത്തെ ഭാഷാചക്രവർത്തിയായ ഇംഗ്ലീഷിനെ ശരണം പ്രാപിക്കുകയല്ലാതെ തൽക്കാലം ഗത്യന്തരമില്ലാഴ്കയാൽ, ഇംഗ്ലീഷ്നോവലുകളുടെ തർജ്ജമയായിട്ടോ അനുകരണമായിട്ടോ ആഖ്യായികകൾ രചിക്കുന്നവരെ മുഷിപ്പിക്കുകയല്ലാ, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാകുന്നു ഭാഷാസ്നേഹികൾ ചെയ്യേണ്ടത് എന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷുനോവലുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതപ്പെട്ട മിക്ക മലയാളനോവലുകളിലും, പ്രധാനമായി ഒരു ദോഷം കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്: വേഷംകൊണ്ടും, പേരുകൊണ്ടും മാത്രം നാട്ടുകാരായിത്തീർന്ന ഒരുതരം വെള്ളക്കാരായിരിക്കും, അവയിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ മുക്കാലും. ഈയൊരു വൈകൃതം, ബി. കല്യാണി അമ്മ ബി. എ. അവർകളാൽ ഒരിംഗ്ലീഷ് നോവലിനെ അനുകരിച്ചു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതായ 'താമരശ്ശേരി'യെന്ന ആഖ്യായികയെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ദേശപാത്രാദിനാമങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ലാ, കഥാവസ്തുവിനും, മലയാളനാട്ടിലേക്കു യോജിക്കുന്ന വിധത്തിൽ, വേണ്ടുന്ന ഭേദഗതികൾ വരുത്തുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്രി നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധിക്കുകയാൽ, 'അമ്മുവിൻെറ ഭാഗ്യം' ആകപ്പാടെ ഒരു 'മലയാളകഥ'യായിട്ടുതന്നെയാണ് തീൎന്നിരിക്കുന്നത്

ഇക്കഥയുടെ പ്രധാനരംഗമായ 'വീരപുരം', 'പ്രജാസഭ'യെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും മററും, ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ ജന്മഭൂമിയായ തിരുവിതാംകൂറിൻെറ ഒരു ഭാഗമാണെന്നൂഹിക്കാം. കഥാപാത്രങ്ങളും ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ സജാതീയരാണ്; എന്നു മാത്രമല്ല അധികം സ്ത്രീകളുമാണ് അതിൽ, നായികയുടെ അമ്മക്ക് ഏതാണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായ 'വ്യക്തി' വന്നിട്ടുണ്ട് ആ അമ്മയുടെ ആഭിജാത്യഗർവ്വിന്നോ, ദുർവാശിക്കോ, അവിവേകത്തിന്നോ ഏതിന്നാണേറെ ശ്ശക്തി എന്നു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ പ്രയാസം. വാസ്തവത്തിൽ, കഥക്കു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഇത്ര കമനീയത വരുത്തിയതുതന്നെ, നാരായണിഅമ്മയുടെ ഈ സ്വഭാവവിശേഷമാകുന്നു. നാരായണിഅമ്മയെ ഒരിക്കൽ കണ്ടവരാരും പിന്നെ മറക്കുകയില്ല. 'തവിട്ടു തിന്നാലും തകൃതിത്തം വിട്ടുകൂടാ' എന്ന വ്രതക്കാരായ 'നാരായണിഅമ്മമാർ' മലയാളത്തിലെ ചില പ്രഭുത്തറവാടുകളിൽ ധാരാളമുണ്ട്. അവർ, ഈ 'താമരശ്ശേരിപ്രഭ്വി'യ്ക്കു തന്റെ ദുസ്സ്വഭാവത്താൽ നേരിട്ട ദുഃഖാനുഭവങ്ങളെ വായിച്ചു ധരിച്ചുവെയ്ക്കുന്നത് ഉപകാരമായിരിയ്ക്കും. നായകൻ കൃഷ്ണക്കുറുപ്പു, സ്വപ്രയത്നം ഒന്നുകൊണ്ടു 'കുടിലിൽനിന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ' എത്തിയ ഒരാളാണ്. എന്നാൽ, നാലു കാശിന്റെ വകയുണ്ടാകുമ്പോഴേയ്ക്കും തന്നെത്താൻ മറന്നു സാർവ്വഭൗമത്വം അഭിനയിയ്ക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല ഇദ്ദേഹം. നേരേമറിച്ചു, തന്റെ ചെറുപ്പത്തിലെ ദയനീയാവസ്ഥയെ കുറുപ്പ് ഒരിയ്ക്കലും 'മറക്കുകയോ മറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.' 'ദാരിദ്ര്യമെന്നുള്ളതറിഞ്ഞവർക്കേ പാരിൽ പരക്ലേശവിവേകമുള്ളൂ' എന്നതിന്നു നിദർശനമായിത്തീരുമാറു, ദീനജനാനുകമ്പയും, പരോപകാരതല്പരതയും കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിന്നുണ്ടുതാനും. നായികയായ അമ്മുക്കുട്ടിയും നല്ലൊരു യുവതിയാണ്. അമ്മയുടെ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിലൊന്നും മകളെ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. ഗുരുജനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണം കൂടാതെയാണ് അവളുടെ വളർച്ചയെങ്കിലും, അവൾ പ്രകൃതിസിദ്ധങ്ങളായ ധൈര്യസ്ഥൈര്യാദിസൽഗുണങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതയായിരിയ്ക്കുന്നു. അവൾക്കിത്ര തന്റേടവും, വകതിരിവുമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവളുടെ പ്രിയസഹോദരനായ സാധു മാധവനുണ്ണിത്താൻ വലിയ ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോയേനേ. കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിന്റെ പേരിൽ തനിയ്ക്കുണ്ടായ അഭിനിവേശം അമ്മയ്ക്കനിഷ്ടമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ, അതിനെ ദൂരീകരിച്ചു നിത്യകന്യകയാകുവാൻപോലും തെയ്യാറാകത്തക്കവിധം, അത്ര ഉൾക്കരുത്തും സഹനശക്തിയും അമ്മുവിന്നുണ്ട്. അവൾക്കു, തന്റെ അച്ഛനാകുവാൻ പ്രായമുള്ള കുറുപ്പിന്റെ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പേരിൽ വെറുപ്പു നീങ്ങി, ആദ്യമായി അനുരാഗം അങ്കുരിച്ചതും, അതു പതുക്കെപ്പതുക്കെ തഴച്ചു തളിർത്തുതുടങ്ങിയതും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു, സ്ത്രീഹൃദയത്തിന്റെ ശരിയായൊരു ചിത്രം തന്നെ എന്നുവേണം പറയുവാൻ. ഇങ്ങിനെ പല ഘട്ടങ്ങളിലും, ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ പ്രശംസനീയമായ ലോകപരിജ്ഞാനം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു സഹൃദയന്മാരെ എത്രയെത്ര സന്തോഷിപ്പിക്കയില്ല?

ഇതിൽ, ചിലേടത്തു വിദേശീയച്ഛായ തിരെയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. താമരശ്ശേരിയിലെ കാരണവനായിരുന്ന വിക്രമനുണ്ണിത്താന്റെ ഭാര്യ ലക്ഷ്മിഅമ്മ, ഭർത്താവു മരിച്ചിട്ടു മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം, പുത്രീമാത്രകുടുംബനായ ഒരുവന്റെ അധിവാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന താമരശ്ശേരിവീട്ടിൽ, ഭർത്താവിന്റെ സംസ്കാരസ്ഥലത്തെ വന്ദിപ്പാനായി ചെന്ന്, ഏഴെട്ടു ദിവസം അതിഥിയായി താമസിക്കുന്നതിലും, നല്ലൊരു തറവാട്ടുകാരിയായ അമ്മുക്കുട്ടി രാത്രിയിൽപ്പോലും ഏകാകിനിയായി അവിടവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്നതിലും, കൃഷിക്കാർ, കൂലിക്കാർ മുതലായവരുടെ വായനശാലാസമ്മേളനത്തിലും, 'പിറന്നാളിനെ അനുമോദിച്ച ബന്ധുജനങ്ങളിൽനിന്നു പല സമ്മാനങ്ങൾ രാധക്കു ലഭിക്കു'ന്നതിലും മററും കുറച്ചൊരു പടിഞ്ഞാറൻചുവ തോന്നുന്നുണ്ട്. കുറുപ്പ് അമ്മുക്കുട്ടിയോട് ആദ്യമായി സംസാരിച്ച സ്ഥലവും സംഗതിയും ഞങ്ങൾക്കത്ര രുചിച്ചില്ല. സ്ഥലം, 'താലപ്പൊലി'യാകയാൽ വിജനമായിരിപ്പാൻ പ്രയാസമുള്ള പെരുവഴിയും, ക്ഷേത്രവും; സംഗതിയോ, തന്റെ മാലകൂടി അമ്പലത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകേണമെന്ന് നായന്മാർ കൊണ്ടുചെല്ലുന്ന പൂമാല, ഇക്കഥ നടന്ന നാട്ടിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സ്വീകരിക്കാറുണ്ടായിരിക്കാം; അതിരിക്കട്ടെ. പൂർവകാലസ്മരണയും, താൻ ലക്ഷപ്രഭുവായെങ്കിലും തനിക്കു തറവാടികളുടെ ഇടയിൽ പ്രവേശമില്ലെന്ന ബോധവും ഉള്ള കുറുപ്പു, തന്റെ പൂർവസ്വാമിനിയുടെ മകളും

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അപരിചിതയുമായ അമ്മുക്കുട്ടിയോട് ഇങ്ങിനെയൊരു കാൎയ്യം ആവശ്യപ്പെട്ടത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവേകത്തിന്നനുഗുണമായിരിക്കുന്നില്ല; ഇതുപോലെതന്നെയാണ്, കുറുപ്പു നാരായണിഅമ്മയെ ഒന്നാമതായി ചെന്നു കണ്ട സന്ദൎഭത്തിൽ, തനിക്ക് അമ്മുവിനെ സംബന്ധം കഴിച്ചുതരേണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നതും. ഇതു വിചാരിക്കുമ്പോൾ പക്ഷികളെ പിടിപ്പാൻ പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന ആ ബാലികയെ (കമലയെ) തടുത്തുനിൎത്തി, വിവാഹപ്രാൎത്ഥന ചെയ്ത മാധവന്റെ സാഹസം ക്ഷന്തവ്യമാണ് കുറുപ്പിന്റെ മകളായ ഭാഗീരഥിയുടെ ദാനധൎമ്മവൎണ്ണനയിൽ കുറെ അതിശയോക്തിയില്ലേ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. ഒരു നായർപ്പെൺകുട്ടി 'ക്ലേശവും ദാരിദ്ര്യവും നിറഞ്ഞ കുടിലുകളെ അന്വേഷിച്ച്', ആഹാരങ്ങളെ വേലക്കാരെക്കൊണ്ടു ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്തി'രുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതൊരു കെട്ടുകഥയാണെന്നേ, മലയാളികൾക്കു തോന്നാൻ വഴിയുള്ളു. 'ഔചിത്യമില്ലാത്ത ഔദാൎയ്യം' പരിഹാസകരമാകുമെന്ന തത്വം, കുറെക്കൂടി വിശ്വസനീയമായ വിവരണംകൊണ്ടായിരുന്നു പ്രദൎശിപ്പിക്കേണ്ടത് കായലിൽച്ചെന്നു കുളി കഴിഞ്ഞ അമ്മുക്കുട്ടി തനിയേ തോണികളിപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയതിലും സ്വാഭാവികത പോരാ. ഇതു, നായകൻ നായികയെ ഒരു പ്രാണാപായത്തിൽനിന്നു സംരക്ഷിച്ചു എന്നു വരുത്തുവാൻ മാത്രം ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തതാണെന്നു വായനക്കാൎക്കു തോന്നിയേക്കാം.

'താമരശ്ശേരി'യിലെ വാചകരീതിയെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ശ്രീമതി കല്യാണിഅമ്മയുടെ ഗദ്യരചനാവൈദഗ്ദ്ധ്യം സാഹിത്യരസികന്മാൎക്കു പരക്കെ പരിചിതമായിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. അത് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലും ആപാദചൂഡം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട് ഉദ്യാനം, താലപ്പൊലി, വൎഷാരംഭം മുതലായവയുടെ വൎണ്ണനവും പല ഘട്ടങ്ങളിലുമുള്ള ലോകസ്വഭാവനിരൂപണവും പുതിയ ആശയങ്ങൾ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കൊണ്ടും ഫലിതപദങ്ങൾകൊണ്ടും സവിശേഷം അലംകൃതമായിരിക്കുന്നു. 'നാരായണിഅമ്മ കോപംകൊണ്ടു തുള്ളി, സംഹാര രുദ്രനെപ്പോലെ ' എന്ന ദിക്കിൽ സംഹാരരുദ്രനെക്കാൾ ചേർച്ച 'ഭദ്രകാളിക്കല്ലേ? 36-ാംഭാഗത്തുള്ള 'മോടിപിടിപ്പിച്ച' എന്ന പദം സാധുവിയായ ലക്ഷ്മിയമ്മയെപ്പററി ദുശ്ശങ്ക ജനിപ്പിച്ചേക്കാം. 'വൃത്തിപ്പെടുത്തി'യെന്നോ മറോ മതിയായിരുന്നു. പലവെഞ്ഞനാം, നരിച്ചപ്പുച്ച, ഇരുവാച്ചി മുതലായവ ദേശ്യങ്ങളാണ്' 'ഘനം' (കനം) എന്നതിനെ നാമമായിട്ടും നാമവിശേഷണമായിട്ടും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്' 17-ാംപുറത്തെ 'ഇരുന്നതിന്നുക' കുറെ ഗ്രാമ്യമായി തോന്നും. 'അന്നു നാരായണി അമ്മ ചെറുപ്പമായിരുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ നാരായണിഅമ്മയ്ക്ക്' എന്നാണ്' ഭംഗി. 'മൂർത്തീകരിച്ച എന്നതിന്നു, മൂർത്തം (മൂർത്തിയുള്ളത്') ആക്കിച്ചെയ്തു എന്നാണല്ലോ, അർത്ഥം ആ നിലയിൽ, 'ആരോഗ്യം മൂർത്തീകരിച്ച്'' എന്നതു (7-ാംഭാഗം' മൂർത്തീഭവിച്ച്'' എന്നു തിരുത്തിയാലേ സുഖമാവൂ. സംഭാഷണങ്ങളിൽ, പ്രായേണ വൈചിത്ര്യവും തന്മയതവും വന്നിട്ടുണ്ട്' 3-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ മാധവനുണ്ണിത്താനെക്കൊണ്ട്', അയാളുടെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയോടു, നളചരിതത്തിലെ കാട്ടാളൻ ദമയന്തിയോടു പറയുന്ന പദം പാടിച്ചത്' അത്ര ഉചിതമായില്ല. 'നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലുള്ള ആക്കെങ്കിലും നല്ല സംബന്ധക്കാർ വന്നു ചേർന്നിട്ടുണ്ടോ?' എന്നു മാധവനുണ്ണിത്താനോടു കമല ചോദിച്ച ചോദ്യം, ഒളിച്ചുകളിപ്പാൻ സ്ഥലം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ആ പെൺകുട്ടിയുടെ പ്രായത്തിന്നും, സ്വഭാവത്തിന്നും യോജിച്ചതല്ല. 219-ാം ഭാഗത്തു 'സ്ത്രീണാഞ്ച ചിത്തം പുരുഷസ്യ ഭാഗ്യം' എന്നതിനെ ഒരു സ്ത്രീയെ(തുളസിയെ)ക്കൊണ്ട്' ഒരു സ്ത്രീ (ഗ്രന്ഥകർത്രി) സമ്മതിപ്പിച്ചതിൽ ഇന്നത്തെ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കു നീരസമുണ്ടാവില്ലെന്നുറച്ചുകൂടാ!

ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ഏതാനും ന്യൂനതകൾ ഇനിയും അവിടവിടെ കണ്ടേക്കാം. അതുകൾക്കൊക്കെ വകതള്ളി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യാൽത്തന്നെ, ശ്ലാഘ്യവർഷങ്ങളായ അനേകം ഗുണങ്ങൾ ഇക്കൃതിയ്ക്കുണ്ട്. അതിനാൽ, ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളിലുൾപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു ആഖ്യായികയാണിത് ഇതു വായിപ്പാനായി വിനിയോഗിയ്ക്കുന്ന സമയം ഒരിയ്ക്കലും പാഴായിപ്പോകുന്നതല്ലെന്നു സധൈര്യം പറയാം. തൃശ്ശിവപേരൂർ ഭാരതവിലാസം അച്ചുകൂട്ടത്തിൽ ഭംഗിയായി അച്ചടിയ്ക്കപ്പെട്ടതും, 212 പുറങ്ങളുള്ളതുമായ ഈ പുസ്തകത്തിന്ന് ഒന്നേകാലുറുപ്പികയാണ് വില.

നീതിബോധകഥകൾ.

പരിഭാഷകൻ:- തേലപ്പുറത്ത് നാരായണനമ്പി.

മിസ്റ്റർ തേലപ്പുറത്തു നാരായണനമ്പി 'പാലി'ഭാഷയിൽനിന്നു മലയാളത്തിലെയ്ക്കു തർജ്ജമചെയ്തതും, തൃശ്ശിവപേരൂർ ഭാരതവിലാസം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ച് 8 ണ. വിലയ്ക്കു വില്പാൻ വെച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു ഗദ്യപുസ്തകമാകുന്നു 'നീതിബോധകഥകൾ'. ഇതിൻെറ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൻെറ പേർ 'ജാതകകഥകൾ' എന്നാണെന്നും, 'നീതിബോധകഥകൾ' എന്ന പേർ, 'ഇതിലടങ്ങീട്ടുള്ള തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി' പരിഭാഷകൻ 'കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെ'ന്നും, ബുദ്ധൻെറ നാനാവതാരങ്ങളോടു സംഘടിച്ചവയാകയാൽ ഈ കഥകൾക്കു 'ബുദ്ധാവതാരങ്ങൾ' എന്നും പേർ പറയാമെന്നും മററും പ്രസ്താവനയിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. നീതി, ധർമ്മം, സദാചാരം ഇവയെ ബോധിപ്പിയ്ക്കുന്നവയാകുന്നു, ഈ 'നീതിബോധകഥകൾ' കഥകളിലെ പ്രധാനസംഗതി പ്രായേണ ചെറിയ ചെറിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഉപന്യസിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ, അത് അനായാസേന ഹൃദിസ്ഥമാക്കിവെയ്ക്കാവുന്നതുമാണ്

അസംഭാവ്യങ്ങളും അസംഗതങ്ങളുമായ സംഗതികൾ കൂടാതെ കഴയുന്നേടത്തോളം ലോകരീതിയ്ക്കു യോജിപ്പിച്ചു നിർമ്മ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ക്കപ്പെടുന്ന കഥകൾക്കു, രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്വാൻ ശക്തിയുണ്ടാകയുള്ളു എങ്കിൽ, ഈ 'നീതിബോധകഥക'ളുടെ ആവിർഭാവത്തിൽ വിശേഷിച്ചൊന്നും അഭ്യശിപ്പാൻ വഴിയില്ല. ഇതിൽ ആകെ 42 കഥകളുണ്ട് അതിൽ പകുതിയോളം കഥകൾ, പഞ്ചതന്ത്രം, പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ, ബുദ്ധചരിതം, ഈസോപ്പ്ഫേബിൾസ്സ്, കഥാസരിത്സാഗരം, തെന്നാലിരാമൻകഥ എന്നിവയിൽ, ഇതിലും വളരെയധികം ഭംഗിയോടുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയാണ് ബാക്കി കഥകളിൽ മിക്കതിന്നും ഹൃദയംഗമത്വം തീരെയില്ലെന്നു മാത്രമല്ലാ, ഒട്ടേറെ അസംബന്ധങ്ങളുണ്ടുതാനും. ചിലത് ഒരു കഥയാണെന്നുതന്നെ പറയുവാൻ തരമില്ല. 34-ാം കഥ നോക്കുക: ലാഭം ഗർഹണീയമാണെന്ന് ആചാര്യൻ ശിഷ്യനോടു പറഞ്ഞു. ശിഷ്യൻ വിരക്തനായി 'ഒടുവിൽ സൽഗതി ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.' ഇനി സാമാന്യം വലുതും, പല പാത്രങ്ങളുള്ളതും ആയ ഒരു കഥ നോക്കാം: ദുർജ്ജനസംസർഗ്ഗം ദോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കും. 'അതിമധുരങ്ങളായ ഫലങ്ങളോടുകൂടിയ തേന്മാവിന്നു വേപ്പുമരത്തോടു ചേരുകയാൽ പഴങ്ങൾക്കു മാധുര്യം നശിച്ചുപോകയുണ്ടായി.' ഈ അവതാരികയോടുകൂടി ആരംഭിക്കുന്ന ദധിവാഹനകഥയുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്:-

കാശിരാജ്യക്കാരായ 4 ബ്രാഹ്മണഭ്രാതാക്കൾ ഹിമവൽപാർശ്വത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തു. അതിൽ മൂത്ത ആൾ മരിച്ചു ദേവേന്ദ്രനായി. അയാൾ അനുജന്മാരിൽ ഒന്നാമനു തീക്കായാൻ, താനേ പോയി വിറകു വെട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു മഴുവും, രണ്ടാമന് ആനകളെ ആട്ടാൻ ഒരു ചെണ്ടയും, തയിർ കൊതിയനായ മൂന്നാമനു വിചാരിച്ചാൽ തൈരുണ്ടാകുന്ന ഒരു കുടവും കൊടുത്തു. അവർ സുഖമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ഒരു പന്നിക്കു് ഒരു ജീർണ്ണഗ്രാമത്തിൽ നടക്കുമ്പോൾ ആകാശഗമനശക്തി കൊടുക്കുന്ന ഒരു കൊടമണി കിട്ടി. അതുംകൊണ്ട് ഒരു ദ്വീപിൽപോയി സഞ്ചരിച്ച് ഒരത്തിച്ചുവട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങി.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഇനി കഥാനായകനായ ദധിവാഹനൻെറ പുറപ്പാടായി. ഇയ്യാളുടെ ധൎമ്മോപദേഷ്ടാവു താൻതന്നെയാണെന്നു ഭഗവാൻ ഒടുവിൽ പറയുന്നത് ഇവിടെത്തന്നെ പറഞ്ഞാൽ കഥക്കധികം രസമുണ്ടാവാം. ഈ നായകനെ, യൌവനമായപ്പോൾ, അച്ഛനും അമ്മയും ബന്ധുക്കൾക്കും കണ്ടുകൂടാതായി, അവർ ആട്ടിയോടിച്ചു. അയാൾ ഒരു കപ്പലിൽ കൂലിക്കാരനായി പോകുമ്പോൾ കപ്പലുടഞ്ഞു. ഒരു പലക പിടിച്ചു നീന്തി, കൊടമണിക്കാരൻ പന്നി കിടന്നുറങ്ങുന്ന ദ്വീപിലെത്തി, അയാൾ മണി കൈക്കലാക്കി. മണിയുള്ളപ്പോൾ പന്നിയെ പേടിക്കാനില്ലെങ്കിലും, മണി കിട്ടാൻ കാരണമായ ജന്തുവല്ലേ എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കാം, അതിനെ തല്ലിക്കൊന്നു. എന്നിട്ടയാൾ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രാവരജന്മാരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു. മേല്പറഞ്ഞ മഴു ഉപായത്തിൽ വാങ്ങി മൂന്ന് ഋഷികളേയും അതയച്ചു വെട്ടികൊല്ലിച്ചു. പിന്നെ, അതും ചെണ്ടയും കുടവുംകൊണ്ടു, മയ്യാദസ്സു രാജ്യഭാരം ചെയ്തിരുന്ന കാശിരാജാവിനെ പോരിനു വിളിച്ചു, ചെണ്ടയിൽനിന്നുണ്ടായ സൈന്യംകൊണ്ടും കുടത്തിൽനിന്നുണ്ടായ തയിർപ്പുഴകൊണ്ടും രാജസൈന്യങ്ങളെ ഒക്കെക്കൊന്നു, മഴുകൊണ്ടു രാജാവിനേയും വെട്ടി കൊല്ലിച്ച്, അവിടെ രാജാവായി.

ഇതുവരെയുള്ള കഥകൊണ്ട്, അവതാരികയിൽപ്പറയുന്ന ഉപദേശത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാതൊരാവശ്യവുമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ആ രാജ്യത്തെ ഒരു മീൻപിടിയനു പുഴയിൽനിന്ന് ഒരു കുടത്തോളം പോന്ന മാമ്പഴം വലയിൽ കിട്ടി. അതവൻ രാജാവിന്നു കാഴ്ചവെച്ചു. അതിൻെറ അണ്ടി രാജാവു തോട്ടത്തിൽ കുഴിച്ചിട്ടു വളൎത്തി, അതുപോലെയുള്ള മാമ്പഴം ഉണ്ടാക്കി. ഇതു മുമ്പേത്തെ കാശിരാജാവു ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ, ഇതുവരെ പറഞ്ഞ അസംബന്ധമൊക്കെ കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു!

പിന്നെ ആ മാവിനോടു വേപ്പുമരം ചേൎക്കാനുള്ള ഉത്സാഹമായി ദധിവാഹനൻ മാമ്പഴം എല്ലാ രാജാക്കന്മാൎക്കും

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അയച്ചു. പക്ഷേ അവർ ആ മാവുണ്ടാക്കിയെങ്കിലോ എന്ന പേടിച്ച്, അണ്ടികളൊക്കെ കേടുവരുത്തീട്ടാണയച്ചത് അത മനസ്സിലായിട്ട്, അവരിലൊരാൾ ആ മാവു ചീത്തയാക്കാൻ തൻെറ തോട്ടക്കാരനെ അയച്ചു. അവൻ കഥാനായകൻെറ സേവനം കൂടി, അവിടെ തോട്ടക്കാരനായി മാവിൻെറ കടയ്ക്കൽ വേപ്പു നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ആ മാവിൻെറ മാങ്ങയ്ക്കും കയ്പുതുടങ്ങി. പിന്നെ ധർമ്മോപദേഷ്ടാവായ ഭഗവാൻെറ ഉപദേശപ്രകാരം വേപ്പു മുറിച്ചുകളഞ്ഞപ്പോൾ മാങ്ങ പണ്ടത്തെപ്പോലെയായി. ദധിവാഹനൻ സുഖമായിരുന്നു.

ഇതിലെ അനാവശ്യങ്ങളും, അസ്വാഭാവികതകളും ഒക്കെ കിടക്കട്ടെ. സ്വന്തം മാതാപിതാക്കന്മാരെക്കൂടി വെറുപ്പിച്ച ദുഷ്ടൻ—രണ്ടുമൂന്നു ബ്രഹ്മഹത്യകൾ കൂടി നിർദ്ദയമായി ആചരിച്ച നീചൻ—ഒടുവിൽ, വളരെക്കാലം സുഖിച്ചു എന്നതു സദാചാരത്തിന്ന് ഒരിയ്ക്കലും അനുകൂലമായി വരുന്നതല്ല, തീർച്ചതന്നെ. ബുദ്ധാനുസ്മരണത്താൽ നദി ഇറങ്ങിക്കടന്നിട്ടുള്ളതു വിവരിപ്പാനായി ആരംഭിച്ച 'ശീലവിമർശം'എന്ന 10-ാംകഥ കപ്പലിൽ കയറി കടൽ കടന്നതായിട്ടാണ് അവസാനിയ്ക്കുന്നത്! 11-ം 12-ംകഥകളിൽ ഒരേ സംഗതി രണ്ടിടത്തു വെറുതേ ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് 19-ാംകഥയിൽ കുരുടനായ സുസ്ഫാരകനെ രാജാവു പ്രധാനസാധനങ്ങളെ വിലയ്ക്കുവാങ്ങുവാനുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥനാക്കി വെച്ചതും മററും അസ്വാഭാവികതയ്ക്കു മൂർദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണംതന്നെ. 23-ാം കഥയിലെ മഹാദേവൻ അനേകലക്ഷം സംവത്സരങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്നതു കല്പസിദ്ധിവരുത്തിയിട്ടാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ക്ഷുരകനു 'ലക്ഷക്കണക്കായി ആയുസ്സു വർദ്ധിച്ചതെ'ങ്ങിനെ എന്ന് ആരും ചോദിയ്ക്കില്ലായിരിയ്ക്കാം; 'കഥയിൽ ചോദ്യമില്ല' എന്നല്ലേ പ്രമാണം! അഥവാ, അവരും കല്പസിദ്ധി വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കരുതേ? 'കല്പകൻ' എന്നാണല്ലോ അവൻെറ പേർ. ഇങ്ങിനെ ഇതിലെ അപ്രസിദ്ധകഥകളില

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ള്ള അസാമഞ്ജസ്യങ്ങൾ എടുത്തു കാണിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ, അത്ര വേഗത്തിലൊന്നും അവസാനിക്കയില്ല. ഇതിനൊക്കെ മൂലകാരനല്ലാതെ തർജ്ജമക്കാരനല്ലല്ലോ ഉത്തരവാദി എന്നു സമാധാനിച്ചാൽ മതി. പോരെങ്കിൽ, ജാതകകഥകൾ, നീതിയേയും ധർമ്മത്തേയും അത്യാശ്ചര്യരീതിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാണെന്ന്, അതു വായിച്ചപ്പോൾ ബോധപ്പെട്ട മിസ്റ്റർ നാരായണനമ്പിയെപ്പോലത്ത മനോഗതിയുള്ളവക്ക് ഇതിൽ അസ്വാരസ്യം തോന്നുന്നതുമല്ല.

ആക്കം ഒരുവിധം മനസ്സിലാകത്തക്കവിധത്തിലാണ് ഇതിലെ വാക്യരീതി. മററു പറയത്തക്ക ഗുണമൊന്നും ഗദ്യങ്ങളിലോ പദ്യങ്ങളിലോ കാണുന്നില്ല. അപഭ്രംശങ്ങൾ കുറെ അധികമുണ്ടുതാനും. 25_ാംഭാഗത്ത് 'ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആക്കഥ കേൾപ്പാൻ ഉപാസകൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.' എന്നെഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഉപാസകനല്ലാ, ഭഗവാനാണ് വക്താവ്; ശ്രോതാവല്ലാ, വക്താവാണല്ലോ, കേൾപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടേണ്ടത് 26_ാം ഭാഗത്തുള്ള 'ആവശ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളി' എന്നത് ആ ഘട്ടത്തിലെയ്ക്കധികമാണ് 'സുഗന്ധതൈലത്താൽ ബലപ്പെട്ടുകൊണ്ടു വിളക്കു കത്തുന്നു' (105) '... പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നാട്ടുകാരൻ തൻെറ നഷ്ടത്തെ വില വെച്ചില്ല.' (107) '... പരുന്തു വന്ന് അവനെ പെറുക്കിക്കൊണ്ടുപോയി.' (109.) എന്നീ വക വാചകങ്ങൾ, മലയാള ഭാഷ പഠിച്ചിട്ട് ഏറെക്കാലമായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വിദേശീയൻ എഴുതിയവയാണെന്നേ തോന്നൂ. 'ദൈത്യവനത്തിന്നു പോകൽ', 'ബോധിസത്ത്വനറിയിക്കൽ,' 'ആടിൻെറ കുത്തൽ,' മുതലായതും മലയാളിക്കു സമ്മതമാകുന്നതല്ല. 'അവർ തന്നെ കള്ളന്മാരാണെന്നുറച്ചു' എന്നതിൻെറ അർത്ഥം അവർ തന്നെയാണ് കള്ളന്മാർ എന്നുറച്ചു എന്നാണ്! 117_ാം ഭാഗത്ത് 'ഒരു കുമ്പാരൻ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന വാചകം 'കുമ്പാരൻ കൊടുത്തു' എന്നാണ് അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇവിടെ ര

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണ്ട 'കുമ്പാര'ന്മാൎക്കെന്താണ് ജോലി? 131-ാം ഭാഗത്തെ 'അതിനുശേഷം അവർ' എന്നാദിയായ വാക്യത്തിൽ 'അവരോ', 'പക്ഷികളോ' എന്തെങ്കിലും ഒന്നു ആവശ്യമുള്ളൂ.

'......അയസ്കാറം...... ചെയ്യേണമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്' (111) എന്നീ വാചകം ചില പത്രലേഖകന്മാരെക്കൂടി ലജ്ജിപ്പിച്ചേയ്ക്കും. ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ 'ഉണ്ടാവൽ' സുലഭമാണ് ചെയ്തു എന്നതിന്നു പകരം മിക്കവാറും 'ഉണ്ടായി' ആണ് കാണുന്നത്: 'കളകയാണ് അയാളുണ്ടായത്' (88) 89-ാം ഭാഗത്ത, അമരാദേവി ചിരിച്ചതെന്താണെന്നു ബോധിസത്വൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ അവൾ പറയുന്നു:—സ്വാമിൻ, ഞാൻ... എന്നും കരുതി ചിരിക്കുകയുണ്ടായി.' ഇവിടെ വായനക്കാരും 'ചിരിക്കുകയുണ്ടാവും.' അമരാദേവി ചിരിച്ചുവോ ഇല്ലയോ എന്ന ശങ്കയാണോ ബോധിസത്വന്നുണ്ടായിരുന്നത്? ചോദിച്ചു, ചോദിക്കുകയുണ്ടായി ഇത്യാദികൾക്ക തമ്മിലുള്ള അന്തരം പരിഭാഷകൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത് സൌകൎയ്യം കൌശലം മുതലായവയെ മിസ്റ്റർ നമ്പി നാമവിശേഷണങ്ങളാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അധീനാദികളെ നാമപദങ്ങളുമാക്കിയിട്ടുണ്ട് ഇങ്ങിനെ 'പദങ്ങളെ സ്വാധീനിച്ചാൽ' ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണം 'സൌകൎയ്യ'മായി വരാം! കുറിച്ച് എന്നൎത്ഥമായ അധികരിച്ച് എന്നതിനെ അധികമായി എന്നൎത്ഥത്തിൽ വ്യുൽപ്പന്നന്മാർ പ്രയോഗിക്കുമാറില്ല. 'കൌതുകയാത്ര', 'സമാധാനചിത്തൻ' 'സൌഹാൎദ്ദചിത്തന്മാർ' മുതലായവയും സംസ്കൃതഭാഷാഭിജ്ഞന്മാൎക്ക വ്യസനകരങ്ങളായിരിക്കും. ശ്ലോകങ്ങൾ അധികവും അനുഷ്ടുപ്പിലുള്ളവയാണ് 'ഭരുകച്ഛക്കാർ ധനൈഷി', 'ചോദിക്കാം സ്സ്കാരകനോ'— എന്നും മററുമായി, വായിപ്പാൻ വയ്യാത്ത പാദങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടക്കുണ്ടെങ്കിലും, തീരെ വൃത്തഭംഗം പററിയതായി ഒരു പദ്യവും ഇതില്ല! ഈ വിഷയത്തിൽ പരിഭാഷകൻ നന്നായി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ, 130-ാം ഭാഗത്ത് 'ഈ മട്ടാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണല്ലൊ യാചനാം' എന്നിങ്ങിനെ 'അല്ലോ' എന്നി പദം ഹ്ര സ്വമായിരിക്കുന്നത് 'അപി മാഷം മഷം കുര്യാൽ ഛന്ദോഭംഗം ന കുത്രചിൽ' എന്നല്ലേ പ്രമാണം! 27-ാം കഥയിലെ ശ്ലോകത്തിലുള്ള 'തുടസ്സീടരുതാസ്സ' ഒരു പുതിയ പദംതന്നെ യാണ് അരുത്, ആസ്സ എന്നിങ്ങിനെ നിഷേധാൎത്ഥത്തിൽ രണ്ടെണ്ണം പ്രയോഗിച്ചത് 'അധികസ്യാധികം ഫലം' എന്നു വെച്ചിട്ടായിരിക്കാം! മിസ്റ്റർ നാരായണൻ നമ്പിയെപ്പോലെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർകൂടി സ്വന്തം മാതൃഭാഷയെ ഇങ്ങിനെ നിർദ്ദയമായി വൈരൂപ്യപ്പെടുത്തുന്നതു മഹാ കഷ്ടംതന്നെ. അഥവാ, ഈ കഥകൾക്ക് ഈ വാക്യരീതി മതി എന്നു സമാധാനിക്കാം.

എതായാലും, പഴമയേറിയ പാലിഭാഷ പഠിച്ച്, ആ അറിവിനെ സ്വന്തം നാട്ടുകാൎക്ക് ഉപകാരമായിവരുംപ്രകാരം വ്യാപരിപ്പിക്കുന്ന മിസ്റ്റർ നമ്പിയുടെ പരിശ്രമശീലത്തെ നാം നിർവ്യാജമായി അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ദത്താത്രേയാവധൂതഗീത.

പരിഭാഷകൻ: പി. ഗോപാലൻനായർ

'ഇതെല്ലാം ബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു,' 'ഞാനും ഇക്കാണുന്നതൊക്കയും ബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു,' 'ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു' ഇത്യാദി ശ്രുതിവാക്യങ്ങളുടെ അൎത്ഥം തന്നെയാണ്, ഒരു അവധൂതന്റെ ജീവിതം. ഞാൻ പുരുഷനല്ല, സ്ത്രീയല്ല, നപുംസകമല്ല; ബുദ്ധിയല്ല, മനസ്സല്ല, അഹങ്കാരമല്ല; ഇന്ദ്രിയങ്ങളല്ല, ദേഹമല്ല; സുഖിയല്ല, ദുഃഖിയല്ല; ബദ്ധനല്ല, മുക്തനല്ല; ജ്ഞാതാവല്ല, ജ്ഞാനമല്ല, ജ്ഞേയമല്ല; എനിക്കു ജാഗ്രൽസ്വപ്നസുഷുപ്തികളില്ല, ജനനമരണങ്ങളില്ല, സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മാകാരണഭേദങ്ങളില്ല, രാവില്ല, പകലില്ല, ഉള്ളില്ല, പുറമില്ല, മേ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ലില്ല, കീഴില്ല, ദ്വന്ദ്വങ്ങളൊന്നും തന്നെയില്ല—ഇങ്ങിനെ, വാസ്തവത്തിൽ അസത്തായ സവ്വത്തേയും അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളയുന്നു. സദ്രൂപമായും, ആനന്ദരൂപമായും, സവ്വത്രപരിപൂർണ്ണമായും നിരന്തരമായും സമരസമായും ഇരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മതത്ത്വം ഒന്നുമാത്രമേ ഉള്ള എന്നുറപ്പിക്കുന്നു; അതു താൻതന്നെയാണെന്നറിഞ്ഞ് അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആത്മതത്ത്വം, 'നേതി നേതി' അസന്നിരസനംകൊണ്ട് അനുഭവിക്കത്തക്കതാകുന്നു; അറിയിക്കത്തക്കതല്ല. എതു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാലും അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അപരിച്ഛിന്നമായും, അഖണ്ഡമായും, ഏകരസമായുമിരിക്കുന്ന വസ്തുവിനെ പരിച്ഛിന്നാത്ഥദ്യോതകങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് എങ്ങിനെ വിശദീകരിക്കാം? 'തള്ളത്തക്കതു സവ്വം തള്ളിയാൽ പോരാതെ കണ്ടുള്ളതുതന്നെ ശിവം കേവലം സമം ശാന്തം.' അങ്ങിനെയുള്ള കേവലാത്മതത്ത്വത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ദത്താത്രേയമഹഷിയുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു താനേ പ്രവഹിച്ച ഒരു ഗാനമാകുന്നു ദത്താത്രേയാവധൂതഗീത. ഈ സംസ്കൃതവേദാന്തഗ്രന്ഥത്തെ കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ തജ്ജമചെയ്തുതന്നതിന്നു, കൊല്ലംകോട്ടു പി. ഗോപാലൻനായരവർകളെ നാം അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശിവഗീത, ഹരിഭക്തിസുധോദയം, മുതലായവയെ കിളിപ്പാട്ടിലാക്കിയും, ശ്രീമഹാഭാഗവതത്തിന്നു സവിസ്താരമായ മലയാളവ്യാഖ്യാനം എഴുതിയും മററും പേരെടുത്ത ഒരു പണ്ഡിതനാണ് മിസ്റ്റർ ഗോപാലൻനായർ. തൻെറ കവനവ്യാപാരത്തിന്നു പരിശുദ്ധങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു നല്ല നിഷ്കഷയുണ്ട് ദത്താത്രേയാവധൂതഗീതാഭാഷാഗാനവും, ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ മററു കിളിപ്പാട്ടുകളിൽനിന്ന് ഒട്ടും താഴെയല്ല.

ഭിന്നമായ് ഘടമെന്നാലതിലുള്ളാകാശമ-
ന്നൊന്നിച്ചു മഹാകാശത്തോടു ചേന്നിരുന്നീടും;
അല്ലാതെ, കുടമുടഞ്ഞീടുമ്പോളാകാശവു-
മില്ലാതെയാകുമെന്നു ചിന്തിപ്പോരുണ്ടോ ലോകേ?

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്നിങ്ങിനെ സുഖകരങ്ങളായ പല വരികഠം എട്ടധ്യായമുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിലുണ്ട് ചില ദോഷങ്ങളും അവിടവിടെ ഇല്ലെന്നില്ല. 'ചൊൽ' എന്ന പൃഷ്ഠപദം പാദാന്തത്തിൽ വിശേഷിച്ചും അസുഖകരമാണ് 'ആക്ഷേപയോഗ്യമത്തു ചൊൽവാനില്ലയോ ലജ്ജാ' എന്നതിലെ 'ലജ്ജ'ക്കുപകരം 'നാണം' ആക്കിയാൽ, വായ് വളന്തു നീത്താതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. 'മേദിനിതന്നിലതിന്നില്ല സഞ്ചാരമേതും' എന്നേടത്തു മേദിനീശബ്ദത്തിന്നു ലോകമെന്നാണല്ലോ അത്ഥം കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്; ഇതും കുറെ പോരായ്മയാണെന്നുതോന്നുന്നു. 'സാവധാനത്തിൽ' എന്നതിനെ, മെല്ലെ എന്നത്ഥത്തിൽ നാം സംസാരിക്കുമ്പോഠം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, മിസ്റ്റർ ഗോപാലൻനായരെപ്പോലെയുള്ള വ്യുൽപ്പന്നന്മാർ അതിന്നു ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവേശം കൊടുക്കാതിരിക്കയാണ് വേണ്ടത് വിശേഷിച്ചും, 'സാവധാനത്തിലാലോചിക്കാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ' എന്ന ദിക്കിലെ സാവധാനശബ്ദത്തിന്നു സമുചിതമായ അത്ഥം അവധാനത്തോടുകൂടി എന്നാകയാൽ, ഇതു, 'സസുഖ'ത്തിൽ എന്നും മററും പറയുന്നതുപോലെ, പരിത്യാജ്യം തന്നെയാണ് നിവ്വികാരത്താൽ, നിവ്വികാരേണ എന്നിങ്ങിനെ വിശേഷണങ്ങളെ വിശേഷ്യങ്ങളാക്കി പ്രയോഗിച്ചുപോയതു പ്രമാദത്താലായിരിക്കാം. വന്നും പോയുമിരിക്കുന്ന എന്നു വേണ്ടേടത്തു 'വന്നുംപോയിരിക്കുന്ന' എന്നാക്കിയതും തൃപ്തികരമല്ല ഗാഥാവൃത്തങ്ങളിൽ പദ്യങ്ങളെഴുതുവാൻ വളരെ എളുപ്പമുണ്ട് അവക്കു, സംസ്കൃതച്ഛന്ദസ്സുകളെ അപേക്ഷിച്ചു ബന്ധദാർഢ്യം നന്നെ കുറവാണല്ലോ. എന്നിട്ടും ഈ ചെറുകൃതിയിൽ, ഇത്രത്തോളം ശ്ലിഷ്ടത കണ്ടപ്പോഠം, ഇതു ഗദ്യത്തിലെഴുതുകയായിരുന്നു ഭേദം എന്നു കൂടി ഞങ്ങഠംക്കു തോന്നിപ്പോയി. ഞങ്ങഠം ഇത്രയും ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചത്, ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ രണ്ടാം അധ്യായത്തിലുള്ള,

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'മാധുര്യമര്‌ത്ഥവ്യക്തി ലാളിത്യമലങ്കാര-
മാദരിണീയമാമിമ്മാതിരി കാവ്യഗുണം
ചേന്നതോ ചേരാത്തതോ സാരോപദേശമെന്നു
മന്ദന്മാരോക്കും ഗുണമുള്ളവർ സാരം നോക്കും'

എന്ന പദ്യത്തെ അനാദരിക്കയാവല്ലു: ഇതിന്നുനേരെമുകളി ലുള്ള,

'എത്രയും ത്യാജ്യമായ ചോറിലെന്നാലും രത്നം
വർത്തിക്കുന്നതു കണ്ടാലാരാനും വെടിയുമോ?
പിന്നെയെന്തുരചെയ്യാം നന്നായ് ശോഭിച്ചീടുന്ന
സ്വർണ്ണപീഠത്തിൽ വെച്ചുകൊടുത്താലുള്ള കഥ!'

എന്നതിനെ ഏറെ പ്രമാണീകരിക്കയാലാണ

എട്ടാം അധ്യായം സ്ത്രീദൂഷണമായിട്ടാണ് കലാശിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇത്, ഇടക്കാലങ്ങളിൽ വല്ല വിദ്വാന്മാരും എഴുതിച്ചേർത്തതായിരിക്കണം. സകലചരാചരപ്രപഞ്ചത്തേയും ബ്രഹ്മമയമായി കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന ദത്താത്രേയന്റെ മുഖത്തുനിന്ന് ഇത്ര തീക്ഷ്ണമായ ഒരു ശകാരം പുറപ്പെടുക എന്നതു കുറെ അസംഭാവ്യമാണ് അടുത്ത കാലത്ത് അവതരിച്ച മഹാത്മാവായ ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസനും മററും എല്ലാ സ്ത്രീകളേയും മാതൃനിർവിശേഷമാരായി കരുതി ഭക്തിപൂർവ്വം വന്ദിച്ചുപോന്നിരുന്ന കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഏതായാലും, അശ്ലീലമയമാകയാൽ ഒരു തറവാട്ടിൽവെച്ച് ഉറക്കെ വായിപ്പാൻ തരമില്ലാത്ത ഈ ഭാഗം പരിഭാഷകൻ വിട്ടുകളയേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ പുസ്തകം ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ നാലണ വിലക്കു കിട്ടുന്നതാണ്

VII
ഭാരതകഥാ നിരൂപണം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ: ജനാർദ്ദനമേനോൻ.

പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഗദ്യകാരനായ മിസ്റ്റർ കുന്നത്ത് ജനാർദ്ദനമേനോന്റെ കൃതിയാകുന്നു മേൽക്കാണിച്ച

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഗദ്യപുസ്തകം. ഇതിലെ പ്രമേയം മഹാഭാരതകഥയിലെ ഏതാനും പാത്രങ്ങളുടെ ഒരു സ്വഭാവവൎണ്ണനയാണ് ഇത്, 'ആത്മപോഷിണി'മാസികയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലേഖനങ്ങളെ ഒന്നിച്ചുചേൎത്തു പുസ്തകമാക്കി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ മുമ്പുതന്നെ പലരും വായിച്ചിരിപ്പാനിടയുണ്ട്

ഹിന്തുപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു സൎവ്വോൽകൃഷ്ടമായ ഒരു മാഹാത്മ്യമുള്ളതിന്നു കാരണം അവയുടെ നാനാസ്വരൂപതയാകുന്നു. ഒരു മഹാകാവ്യമായോ, നാടകമായോ, ആഖ്യായികയായോ, വെറും ചരിത്രമായോ, വേദാന്തഗ്രന്ഥമായോ, മതഗ്രന്ഥമായോ ഏതു നിലയിൽ ഒരന്വേഷകൻ അവയെ പരിശോധിക്കുന്നുവോ, ആ നിലയിലെല്ലാം അവക്കു അന്യാദൃശങ്ങളായ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ കാണപ്പെടാതിരിക്കില്ല. അപ്രകാരമുള്ള മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവെച്ചു, വിസ്തരംകൊണ്ടും, പാത്രങ്ങളുടെ വിവിധത്വംകൊണ്ടും, വിഷയഗൌരവംകൊണ്ടും, എന്നുവേണ്ട ഏതുകൊണ്ടും പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ ;അൎഹിക്കുന്ന മഹാഭാരതത്തിൽ ആർ കൈ വെക്കുന്നുവോ അവൎക്കെല്ലാം അവരുടെ ബുദ്ധിസൂക്ഷ്മതക്കും മനോഗതിക്കും അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ നവനവങ്ങളായ അമൂല്യതത്ത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു ലോകാവസാനംവരെ സാധിക്കുന്നതാണ് മഹാഭാരതത്തിലെ കൃഷ്ണൻ, ഭീഷ്മൻ, ധൃതരാഷ്ട്രൻ, ദ്രുപദൻ, സുയോധനൻ, കൎണ്ണൻ, ശകുനി, വികൎണ്ണൻ, യുധിഷ്ഠിരൻ, ഭീമൻ, അൎജ്ജുനൻ, പാഞ്ചാലി, കുന്തി എന്നിപ്പതിമൂന്നു പാത്രങ്ങളെ ലൌകികനിലയിൽ നിന്നു നോക്കി, അവരുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെയും' തജ്ജന്യങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെയും കണ്ടറിഞ്ഞു വിവരിക്കുകയാണ് മിസ്റ്റർ ജനാൎദ്ദനമേനോൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഈ നിരൂപണത്തെ പരക്കെ ബാധിച്ചതായ വല്ല ദോഷവുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഒരപൂൎണ്ണതമാത്രമാകുന്നു. അതിന്നു ഗ്രന്ഥകാരനെ കുററപ്പെടുത്തിക്കൂടാ; നേരെമറിച്ചു, മേൽപറഞ്ഞ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെക്കുറി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ച്ചം ഓരോ പുസ്തകം എഴുതാവുന്നതായിരിക്കെ, അവരുടെയെല്ലാം ജീവചരിത്രത്തെപ്പററിയുള്ള നിരൂപണം നാല്പത്തെട്ടു ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഇത്ര നന്നായി നിവ്ഹിച്ചതിന്നു ഗ്രന്ഥകാരനെ ശ്ലാഘിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഓരോ പാത്രത്തെക്കുറിച്ചും അല്പാല്പമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും, പല പ്രധാനപാത്രങ്ങളെയും തീരെ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പറഞ്ഞേടത്തോളം സംഗതികൾ മിസ്റ്റർ മേനോന്റെ പരിശോധനാപാടവത്തെയും ലോകവ്യുൽപ്പത്തിയെയും ഉദ്ദേശഗുണത്തെയും ഏറക്കുറെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

ലോകവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തന്മാരാണെങ്കിലും പൊതുജനനന്മക്കുവേണ്ടി ലൌകികകമ്മങ്ങളെ നിഷ്കാമബുദ്ധിയോടെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രണ്ടുതരം ശക്തികളായി കൃഷ്ണനേയും ഭീഷ്മനേയും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു വളരെ ശരിയായിരിക്കുന്നു. മക്കളെ അതിയായി ലാളിച്ചാൽ പിതൃജനത്തിന്നു നേരിടുന്ന മഹാദുഃഖത്തെ ധൃതരാഷ്ട്രന്റെ അന്ത്യദശകൊണ്ടും, അവരെ വേണ്ടുംവിധം വളത്തിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ചാരിതാത്ഥ്യത്തെ ദ്രുപദന്റെ കഥകൊണ്ടും, ബാലശിക്ഷാക്രമത്തെ കുന്തിയുടെ നടപടികൊണ്ടും, ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിന്നു വകയില്ല.

ദുര്യ്യോധനൻ ദുഷ്ടൻ, കർണ്ണൻ ഗവിഷ്ഠൻ എന്നൊക്കെയാണല്ലോ സാധാരണന്മാരായ വായനക്കാരുടെ അഭിപ്രായം. അതനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് മിസ്റ്റർ മേനോനും അവരെപ്പററി ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത് സുയോധനനെ നല്ല കണക്കിൽ ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാലും, അദ്ദേഹം തീരെ മുഷിയാൻ സംഗതിയില്ല. പാണ്ഡവന്മാരുടെ വനവാസം ഒരു കൊല്ലത്തേക്കു കൂടി നീട്ടി പതിമൂന്നുകൊല്ലമാക്കിയത് ആ പാണ്ഡവപരിപന്ഥിക്കു രസകരമാവാതിരിക്കയില്ലല്ലോ! മിസ്റ്റർ മേനോൻ പറയുംപോലെ അജ്ഞനും അനുത്സാഹിയും മററുമാണോ ദുര്യ്യോധനൻ? അദ്ദേഹം പ്രാണത്തെക്കാൾ മാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

നം വലുത്" എന്ന വ്രതക്കാരനാണ് പ്രജകളെ വശീകരിപ്പാൻ ഒരു പ്രത്യേകസാമത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട് ആ നയകൌശലംകൊണ്ടാണ്, അല്ലാതെ മിസ്റ്റർ മേനോൻ പറയുന്ന ധീരതകൊണ്ടു മാത്രമല്ലാ, അദ്ദേഹം കുറെക്കാലം സ്വച്ഛന്ദമായി രാജ്യലക്ഷ്മിയെ അനുഭവിച്ചത് സൽസ്വഭാവികളായ പാണ്ഡവന്മാരെ ചതിപ്പണികൾകൊണ്ടു കാടു കേററിയതിൽ ഉണ്ടായിത്തീൎന്ന വെറുപ്പുമൂലം പ്രജകൾ ഒത്തൊരുമിച്ചിളകിപ്പുറപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ സുയോധനൻെറ ധീരത് അവരെ അടക്കിനിൎത്തുവാൻ മതിയാകുമായിരുന്നുവോ? പ്രജകൾ ക്ഷോഭിച്ചെതിൎത്താൽ ഏതു ധീരനാണ് നാടു വാഴാൻ കഴിയുക? നാട്ടുകാർ അങ്ങിനെ ലഹളക്കൊരുങ്ങാഞ്ഞതു ധൃതരാഷ്ട്രപുത്രൻെറ അനുരഞ്ജനനൈപുണികൊണ്ടും മററുമാണ്

'നിത്യം ദുര്യോധനൻ മന്നോ-
ർക്കിഷ്ടം നോക്കി നടപ്പവൻ
പൂജിച്ചു വിപ്രരെബ്‌ഭൂരി-
ദക്ഷിണാഢ്യമഖങ്ങളാൽ.'

ഇതാദി വ്യാസവാക്യവും അതനുസരിച്ചുള്ള ഭാസാദിമഹാകവികളുടെ വൎണ്ണനവും നമുക്കു വിസ്മരിപ്പാൻ തരമില്ല. ജീവനിൽ കൊതികൊണ്ടല്ല, നാഗദ്ധ്വജൻ യുദ്ധരംഗത്തിൽ നിന്നു പിൻമാറി കുളത്തിൽച്ചെന്നു മുങ്ങിക്കിടന്നത് ശരീരപീഡയ്ക്കു കുറച്ചൊരു ശമനം കിട്ടിയിട്ടു ശത്രുസംഹാരത്തിനൊരുങ്ങാമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിചാരം. അല്ലാതെ, അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഭീരുവോ അസമത്ഥനോ അല്ല. വഞ്ചനപ്രയോഗംകൂടാതെ നേരെ നിന്നു പൊരുതുകയാണെങ്കിൽ ബലശാലികളിൽ മുമ്പനായ ബകാന്തകനെക്കൂടി വെള്ളം കുടിപ്പിയ്ക്കത്തക്ക ഗദായുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യം ദുര്യോധനനുണ്ടായിരുന്നു. 'എവിടെയും നേരെനിന്നു പൊരുതുകയല്ലാതെ ശത്രുക്കളിൽ വഞ്ചന പ്രയോഗിക്കുന്നതു ഭീമന് ഇഷ്ടമല്ല' എന്ന ഘട്ടത്തിൽക്കൂടി, ഭീമൻ സുയോധനനിൽ വഞ്ചന പ്രയോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഗിച്ച കഥ നിരൂപകൻ മിണ്ടാഞ്ഞതു ദുര്യോധനൻെറ പേരി ലുള്ള ഈഷ്യകൊണ്ടായിരിയ്ക്കുമോ എന്നറിഞ്ഞില്ല. 'സുയോധനനുള്ള ഗുണം വേറെ ചിലതാണ്' എന്നാരംഭിച്ചിട്ട്, ആ 'ചിലതി'നെക്കുറിച്ചു മിസ്റ്റർ മേനോൻ, 'ആയാൾ ധീരനായിരുന്നു' എന്നൊന്നുകൊണ്ട് ഒപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു! ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു, ഞങ്ങൾ സുയോധനൻെറ ജീവിതരീതിയെയും മനോവൃത്തികളെയും വിശ്ലേഷം കൊണ്ടാടുന്നതായി വായനക്കാർ തെററിദ്ധരിയ്ക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

പാഞ്ചാലിയുടെ ബഹുഭർത്തൃകതയ്ക്കുള്ള കാരണം ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇങ്ങിനെ ഉൽപ്രേക്ഷിയ്ക്കുന്നു: അരക്കില്ലം വെന്ത് അർജ്ജുനൻ മരിച്ചുപോയി എന്നറിവായതിൽ 'പിന്നെ ആരെയാണ് വരിയ്ക്കേണ്ടത്' എന്നവൾ ആലോചിച്ചു തുടങ്ങുകയും' സങ്കല്പത്താൽ പല യോഗ്യന്മാരുടെയും ഭാൎയ്യയായിരുന്നു സുഖദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവണം. ഇങ്ങിനെ മനസ്സു വ്യഭിചരിച്ചതിൻെറ ഫലമായിട്ടായിരിയ്ക്കാം, പാഞ്ചാലിയ്ക്ക് ഒന്നിലധികം ഭത്താക്കന്മാരുണ്ടായി വന്നത് ഇതാണ് ഈ കൃതിയിൽ പുതിയതായ ഒരു ആശയവിശേഷമുള്ളത് എന്നാൽ, ഈ ഉൽപ്രേക്ഷയും, യന്ത്രം എയ്തു മുറിച്ചത് അഞ്ചു ബാണങ്ങൾകൊണ്ടായിരുന്നതിനാലാണ് പാഞ്ചാലിയ്ക്ക് അഞ്ചു ഭത്താക്കന്മാരുണ്ടായത് എന്ന് ഇനി മറെറാരെഴുത്തുകാരൻ പറയുന്നതായാൽ, അതും തമ്മിൽ ഏറെ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പാഞ്ചാലിയും ബന്ധുക്കളും പാണ്ഡവനാശത്തെ പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. ദ്രുപദൻ അർജ്ജുനേതരനാൽ അഭേദ്യമായ യന്ത്രം നിൎമ്മിച്ചതിൽ, പാണ്ഡവന്മാരെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കേണമെന്ന ഉദ്ദേശംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു പാഞ്ചാലി വ്യഭിചരിച്ചു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരവകാശവുമില്ല. അവളുടെ അനേകഭർത്തൃകതാദോഷത്തിന്നു വൈദികമായും, ലൌകികമായുമുള്ള സമാധാനം വ്യാസൻ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടുതാനും. പാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഞ്ചാലിസ്റ്റ് അജ്ജുനനിലാണ് അധികം അനുരാഗം എന്നതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. മിസ്റ്റർ മേനോൻ അതു സകലസഹൃദേവന്മാരിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. പഠിച്ചിട്ടുവേണം ഗ്രന്ഥം നിമ്മിപ്പാൻ എന്നൊരു നിർബ്ബന്ധനിയമം നമ്മുടെ ഇടയിൽ നടപ്പാകാൻ വൈകി എന്ന്, ഇപ്പുസ്തകത്തിലെ ഈ വക ഘട്ടങ്ങൾ വായിച്ചപ്പോൾ വിശേഷിച്ചും, ഞങ്ങൾക്കു തോന്നാതിരുന്നില്ല.

എത്ര ദോഷങ്ങളിരുന്നാലും, അവയെയെല്ലാം തീരെ വിസ്മരിച്ചുപോകുമാറ്, അത്ര മനോഹരമാകുന്നു ഈ കൃതിയിലെ ഗദ്യരീതി. ധരിക്കത്തക്ക കാര്യമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽക്കൂടി, കേവലതാരസ്യംകൊണ്ടു വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ വശീകരിപ്പാൻ മിസ്റ്റർ ജനാർദ്ദനമേനോന്റെ വാചകങ്ങൾക്കുള്ള ശക്തി ഒന്നു വേറെയാണ് ഇത്ര ഉടക്കിലും, ഒഴുക്കിലും, ഭംഗിയിലും, ഗദ്യമെഴുതിത്തള്ളുവാൻ കഴിയുന്നവരായി, നമ്മുടെ ഇടയിൽ അധികംപേരില്ല. 'മൂത്തീകരിച്ച' (മൂത്തിമത്തായ എന്നത്ഥം), 'സ്വാതന്ത്ര്യം' (സ്വാതന്ത്ര്യതൽപരത), 'ജനസാമാന്യം' (പൊതുജനം), 'സാദ്ധ്യം' (സിദ്ധി) മുതലായ അപശബ്ദങ്ങളും, 'തെളിഞ്ഞിരിക്കുക' മുതലായ ഗ്രാമ്യപദങ്ങളുമാകുന്ന കല്ലും കരടുമില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഈ കൃതി രസജ്ഞന്മാൎക്ക് ഇതിലുമധികം സുഖാസ്വാദ്യമായിത്തീരുമായിരുന്നു.

ഇത്തരം പുരാണകഥാനിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിവരേണ്ടതാകയാൽ, ഇതിന്നായി മിസ്റ്റർ മേനോൻ ചെയ്ത ശ്രമത്തെ ഞങ്ങൾ അത്യന്തം കൃതജ്ഞതയോടേ അഭിനന്ദിക്കുകയും, ഇദ്ദേഹംതന്നെ ഇതുപോലെയുള്ള നിരൂപണങ്ങൾ ഇതിലും വിസ്തരിച്ചെഴുതിക്കാണുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ നിരൂപണം അപൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും, ഇതിനെ ഒരു മാൎഗ്ഗദശിയായിട്ടുമാത്രമേ താൻ കരുതിയിട്ടുള്ളു എന്നും, നിരൂപകൻതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ഇനി അടുത്ത സൌകൎയ്യത്തിൽ എഴുതു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്ന നിരൂപണം ക്ലലംകഷവും പാശ്ചാത്യവുമായിരിയ്ക്കുമെന്നു വാ
മുക്ക തീച്ചയായും വിശ്വസിയ്ക്കാം. ഈ പുസ്തകത്തെ ഇപ്രകാ
രമാണ് നിരൂപകൻ ഉപസംഹരിയ്ക്കുന്നത്: 'ഇങ്ങിനെ മ
ഹാഭാരതത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പററി നിരൂപണം ചെ
യ്തു തുടങ്ങിയാൽ ജീവിതതത്വങ്ങൾ പലതും വെളിവായിക്കാ
ണാം. ഇനിയുള്ള ഭാഗം വായനക്കാക്കായി വിടുകയല്ലാതെ
ഇതിലധികം വിസ്തരിയ്ക്കുന്നതിനും ഇനിയുള്ള പാത്രങ്ങളെപ്പ
ററി നിരൂപിയ്ക്കുന്നതിന്നും എനിയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ സൌകയ്യമില്ല.
വഴികാട്ടിത്തരിക എന്നുമാത്രമേ ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളു.
ഈ വഴിയിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്നവർ സുന്ദരങ്ങളായ കാഴ്ച
കൾ പലതും കാണാറാകും; അങ്ങിനെ അവർ സുഖജീവിത
ത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.' ഈ വഴി മുമ്പു ചില യോഗ്യ
ന്മാർ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ വിശേഷിച്ചും, ഈ ഉപസം
ഹാരം കുറെ ഉദ്ധതമായിപ്പോയി എന്നു ചിലർ ശങ്കിച്ചേയ്ക്കാം.
അതു ശരിയല്ല; ഇതിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു ശ്രീഹ
ഷാദി മഹാകവികൾക്കെന്നപോലെ മിസ്റ്റർ ജനാർദ്ദനമേനോ
നും, സ്വഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു പരിപൂണ്ണമായ 'ആത്മവിശ്വാ
സം' ഉണ്ടു് എന്നാകുന്നു. ഈയൊരു ഗുണം സാധാരണഗ്ര
ന്ഥകാരന്മാരിൽ കാണപ്പെടുന്നതല്ല. മിസ്റ്റർ കെ. സി. ശ
ങ്കരൻതമ്പാന്റെ ഒരു ചെറിയ പ്രസ്താവനയോടുകൂടിയതും,
കുന്നംകുളം 'അക്ഷരരത്നപ്രകാശികാ' അച്ചുകൂട്ടത്തിൽ ഭംഗി
യായി അച്ചടിച്ചതും, നാലണ വിലയുള്ളതുമായ ഈ ചെറി
യ വിശിഷ്ടപുസ്തകം വായിപ്പാൻവേണ്ടി ചെലവിടുന്ന സമയം
ഒരിയ്ക്കലും വ്യത്ഥമായിപ്പോകുന്നതല്ലെന്നു ഞങ്ങൾ നിസ്സംശ
യം അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കൃഷ്ണഗാഥ

പരിഷ്കരിച്ച പുതിയ പതിപ്പ്

(പ്രസാധകൻ: കെ. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ)

നൂറു പുതിയ പുസ്തകങ്ങളെ പുറത്തിറക്കുന്നതിനെക്കാൾ പുണ്യം ഒരൊററ പഴയ പുസ്തകത്തെ നേരാംവണ്ണം അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ് എന്നു ഞങ്ങൾ മുമ്പൊരിയ്ക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിയ്ക്കുന്നവരെ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഈ പുതിയ പതിപ്പ് എത്രയധികം ആഹ്ളാദിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കും! ഇതിന്റെ പ്രസാധകനായ കോട്ടയം കോളേജ് മലയാളപണ്ഡിതർ മിസ്ററർ കെ. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കരെ ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ അഭിനന്ദിച്ചാലാണ് അവക്കു തൃപ്തിയാവുക? ഭാഷാദേവിയുടെ പ്രധാനമണിമാളികയാണ് കൃഷ്ണഗാഥയെന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം. എന്നാൽ അതുതന്നെയാണ്, ഇതേവരെ വല്ലാതെ കാടുപിടിച്ചുകിടന്നിരുന്നതും. അതിനെ ഇത്തരത്തിൽ വൃത്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മിസ്ററർ ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയും തീവ്രതയും ശരിയായി മനസ്സിലാകേണമെങ്കിൽ, ഇപ്പുസ്തകം ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ വായിയ്ക്കുകതന്നെ വേണം. പത്തു പഴയ പനയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കി പിഴതിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു ഇപ്പുസ്തകം. ഇതേവരെ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള കൃഷ്ണഗാഥാപുസ്തകങ്ങൾ മുഴുവനും അബദ്ധപ്രചുരങ്ങളാണെന്നതിരിയ്ക്കട്ടെ. അവയിൽ അവിടവിടെയായി നാനൂറോളം പാദങ്ങൾ വിട്ടുപോയിട്ടുമുണ്ടെന്നു, പ്രസാധകന്റെ പരിശോധനയാൽ, പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ചെറുശ്ശേരിയുടെ ചെറുതേനിടയുന്ന സൂക്തികളിൽനിന്നു നാലു പാദം വിട്ടുപോകുന്നതുതന്നെ നമുക്കെത്ര വലിയ നഷ്ടമാണ്! ഇതി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ൽ, വിട്ടുപോയതായിക്കണ്ട വരികളെ യഥാസ്ഥാനം എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ആ വക സന്ദർഭങ്ങളുടെ ആസ്വാദ്യതയ്ക്ക് അത്യധികം കൂടുതൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇപ്പോൾ പൂർവ്വപ്രചാരങ്ങളായ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ദ്രാവിഡപദങ്ങളിൽ മിക്കവയ്ക്കും, പല സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കും, അകാരാദിക്രമത്തിൽ ഒരു ടിപ്പണിയും പ്രസാധകൻ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട് ഇതു, പഴയ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്ന ഏകകാരണത്താൽ 'ഗാഥ' വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരായി ഇന്നും നമ്മുടെയിടയിലുള്ള അനേകം കാവ്യരസികന്മാർക്ക് ഒരനുഗ്രഹം തന്നെയാണ് പാഠഭേദങ്ങളെ, അതാതു പുറത്തു പ്രത്യേകമടയാളമിട്ട് അടിയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു ഇപ്പതിപ്പിലെ മറെറാരു പരിഷ്കാരം. ഇത്രത്തോളം പ്രയത്നിക്കുവാൻ ഒരുക്കമുള്ളവരായിട്ടു, മിസ്ററർ പണിക്കരെപ്പോലെ ഒരു പത്തു പേർ തികച്ചില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ലേ, നമ്മുടെ വിലയേറിയ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഇപ്പരിഷ്കാരകാലത്തും, അവക്കു നേരിട്ട അശുദ്ധസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ മങ്ങിമയങ്ങിക്കിടക്കുന്നത്?

കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഇപ്പതിപ്പു തീരെ നിർദ്ദോഷമാണെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല; ഇതിലും പല അസാമഞ്ജസ്യങ്ങൾ അവിടവിടെ പററിപ്പോയിട്ടുണ്ട് സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ തൽഭവപദങ്ങൾ ഇതിൽ കുറെയധികം കാണുന്നു. അവയിൽ, കോട്ടി, (ഗോഷ്ഠി) തിക്കരിക്കുക, (ധിക്കരിക്കുക) തെണ്ടം, (ദണ്ഡം) ദീവ്, (ദ്വീപ്) വയിപ്പിക്കുക, (വചിപ്പിക്കുക) പിണ്ടം (പിണ്ഡം) മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ ഒട്ടും സുഖകരങ്ങളല്ല; കുറെ ഗ്രാമ്യങ്ങൾ കൂടിയാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. ചെക്കു എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'വെണ്ണി'ക്കു പകരം 'വെണ്ണി'യെയാണ് പ്രസാധകൻ സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നതു് ഇത്, ഏതിന്റെ രൂപാന്തരമാണോ, ആ തമിഴ്വാക്കു നമുക്ക് അശ്ലീലമാകയാൽ, 'വെണ്ണി'യെക്കാൾ നല്ലതു മുൻപതിപ്പുകളിൽ കാണുന്ന 'വെണ്ണി' തന്നെയാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മുൻഭാഗത്ത് എന്നത്ഥമായ 'മുന്നിന്' എന്നതിനെ എല്ലാട ത്തും 'മുന്നൽ' എന്നാക്കിയിരിക്കുന്നതിന്നു വല്ല പ്രത്യേകസംഗതിയുമുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞില്ല. കാണായ് + അപ്പോൾ എന്ന പദങ്ങൾക്ക 'കോണായപ്പോൾ' എന്നല്ലാതെ, 'കോണായ്കപ്പോൾ എന്ന സന്ധി കഷ്ടമല്ലയോ? 'കേസരിപ്പോത്'വും മററും 'വത്തമാനപ്പത്ര'ത്തെക്കാൾ അപകടംതന്നെ. കാച്ച്യ (കാച്ചിയ) എന്ന പദവും, 'വലിയ' എന്നതിന്നു 'വല്യ' എന്നു പറയാറില്ലാത്തവക്ക് ദുശ്രവം തന്നെയായിരിക്കും. 9-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'മീതലേ' എന്നതിനെക്കാൾ പഴയ പുസ്തകങ്ങളിലെ 'മീതെയാമ്' എന്ന പദത്തെയാണ് ഞങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. ഇതു പക്ഷെ, രാജരാജവമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പ്രസാധകരോട് അരുളിച്ചെയ്യതുപോലെ, 'ദാക്ഷിണാത്യപാഠമായി വകവെച്ചുകൊള്ളാം.' 10-ാം ഭാഗത്തെ 'നാസി'യെക്കാൾ പഴയ 'നാസ'തന്നെയല്ലേ നല്ലത്? 11-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'ഉന്മദം' അച്ചടിത്തെററായിരിക്കാം. 12-ാം പുറത്തു 'ബാലകന്മാരെന്നാ വാത്തകളെന്നിയേ' എന്നാ പദത്തിൽ 'എന്നിയേ' എന്നതിനെ മുൻപാഠപ്രകാരമുള്ള 'കെന്നമേ' എന്നായി തിരുത്തിയാലാണ്, വിവക്ഷിതാത്ഥം സ്വരസമായിത്തീരുന്നത് 26-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'ഉൽഗതം' 'ഉൽഗതി' എന്ന തിരുത്തലിനെ അർഹിക്കുന്നതാണ് ഉൽഗതത്തെക്കാൾ പ്രസിദ്ധി ഉൽഗതിക്കാണല്ലോ. 'ക്രൂരക്കോൽ കൊമ്പെല്ലാം കയ്യടെ കീഴ്.' (32-ാം പുറം)എന്ന വിരസവിരമമായ പാഠം ചെറുശ്ശേരിയുടെതാണെന്ന് ഒരിക്കലും വിശ്വസിച്ചുകൂടാ. ചിലേടത്തു വൃത്തത്തിന്നും അഭംഗി പററിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. 'കെഞ്ചനെപ്പേടിച്ചു മുന്നെപ്പോലെ ചെന്നാ' എന്ന വരിയിലെ 'മുന്നെപ്പോലെ ചെന്നാ എന്ന'ഭാഗം ചെറുശ്ശേരിരിതിക്കു നല്ലവണ്ണം യോജിച്ചതല്ല. ഇവിടെ 'മുന്നമേപോലെയാ' എന്ന പഴയ പാഠത്തെ തള്ളേണ്ടിയിരുന്നില്ല. 'ഗവകെല്പിതഹൃത്രനമസ്കേ' 'മഴകൊണ്ടു മാറിതട്ടത്തവനോ! ഹരി'

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'മെണമെഴംമാലകഠം പൂണ്ടവനേ! ഹരി' എന്നീപ്പാദങ്ങളിൽ ഓരോ മാത്ര അധികമായിട്ടുണ്ട്. സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിലെ 'ഭസ്മധൂളി ധരിച്ചവന്നിതു പത്മനേത്രനെ വാഴ്ത്തിനാർ', 'വേദസാരവിനോദനേ! നമഃ വേദപാലകനേ! നമഃ വേദവേദികഠം വേദ്യനേ! നമഃ വേദമായവനേ! നമഃ എന്നീ വരികളും ഹ തവൃത്തങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ 'വന്നിതു' എന്നേടത്തു 'വന്നിഹ' എന്നാണ് മുൻ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്നത് മറെറ രണ്ടു വരികഠം 'വേദസാരവിനോദനേ! ജയ വേദപാലകനേ! നമോ വേദവേദികഠം വേദ്യനേ! ജയവേദമായവനേ! നമഃ' എന്നായി, പുലച്ചെയ്യു സംകീർത്തനം ചൊല്ലുക പതിവുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പഴമക്കാരൻ ചൊല്ലിക്കേട്ടിട്ടുള്ളതായി ഇതെഴുതുന്നാഠം ഓക്കുന്നു. 'ദലിതാഞ്ജനനിരയും' ഇത്യാദി പദ്യം രണ്ടിടത്തു ചേത്തുകൊണ്ടു പക്ഷെ വൈഷമ്യമൊന്നുമില്ല.

ഈവക അപഭ്രംശങ്ങഠം ഇതിൽ വളരെ കാണുന്നുണ്ട് ഇതുകഠംക്കു, പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കണ്ടതിനെ അങ്ങിനെതന്നെ പകത്തെഴുതിയ പ്രസാധകൻ ഉത്തരവാദിയാകുന്നതല്ലല്ലോ. സുഖമായ അത്ഥസമന്വയമില്ലാത്തതും, തീരെ നിരത്ഥവുമായ പാഠഭേദങ്ങളെക്കൂടി തള്ളിക്കളയാഞ്ഞതുതന്നെ, പ്രസാധകനു പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരിലുള്ള ഭക്ത്യതിശയത്തെ ധാരാളം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നാൽ, 'മാന്ദ്യമായുള്ള വലിത്രയം,' 'മോദന്മാരായ്വന്നോൻ' ഇത്യാദി നിരത്ഥങ്ങളായ പാഠഭേദങ്ങളെ പകത്തുവാൻ വേണ്ടിവന്ന സമയത്തെ ടിപ്പണിയിൽ വിട്ടുപോയിട്ടുള്ള പദങ്ങളിൽ ചിലതിന്നുകൂടി അത്ഥമെഴുതുവാനായി വിനിയോഗിച്ചുവെങ്കിൽ, അതു കുറെക്കൂടി പ്രയോജനപ്പെട്ടമായിരുന്നു. കാതൽ, തളിര് മുതലായ പല സുപ്രസിദ്ധപദങ്ങഠംക്കും ടിപ്പണിയുണ്ടെങ്കിലും, മലിപുകഠം, മരുവലർ തുടങ്ങിയ അനേകം അപ്രസിദ്ധപദങ്ങഠംക്ക് ഇതിൽ അത്ഥം കൊടുത്തു കാണുന്നില്ല. അത്ഥം വിവരിച്ചതുതന്നെ, പ്രസാധകൻ തൻെറ പ്രസ്താവനയിൽ സൂചി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പ്പിച്ചിട്ടുള്ളപ്രകാരം, മുഴുവനും ആലോചനാപൂൎവ്വമല്ലാതെ അംഗീകരിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കും തോന്നുന്നു. 'വൃരക്കണ്ടി' എന്നതിന്നു 'മേപ്പയിടക്കുവഴി' എന്നാണൎത്ഥം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഇതനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, 'നൽത്തെരുവിന്നു മന്നൽച്ചുരക്കണ്ടിക്കു മത്തൽ പിണയാക്കിലുണ്ടുതാനും.' എന്ന പദങ്ങളുടെ അൎത്ഥം സുവ്യക്തമാകുന്നില്ല. 'നൽത്തെരുവിന്നുമിന്നൽച്ചുരങ്ങക്കുമിന്നത്തൽ......' എന്നാണ് പഴയപുസ്തകങ്ങളിലെ പാഠം. 'മുഖരീകൃത'ത്തിന്നു 'പെറയത്തക്കത്' എന്നൎത്ഥം വരുമോ എന്നു സംശയമുണ്ട് 'വിപത്ത്, വിപദം=ആപത്ത്.' എന്നിങ്ങിനെ അൎത്ഥം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു കണ്ടിട്ടു, 'വിപദം' വിപൽശബ്ദത്തിന്റെ ദ്വിതീയാന്തമാണെന്നറിയാതെ, 'മുദമൊടു' എന്നു പ്രയോഗിക്കുക പതിവുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ കവിതക്കാർ, ഇനി, 'വിപദത്തെ' എന്നും മററും പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങില്ലെന്ന് ഉറപ്പുകൂടാ.

ഇപ്പുസ്തകത്തിന്നു പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ. അവർകൾ എഴുതിച്ചേൎത്തിട്ടുള്ള നിരൂപണരൂപമായ അധതാരികയെ ഏതെല്ലാം വാക്കുകളെക്കൊണ്ടാണ് ശ്ലാഘിക്കേണ്ടത് എന്നു ഞങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. 57 ഭാഗങ്ങളെ മുഴുവൻ വ്യാപിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അത്ര ദീൎഘമായ ഒരു പന്യാസമാണിത് എന്നിട്ടും, വായിച്ചതിന്നപ്പോൾ, കഴിഞ്ഞുപോയല്ലോ എന്നു, സങ്കടമാണ് ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായത് ഇത്ര ഹൃദയാകൎഷകവും കൂലങ്കഷവുമായ ഒരു കാവ്യനിരൂപണം ഇതേവരെ മലയാളഭാഷയിൽ അവതരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. കൃഷ്ണഗാഥയുടെ നിസ്തുല്യമായ രാമണീയകത്തിന്നും, പ്രൌഢിക്കും, മിസ്റ്റർ നാരായണപിള്ളയുടെ അസാമാന്യമായ സാഹിത്യാവഗാഹത്തിന്നും രസികത്വത്തിന്നും അനുരൂപമായിരിക്കുന്ന ഈ നിരൂപണം ഇന്നത്തെ കാവ്യവിമൎശകന്മാർ നോക്കി പഠിക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷേ, ചെറുശ്ശേരി പല പ്രാചീനകവികളുടേയും ആശയവിശേഷങ്ങളെ പകൎത്തിയിട്ടുള്ള

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തായി ഇതിൽ എടുത്തുകാണിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട്, അദ്ദേഹം കവിത്വമില്ലാത്ത ഒരു കവിതാമോഷകനാണെന്ന് അക്കൂട്ടർ വിധിച്ചേക്കുമോ എന്നു ഞങ്ങൾക്കു ഭയമുണ്ട്. കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കർത്താവ് ചെറുശ്ശേരിയല്ലെന്നും, പുനം ആണെന്നും, കവനോദയക്കാരിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട വാദം ഈ അവതാരികയാൽ യുക്തിപൂർവ്വം ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, 'ചെറുശ്ശേരി ഭാരത'ത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം കൃഷ്ണഗാഥക്കാരനിൽ സമർപ്പിക്കുവാൻ മിസ്റ്റർ പിള്ള ശ്രമിക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അല്പം വിപ്രതിപത്തിയില്ലായ്കയില്ല. അക്കാര്യം ഒന്നുകൂടി ആലോചിച്ചിട്ടുവേണം തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ.

ആകപ്പാടെ നമുക്കിപ്പോൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണഗാഥയുടെ പുതിയ പതിപ്പ് എത്രയും ഗുണഭൂയിഷ്ഠവും, നമ്മുടെ നിർവ്യാജമായ കൃതജ്ഞതയെ അർഹിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഏതാനും ദോഷങ്ങളെ ഞങ്ങൾ പ്രസ്താവിച്ചത്, ഇത്രയും കൊണ്ടു കൃഷ്ണഗാഥാസംസ്കരണം എന്ന ഗൌരവമേറിയ വിഷയത്തിൽനിന്നു പിൻവലിച്ചുകൂടാ എന്നു കാണിപ്പാൻ മാത്രമാണ് ഈ പതിപ്പ്, ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രാരംഭകർമ്മം മാത്രമായി വിചാരിച്ചാൽ മതി. ഇനിയത്തെ പതിപ്പ് ഇതിലുമധികം ശുദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ മിസ്റ്റർ പണിക്കർക്ക് ഇത്ര വലിയ ശ്രമം വേണ്ടിവരുന്നതല്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ ക്രമേണ, 'പണിക്കരവർകളുടെ സ്തുത്യർഹമായ അത്യുത്സാഹം നിമിത്തം അച്ചുകൂടരാഹുവിന്റെ ഗ്രഹണത്തിൽ നിന്നു മോചനം സിദ്ധിച്ച കോമളമായ ഈ ഗ്രന്ഥം ഭാഷാനഭോമണ്ഡലത്തിൽ അഭംഗമായി വിലസട്ടേ' എന്ന്, അവതാരികാകാരനൊപ്പോലെ, ഞങ്ങളും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ വിദ്യാവിനോദിനി അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകത്തിന്ന് ഒന്നര ഉറുപ്പികയാണ് വില.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

രണ്ടാം ഭാഗം.

വേണീസംഹാരം—ഭാഷാനാടകം.

(പരിഭാഷകൻ പന്തളത്ത് കേരളവമ്മ തമ്പുരാൻ)

വീരരസപ്രധാനങ്ങളായ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏററവും മേലേക്കിടയിലുള്ള ഒന്നാകുന്നു വേണീസംഹാരം. വേണിയെ (ദ്യൂതസഭയിൽവെച്ചു ദുശ്ശാസനൻ പിടിച്ചു വലിച്ചഴിച്ചിട്ടുളളതും, പ്രതിജ്ഞാഗൌരവത്താൽ പതിമ്മൂവ്വാണ്ടു കാലം അതേ നിലയിൽ കിടന്നതും ആയ ദ്രൌപദിയുടെ തലമുടിയെ) സംഹരിക്കുക (ദുശ്ശാസനഹൃദയരക്തപങ്കിലമായ ഭീമൻെറ കൈകൊണ്ടു കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു കെട്ടുക) എന്നതാണ് ഇതിലെ പ്രമേയം. വ്യാസമഹഷിയുടെ വാഗ്വിലാസത്തിന്നു വിഷയീഭവിച്ച ആ കുരുക്ഷേത്രമഹായുദ്ധംതന്നെയാണ് വേണീസംഹാരത്തിൽ വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന്, ഇനി വേറെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. യുദ്ധം രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുകൂടാത്തവയിൽ ഒന്നായിരിക്കെ, യുദ്ധംകൊണ്ടുതന്നെ ആറങ്കങ്ങളോടുകൂടിയ' ഒരു പ്രശസ്തനാടകം എഴുതിത്തള്ളിയ നാരായണഭട്ടമഹാകവിയുടെ മനോധമ്മ്'കരുത്തു' മഹാവിസ്മയം തന്നെ!

വേണീസംഹാരത്തിൻെറ ഒരു തർജ്ജമ, പണ്ടു 'വിദ്യാവിനോദിനി'യിലോ മറേറാ വായിച്ചതായി ഇതെഴുതുന്ന ആൾക്കുണ്ട് ആ തർജ്ജമയിലെ രചനാരീതി പുതുമലയാളത്തിന്നു തീരെ യോജിച്ചതല്ലാക്കയാൽ, പ്രൌഢപാണ്ഡിത്യം പ്രസിദ്ധകവിയുമായ പന്തളത്തു കേരളവമ്മ തമ്പുരാനവർകൾ പ്രസ്തുതനാടകത്തിൽ കൈവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ ഞങ്ങൾക്ക വലുതായ ആശ്വാസം തോന്നി. അവിടുത്തെ ഉചിതസമുദ്യമത്തിൻെറ ഫലമായ ഈ തർജ്ജമ വായിച്ചപ്പോഴാകട്ടെ, ആശംസയെ അതിശയിച്ച ആഹ്ലാദം ഞങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

"ശസ്ത്രത്തെത്ത്യജിച്ചൊരാമെൻ ജനകനിനിയെട-
ക്കില്ല നാനൊന്നുറച്ചി-
ട്ടത്രസ്തൻ നീയശങ്കം കരമിഹ ധൃതൻ
മൌലിയിൽച്ചേർത്ത നേരം,
വിശ്വത്തിൽപ്പാർത്ഥപാഞ്ചാലകനിഖിലചമൂ-
മർദ്ദിയായ്ത്തീർന്നൊരശ്വത്ഥാ-
മശ്വത്ഥാമാവു താനെന്നൊരു കഥ വഴിപോ-
ലുള്ളിലോർത്തില്ലയോ നീ?"

പിതൃവധാമർഷിതനായ അശ്വത്ഥാമാവു ധൃഷ്ടദ്യുമ്നനോടായി പറയുന്നതായ ഈ പദ്യംപോലെയോ, ഇതിൽക്കവിഞ്ഞോ രസം തുളുമ്പുന്നവയാണ് ഇതിലെ മിക്ക പദ്യങ്ങളും. ചില ശ്ലോകങ്ങൾക്ക മൂലത്തെക്കാൾ മെച്ചമേറുമെന്നുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അതിനടുത്ത ഗുണം ഗദ്യങ്ങളിൽ പരക്കെ കാണുന്നില്ല. സവ്തന്ത്രസ്വതന്ത്രനായ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനവർകൾ ഇപ്പുസ്തകത്തിന്നെഴുതിയിരിക്കുന്ന അതിമനോഹരമായ 'ഒരു വിമർശന'ത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, 'ഒരു സംസ്കൃതച്ഛവ' ഗദ്യഭാഗങ്ങളിൽ ചിലേടത്തൊക്കെ പററിപ്പോയിട്ടുള്ളത് അടുത്ത പതിപ്പിൽ പരിഹരിച്ചാൽക്കൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾ പരിഭാഷകനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പരിഭാഷകൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള പീഠികയിൽനിന്ന്, അവിടുന്നു 'മുദ്രാരാക്ഷസം' സംസ്കൃതം നാടകവും പരിഭാഷപ്പെടുത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്ക അകൈതവമായ സന്തോഷമുണ്ട് മുമ്പു 'വിദ്യാവിനോദിനി'വഴിയായിത്തന്നെ പുറത്തിറങ്ങിയ മുദ്രാരാക്ഷസതർജ്ജമയും പഴയ മട്ടിലുള്ളതാകയാൽ അതുകൊണ്ടു മലയാളികൾക്ക തൃപ്തിപ്പെടാൻ തരമില്ലല്ലോ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിന്നു ശേഷം പ്രസന്നഗംഭീരമായ 'മൃച്ഛകടിക'വും അവിടുത്തെ തൂലികക്കു ലാക്കാകട്ടെ എന്ന് ഈ അവസരത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാതിരിപ്പാൻ ഞങ്ങളുടെ 'ദുര' സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഭാഷാഭൈമീപരിണയം.

നാടകം.

പരിഭാഷകൻ: വിദ്വാൻ കെ. പി. കറുപ്പൻ.

മൈസൂർമഹാരാജാവിൻെറ ആസ്ഥാനപണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരാളായ മണ്ടിക്കൽരാമശാസ്ത്രി അവർകളാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു വലിയ നാടകമാണ് 'ഭൈമീപരിണയം.' ശ്രുതിസ്മൃതീതിഹാസാദികളിലും, വ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളിലും ശാസ്ത്രികൾക്കു പരിഗണനീയമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ട്; സംസ്കൃതഭാഷ തുലോം സ്വാധീനയുമാണ് എന്നാൽ കവിതാദേവി ഈ ഗ്രന്ഥകാരനെ അത്ര കടാക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ നളോപാഖ്യാനം സാമാന്യത്തിലേറെ വികൃതമാക്കിയിട്ടാണ് 'ഭൈമീപരിണയ'ത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ആരുടെ കീൎത്തനം കലിനാശനമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നുവോ, ആ പുണ്യശ്ലോകനായ നളൻ, ശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ, ദേവന്മാൎക്കുകൂടി വിശ്വാസ്യനല്ലാതായിത്തീൎന്നു. പിന്നെയെങ്ങിനെയാണ്, ഇന്ദ്രാദികൾ ആഹിതദൂത്യനായ നളൻെറ പിന്നാലെ ദമയന്തിയുടെ അടുക്കലേയ്ക്ക് അപ്സരസ്ത്രീകളെക്കൂടി ദൂതികളായി അയയ്ക്കാതിരിക്കുക? കുലീനയും വിനീതയുമായിരുന്ന ദമയന്തിയോ, അഹല്യാജാരത്വവും മററും പ്രഗല്ഭമായി ഉപന്യസിച്ച് ഇന്ദ്രാദികളെ നല്ല കണക്കിൽ ശകാരിക്കുന്നു! ഇന്ദ്രാദികളെ മാത്രമോ? ശിവൻ, വിഷ്ണു എന്നിവരെക്കൂടിയും—ശാന്തം പാപം!! ഈ വായാടിപ്പെണ്ണിൻെറ അസഭ്യഗർജ്ജിതം മറഞ്ഞുനിന്നു കേട്ട ദേവദൂതൻ—ആ സ്വാതന്ത്ര്യാഗിയും, സത്യസംഗരനുമായ നളൻ—മയിലിനെപ്പോലെ നൃത്തം തുള്ളുന്നു!!!

മൂലത്തെ വിമർശനം ചെയ്യാൻ നമ്മൾ ശ്രമിക്കേണ്ടതില്ല. ഇത്ര വിലക്ഷണമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം വിദ്വാൻ കറുപ്പനവർകൾ സ്വഭാഷയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നതെന്തിനാണ്? ഇ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തിൽ മിസ്റ്റർ കറുപ്പൻ അപരാധിയല്ല. സാഹിത്യകുശലൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോനവർകളാണ്, മിസ്റ്റർ കറുപ്പനെക്കൊണ്ട് ഈ പാഴ്‌വേല ചെയ്യിച്ചത് നളചരിതാത്മകമായ ഒരു നാടകം മലയാളഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്തതിനെപ്പററി ഭാഷാഭിമാനിയായ കൃഷ്ണമേനോനവർകൾ വളരെ നാളായി വ്യസനിച്ചിരിക്കയായിരുന്നുപോൽ. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, 'ന്യൂ ഇൻഡ്യ' എന്ന ഇംഗ്ലീഷുപത്രത്തിൽ 'ഭൈമീപരിണയം എന്നൊരു സംസ്കൃതനാടകത്തെക്കുറിച്ചൊരു നിരൂപണം കണ്ടു. വേഗം ആ കൃതി വരുത്തി നോക്കുകയും പത്രത്തിലെ സ്തോത്രം അസ്ഥാനത്തിലല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുകയും' 'ബാലാകലേശകർത്താവായ ശ്രീമാൻ കെ. പി. കറുപ്പ'നെക്കൊണ്ടു തർജ്ജമ ചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണ്, 'ഭാഷാഭൈമീപരിണയ'ത്തിൻെറ ആഗമം. തർജ്ജമ ചീത്തയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

> 'പടുമദകളകണ്ഠകണ്ഠനാദം
> കടുതരമായ്ച്ചെവികൾക്കു തോന്നിടുന്നു
> മടുമലർനിര ചേർന്ന മഞ്ജുകുഞ്ജ-
> ത്തൊടു നയനങ്ങൾ വിരക്തി പൂണ്ടിടുന്നു' (ഭാ: ൧൨)

എന്നും മററുമുള്ള ഏതാനും പദ്യങ്ങളും, എന്നാലും അടിയങ്ങടെ ഭക്തി തൃച്ചേവടിയിലാണ് ഓടിയണയുന്നത്' (൧൪൪) ഇത്യാദികളായ ചില ഗദ്യങ്ങളും പരിഭാഷകൻ ഒരു വാസനക്കാരനാണെന്നു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. (മിസ്ററർ കറുപ്പൻെറ മററു കൃതികളൊന്നും—തത്താദൃശമായ 'ബാലാകലേശം'പോലും— ഇതെഴുതുന്ന ആൾ വായിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഇവിടെ സലജ്ജം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.) എന്നാൽ, വിദ്വാനായ കറുപ്പനവർകൾക്കു മൂലത്തിൻെറ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു: '..................വനവിഹാരോപി ഭവനവിഹാരവദേവ മേ അസഹ്യതരസ്സംവൃത്തഃ' എന്ന വാക്യത്തിൻെറ തർജ്ജമ, '...... അരമനയിൽ എന്നപോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ലെ ആരാമത്തിലും വിനോദം എനിക്കു വഹിക്കുവാൻ പാടി ല്ലാത്ത ഭാരമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു' (൬) എന്നാണ് വിനോദേ ച്ഛുവായ ഒരു വിരഹിയ്ക്കു വിനോദം എങ്ങിനെ ഭാരമാകുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല; ഈ വാക്യം ഇങ്ങിനെതന്നെ പകൎത്തിയെഴുതിയിട്ടുള്ള അവതാരികാകൎത്താവോടു ചോദിച്ചാൽ സംശയം തീരുമോ, ആവോ! 'ഉപവനത്തിലെ പെരുമാററ വും, ഭവനത്തിലെ പെരുമാററംപോലെതന്നെ എനിയ്ക്കു തു ലോം അസഹ്യമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു' എന്നാണ് മൂലവാക്യ ത്തിൻെറ അൎത്ഥം. അപവാൎയ്യ എന്നതിന്നു 'തട്ടത്തിട്ട്' എ ന്നാണ് തൎജ്ജമ. (൬) ഒരു പാത്രം മററൊരു പാത്രത്തോട്, ഇതരപാത്രങ്ങൾ കേൾക്കാത്തമട്ടിൽ സംസാരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തി ലാണല്ലോ നാടകകൎത്താക്കന്മാർ അപവാൎയ്യ എന്ന പദം എ ഴുതാറുള്ളത്. ഈ വക നാടോപദേശങ്ങളുടെ അൎത്ഥംപോലും ഒരു തൎജ്ജമക്കാരന്ന് അജ്ഞാതമായിരിയ്ക്കയോ! സകപടം എ ന്ന പദത്തിൻെറ തൎജ്ജമയായ 'കോപത്തോടുകൂടി' (൬) എ ന്നതിനെ അവതാരികാകൎത്താവു കണ്ണടച്ചുകൈക്കൊണ്ടു, '... ....മധുമുഖൻെറ നേരെ കയൎക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും' എന്ന് എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നു. (അവ: ഭാ: ൨൭) പരിഭാഷകപ്രസാധ കന്മാർ എത്ര യോജിച്ചുനിന്നാലും, 'കപടം' കോപമാകുമെ ന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'ചോളികൾ ശത്രുബാധിതകളായ്ക്കോ പിച്ചു രോദിയ്ക്കുലല്ല, (൧൨) 'വിമതകുപിതചോളീവിപ്രലാ പം', സപത്നീവിഷയകമായ കോപം പൂണ്ട ചോളസ്ത്രീകളുടെ പ്രലാപമാണ് ഒന്നാമങ്കത്തിൽ ഉപവേശം പ്രവേശവും, (൧൩)രണ്ടാമങ്കത്തിൽ ഇരിപ്പും (൩൬)ആയി കാണുന്നു. ഒന്നാ മങ്കം എഴുതിക്കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷമായിരിക്കാം, കരുപ്പനവർ കൾക്ക് ഉപവേശത്തിൻെറ ശരിയായ അൎത്ഥം മന സ്സിലായത് കാലിന്മേൽ പൊൻതള ഇട്ടിരുന്നതിനാൽ കന്യകയാണെന്നു കണ്ടിട്ടാണ് ദമയന്തിയെ നളൻ കാമിച്ചതെന്നു ശാസ്ത്രികൾ പറയുന്നു; മിസ്റ്റർ കരുപ്പ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

നോ, നളനെക്കൊണ്ട് 'ആ തന്വി'യോട് 'നിൻ ഭർത്താവാ വൻ' (ഫ്രൂ) എന്നു ചോദിപ്പിയ്ക്കുന്നു. 'കന്യാററവേഷ'യായുള്ള ദമയന്തി ഭർത്തൃമതിയാണെന്നതിൽ മിസ്റ്റർ കരുപ്പന്റെ നളന്നു സംശയമില്ല; ഭർത്താവാരെന്നേ സംശയമുള്ളു! നീ ആരുടെ (മകൾ) ആണ് എന്നാത്ഥത്തിലുള്ള 'കസ്യാസി' എന്ന മൂല വാക്യത്തെ പരിഭാഷകൻ ഇത്ര അപകടത്തിലാക്കികളഞ്ഞു!! മൂന്നാം ഭാഗത്തുള്ള 'അന്വേഷിച്ച വരുംവഴി' അഭിഷിഃഷ ണയിഷുഃ എന്നതിന്റെ തജ്ജമയാണ് സേനയോടുകൂടി എ തിരിടൽ എന്നത്ഥത്തിലുള്ള അഭിഷേണനം അന്വേഷണമാ കുമോ എന്ന് അന്വേഷിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. '... ...ദ്വിഷ ദവസ്കന്ദനാത്ഥം അസ്ഥാതുകാമേന മയാ സമാദിഷ്ടാശ്ചന്ദ്ര സേനപ്രഭൃതയഃ സേനാപതയഃ' എന്നതിന്നു, ശത്രുവിനെ ആ ക്രമിയ്ക്കുന്നതിന്നു പുറപ്പെടാൻ നിശ്ചയിച്ച ഞാൻ ചന്ദ്രസേനാ ദി സേനാപതികളെ നിയോഗിച്ചു എന്നാണല്ലോ അത്ഥം;ത ജ്ജമയാകട്ടെ, 'ശത്രുവിനെ ആക്രമിയ്ക്കുവാൻ ചന്ദ്രസേനൻ തു ടങ്ങിയ സേനാപതികൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു' എന്നാണ്! പ രിഗ്രാഹ്യ (വേൾക്കത്തക്കവൾ) മിസ്റ്റർ കരുപ്പന്റെ ഭാഷയിൽ 'അറിയപ്പെടുന്ന'(ഫ്രൂ) ആയിപ്പോയി! ശരൽക്കാലത്ത് ഉ ദ്യാനത്തിൽച്ചെന്ന നളൻ 'ശിശിരത്തുസംഭവസമീരണ'നെ (ഫ്രൂ) ഏൽക്കുന്നതു വിസ്മയകരമായിരിയ്ക്കുന്നു. മൂലത്തിലെ ശിശിരവാതം കുളിർകാററാണെന്നുപോലും പരിഭാഷകൻ അ റിഞ്ഞില്ല!! വിനോദത്തിന്നായി ഇറങ്ങിയ നളൻ 'നാലഞ്ചു നാഴികയിലധികം ഉദ്യാനത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടില്ലെന്ന്' അവതാരികാകാരൻ ഊഹിയ്ക്കുന്നു. പരിഭാഷകനെ പ്രമാണി ച്ചു കണക്കാക്കിയാലോ, നായകൻ നാലു മാസം ഉദ്യാനത്തിൽ താമസിച്ചതായി ഊഹിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു!!! 'അഹോ! മ ഹാൻ പരിശുദ്ധ്യതിശയഃ, യ ഏവം ദമഃനനാപി ശ്ലാഘ്യതേ' എന്ന വാക്യത്തിലെ യഃ എന്നതു പരിശുദ്ധ്യതിശയംതന്നെ യാണെന്നറിയാതെ, 'ആശ്ചര്യം! പരിശുദ്ധതയുടെ അതിശ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യം മഹത്തരമായിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെ മേനാമഹർഷിപോലും ഇപ്രകാരം ശ്ലാഘിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ' (൩൧) എന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതു തുലോം ദയനീയംതന്നെ. 'കിഞ്ചിദന്തരമനുസൃത്യ' (കുറച്ചിട പിന്നാലെ ചെന്നിട്ട്) എന്നതിന്, 'അല്പം വിചാരിച്ച്' (൩൪) എന്നാണ്പോൽ അർത്ഥം!

ഇവയൊക്കെ ഒന്നാമങ്കത്തിൽ മാത്രമുള്ള അപഭ്രംശങ്ങളാണ്; വേറേയും വളരെയുണ്ടുതാനും. ഇനി മററങ്കങ്ങളിൽ നിന്നു വേണമെങ്കിൽ, ഓരോന്നുമാത്രം എടുത്തു കാണിച്ചേക്കാം: മമോൽഗ്രീവികയാ പശ്യതഃ' (കഴുത്തുയത്തി നോക്കുന്ന എൻെറ) എന്നതിൻെറ തർജ്ജമ 'എൻെറ കഴുത്തിൻനേരെ നോക്കു' (രണ്ടാമങ്കം. ൪൧) എന്നാണ് ശ്രീസിംഹൻ എന്ന മഗധരാജാവാകുന്ന കാളമേഘം ഭൂമിയിൽ ജീവനൌഘത്തെ വർഷിക്കുമ്പോഴും ആരുടേയും മനോമന്ദിരമുററം ചളിക്കെട്ടുകയുണ്ടായില്ല ('ചിത്രം ചിത്തഗൃഹാങ്കണം സമഭവൽ കസ്യാപി നോ പങ്കിലം') എന്നു ശാസ്ത്രികൾ ആജ്ഞപ്പെട്ടപ്പോൾ, കരുപ്പനവർകൾ, 'പങ്കമുൾപ്പെട്ട, ചിത്തഗൃഹാങ്കണങ്ങളിലഹോ സവ്വക്കുമുവ്വീതലേ' (മൂന്നാമങ്കം. ৩൩) എന്നു വാശിയോടേ എതിർവാദം ചെയ്യുന്നു. ശാസ്ത്രികൾ നളനെ രാജമാർഗ്ഗത്തിൽ എത്തിച്ചപ്പോഴെയ്ക്കും ('രാജവീഥിമയാസിൽ') കരുപ്പൻ പട്ടണം ചുററിക്കൂൽ ('പട്ടണം ചുററിനാൻ' നാലാമങ്കം. ൧൦൩) തന്നെ കഴിച്ചു!! നാലാമത്തേതായ 'തുരീയം' തർജ്ജമയിൽ 'മൂന്നാമ'ത്തേ (അഞ്ചാമങ്കം. ൧൨൩) താണ് 'കാടതിലരുളുവതിന്നും നാസ്തി മേ വസ്ത്രമേകം' (ആറാമങ്കം. ൧൩൦) എന്നതിൻെറ മൂലം ഇതാ:— 'വസിതുമപി വനാന്തേ വസ്ത്രമേകം ന മേഭൂൽ' ഇതിലെ 'വസിതും' (ഉടപ്പാൻ) എന്നതിന്നു വസിപ്പാൻ എന്നാണ് പരിഭാഷകൻ അർത്ഥം നിശ്ചയിച്ചതു് 'സാഹസം! ചരണം ചാരു വാഹസം ഹാ ഗ്രഹിപ്പതാം' (ഏഴാമങ്കം. ൧൫൦) എന്ന അദ്ധം 'കാന്തം മുഖമിദം കാചിൽ ഗ്രസ്യതേ ശയുനാമുനാ' ഇതൊരു ഭംഗിയുള്ള

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മുഖമാണ്; ഒരുവൾ ഈ പെരുമ്പാമ്പിനാൽ വിഴുങ്ങപ്പെട്ടുന്നു) എന്നതിൻെറ തർജ്ജമയാണ് 'ആകണ്ഠം പാമ്പു വിഴുങ്ങിയ' ദമയന്തിയുടെ 'ചരണം' ദുശ്ശ്സേനന്നു ദൃഷ്ടിഗോചരമായതെങ്ങിനെ? 'സ്വാധരാരമണനോ രാഹു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുന്നുവോ ഭുവി' എന്ന് അവൻ സന്ദേഹിച്ചതെന്തുകൊണ്ട്? അഥവാ, കാലിന്നു ചന്ദ്രസാദൃശ്യം കല്പിച്ചത് ഒരു നല്ല പുതുമയാണല്ലോ! 'വിലിഖിതോപി വിജ്ഞാപ്യതാം തദീയോ വ്യവഹാരഃ' (എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഭവാൻെറ വ്യവഹാരം ബോധിപ്പിക്കു) എന്നതിന്നു, 'നിങ്ങളുടെ വ്യവഹാരത്തെ ചുരുക്കത്തിൽ ബോധിപ്പിക്കൂം' (എട്ടാമങ്കം. ൨൦൯) എന്ന അർത്ഥം ഉണ്ടായതെങ്ങിനെയോ? 'പയോധികന്യാപതി പാദപത്മമരന്ദധാര'യുടെ (വിഷ്ണുപദഗളിതയായ ഗംഗയുടെ) കരയിൽ ചെന്നു താമസിക്കുന്ന സത്യവ്രതൻ മലയാണ്മയിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ, 'മതിമധുപൻ നിമ്നഗേശകന്യാപതിപാദപത്മമരന്ദമേക'ന്നവനായിച്ചമഞ്ഞു! (ഒമ്പതാമങ്കം. ൨൨൩) മരന്ദം കണ്ടപ്പോൾ ഒരു 'മധുപ'നെ കൊണ്ടുവരാതിരിപ്പാൻ പരിഭാഷകൻെറ രസികത സമ്മതിച്ചില്ല!! 'ചിത്രീയമാണ'യുടെ തർജ്ജമയായ 'ചിത്രംപോലെ നിന്നിരുന്ന' (പത്താമങ്കം. ൨൫൦) കണ്ടാൽ സംസ്കൃതാഭിജ്ഞന്മാർ ചിത്രീയമാണ (വിസ്മയപ്പെട്ടുന്നവ) രായിത്തീരും.

വാസനക്കാരനായ കുറുപ്പുനവർകൾ ഒരു സാധാരണ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥം വായിച്ചു ഗ്രഹിപ്പാൻ വേണ്ട വ്യുൽപത്തി സമ്പാദിച്ചതിന്നുശേഷം, നല്ല ഒരു കാവ്യം പരിഭാഷപ്പെടുത്തിക്കാണ്മാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഒരു ഹൈസ്കൂളിലെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതൻ എന്ന നിലയിലും മിസ്റ്റർ കുറുപ്പന്നു സംസ്കൃതപരിജ്ഞാനം ആവശ്യകമാണല്ലോ. മേലിലെങ്കിലും ഈ ഗുരുവിൻെറ ശിഷ്യർ, മാതാവിനൊത്ത (ഋകാരാന്തമായ) യാതാവിനെ (ഭർത്തൃസഹോദരഭാര്യയെ) 'യാത'യാക്കാം (ഭാഷാഭൈമീപരിണയ'ത്തിൽ പരിഭാഷകൻെറ ശിഷ്യൻ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പി. സി. ശങ്കരൻ എന്ന ഒരാൾ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള 'പദാർത്ഥബോധിനി'യിൽ രണ്ടാമങ്കം ൩൨-ാം ശ്ലോകത്തിന്റെ ടിപ്പണം നോക്കുക) എന്നും മററും തെററിദ്ധരിക്കാതിരിക്കട്ടെ. കച്ചവടക്കാരുടെ കൂട്ടം എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'വണിക്സാർത്ഥ'ത്തെ 'വണിക്സാർത്ഥൻ' എന്നൊരാളാക്കിക്കല്പിച്ചു ('വണിക്സാർത്ഥനോടുകൂടെ ചേദിപുരത്തിൽ പോകുന്നു' ഏഴാമങ്കം. ൧൪൭) പരിഭാഷകൻ പ്രസാധകനും തെററിദ്ധാരണ പിണച്ചിരിക്കുന്നു. (അവതാരികയുടെ ൧൪-ാം ഭാഗവും മററും നോക്കുക) ഈ 'വണിക്സാർത്ഥനെ' കണ്ടുപിടിപ്പാൻ, പാത്രനിരൂപണം സവിസ്തരമായി ചെയ്യുമ്പോഴും അവതാരികാകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. കാട്ടിൽവെച്ചു ദമയന്തിയെ കാമിക്കുന്നതു കാമദാസനാണ്; ദമയന്തിയുടെ പേരിൽ വ്യവഹാരം ബോധിപ്പിക്കുന്നതോ, ആയാളുടെ അച്ഛൻ ധനദാസനമാണ്! അഹോ, നമ്മുടെ 'വണിക്സാർത്ഥൻ' എവിടെയ്ക്കു പോയ്ക്കളഞ്ഞു!!

മൂലത്തിലെ പല അംശങ്ങളും പരിഭാഷകൻ വിട്ടുകളഞ്ഞതെന്തിനാണെന്നു, പരിഭാഷകന്റെ വിജ്ഞാപനത്തിൽനിന്നോ അവതാരികയിൽനിന്നോ മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പ്രസ്താവനയിലെ കവിപ്രശംസാപരമായ രണ്ടു ശ്ലോകം തർജ്ജമയിൽ പെടാത്തതിൽ നഷ്ടമില്ലെന്നു സമാശ്വസിക്കാം: പകരമായി, 'ഗോശ്രീശ്വര'നേയും 'നൈത്ത്യാരമ്മ'യേയും, ഒരു 'കൃഷ്ണാമ്മ്ളിയ'നേയും മൂന്നു പദ്യങ്ങൾകൊണ്ടു പരിഭാഷകൻ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്; തന്നേയും ഒരു ശ്ലോകംകൊണ്ടു പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ, ഒന്നാം അങ്കം ൩൩-ാം ശ്ലോകത്തിനു താഴെ ചേർക്കേണ്ടതായ അശോകന്റെ ഒരു ചെറുവാക്യവും, രാജാവിന്റെ 'മെയ്യാസന്നേ' ഇത്യാദിയായ ഒരു പദ്യവും, അവിടവിടെ മററു പലതും വിട്ടുകളഞ്ഞതിന്ന് എന്താണാവോ സമാധാനം? വിട്ടുകളഞ്ഞതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സങ്കടമുള്ളതായി വായനക്കാർ തെററിദ്ധരിക്കരുത് നേരേമറിച്ചു്, ഈ വിടൽ 'ഭൈമീപരിണയ'ത്തെ മുഴുവനും സംബന്ധിച്ചതായി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നു എങ്കിൽ (ഇതു തർജ്ജമചെയ്യാതിരുന്നു എങ്കിൽ) ഞങ്ങ സന്തോഷിയ്ക്കുതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു!

പക്ഷേ, ഈ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ കൃഷ്ണമേനോനവർകളെ വല്ലാതെ വേദനപ്പെടുത്തിക്കളയും: ശാകുന്തളത്തിൻേറയും ഉത്തരരാമചരിതത്തിൻേറയും അനന്തരവസ്ഥാനത്തിന്ന് അവകാശമുള്ള ഒരു നാടകമാണ് ഭൈമീപരിണയം എന്നത്രേ അദ്ദേഹത്തിൻെറ 'താഴ്മയായ അഭിപ്രായം.' (ശാകുന്തളോത്തരരാമചരിതങ്ങൾക്ക പിന്നിടുണ്ടായ ഏതു നാടകത്തിന്നും അവയുടെ അനന്തരവസ്ഥാനം കല്പിയ്ക്കാം!) ഇത്രയും പ്രശസ്തമായ ഒരു കൃതിയിൽനിന്ന് ഒരൊററ അക്ഷരംപോലും കൈവിട്ടുപോകാമോ! ഭാഗ്യംകൊണ്ട് ഈ ചോദ്യയൊന്നും മേനോനവർകൾ കണ്ടിട്ടില്ല; മൂന്നാമങ്കത്തിലെ ശുദ്ധവിഷ്കംഭം മുഴവനം ചോൎന്നുപോയ അത്യാപത്തുകൂടി അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. പുഷ്കരൻെറ സേനാപതികളായ പൃഥുസേനചണ്ഡസേനന്മാരുടെ സംഭാഷണം കേൾക്കാഞ്ഞതിനാൽ അവതാരികാകാരന്നു പുഷ്കരൻെറ ഭൈമികാമുകത്വം അറിവാൻ പുഷ്കരനെത്തന്നെ കാണുക വേണ്ടിവന്നു. അവതാരികാകാരൻ മൂന്നാമങ്കത്തിൽ കണ്ട വന്ദിയും മൂലത്തിലെ കുറെ ഗദ്യവും, എട്ടു പദ്യവും നമ്മെ കേൾപ്പിയ്ക്കുന്നില്ല. ഹാ, എന്തൊരു വിശ്വാസവഞ്ചനയാണ് കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകളുടെ പരിഭാഷകൻ ചെയ്തുകളഞ്ഞത്! മേനോനവർകൾ 'പത്രത്തിലെ സ്തോത്രം അസ്ഥാനത്തിലല്ലെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ട'മാറു മൂലം വായിച്ചുനോക്കിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്കു, തർജ്ജമയിൽ വിട്ടുപോയ ഭാഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും, അവ കൂടി പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ്ക്കയും ചെയ്യാഞ്ഞത് അത്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടു!

'ഭാഷാഭൈമീപരിണയ'ത്തിൽ അനവധി അപഭ്രംശങ്ങളും അപശബ്ദങ്ങളുമുണ്ട്; അസഹ്യങ്ങളായ അശ്ലീലങ്ങൾകൂടി കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ നമ്മുടെ കുറുപ്പവർകൾ ഈ മാതിരിയല്ലെങ്കിലും തർജ്ജമ കഴിച്ചതു തീൎച്ചയായും അഭിമാനക്ക

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

രമാകുന്നു. അഥവാ, ഇത് ഇത്രയെങ്കിലും നിർദ്ദോഷമായതു, പ്രസാധകൻെറ 'സ്നേഹിതനും കവിയും പണ്ഡിതനുമായ ശ്രീമാൻ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാവവർക'ളുടെ പരിശോധനയാലായിരിക്കാം. പ്രസാധകൻെറ അവതാരികയും രാജാവവർകളെക്കൊണ്ടോ മറ്റോ ഒന്നു പരിശോധിപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. 'കാരണസഹിതം അതിനെ കൈക്കൊണ്ടില്ല' (അ്വ: ഭാ: ൭) 'അതിനെ സത്യസന്ധനായ നളനു സമ്മതമായിരുന്നില്ല' എന്നീവക വക്കീൽവാചകങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിന്നു ചേൎന്നവയല്ലല്ലോ.

മൂലം മുഴുക്കെ ശുഷ്കം; തജ്ജമയോ അബദ്ധനിബിഡം. എന്നാലും, "മത്സരബുദ്ധികളും അസൂയാകലുഷമതികളുമല്ലാത്ത എല്ലാ സഹൃദയന്മാരും 'ഭാഷാഭൈമീപരിണയ'ത്തെ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു ഭൂഷണമായി കൊണ്ടാടാതെ ഇരിക്കയില്ല" എന്നു പ്രസാധകൻ പറയുന്നു. മത്സരികളായാലും കൊള്ളാം, അസൂയാലുക്കളായാലും കൊള്ളാം, മറ്റെന്തപഖ്യാതി വന്നാലും കൊള്ളാം, ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ കൊണ്ടാടാൻ ഞങ്ങൾക്കു ധൈൎയ്യമില്ല! നളചരിതനാടകം ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടു കൈരളി കണ്ഠപ്രാണയായി കിടന്നുകൊള്ളട്ടെ!!

ഇപ്പുസ്തകം കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ സമൎപ്പിതവും തിരുമനസ്സിലെ മനോഹരമായ ഛായാപടത്താലും മധുരപ്രൌഢമായ 'തൃക്കൈവിളയാട്ട'ത്താലും അലംകൃതവുമാകുന്നു. 'തൃക്കൈവിളയാട്ട' (അനുമോദനപത്രം) ത്തിൽ, തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു് അധഃകൃതവൎഗ്ഗങ്ങളുടെ അഭ്യുന്നതിയിലുള്ള ആഹ്ലാദകരമായ താൽപൎയ്യം തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്നുണ്ട്. അവിടത്തെ മഹാമനസ്കതയെ ഞങ്ങൾ ആദരപൂൎവ്വം ആരാധിക്കുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വിരഹതാപം

ഗ്രന്ഥകർത്താവ — കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ.

പദ്യകൃതികളെ അങ്ങിനെതന്നെ തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലത്, അവയിലെ ആശയങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു സ്പഷ്ടമാക്കിയും 'ഇന്നത്തെ അനുഭവങ്ങളോടു കഴിയുന്നേടത്തോളം ഇണക്കി'യും സ്വന്തം അറിവും മറ്റുമുപയോഗിച്ചു പുതുക്കിയെഴുതു'ന്നതാണ് എന്നഭിപ്രായത്താൽ, പ്രസിദ്ധഗദ്യകാരനായ കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ അവർകൾ ഏഴങ്കമുള്ള ഉത്തരരാമചരിതനാടകത്തെ പതിന്നാലധ്യായങ്ങളാക്കി വിസ്തരിച്ചെഴുതിയ ഒരു ഗദ്യകാവ്യമാണ് 'വിരഹതാപം'.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ വ്യാഖ്യാനം ചിലേടത്ത് ഏററവും ചമൽക്കാരകരമായിരിക്കുന്നു. തദുദാഹരണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്, ഋശ്യശൃംഗാശ്രമത്തിൽനിന്നു ഗുരുജനപ്രേഷിതനായ അഷ്ടാവക്രൻ ഋശ്യശൃംഗൻെറ പുത്രോദയാശീർവ്വാദഗർഭമായ സന്ദേശം പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ രാമൻ 'സഹഷലജ്ജാസ്മിത'നായിത്തീർന്നതിനെപ്പററി ഉപപാദിക്കുന്ന ഭാഗം. ൨൭-ാംഭാഗത്തു മന്ഥരയെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും, ൬൪-ാം ഭാഗത്തു കവിതന്നെ രാമനോടു പറയുന്നതുമായ വാക്യങ്ങളിലെ രസഭാവങ്ങളും; 'ഇതാ, ലക്ഷ്മണൻ ആ ദുഃഖാഗ്നികുണ്ഡത്തിൻെറ മേല്പലക വലിച്ചു നീക്കിത്തുറക്കുവാൻ പോകുന്നു' (ഭാ: ൨൯) ഇത്യാദിയിലെ പുതുമോടിയും; ൧൩൦-ാം വശത്തുള്ള ജൃംഭകാസ്ത്രവർണ്ണനത്തിൻെയും മററും പ്രൌഢിയും; 'സ്വന്തം യോഗ്യതയെ പാഴിൽ ഒഴുക്കിക്കളയുവാനായ് താൻതന്നെ വെട്ടിനിർത്തുന്ന ഒരു വലിയ തോടാണ് ആത്മപ്രസംശ' (ഭാ: ൧൨൭) മുതലായ സുഭാഷിതങ്ങളും ഈ കൃതിയെ പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്

എന്നാൽ, ഇത്രയധികം മനസ്സ്ശാസ്ത്രാന്വേഷണവും തത്വവിചിന്തനവും മററും ചെയ്തു വൃഥാസ്ഥൂലതയും, തദ്വാരാ അസഹനീയമായ രസവിച്ഛിത്തിയും വരുത്തിയിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ കാവ്യം കുറെക്കൂടി പ്രശസ്തമായേനേ. ഇതില്

ള്ള മനസ്തത്വവിമർശനത്തിൽ ഒന്നരണ്ടെണ്ണം ഇവിടെ കാണിയ്ക്കാം: ഒരു ദുഃഖം ഒരാൾ മാത്രം അനുഭവിയ്ക്കുന്നതായി വരുമ്പോഴേ അതു ദുസ്സഹമായിത്തോന്നുകയുള്ളു എന്നും, അതേദുഃഖം ആയാളെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാവരും അനുഭവിയ്ക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നറിയുമ്പോൾ അതു മനസ്സിന്ന് 'ഒരു വക രസമായിട്ടാണ് തീരുക' എന്നുമുള്ള 'മനസ്തത്വം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ'ത്രേ, രാമൻ ഗുരുജന വിയോഗത്താൽ പീഡിതയായ സീതയെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാനായി, 'പിതൃജനവിരഹത്താൽ നാമെന്നപോലെ, നമ്മെ വേർപിരിയുകയാൽ പിതൃജനങ്ങളും ദുഃഖിതരായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നത്' എന്നു പറഞ്ഞത് ഇതെങ്ങിനെ പ്രകൃതത്തിൽ യോജിയ്ക്കും? 'സ്നിഗ്ദ്ധജനസംവിഭക്തം ഹി ദുഃഖം സഹ്യവേദനം ഭവതി' എന്ന മഹാകവിവാക്യത്തെ ആരും അപലപിയ്ക്കുകയില്ല; സഹതപിപ്പാനാളുകളുണ്ടെങ്കിൽ, ദുഃഖത്തിന്നു ലാഘവം തോന്നുമെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ, ഇവിടെ സീതയുടെ ദുഃഖത്തിൽ സഹതപിയ്ക്കുകയല്ല, പുത്രീവിരഹത്താൽ പരിതപിയ്ക്കുകയാണല്ലോ ജനകാദികൾ ചെയ്യുന്നത് ൩-ാം ഭാഗത്ത്, 'അറിയുക' എന്നതിന്റെ സ്വഭാവം വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ, തുറന്ന ജ്ഞാനദ്വാരത്തെ പ്രാപഞ്ചികമോഹം വീണ്ടും അടച്ചുകളയുന്നതായി ഉപന്യസിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്, ആത്മജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമേ ശരിയാകയുള്ളൂ. ഇവിടെ രാമൻ പറഞ്ഞതോ, 'ലൌകികന്യായ'മാണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ സമ്മതിയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈ വിചിന്തനവും അസംഗതംതന്നെ; എന്നു മാത്രമല്ല, ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികളുടെ കർത്തവ്യഗൌരവത്തേയും, തന്മൂലകമായ അസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും പററിയുള്ള അറിവു ജാനകിയ്ക്കുണ്ടായത്, ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭർത്താവു പറഞ്ഞപ്പോൾ മാത്രമാണെന്ന് ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ, സീതയുടെ ലോകോത്തരമായ 'ഗൃഹിണീ'ത്വത്തെ ഇടിച്ചു താഴ്ത്തുകകൂടി ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ, ആത്രേയിയുടെ മുഖത്തുനിന്നു സീതാപരിത്യാഗവൃത്താന്തം കേട്ടു തീവ്രമായി ദുഃഖിയ്ക്കുന്ന വാസന്തിയെ നോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ക്കി, ഗ്രന്ഥകാരൻ 'മനുഷ്യമനോയന്ത്രത്തിന്റെ ഗതിവിശേഷ' ത്തിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടുകൊണ്ടു, 'പാനാറർ പെരുവഴിയമ്പലംത ന്നിലെ' ഇത്യാദിവാക്യങ്ങളുടേയും മററും സാരമെടുത്ത് ഒരു ദീർഘമായ 'വേദാന്തവാദം' നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. തന്റെ നിഷ്ഠു രമായ 'താരാമൈത്രി'ക്കു വിഷയമായ ജാനകിയെ കാട്ടിൽ കളഞ്ഞ കഥ കേട്ടു മൂർച്ഛിച്ചു വീഴുന്ന ആ ജനസ്ഥാനദേവത യുടെ 'ഈ കഠിനദുഃഖം എന്തിന്?' എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ചോ ദിക്കുന്നു. ഈ ചോദ്യം, പ്രിയജനവിപത്തിൽ ദുഃഖിക്കുന്ന ഏ തൊരാളോടും ചോദിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ലയോ? ജാനകി അയോ ദ്ധ്യയിലിരുന്നാലും പരിത്യക്തയായി ദുർമ്മൃതിപ്പെട്ടുപോയാലും വാസന്തിക്കു സീതാവിയോഗം അതിരില്ലാത്തതാകയാൽ, ഇ പ്പോൾ വിശേഷിച്ചു വ്യസനിപ്പാനില്ലെന്നാണ് ഗ്രന്ഥകാര ന്റെ തീരുമാനം. വാസന്തി സഖീവിയോഗത്താലല്ല, സഖി യെ ഭർത്താവു ത്യജിച്ചതിനാലാണ് ദുഃഖിക്കുന്നത് സീത ഭ ർത്താവൊന്നിച്ചു മഹാരാജ്ഞിയായി രാജധാനിയിൽ വാണരു ളുന്നതിൽ സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടാണ്, പരിത്യാഗവൃത്താന്തം കേൾക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു വാസന്തിയുടെ നില. അതു നിഷ്കാമവും നിർമ്മലവുമായ സ്നേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവവുമാകുന്നു. 'രാമച ന്ദ്രനും ജാനകിയും അയോദ്ധ്യയിൽ മടങ്ങിയെത്തി സുഖവാ സം തുടങ്ങിയപ്പോൾ വാസന്തി തന്റെ നിവാസപ്രദേശത്തി ൽനിന്ന് ഒരുവക ദുഃഖരസമാണ്'' പോൽ 'അനുഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്''. ഈ ദുഃഖരസത്തിന്നും ഒരു വൈശിഷ്ട്യമുണ്ട്: 'ദുഃഖഭാവം' പഴകിയാൽ 'ദുഃഖരസ'മായിഎന്നത്രേ, ഈ കൃ തിയിൽ പല ദിക്കുകളിലുമുള്ള നിർവ്വചനങ്ങൾകൊണ്ടു മനസ്സി ലാക്കേണ്ടത്!! ഇതു മനോവൃത്തികളെ അധികമായി വർണ്ണിക്കു ന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാകയാലായിരിക്കാം, പ്രേമഭാവം, അറിയുക എന്ന ഭാവം, മനോഭാവം, തപോഭാവം, സങ്കല്പഭാവം എ ന്നും മററുമായി ഭാവപദങ്ങൾ അനവധി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കു ന്നത് ൨൦൪ - ഭാഗങ്ങളുള്ള ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ ചുരുങ്ങിയാൽ, ഭാഗമൊന്നിന്നു മൂന്നു വീതം 'ഭാവ'ങ്ങൾ കാണും. അത്ര ഭാവ ശബ്ദമാണ് ഈ കാവ്യം!!

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ, ശൂദ്രതാപസനെ വധിപ്പാൻ സമുദ്യോദ്യതഖഡ്ഗനായി നില്ക്കുന്ന രാമൻെറ മുമ്പിൽവെച്ചു, വണ്ണാശ്രമവിധിയേയും ദേഹത്തിൻെറ നശ്വരതയേയും അധികരിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ള ദീൎഘപ്രസംഗം വായിച്ചാൽ, ഭാരതീയകവികളെ വൎണ്ണനങ്ങൾകൊണ്ടു രസം കെടുക്കുന്നവർ എന്നു പുച്ഛിക്കുന്ന 'പച്ചസ്സഹൃദയ'ന്മാർ എന്തു പറയുമോ? ആവോ? ഈ പ്രസംഗത്തിലെ പ്രമേയങ്ങളോ വലവുരു ചവിതചവിതങ്ങൾ! ഇതുപോലെതന്നെയാണ് ൧൨൩-ാം വശത്തുള്ള സ്ത്രീലജ്ജാപ്രശസ്തിയും.

ആദ്യത്തിലുണ്ടായ ദയയെ പ്രിയാപരിത്യാഗസ്മരണയാൽ നീക്കിക്കളഞ്ഞു വജ്രഹൃദയനായിത്തീൎന്നിട്ടാണ് രാമൻ ശംബൂകൻെറ തല വെട്ടിയത് എങ്കിൽ, (൭൦-ാംഭാഗം നോക്കുക) 'ഉത്തരരാമചരിത'കൎത്താവു 'കഥഞ്ചിൽ പ്രഹൃത്യ' (പണിപ്പെട്ടു വെട്ടിയിട്ട്) എന്നെഴുതിയിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടോ? 'വീരനായ പുത്രനുണ്ടാകട്ടെ' എന്ന വസിഷ്ഠാശിൎവാദവും, 'നിൻെറ മടിയിൽ ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുത്രനോടുകൂടി ഞാൻ കണ്ടുകൊള്ളാം' എന്ന ഋശ്യശൃംഗസന്ദേശവും വിരഹതാപത്തിലെ നായികാനായകന്മാരെ കുറഞ്ഞൊന്നു പരിഭ്രമിപ്പിക്കത്തക്കതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സീത 'ഇരുകുട്ടികളെ ഒന്നിച്ചു പ്രസവിക്കയാണു ചെയ്തു' എന്ന് ഉദരപരാമൎശനത്താൽ മുമ്പുതന്നെ 'രാമചന്ദ്രൻ, നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്;' തദനന്തരം എത്രനാം നാൾക്കുള്ളിൽ സീതയും ഇതു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. സൂനൃതവാക്കുകളായ വസിഷ്ഠനും, ഋശ്യശൃംഗനുമാകട്ടെ ഒരൊററ പുത്രനെപ്പററിയേ സംസാരിക്കുന്നുള്ളൂ! അപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ധാരണ ശരിയല്ലായിരിക്കുമോ എന്ന്, ഋഷിവാക്കിൽ ദൃഢവിശ്വാസമുള്ള സീതാരാമന്മാർ സംഭ്രമിച്ചുപോകാൻ ന്യായമുണ്ടല്ലോ. 'വീരപ്രസവാ ഭൂയാഃ' (നീ വീരരെ പ്രസവിക്കുന്നവളായി വരട്ടെ) 'പുത്രപൂൎണ്ണോത്സംഗാമായുഷ്മതീം ദ്രക്ഷ്യാമഃ' (പുത്രരെക്കൊണ്ടു നിറ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നേ അങ്കഭാഗത്തോടുകൂടിയ ഭവതിയെ ഞങ്ങൾ കണ്ടുകൊള്ളാം.) എന്നീ മൂലവാക്യങ്ങളിലെ വീരപ്രസവം, പുത്രപൃഷ്ണോത്സംഗം എന്നീ സമസ്തപദങ്ങളുടെ ഔചിത്യം ഗ്രന്ഥകാരൻ ഗ്രഹിച്ചുണ്ടതായിരുന്നു. ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ, 'കഃ കോത്രഭോഃ, വിശ്രാന്ത്യതാമഷ്ടാവക്രഃ' എന്നു രാമൻ ഋഷ്യജനസന്ദേശഹരനെ യഥോചിതം ഉപചരിപ്പാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്യുന്നുണ്ട്; വിവർത്തനത്തിലോ, 'അഷ്ടാവക്രമുനിക്കു പറവാനുള്ളതെല്ലാം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം വിശ്രമിപ്പാനായി അന്തഃപുരത്തിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോക'യാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഉത്തമദമ്പതികൾക്കു മംഗളം (വിരഹദുഃഖാസ്പൃഷ്ടമായ ആനന്ദം) ആശംസിക്കുന്നതായ 'അദ്വൈതം സുഖദുഃഖയോഃ' ഇത്യാദി പദ്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു, പതിപ്രണയത്തെ മാത്രം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ (ഭാ: ന്മൻ) ന്യൂനതയെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ഇതു മന്നാടിയാരവർകളുടെ തർജ്ജമയനുസരിച്ചെഴുതിയതായിരിക്കണം. എന്നാൽ, 'കാലേന തിന്നാ മറവുകളൊടുവിൽ സ്നേഹസത്തായം' എന്നതിന്നു, 'കാലഭേദത്താൽ നേരിടുന്ന വിയോഗം പിന്നീടുണ്ടാകുന്ന സംയോഗത്തിൽ പ്രേമശരീരിയെ വദ്ധിപ്പിക്കുമാറാണ് പ്രവത്തിക്കുക' എന്ന അർത്ഥം കിട്ടുമോ എന്നും, കിട്ടിയാൽത്തന്നെ, അത് ഉൽകൃഷ്ടപ്രേമത്തിന്റെ ലക്ഷണമാവുമോ എന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

'അസ്മിന്നേവ ലതാഗൃഹേ' ഇത്യാദി പദ്യത്തിലെ 'ഹംസൈഃ കൃതകൌതുകാ' എന്നതിനെ, 'ഒരു ഹംസത്തെ നോക്കി രസിച്ചുകൊണ്ട്' (ഭാ: ഹ.ഹ) എന്നാക്കി ഹംസങ്ങളുടെ ബഹുത്വം കളഞ്ഞിട്ട് എന്തു ലാഭം കിട്ടി എന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. 'ശ്രമാംബുശിശിരീഭവൽ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന പദ്യത്തിലെ 'ശ്രമാംബുശിശിരീഭവൽ' എന്ന വ്യംഗ്യഭൂയിഷ്ഠമായ പദത്തിനെ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (ഹവൻ-ാവവ്വശത്തു ഗംര

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഗാനാദിയിൽനിന്ന്' എന്നു തുടങ്ങുന്ന വാക്യം നോക്കുക.) ചിത്രകൂടത്തിലെ പ്രസിദ്ധയായ 'മന്ദാകിനീ'നദിയെ ഗംഗയെന്നാണ് നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നത് ൧൭-ാം ഭാഗത്തുള്ള മധ്യാഹ്നവർണ്ണനയിൽ മൂലത്തിലെ സ്വഭാവോക്തി മിക്കതും കളഞ്ഞു പരവധാനിയൊന്നു നീട്ടിവിരിച്ചിരിയ്ക്കയാണ്. പരവധാനി വിരിയ്ക്കൽ പലരും പലപ്പോഴും കഴിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

വൃദ്ധകഞ്ചുകിയോടു 'രാമഭദ്ര' എന്നു തന്നെ വിളിച്ചു കൊൾവാൻ അനുവദിച്ചു, 'മനോഭാവംപോലെ തന്നെയായിരിയ്ക്കണം വാക്കും പ്രവൃത്തിയും എന്നുപദേശി'ച്ച രാജചന്ദ്രൻ (ഭാ: ൧൦) അഷ്ടാവക്രകഥിതമായ മാതൃസന്ദേശത്തിന്നു (ഗർഭിണിയായ ജാനകിയ്ക്കു് എതൊരാഗ്രഹമുണ്ടായാലും ഉടൻ നിറവേററിക്കൊടുക്കണം എന്നതിന്നു) മറുപടി പറയുമ്പോൾ, 'തൻെറ മനോഭാവത്തെ ശരിയ്ക്കു വെളിപ്പെടുത്തു' വാൻ മടിച്ചതു (ഭാ: ൧൧) മുന്നുപദേശത്തിന്നു വിരുദ്ധമാകുന്നു. മൂലത്തിലുള്ളതുപോലെ, 'ക്രിയതേ യദ്ദ്വേഷാ കഥയതി' (ഇവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഉടനടി സാധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം) എന്നുതന്നെ 'തുറന്നു പറഞ്ഞാൽ' ഒരു വിനയക്കുറവും വരാനില്ല. ഇതു കേട്ടാൽ, മകൻ 'പത്നീപ്രണയത്തിൽ അസാമാന്യമായ് ലയിച്ചുപോയിരിയ്ക്കുന്നു' എന്നല്ല, സന്താനരക്ഷയിൽ ജാഗരൂകനായിരിയ്ക്കുന്നു എന്നാണ് അമ്മമാർ അർത്ഥമാക്കുക. ഗർഭിണികൾക്കു 'ശ്രദ്ധാവിഘാതം' വരുത്തുന്നതു ശിശുവിന്നു ഹാനികരമാണെന്നു, വൈദ്യശാസ്ത്രസഹായം കൂടാതെ തന്നെ മിക്ക സ്ത്രീകൾക്കും അറിയാം. രാമചരിതചിത്രദർശനത്തിൽ ജാനകിയ്ക്കെന്നപോലെ രാമലക്ഷ്മണന്മാർക്കും സന്തോഷമുണ്ടെന്ന 'തെളിവു' പിടിച്ചു, ദേവീപ്രീണനത്തിനായിട്ടാണ് ചിത്രമെഴുതിച്ചതെന്നു നടിയ്ക്കുന്ന രാമൻെറ 'ഉള്ളുകള്ളി' പുറത്താക്കാൻ, ('ജാനകിയെ സന്തോഷിപ്പിപ്പാൻ എഴുതിച്ചുണ്ടാക്കിച്ച ചിത്രമാണിതെന്നാണ് രാമചന്ദ്രൻെറ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഭാവം.' ഭാ: ൧൬) സാധാരണഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല!

'ചെറുപ്പം മുതല്ക്കു പത്രാധിപത്യം വഹിക്കുന്ന' മിസ്റ്റർ ജനാർദ്ദനമേനോന്റെ പതിവു, ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണവിഷയത്തിലും പത്രപ്രവർത്തനത്തിലെന്നപോലെ, അപ്പപ്പോൾ എഴുതി അച്ചുകൂട്ടത്തിൽ ഏല്പിക്കുക എന്നതാകയായിരിക്കാം, (പ്രസ്താവന നോക്കുക) മുൻപിൽ മറന്ന മട്ടിൽ പലതും ഈ കൃതിയിൽ എഴുതിക്കാണുന്നത് 'ജനസ്ഥാനത്തിൽ വനദേവതയായ വാസന്തി സുഖൈകഭാവത്തിൽത്തന്നെയായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തു പാർത്തിരുന്നത്' എന്ന ൩൭-ാംഭാഗത്തുള്ള സംഗതി അടുത്ത ഭാഗത്തു കടന്നപ്പോഴെയ്ക്കും, ' പ്രത്യേകിച്ചെടുത്തുപറയാവുന്ന സുഖങ്ങളൊന്നും കൂടാതെയാണ് വാസന്തി വസിച്ചിരുന്നത്' എന്നായി മാറിപ്പോയി! ൻ൬-ാംഭാഗത്തും, ൧൦൬-ാം ഭാഗത്തും, (വിരഹത്തിനു ശേഷമാവട്ടെ, ആശ്രമപുത്രനെ രണ്ടാമതൊരിക്കൽ കാണുവാൻ കഴിയുമെന്നു ജാനകി കരുതീട്ടുമില്ല. ഭാ: ൧൦൬) തീരെ നിരാശയായിരുന്ന ജാനകിക്കു്, ൧൨൩-ാം ഭാഗത്തുവെച്ച്, 'ഇടിഞ്ഞു പോയേക്കായ' ആശ എപ്പോൾ ഉണ്ടായതാണെന്നറിയുന്നില്ല.

രാമലക്ഷ്മണന്മാർ വിശ്വാമിത്രാശ്രമത്തിൽ ധനുർവേദാഭ്യാസം ചെയ്യുന്ന കാലം' (ഭാ: ൧൪) രാമായണത്തിൽ കാണുന്നില്ല. വിശ്വാമിത്രൻ അസ്ത്രോപദേശം ചെയ്തതു രാമലക്ഷ്മണന്മാരെ യാഗരക്ഷയ്ക്കായി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ വഴിക്കു താടകാവനത്തിൽ വെച്ചാണ് 'തേന ച താടകാവധേ പ്രസാദീകൃതാന്യസ്ത്രാണി.' വഴിക്കു മൂന്നു നാലു നാൾ മാത്രമേ താമസമുണ്ടായിട്ടുള്ളതാനും. രാമന്റെ വനയാത്രയിൽ ആദ്യമായുണ്ടായ സഖാവാണ് ഗുഹൻ' എന്നതും രാമായണവിരുദ്ധമാകുന്നു. വനയാത്രയ്ക്കു മുമ്പുതന്നെ രാമനും ഗുഹനും തമ്മിൽ പരിചയവും സ്നേഹവും ഉണ്ടെന്നാണ് രാമായണം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത് (വാ: രാമായണം അയോദ്ധ്യാകാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണ്ഡം ൭൦-ാം സർഗ്ഗം നോക്കുക.) അതനുസരിച്ചുതന്നെയാണല്ലോ, 'നിഷാദപതിനാ യത്ര സ്നിഗ്ദ്ധേനാസീൽ സമാഗമഃ' എന്ന ഉത്തരരാമചരിതവാക്യവും.

'വിരഹതാപ'ത്തിലെ വിലക്ഷണതകളിൽ ശതാംശമെങ്കിലും എടുത്തുകാണിപ്പാൻ 'ആത്മപോഷിണി'യിൽ സ്ഥലമില്ല; ഞങ്ങൾക്കു സാഹസവുമില്ല. 'തരുണ'നും 'യുവാവും' തമ്മിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നും (൩൪-ാം ഭാഗം) കരത്തെ (കൈപ്പടത്തെ) പാശത്തോടും വല്ലിയോടും (൪൬-ാം ഭാഗവും മററും നോക്കുക) ഉപമിച്ചാൽ നന്നല്ലെന്നും, 'ത്തൂനിലാവിൽ താമരപ്പൊയ്ക പ്രഫുല്ല'മാകാറില്ലെന്നും (൧൩൭-ാം ഭാഗം) ഒരു സാഹിത്യകാരനെ ധരിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നത് എത്രത്തോളം സന്തോഷകരമാവാം? ഇളകുക, ഗർജ്ജിച്ചിളകുക, ഇളകിവിടുക, പൊട്ടിത്തകരുക, പാഞ്ഞുകയറുക, തകർന്നു ചിതറുക, ശോകാഗ്നി, വിരഹാഗ്നി, കാമാഗ്നി, 'ഒരു ബാലനെപ്പോലെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങ്', 'യന്ത്രപ്രയോഗത്താൽ ചലിക്കുന്ന അചേതനബിംബമെന്നപോലെ' മുതലായവയുടെ പുനഃപുനഃപ്രയോഗങ്ങൾ നിമിത്തം അരുചികരമായ ഐകരൂപ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന വാചകങ്ങളും, '......പ്രചണ്ഡമാരുതനാൽ തൽക്ഷണംതന്നെ മേഘനിര മുഴുവൻ എങ്ങോ ചെന്നു മറഞ്ഞു സുപ്രസന്നമാകയും ചെയ്തു' (ഭാ: ൧൬൭) ഇത്യാദികളായ അർത്ഥം ചേരാത്ത വാക്യങ്ങളും; 'സ്ത്രീകൾക്കു സഹജമായുണ്ടാകുന്നതുപോലെ ജാനകി എററവും ലജ്ജിച്ചുപോയി' (ഭാ: ൧൪൨) മുതലായ ക്ലിഷ്ടാന്വയവാക്യങ്ങളും; '......എന്ന അഭിപ്രായത്തെ തൻെറ പ്രിയൻെറ തത്വോപദേശത്തിനുനേരെ ദേവി എടുത്തെറിയുകയും ചെയ്തു' (ഭാ: ൭,) '......ലൌകികന്യായത്തെ ഭാവിടെ വിളമ്പിക്കൊടുത്തിട്ട്'' (ഭാ: ൩൨) എന്നിവക അസ്ഥാനഹലിതങ്ങളും; 'എന്തോ ഒരു ദേവത രണ്ടു ബാലന്മാരെ വാല്മീകിസന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു വിട്ടിരിക്കുന്നു' (ഭാ: ൭൩) മുതലായ ഗ്രാമ്യങ്ങളും; 'ആ ചിത്രം കണ്ടതും ജാനകി വല്ലാതെ സങ്കോചിച്ചുപോയി' (ഭാ: ൨൨) തുടങ്ങിയ ദേശ്യങ്ങളും; 'ശരമൊന്നു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

(ഒരു ശരം) തറസ്സുക, 'മറുവടിയൊന്നു (ഒരു മറുപടി) പറയുക' മുതലായ ഗോഷ്ഠികളും; 'രാമചന്ദ്രനും ജാനകിയും സംയോഗാരംഭത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു' (ഭാ: ൨൦൪) മുതലായ അശ്ലീലങ്ങളും മററും 'കലങ്ങിമറിഞ്ഞു' 'ഉയന്നുപൊങ്ങുന്ന' 'ഭാവ'ങ്ങൾ മുഴുവൻ കാണേണമെങ്കിൽ, വിവൎത്തനപാഠംതന്നെ വാങ്ങി വായിക്കുകയാണ് നല്ലത്

'ദുസ്സഹമായ സന്താപജനകം' (ഭാ: ൫. 'സമസ്തപദത്തിൽ വിശേഷണം ചേരാ',) 'സന്തപ്പജനകം' (ഭാ: ൩൪) 'സരോതിരം' (ഭാ: ൩൨,) 'കണ്ണിണകൾ' (ഭാ: ൩൬. സീതയ്ക്കു ഒരു കണ്ണിണയെ ഉള്ളുവല്ലോ.) മുതലായ അപഭ്രഷ്ടപദങ്ങൾ കിടക്കട്ടെ. യൂറോപ്പിൽനിന്നു 'ടോർപ്പിഡോയന്ത്ര'വും (ഭാ: ൪൯) 'യന്ത്രത്തോക്കും' (൪൯) വരുത്തിയത്, 'ഇന്നത്തെ അനുഭവങ്ങളോടും കഴിയുന്നേടത്തോളം ഇണക്കുവാനും പുതുക്കുവാനു'മാണെന്നും സമാധാനിക്കാം. ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണവിഷയത്തിലും പത്രപ്രവൎത്തനത്തിലും ഒരേ പതിവു വെച്ചാൽ, ഗ്രന്ഥവും പത്രംപോലെതന്നെ കാററത്തു പറന്നുപോയേയ്ക്കാമെന്നു മിസ്റ്റർ മേനോൻ ധരിച്ചാൽ നന്നെന്നു തോന്നുന്നു.

എട്ടൊമ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു 'മൃച്ഛകടികം' വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഇതെഴുതുന്ന ആൾ സ്വശിഷ്യരിലൊരാളോട്, 'ഈ നാടകം മലയാളത്തിൽ ആഖ്യായികയാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെ'ന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ആയാളുടെ കൃത്യാന്തരപാരതന്ത്ര്യത്താൽ ഇക്കാൎയ്യം നടന്നില്ല. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ ഉത്തമനാടകങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ആഖ്യായികാരൂപേണ അവതരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ചിരകാലമായി ആഗ്രഹിച്ചുവരുന്ന ഇയ്യുള്ളവൾക്ക്, ഒരു മഹാകവിയുടെ മധുരോദാരമായ നാടകം ഈ വിധത്തിലെങ്കിലും ഗദ്യമായി എഴുതിക്കിട്ടിയതിൽ അസാമാന്യമായ കൃതജ്ഞതയും അനുമോദവുമുണ്ട്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അമ്പുനായർ.

അഥവാ

ഇതാണ് ലോകം.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ.

ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്താൽ ജ്ഞാനലവദുർവിദഗ്ദ്ധകളായിത്തീരുന്ന യുവതികളുടെ ചാപല്യങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയും, ഉൽകൃഷ്ടപരീക്ഷാവിജയികളായ യോഗ്യന്മാരുടെ നികൃഷ്ടപ്രവൃത്തികളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും, "സർവ്വേ ഗുണാഃ കാഞ്ചനമാശ്രയന്തി" എന്ന അഭിയുക്തവാക്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സമുദായികകഥയാണിത്. കഥാബീജം ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നെടുത്തതാണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ മുഖവുരയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്

അകൃത്രിമലളിതങ്ങളോടുകൂടി അക്ലിഷ്ടമായ ഗദ്യമെഴുതുന്നതിൽ ശ്രീമാൻ കുമാരന്നു സ്വതസ്സിദ്ധമായുള്ള ചാതുര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൂതനകൃതിയായ ഈ 'അമ്പുനായരി'ലും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട് പെട്ടെന്നു ലക്ഷപ്രഭുവായി പാടക്കരെ എജമാനനായിത്തീർന്ന അമ്പുനായർക്കു, പണം പററിക്കുന്നായി ഒരു വായനശാലാസിക്രട്ടരിയും ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനും ഓരോ അനുമോദനക്കത്തയച്ചിട്ടുള്ളതു രണ്ടും രണ്ടുതന്നെയാണ് ഇതുകൾ ഒരേ തൂലികയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഒരിക്കലും തോന്നുകയില്ല. ഇത്രയും വിഭിന്നമായ ശൈലിയിൽ ഇത്രയും തന്മയത്വം വരുത്തി എഴുതുവാൻ പൂർണ്ണവാസനയുള്ളവർക്കേ സാധിയ്ക്കു. ഒരഞ്ചൽക്കാരന്റെ അനന്തരവനായ അമ്പുനായരുടെ ഒതുങ്ങിയ കാലക്ഷേപരീതിയും, അമ്പുനായർക്കു ഷോടതിക്കമ്പി കിട്ടിയ പ്രഭാതസമയവും കുറഞ്ഞൊന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതും തുലോം ഹൃദയംഗമമായിരിന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'അമ്പുനായരി'ലെ കഥാവസ്തു പറയത്തക്ക ചമൽക്കാരമൊന്നുമുള്ളതല്ല. ഗ്രന്ഥകാരൻ കഥാഘടനയിൽ കണ്ണുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചില പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാനാണത്രെ, അമ്പുനായർ അടുത്ത നഗരത്തിൽ പാർപ്പാക്കിയത്! അമ്പുനായരുടെ അവസ്ഥയോ? "അദ്ദേഹം എല്ലാംവിധം ഉപായങ്ങളും ധരിച്ചുവെച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, പരദ്രോഹത്തിന്നായി അവയെ ഉപയോഗിയ്ക്കാറില്ല; തനിയ്ക്കുനേരെ ഉപയോഗിപ്പാൻ ആരേയും അനുവദിയ്ക്കാറുമില്ല. താൻ ഇടപെടേണ്ടിവന്ന സർവ്വജനങ്ങളുടേയും സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കി, അവരെയൊക്കെ അളന്നുതൂക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട് അത്രമാത്രമല്ല, സമീപത്തുള്ള പ്രമാണികളുടേയും, അടുത്ത നഗരത്തിലെ വക്കീൽമാരുടേയും ജഡ്ജിമാരുടേയും വേറെ ഉദ്യോഗസ്ഥ(സ്ഥ)ന്മാരുടേയും സ്ഥിതി എന്താണ്, സ്വഭാവമെന്താണ്, അവർ ഏതുതരക്കാരാണ് എന്നുള്ളതൊക്കെ അമ്പുനായർ അറിയുംപോലെ മററാരും അറികയില്ല " ഇങ്ങിനെയുള്ള അമ്പുനായൎക്ക്, 'സ്വൎഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് അടുത്ത വഴി നാട്ടുപുറത്തുനിന്നാണെ'ന്നും 'നഗരം നരകത്തിലേയ്ക്ക് അടുത്താണെ'ന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ നഗരത്തിൽ ചെന്നു പാൎക്കേണമെന്നുണ്ടോ? അതിരിയ്ക്കട്ടെ; ഞാൻ 'പ്രതീക്ഷിച്ചതിനെക്കാൾ വലിയ'തും 'ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ചിലവായാൽ'ത്തന്നെ നഷ്ടമില്ലാത്തതുമായ പാഠം പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ (ദുരാഗ്രഹിയായ വക്കീൽ ശേഖരൻ നമ്പ്യാരുടെ ചതി മനസ്സിലായപ്പോൾ) ശാന്തശീലനായ പാടക്കരെ എജമാനൻ കോപിച്ചു പല്ലുകടിച്ചു 'പുലഭ്യം' പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതെന്താണ്? ദ്രോഹോപായങ്ങളെ 'തനിയ്ക്കുനേരേ ഉപയോഗിപ്പാൻ ആരേയും അനുവദിയ്ക്കാറി'ല്ലാത്ത അദ്ദേഹം അതിന്നു ശേഖരൻനമ്പ്യാരെ എങ്ങിനെ അനുവദിച്ചു? 'ഇല്ലത്തു രണ്ടുണ്ണികൾ മരിച്ചു'തും 'കല്ല്യാണിക്കുട്ടിയ്ക്ക് ഗൎഭം അലസി'യതും പത്രങ്ങൾ വരുന്നതിന്റെ ഫലമാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം വിഡ്ഢിയായ ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരിയുടെ മ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഖത്തുനിന്നു, "വണ്ടിയും കുതിരയും മററുമായാൽ സ്വൎഗ്ഗത്തി ലേയ്ക്കു വേഗമെത്താമെന്നല്ലേ നാം വിചാരിച്ചത്? " എന്നും മററുമുള്ള സാരഭ്രയിഷ്ഠമായ ഫലിതം പുറപ്പെടുന്നതെ ങ്ങിനെ? ഈവക പൂൎവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളായ സംഗതികളെ പ്പോലും ഗ്രന്ഥത്തകാവു പരിഗണിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്കു, ഷ ഷ്ടിപൂൎത്തിയടുത്ത നായൎക്ക് ൧൬-വയസ്സ്മാത്രം പ്രായമായ കാമാക്ഷി കാമലേഖനം എഴുതിയയയ്ക്കുന്നതിന്റെ അസ്വാഭാ വികതയും, 'കള്ളി വെളിച്ചത്താ'കാതെ, അമ്പുനായരുടെ പ ണംകൊണ്ടു സ്വന്തംപേരിൽ ഗവൎണ്ണൎക്കു വിരുന്നു കഴിയ്ക്കാമെ ന്നുറച്ചു പ്രവൎത്തിച്ച "സമൎത്ഥനായ" ശേഖരൻനമ്പ്യാരുടെ പരമവിഡ്ഢിത്തവും,മററും എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ല. വാസ്ത വത്തിൽ, അങ്ങിനെയൊരു നിരൂപണത്തെ ഇപ്പുസ്തകം അൎഹി യ്ക്കുന്നില്ല; ഏതവസ്ഥയിലും തോദക്ഷമമായ ഒരു പ്രബന്ധമല്ല ഇത് ഞങ്ങൾ ഇത്രയെങ്കിലും പറഞ്ഞത്, ഒരു പേരെടുത്ത എഴുത്തുകാരന്റെ കൃതിയാണല്ലോ എന്ന ഗൌരവത്താൽ മാ ത്രമാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, 'ഇതാണ് ലോകം' എ ന്ന് ഈ നോവൽ വായിയ്ക്കുന്നവൎക്കുതോന്നാൻ വളരെ പ്രയാ സമുണ്ട്

ഭാഷാഗുണംമാത്രമേ അമ്പുനായരെ, ഉത്തമസാഹിത്യ ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ സഹായിയ്ക്കുന്നുള്ളു. എന്നാൽ 'അക ലംകുറഞ്ഞ മുണ്ടും' (൧൭-ാം ഭാഗം) മററും മലയാളഭാഷയുടെ മനോജ്ഞതയ്ക്കു യോജിച്ചതല്ല. 'ആ അമ്മയെയാണ് നമ്പൂ തിരിക്ക് സംബന്ധം' (൭) എന്നതും കൈരളിയ്ക്ക് അനിഷ്ടമാ യിരിയ്ക്കും. അഭിപ്രായത്തിന്റെ രണ്ടാം അക്ഷരത്തിന്നു വിസ ൎഗ്ഗംവേണമെന്ന 'അഭിഃപ്രായം' ചില 'നാട്ടുകാൎയ്യസ്ഥ'ന്മാൎക്കേ ഉള്ളു എന്നു തോന്നുന്നു. 'ഉൽഘാടനന്മാർ' 'ധത്തുരന്മാർ' (൬) മുതലായവയ്ക്കു ഒരു ടിപ്പണി ആവശ്യമാണ്.

ഏതായാലും, 'മലയാളസമുദായത്തെ ആകപ്പാടെ സം ബന്ധിയ്ക്കുന്ന ഒരു ചിത്ര'മായി സങ്കല്പിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടതായ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഈ കഥയെ മലയാളികൾ ഏറെക്കുറെ ആദരിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയി ല്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. മിസ്റ്റർ കുമാരന്റെ സമു ദായസ്നേഹത്തെയും, സരസവാഗ്വിലാസത്തെയും ഞങ്ങൾ സ സന്തോഷം അഭിനന്ദിയ്ക്കുന്നു. ഭാഷാപോഷണാഭിലാഷിയായ ചിറയ്ക്കൽ രാമവമ്മ ഇളയരാജാവവർകളുടെ മമ്മസ്പൃക്കായ അവതാരികയും, ഗ്രന്ഥകത്താവിന്റെ ചാരുതരമായ ഛായാ പടവും വൃത്തിയിൽ അച്ചടിച്ച ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിന്ന് ഒര ലങ്കാരമായിരിയ്ക്കുന്നു.

പ്രതാപസിംഹൻ.

ഗ്രന്ഥകത്താവ്: ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി.

നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വൈലക്ഷണ്യം പുണ്യക്ഷേത്ര മായ ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്നു പൊതുവിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീത്തിരിയ്ക്കു ന്ന അപകഷത്തിൽ വലിയ ഒരോഹരിയാണ് ചെറിയ മലയാ ളരാജ്യത്തിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. സ്വദേശഭക്തി മുതലായ ഉൽകൃ ഷ്ടഗുണങ്ങൾക്കു വിദേശീയഭ്രമം തിങ്ങിനിറഞ്ഞ മലയാളിക ളുടെ മനസ്സിൽ 'സൂചി കുത്താൻപോലും' സ്ഥലം കിട്ടാതായി രിയ്ക്കുന്നു. ബാല്യംമുതല്ക്കേ വിദേശിയചരിത്രങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു പ ഠിയ്ക്കുകയും, സ്വദേശചരിത്രത്തിന്റെ ഗന്ധമേ ഏല്ക്കാതിരിയ്ക്കു കയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സ്ഥിതി മറിച്ചാവാൻ തരമുണ്ടോ? ഇ താണത്രേ, പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ പരമസങ്കേതമായ വിദ്യാഭ്യാസം!

നമ്മുടെ കുട്ടികളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന വിദേശീയജനങ്ങൾക്കു സദൃശമായും അതിൽ കവിഞ്ഞും മഹത്വമുള്ള മനുഷ്യരത്നങ്ങൾ അവരുടെ ജന്മ ഭൂമിയിൽത്തന്നെ ധാരാളം വിളഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ഈ വാസ്തവം നമ്മുടെ വിദ്യാത്ഥികളെ ധരിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു 'പ്രതാപസിംഹ' നെപ്പോലെയുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം അത്യന്താപേ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ക്ഷിതമാകുന്നു. ഈ ചെറുകഥയിലെ നായകനായ പ്രതാപസിംഹൻ ഒരു മാതൃകാപുരുഷൻ തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹം ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ 'ചിറ്റൂർ' എന്ന 'രാജപുത്ര'രാജ്യത്തിൻെറ അധിപതിയായിത്തീൎന്നു എങ്കിലും, ആ ധൈൎയ്യശാലിയെ പ്രലോഭിപ്പിപ്പാൻ രാജ്യലക്ഷ്മി തരിമ്പും ശക്തയായില്ല. തൻെറ പിതാവിനെ വഞ്ചിച്ചു കൊലപ്പെടുത്തിയവനും, കടവിൽ രാജ്യഭ്രഷ്ടനായി തന്നെ ശരണം പ്രാപിച്ചവനുമായ ശേഖരവൎമ്മരാജാവിന്നുപോലും അനുകമ്പയോടെ അഭയം കൊടുക്കുകയാണ് പ്രതാപസിംഹൻ ചെയ്തത്. 'ഉപകാരപ്രധാനഃ സ്യാദപകാരപരേപ്യരൌ' എന്ന ഗുരുജനോപദിഷ്ടമായ ധൎമ്മസിദ്ധാന്തത്തെ ആജീവനാന്തം കുംഭറാണയുടെ പുത്രൻ അനുസരിച്ചുപോന്നു. ആകപ്പാടെ, പ്രതാപസിംഹൻെറ ചരിതം കുട്ടികൾക്കു ജീവകാരുണ്യം, സത്യനിഷ്ഠ, ഗുരുഭക്തി, മുതലായ സൽഗുണങ്ങളെ ഉളവാക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കുട്ടികൾക്കായി എഴുതപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഭാഷ കുറെക്കൂടെ ലളിതമാക്കേണ്ടതായിരുന്നു 'പത്രാഹതി'യും മററും കുറെ കടന്ന സംസ്കൃതമായിപ്പോയി. പത്രാഹതിക്കു പകരം 'ചിറകടി'യായാൽ ഒരു ഹാനിയും വരാനില്ലല്ലോ. 'കരിവരകണ്ഠാലംകൃതവിചിത്രമണികളുടെ ഘണ്ടാനാദങ്ങളിൽ' (൨൩-ാം ഭാഗം) മണിയും ഘണ്ടയും വന്നുകൂടിയത് ഇരട്ടിപ്പായി. ഇതിലെ 'അലംകൃത'ശബ്ദവും അലംകാരമായി മാററുകയാണ് ഉത്തമം.

പ്രതാപസിംഹൻ ഗുരുപത്നിയും ധാത്രിയുമായ സേതുമതിയെ വെറും 'സേതുമതി' എന്നു വിളിക്കുന്നതും അവൾ എന്നു പറയുന്നതും അത്ര ഉചിതമായി തോന്നുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെയാണ് ൧൯-ാം ഭാഗത്തു സേതുമതി ഭൎത്താവായ 'കുമാരഭട്ടനോടാജ്ഞാപിക്കു'ന്നതും. ഭൎത്താവിൻെറ ആജ്ഞ കേൾക്കേണ്ടവളാണല്ലോ ഭാൎയ്യ. ൯-ാം ഭാഗത്തെ അറിയാവുന്ന എന്ന പദം, അറിയുന്ന എന്നു തിരുത്തേണ്ടതാണ് 'അ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

റിയാവുന്ന' എന്നതിന്ന് അറിയാൻ ശക്യമായ എന്നാണ് അ ൎത്ഥം. അതിവിടെ യോജിക്കുകയില്ല. ൨൧-ാം ഭാഗത്തെ 'രക്ത സംബന്ധമില്ലാത്ത ആ മുഖം' വല്ലാതിരിക്കുന്നു. രക്തസം ബന്ധം എന്നു കേട്ടാൽ ചാച്ച് എന്നാണ് ഒന്നാമതായി തോ ന്നുക. ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിൽ എന്നല്ലാതെ പൊക്കത്തിൽ (൪൩-ാം ഭാഗം) എന്നു പറയുന്നത് ഇവിടങ്ങളിൽ ആക്കം രുചിക്കുന്നതല്ല. 'പൊക്കം' ഔന്നത്യവാചിയാണ്

കഥാബന്ധത്തിലും അല്പാല്പം നിഷ്കൎഷക്കുറവുകൾ കാണുന്നുണ്ട് പ്രതാപസിംഹന്റെ അച്ഛൻ, തന്റെ 'ഏററവും വിലയുള്ള വസ്തുക്ക'ളായി കരുതി ഒരു പെട്ടിയിൽവെച്ചു പൂട്ടിയിരുന്ന 'ഒരു രുദ്രാക്ഷമാലയും, ഒരു കാവിവസ്ത്രവും' ഈ കഥാബാലികക്കു് ഒരുവിധത്തിലും പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വെള്ളിത്താക്കോൽകൊണ്ടു പെട്ടി തുറന്ന് ആ മഹാൎഘവസ്തുക്കളെ പുറത്തു കാണിച്ച സ്ഥിതിക്കു്, അവയെ വെറുതെ കളഞ്ഞതു ഭംഗിയായില്ല.

ഈ ചെറുപുസ്തകത്തെപ്പററി ഞങ്ങൾ ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞതു്, ഒരു പ്രൌഢഗദ്യകാരനായ ശ്രീമാൻ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവൎമ്മരാജാവവർകൾ ഇതിന്റെ അവതാരികയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, 'എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രതാപസിംഹൻ ഒരുത്തമകൃതിയാണെ'ന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടാണ് ബാലന്മാരുടെ തല അപഭ്രംശപങ്കിലമാകാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ ഗൌരവമേറിയ ചുമതലയുമാണല്ലോ.

വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ ആദിമുതൽ അവസാനം വരെ ഒരുപോലെ ഉന്മുഖമാക്കി നിൎത്തുന്ന ഒരു ചാതുൎയ്യവിശേഷം 'പ്രതാപസിംഹ'നിൽ പ്രദ്യോതിക്കുന്നുണ്ട് ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി അവർകളുടെ പ്രഥമമായ കൃതിതന്നെ ഇത്രത്തോളം ഗുണഭൂയിഷ്ഠവും ആസ്വാദ്യവുമായിത്തീൎന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തെ അകൈതവമായി അഭിനന്ദിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മംഗളമഞ്ജരി.

ഗ്രന്ഥകാരന്: ഉള്ളൂര് എസ്സ് പരമേശ്വരയ്യര്,

എം. എ., ബി. എല്., എം. ആര്. ഏ. എസ്സ്

കവിശബ്ദത്തിന്നര്ഹന്മാരായി വല്പവരും മലയാളത്തില് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കില്, അവരില് പ്രാഥമ്യം ശ്രീമാന് പരമേശ്വരയ്യര്ക്കാണെന്നുള്ളതു യാതൊന്നിനാല് ദൃഢീകൃതമായിരിക്കുന്നുവോ, ആ ഉല്ലേഖകല്ലോലിതമായ 'ഉമാകേരള'ത്തിന്റെ കര്ത്താവാകുന്ന കളഹംസോത്തമന്, ശ്രീമൂലം തിരുനാള് പൊന്നുതമ്പുരാന് തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂര്ത്തിശാരദോത്സവത്തില് രാജഭക്തിയാകുന്ന അരവിന്ദമകരന്ദം അകത്തു നിറയുകയാല് മദതരളിതനായി ചെയ്ത മധുരകൂജനമാണ്, നാം 'മംഗളമഞ്ജരി'യില്നിന്നു കേള്ക്കുന്നത് ഇതില് ഒരുനൂറെറാന്നു സ്രഗ്ദ്ധരാപദ്യങ്ങള്കൊണ്ടു തിരുമനസ്സിലെ പവിത്രമായ ചരിത്രവും ഭരണരീതിയും സംഗ്രഹിച്ചു വര്ണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അയ്യരവര്കളുടെ 'വഞ്ചീശഗീതി' എന്ന കാവ്യത്തില് എത്രത്തോളം അര്ത്ഥാലങ്കാരഭംഗിയുണ്ടോ, അത്രത്തോളമോ അതിലധികമോ ശബ്ദാഡംബരം 'മംഗളമഞ്ജരി' യില് തിളങ്ങുന്നുണ്ട് എന്നാല് അര്ത്ഥകല്പനാവൈശിഷ്ട്യം കൊണ്ടും അസാധാരണമായ രസസ്ഫുരണംകൊണ്ടും കമനീയങ്ങളായ ശ്ലോകരത്നങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല.

"തന്നല്ക്കുട്ടക്കിടാവിന് തളിരൊളിമൃദുമെയ്
 തള്ളിയന്നാളിലേതോ
മിന്നല്ക്കൊപ്പം മറഞ്ഞോരമരപുരിയിലെ-
 ത്തങ്കവാടാവിളക്കേ!

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പിന്നത്തെസ്സാത്മജന്മജന്മാരു പൃഥുലശ്രുഭ-
ത്തിന്നു നൂനം നിദാനം
പൊന്നമ്മത്തമ്പുരാനേ, ഭവതിയുടെ സദാ-
ശിസ്സു വാത്സല്യപൂർണ്ണം!"

തിരുമനസ്സിലെ തിപ്പെട്ട ജനയിത്രിയെ അധികരിച്ചുള്ള ഈ പദ്യം എത്ര ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു.

"

കൈരളിത്തയ്യലാളിൻ
നൃത്തോദ്യൽകങ്കണാളീകലിതകളകളം
കാട്ടിലും കേട്ടിടുന്നു!"

എന്നത് ഒരു സാധാരണകവിയുടെ പ്രതിഭയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതല്ല. കളയത്തക്കതായ 'കലിത'പദം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ പാദം പ്രശംസയെ അതിവത്തിക്കുമായിരുന്നു. ഇവിടെ ഒരു 'കലിതം' ഉപയോഗിച്ചും വൃത്ത്യനുപ്രാസത്തെ രക്ഷിച്ച കവി ൧൭-ാം പദ്യത്തിലെ 'അമലം' അനഘവും, ൨൩-ാം പദ്യത്തിലെ 'ദാനൈകലോല'നെ ദാനൈകതാനനമാക്കാഞ്ഞത് അലംഭാവത്താലായിരിക്കാം. ക്ഷ്മാശതമഖമണി, ധരണികുലിശഭൃദഗ്ര്യൻ, ക്ഷിതിശതമഖൻ, ഭൂമഹേന്ദ്രൻ മുതലായവയും; ക്ഷ്മാതാരാനാഥൻ, ക്ഷ്മാരാകാചന്ദ്രമസ്സു മുതലായവയും; വഞ്ചിഭൂഷാമാണിക്യം (ശ്ലോകം ൧൩-ന്നൻ), ക്ഷ്മാലലാമം, ക്ഷോണീസീമന്തമുത്ത്, ക്ഷ്മാസീമന്തൈകഭൂഷാമണി മുതലായവയും അതിക്ഷുണ്ണങ്ങളുമായ ഓരേ ജാതിപദങ്ങൾ അനേകം സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു കവിക്കു ഈവക പ്രയോഗങ്ങളിലുള്ള പ്രതിപത്തിവിശേഷംകൊണ്ടാണെന്നേ വിചാരിച്ചുകൂടു. പാണ്ഡിത്യസമ്പന്നനായ പരമേശ്വരയ്യരവർകൾക്കുണ്ടോ പദദാരിദ്ര്യം? 'ധരിത്രീശിശിരകരൻ'

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'ക്ഷ്മാശശി' എന്നൊക്കെ പലവുരു പരികീർത്തിതനായ മഹാരാജാവിനെ വീണ്ടും 'അവനികുമുദിനീകാമിനീയാമിനീശൻ, (൫൨-ാം ശ്ലോ:) എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടും തൃപ്തിപ്പെടാതെ 'ഭുവനനഭസ്സിന്നു പൂർണ്ണേന്ദുതന്നെ' എന്നും (൫൩-ാം ശ്ലോ:) ഉടൻതന്നെ 'ദ്രഢമവനീശാവ്രീപാവ്ണേന്ദു' (൫൪-ാം ശ്ലോ:) എന്നും പൌനരുക്ത്യേന വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും, ഇതരരാജാക്കന്മാർക്കെല്ലാം അപകർഷം (ശ്ലോകം ൯൨) കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതും സ്വാമിപരമായ രതിഭാവത്തിന്റെ ഉൽക്കടദശയ്ക്കു ഉദാഹരണമായെടുക്കാം. ൧൦-ാം ശ്ലോകത്തിൽ രണ്ടു ക്ഷ്മാശബ്ദവും, ൧൫-ൽ സലിലനിധിലസന്മേഖലാമേഘവാഹൻ, ക്ഷ്മാനാകാധീശൻ എന്നീ അക്ഷരമാത്രഭിന്നങ്ങളായ രണ്ടു പദങ്ങളും 'ഈ മന്നൻതൻ ഗുണൌഘം നിഖിലവസുമതിപാലജാലാവലേപസ്തോമപ്രോദ്യൽസരോജാകരനികരഖിലീകാരനീഹാര പൂരം' എന്നു 'ഒററവാക്കിൽ കഥിച്ച' (൫൫) ഒരേ ശ്ലോകത്തിൽ ഗ്രാമം-ഓഘം-ജാലം-സ്തോമം-നികരം എന്നിങ്ങിനെ കേവലം സമൂഹാത്മകങ്ങളായ അഞ്ചു പദങ്ങളും മററും കണ്ടിട്ടു് അസ്വാരസ്യം നടിക്കുന്നവർ ഒരു കാവ്യം ആപാദചൂഡമൊരു പോലെ ഇത്രയും പ്രാസഭാസുരമാക്കിത്തീക്കാനുള്ള പ്രയാസമൊന്നു് ആലോചിച്ചാൽ കൊള്ളാം. ഉന്മീലല്ലീലേത്യാദി നൈഷധപദ്യത്തിൽ ഒരു 'നികര'ത്തിന്നു പുറമെ സമൂഹാത്മകമായ ആളിപദം രണ്ടിടത്തുണ്ടു്!

'മംഗളമഞ്ജരി'യിലെ അപ്രതിഹതമായ പ്രാസവിലാസം അത്ഭുതകരംതന്നെയാണു്. ശ്രീപരമേശ്വരങ്കൽനിന്നു സ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരശബ്ദമായി പ്രവഹിച്ച ഈ സാഹിതീഗംഗ, ഇതിൽ കോൾമയിർക്കൊള്ളുമാറു മുഴുകുന്നവരെ പരമനിർവൃതരാക്കാതിരിക്കയില്ല.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വഞ്ചിരാജീയം.

(രസാലങ്കാരശതകം)

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, മേലങ്ങത്ത് അച്യുതമേനോൻ.

എറണാകുളം കാളേജ് മലയാളപണ്ഡിതർ മേലങ്ങത്ത് അച്യുതമേനോനവർകൾ "എഴുതിവരുന്നതും, തിരുവിതാംകൂർ ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ അപദാനങ്ങളേയും അദ്ദേഹത്തേയും വിഷയമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്തശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയതും ആയ 'കൈരളീകണ്ഠാഭരണം' എന്ന ഭാഷാസാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു കുറെ പദ്യങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവിടത്തെ ഷഷ്ഠ്യബ്ദപൂർത്തിദിവസം തിരുമുൽക്കാഴ്ച വെയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി അച്ചടിപ്പിച്ച പുസ്തകമാണ് വഞ്ചിരാജീയം." അവരവരുടെ രതിഭാവത്തിനു വിഷയീഭവിച്ച മഹാരാജന്മാരെ വർണ്ണിച്ചു സാഹിത്യശാസ്ത്രം നിർമ്മിക്കുക എന്നതു, 'പ്രതാപരുദ്രീയ' കർത്താവു മുതലായ പ്രാചീനസംസ്കൃതകവികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒന്നാണല്ലോ. ആ പഴയ രീതിയെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശ്രീമാൻ അച്യുതമേനോനും 'കൈരളീകണ്ഠാഭരണം' എഴുതിവരുന്നത് ഈ ഗ്രന്ഥം സമഗ്രമായി താമസിയാതെ പുറത്തിറങ്ങുമെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ മുഖവുരയിൽനിന്ന് അറിഞ്ഞു ഞങ്ങൾ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നു.

രചനാസൌഷ്ഠവത്തിൽ വേണ്ടേടത്തോളം ദൃഷ്ടിവെയ്ക്കുന്നവരായി നമ്മുടെ നവീനകവികളിൽ ഏറെപ്പേരില്ല. ഉള്ളിൽ തോന്നിയ സംഗതി വല്ല ഭാഷയിലും പദ്യത്തിലാക്കി വിട്ടാൽ മതിയെന്നാണ്, മഹാകവിപട്ടം ധരിച്ചിരിക്കുന്നവരിൽ തന്നെ മിക്കപേരുടേയും ഭാവം. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഇടത്തരക്കാരുടെ കഥ വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ശ്രീമാൻ അച്യുതമേനോൻ ഇതിൽനിന്നു തുലോം വ്യത്യസ്തനാണ്

വൃന്ദാരകോപവനവാസിനികൾക്കു ഗാന

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വൃന്ദാഹമായ തവ ധൌതയശഃപ്രരോഹം
മന്ദാകിനീപതിണതേന്ദുമൃണാളനാള-
മന്ദാരകുന്ദകുമുദങ്ങളെ വെന്നിടുന്നു'

എന്നീ മട്ടിൽ, സുകുമാരങ്ങളും രമണീയങ്ങളുമായ പദങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു ശ്ലോകം രചിക്കുന്നതിൽ ഈ യുവകവിക്കുള്ള ശ്രദ്ധ അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു.

'പോലിന്നേല്പൂ വികാരം, പരിണതരജനി-
കാന്തനങ്കം വഹിപ്പോൻ;
വെയിലിൽക്കായുന്നു മുല്ലപ്പൂതുമലർ; ജലസം-
ബന്ധിയല്ലോ മൃണാളം;
മാലിന്യം പൂണ്ടു വാഴ്വൂ ഹരിദിഭമദമേ-
ല്ക്കുന്ന വിൺഗംഗ; പാർത്താ—
ന്നാലിപ്പോളെന്തിനോടായ്ത്തവ പുകളുപമി-
ക്കേണ്ടു വഞ്ചീശമൌലേ!'

എന്നും മററുമായി സഹൃദയന്മാരെക്കൊണ്ടു ശിരഃകമ്പം ചെയ്യിക്കുന്ന പദ്യങ്ങൾ 'വഞ്ചിരാജീയ'ത്തെ അലംകൃതമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്.

വഞ്ചിരാജീയം ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ശ്രീമഹോപാധ്യായവിദ്യാസാഗരാദികളുടെ സമ്പ്രദായത്തെ മാത്രമല്ല ആശയങ്ങളേയും ഏറെക്കുറെ അംഗീകരിച്ചാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അലങ്കാരഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഉദാഹരണപദ്യങ്ങൾ ലക്ഷണത്തിനൊത്തിരിക്കണമെന്നല്ലാതെ, സ്വകപോലകല്പിതങ്ങളായിരിക്കണമെന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഈ അനുകരണം ഒരപകർഷമായി ഗണിപ്പാനില്ല. എന്നാൽ പൂർവികന്മാരുടെ ആശയങ്ങളെ സ്വേച്ഛാനുസാരേണ മാററി മറിക്കുന്നതു മിക്കവാറും ഹാനികരമായിട്ടേ തീരുകയുള്ളു.

'സ്വേദാംഭോജാദിസ്തൂവ തിഗഭാനു-
രാച്ഛാദിതോസ്വ . . . മനിററദേവ

വിരോധിശ്ശുദ്ധാന്തമൃഗേക്ഷണാനാം
വക്ത്രേന്ദുരാസീന്മലിനപ്രകാശഃ

(അങ്ങയുടെ സൈന്യങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടുവിച്ച പൊടികൾ കൊണ്ടു സൂര്യൻ മറവിലായി; എന്നാൽ നിഷ്പ്രഭനായി ത്തീന്നതു ശത്രുസ്ത്രീമുഖചന്ദ്രനാണ്!) എന്ന പ്രാചീനശ്ലോക ത്തെ അവലംബിച്ചതായ

'തവ തുരഗഖുരൌഘോദ്ധൂതമാം ധൂളിജാലം
ധ്രുവമുലകിലുയന്നിട്ടെപ്പൊഴം കാൺകമൂലം
നൃവര, ഖലജനസ്ത്രീവക്ത്രശീതാംശുബിംബം
ദ്വിവസമനു കളങ്കം പൂണ്ടു വത്തിച്ചിടുന്നു.'

എന്ന ൩൦-ാം ശ്ലോകം എത്ര നിജ്ജീവമായിപ്പോയി! 'ധൂളി ജാലം ഉലകിൽ ഉയന്നു' കാണുന്നതുനിമിത്തം ചന്ദ്രൻ കള ങ്കിതനാകുന്നതെങ്ങിനെ എന്നാലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ, ഇതിന്ന് അത്ഥംതന്നെ ഇല്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

ഉൽഗീയമാനമനിശം സുരസുന്ദരീഭി-
ൎന്നാനം നിശമ്യ ഭവതോ നരസിംഹഭൂപ
മ്ലാനേഷു നിൎജ്ജരതരോൎന്നവപല്ലവേഷു
ശച്യാ തവൈവ യശസാ വിഹിതോവതംസഃ

എന്ന പദ്യത്തിന്റെ ചമല്ക്കാരകരമായ നാലാംപാദത്തെ (ശചി അങ്ങയുടെ യശസ്സിനെത്തന്നെ ശിരോലങ്കാരമാക്കി) പരിഗണിയ്ക്കാതെ, സ്ത്രീകളുടെ സ്വാഭാവികമായ വിഭൂഷണ പ്രതിപത്തിയെ അനുസ്മരിയ്ക്കാതെ, 'ശ്രീശചീദേവിയെക്കൊ ണ്ട് നിത്യം, 'വാട്ടം പൂണ്ടെഴം കല്പകപ്പുനിരകളെ അണിയി' യ്ക്കുന്നതു (൨൭-ാം ശ്ലോകം) കവിതയുടെ അലങ്കാരഭംഗിയ്ക്ക് ഒട്ടും അനുകൂലമല്ല. ൪൪-ാം പദ്യത്തിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതുപോ ലെ, ഖലസ്ത്രീകൾ കാടുകേറി 'കല്ലിൽ ശയിക്കു'മ്പോൾ 'വേണ മെന്നില്ല, 'ഗന്ധഗ്രാഹ'ന്ന് അവരുടെ 'വാർകുന്തളനിശയെ ആകഷിക്കാ'നും മറും: ഇതു മണിമച്ചിൽ പട്ടുകിടയ്ക്കുമേൽ കിടക്കുമ്പോഴമാകാം. മൂലശ്ലോകത്തിലെ ശാഖികൾക്കുപകരം

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഒരു ഗന്ധവാഹനെ കൊണ്ടുവന്നതുനിമിത്തം പ്രസ്തുതശ്ലോകത്തിന്നു പററിയ വൈഗന്ധ്യം കുറച്ചൊന്നുമല്ല! വാസ്തവത്തിൽ, ഈ വൎണ്ണനംതന്നെ കാലോചിതമല്ലാഴ്കയാൽ എടുത്തുകളയുകയാണുത്തമം. ധൎമ്മശീലനായ ശ്രീമൂലമഹാരാജാവിനാൽ ദണ്ഡിതന്മാരായ ഖലന്മാരുടെ ഭാൎയ്യമാരിൽ ഒരുത്തിപോലും നാടുവിട്ടു കാടുകേറിയതായി നാം കേട്ടിട്ടില്ലല്ലോ.

മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചപ്രകാരം മൂലശ്ലോകവ്യതിയാനംകൊണ്ടു വഞ്ചിരാജീയത്തിലെ മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളും ഏറെക്കുറെ വൈകൃതപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു കാൽ പാരതന്ത്ര്യത്തിലും, മറേറതു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും ഊന്നിക്കൊണ്ടാണ് ഈ കവിത നിലകൊള്ളുന്നത്!

നായകന്ന് അനവധി ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കെ, നാലിലൊന്നിലധികം ശ്ലോകങ്ങളെ കേവലം കീൎത്തിവൎണ്ണനയ്ക്കു വിനിയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതുവഴിയായി വെളിപ്പെടുന്ന ആശയദുൎഭിക്ഷത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ പദദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും, ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ അധികം രക്ഷപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രഥമശ്ലോകത്തിൽതന്നെ ഒരു 'ശങ്കാഹീന'വും ഒരു 'പങ്കാപേത'വും പ്രാസനിൎവ്വഹണൈകഫലമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ദ്വിതീയശ്ലോകത്തിൽ 'സൽ' എന്ന ശബ്ദം രണ്ടിടത്തു വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. മൂന്നാംശ്ലോകത്തിലെ "ശ്രീലേഖാനന്ദമൂലംകൊണ്ട്" എന്നതിന്ന് അൎത്ഥം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കാമായിരിയ്ക്കാം. എന്നാൽ 'വിമലവിലോലാ'ജ്ഞയും, ൪-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'വെണ്മതികലാബിംബ'വും അസാദ്ധ്യംതന്നെ. ശില്പികൃത്യം എന്നൎത്ഥമായ ശില്പപദത്തിന്നു സുന്ദരം എന്നോ മറേറാ അൎത്ഥം കല്പിച്ചേ, ൪൯-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'ശില്പ'വും, ൻ൫-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'ശില്പാഭ'വും സാൎത്ഥകമായി വരൂ എന്നു തോന്നുന്നു. ൨൯ ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'കര'വും, 'ഗോജാല'വും ചന്ദ്രപക്ഷത്തിൽ ഒന്നുതന്നെയാണ്. നായകഭുജത്തെ നായികാഭുജത്തെ എന്നപോലെ വല്ലിയോട് ഉപമിയ്ക്കുക കവിസങ്കേതസിദ്ധമല്ലെങ്കി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ൽ, ൧൯-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'ഭുജവല്ലി' വ്യാഖ്യാകോടിയിൽ ഉൾപ്പെടും. ഈ ശ്ലോകത്തിലെ 'ശരണ'പദവും വിവക്ഷിതാർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നില്ല. ജാജ്വല്യമാനത്തെ 'ജാജ്വല്യം' 'ജാജ്വല്യം' (ശ്ലോ: ൨൯-൧൨) എന്നീ ഹ്രസ്വരൂപങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ല. 'സീമാധികം', 'തുലാധികം', 'അല്പാതീതം' എന്നിവയും ഞങ്ങൾക്കു പരിചിതങ്ങളല്ല. ഇവയ്ക്കു യഥാക്രമം നിസ്സീമമെന്നും നിസ്തുലമെന്നും അനല്പമെന്നും അർത്ഥംകിട്ടുവാൻ സംസ്കൃതവിദ്വാന്മാർ അനുവദിക്കുമോ ആവോ! 'വ്യോമാപഗമേളിപ്പൊരു ഹേമാദ്രിശ്രീ' (൩൦)യും, 'മംഗല്യകാന്തി തിരളുന്ന സിതാപത്രസംഗ' (൩൪)വും മറ്റും 'സമസ്തപദത്തിൽ വിശേഷണം ചേരാ' എന്ന വിധിയെ അതിലംഘിച്ചവയാകുന്നു. ൪൩-ാം പദ്യത്തിലെ 'ത്രയങ്ങൾ' എന്ന പദം, മൂന്നുകൾ എന്നു പറയാമെങ്കിലേ സാധുവാകൂ. സമൂഹാർത്ഥകങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളെ പ്രാസത്തിന്നും പാദപൂരണത്തിന്നുമായി അസ്ഥാനങ്ങളിലും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട് 'യശോഭരപ്രകരം' (൪൨), 'ദിഗന്തരപ്രകരം' (൭൭) 'നിതംബ സ്തോമം', 'സ്തനതതി' (൩൨), 'മന്ദസ്മിതസ്തോമം' (൬൦) മുതലായവ കഷ്ടതരങ്ങൾതന്നെ. വജ്രപാണിയെ (ഇന്ദ്രനെ) 'ദംഭോളിപ്രചലൽ പ്രചണ്ഡകര' (൯൨) നാക്കിയതു വ്യഥാസ്ഥൂലം കൂടിയാണ്.

ഇങ്ങിനെ, ഈ രസാലംകാരശതകത്തിലുള്ള അനേകവിധങ്ങളായ അപഭ്രംശങ്ങളിൽ ഒരു ചെറുതായ അംശം ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതു, പല്ല വാസനാക്കാരനായ അച്യുതമേനോനവർകൾ കുറെക്കൂടി ശുഷ്കാന്തിവെച്ച് അഭ്യാസംചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്ന ആശംസകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഉത്തിഷ്ഠമാനനായ ഈ യുവകവി, തന്റെ 'കൈരളീയകണ്ഠാഭരണ'ത്തെ സാവധാനമായി സംസ്കരിച്ചതിന്നു ശേഷമേ പുറത്തിറക്കുകയുള്ളൂ എന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

സ്കാന്ദമഹാപുരാണം.

പരിഭാഷകൻ: കട്ടവിൽ ശങ്കരക്കുട്ടിമേനോൻ.

പ്രസിദ്ധകവിയായ കട്ടവിൽ ശങ്കരക്കുട്ടിമേനോനവർകൾ തൎജ്ജമചെയ്തു 93 മേടം മുതല്ക്കു മാസികയായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവരുന്ന 'സ്കാന്ദപുരാണം' കിളിപ്പാട്ടിന്റെ അഞ്ചു ലക്കങ്ങൾ ഞങ്ങൾ ആഹ്ളാദപൂൎവ്വം വായിച്ചു. ഈ കവിയുടെ 'കല്ക്കിപുരാണം' പലരും വായിച്ചിരിപ്പാനിടയുണ്ട്. അതിൽനിന്ന് ഒട്ടും താഴെയല്ല, ഈ തൎജ്ജമയുമെന്നു നിസ്സംശയം അഭിപ്രായപ്പെടാം. ഭാഷാശുദ്ധിയിൽ, ശങ്കരക്കുട്ടിമേനോൻ ജ്യേഷ്ഠന്റെ (പരേതനായ മിസ്റ്റർ കട്ടവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോന്റെ) അനുജൻതന്നെയാണ്. അസ്പഷ്ടത, ക്ലിഷ്ടത, ദുഃശ്രവത മുതലായ ദോഷങ്ങൾ ശങ്കരക്കുട്ടിമേനോന്റെ ഏതു കൃതിയിലും ഏറെ കാണുകയില്ല.

'മൎത്ത്യപാപത്തെച്ചെയ്യാതില്ലൊരു സമയവു-
മൎത്ഥമം പരദ്രവ്യം കൈക്കലാക്കീടാൻമാത്രം.'

'സ്വൎണ്ണമുണ്ടൊരേടത്തെന്നന്യൻ കേട്ടെന്നാകി-
ലുണ്ണുവാനതു കിട്ടിയെങ്കിലേ സുഖമുള്ളു.'

'അൎത്ഥികളൎത്ഥിക്കുന്നതല്പമായിരുന്നാലും,
ബുദ്ധിമാനാലോചിച്ചു വേണ്ടതു കൊടുക്കേണം.'

എന്നിത്തരത്തിൽ സരളമധുരങ്ങളായ പല പദ്യങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്.

ഋഷിസൂക്തികൾക്കുള്ള സൌന്ദൎയ്യം പ്രായേണ അലങ്കാരജന്യമല്ല; അവ അകൃത്രിമരമണീയകളാകുന്നു. അതിനാൽ, രസസ്ഫുരണവിഷയത്തിലാണ് സൎവ്വോപരി തൎജ്ജമക്കാരൻ പ്രയത്നിക്കേണ്ടത്. ഈ തത്വവും നമ്മുടെ പരിഭാഷകൻ ധരിച്ചിട്ടില്ലാതിരിക്കയില്ല.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തീക്കനൽക്കട്ട പൊറിക്കുന്നിൽ നിന്നുയന്നിതു
ചിക്കന്നു വിറച്ചിതു ശംഭുവിൻ തിരുവുടൽ.
അഷ്ടാശ പൊട്ടുംവണ്ണമഷ്ടമൂർത്തിയും ജട
വെട്ടെന്നു വലിച്ചൊന്നു തട്ടിനാൻ ഗിരിതന്നിൽ'

ദാക്ഷായണി ദക്ഷയാഗത്തിൽവെച്ചു ദഹിച്ചു വൎത്തമാനം കേട്ടു കപിതനായ ശിവന്റെ ഈ സ്തോഭം ഹൃദയസ്പൃക്കായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ രൌദ്രമയമായിരിക്കേണ്ടുന്ന ദക്ഷവധഘട്ടം കുറെ മന്ദമായിപ്പോയി. രസനിരൂപണത്തിന്നു ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. എങ്ങിനെയായാലും, അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടുള്ള കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ ഒരുൽകൃഷ്ടസ്ഥാനം ഈ സ്കാന്ദപുരാണത്തിന്നു കല്പിക്കാവുന്നതാണ്.

ശൈവപുരാണത്തിലൊന്നാണ് സ്കാന്ദം. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേതായ മാഹേശ്വരഖണ്ഡത്തിൽ ദക്ഷയാഗം, ഉമാവിവാഹം, സ്കന്ദാവതാരം മുതലായ കഥകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തൎജ്ജമ മൂലത്തോടൊത്തു നോക്കുവാൻ ഇവിടെ സൌകൎയ്യം കിട്ടിയില്ല. ഒരു വൃഥാസ്ഥൂലത ഈ കൃതിയെ സൎവ്വത്ര ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നു കാരണം, മൂലത്തിലെ ഓരോ അനുഷ്ടുപ്പ് ശ്ലോകത്തേയും, കേകാവൃത്തത്തിലുള്ള നാലു വരികൾ കൊണ്ടു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കണം. ഈ തോതിൽ, ഗ്രന്ഥവിസ്തരം അത്യധികമായിത്തീരുമല്ലോ എന്നു ഭയം തോന്നുന്നു. അളന്നുമുറിച്ചു ശരിയാക്കി മൂലത്തിന്നൊത്ത വലുപ്പത്തിൽ തൎജ്ജമ ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നല്ല ഞങ്ങൾ പറയുന്നത്, മുപ്പത്തിരണ്ടിന്ന് അമ്പത്താറുവീതം അക്ഷരമെടുക്കുമ്പോൾ, മിക്കടിക്കുകളിലും പാദപൂരണത്തിനു, വല്ല പദങ്ങളേയും കുത്തിച്ചെലുത്തുകയും തന്മൂലം തൎജ്ജമ വല്ലാതെ തടിച്ചുവശാവുകയും ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ തരമില്ല.

അന്ന്, ഇന്ന്, ഇതുകാലം, ധരിച്ചാലും, ബോധിക്കേണം, കള്ളമല്ല, കൈതവമല്ല, നൂനം, നിൎണ്ണയം, സംശയമില്ല, പാരം, അതിമാത്രം, ഓൎത്താൽ, നിരൂപിച്ചാൽ, മടിയാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തെ, ഭേകിടാതെ എന്നി ഏഴെട്ടു വള്ഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട പദങ്ങ ൾ ഈ കൃതിയിലെങ്ങും കരുപോലെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നത് വൃത്തനിവ്വഹണക്ലേശത്തിൻെറ ഫലമാണെന്ന് ഊഹിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു ൩-ാം ഭാഗത്തിലെ രണ്ടാം ശ്ലോകം തന്നിൽത്തന്നെ, 'ഇല്ല സംശയമേതും', 'നിണ്ണയം', 'നിശ്ചയം' എന്നിവയ്ക്കു പുറമേ രണ്ടു നൂനവും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്; അവയിൽ ഒരു നിശ്ചയവും ഒരു നൂനവും ഒരേ വാക്യത്തിൽത്തന്നെയാണ് താനും. ('ഇച്ചൊന്നതെല്ലാം ചെയ്താൽ കിട്ടീടും ഫലത്തെക്കാൾ നിശ്ചയം പതിനാറു കൂടുതൽ ഫലം നൂനം.')

'വിപരീതങ്ങളാകും ഫലങ്ങൾ വന്നുചേരാൻ
സപദി നിരൂപിച്ചാൽ കാരണം ദൈവദോഷം'
ഇന്ദ്രസേനൻെറ വാക്യം കേട്ടളവതിമാത്രം
മന്ദഹാസവും ചെയ്തു കാലനുമരചെയ്താൻ.'

എന്നി വാക്യങ്ങളിലെ 'സപദി'യും, 'അതിമാത്ര'വും, പരിഭാഷകന്ന് ഈദൃശപദങ്ങളോടുള്ള അവിരതപരിചയത്താൽ, അനൈച്ഛികമായി പുറപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നുന്നു.

'മാമുനിപ്രവരന്മാരന്നേരം പലവിധം
സാമോദം പരസ്പരമിങ്ങിനെയുരചെയ്താർ.'

എന്നിമട്ടിൽ നിപാതപദങ്ങളെ നിരത്തി വെയ്ക്കുന്നത് ഒട്ടും സുഖകരമല്ല. ഈ വക ഭാഗങ്ങൾ വായിച്ചപ്പോൾ, 'ഭിക്ഷാടന'കർത്താവായ മഹാകവി, മദാകുലതയാൽ 'നിപാത'ബാഹുളയായ (വീണ്ടും വീണ്ടും കാലിടറി വീഴുന്ന) വനിതയെ ദ്രവ്യവിതയോടുപമിച്ചതു ഞങ്ങൾക്കോൎമ്മവന്നു.

'ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ വെളിച്ചെണ്ണകൊണ്ടു വിളക്കുവെച്ചാൽ ആത്മജ്ഞാനമുണ്ടാവും' എന്ന സംഗതി ഒരീരടികൊണ്ടു സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞു തീപ്പാൻ, പദ്യനിൎമ്മാണത്തിൽ സ്വല്പം പരിചയമുള്ള ഏവക്കും സാധിയ്ക്കുമെന്നിരിയ്ക്കേ,

'നാളികേരത്തിൽനിന്നു കിട്ടീടും തൈലംകൊണ്ടു
കാളകണ്ഠനാം ദേവൻതന്നുടെ ക്ഷേത്രത്തിങ്കൽ

ഏതവൻ വിളക്കേററം ഭംഗിയായ് ജ്വലിപ്പിപ്പൂ
വാദമില്ലവനാത്മജ്ഞാനിയായ് ബ്ഭവിച്ചീടും.'
എന്നിങ്ങിനെ നാലു പാദം തികച്ചും ചെലവാക്കിയിട്ടുള്ളത് ഒരു ദ്രവ്യയം തന്നെയല്ലയോ?

'ഈശ്വരക്ഷേത്രമേവൻ വലുതായിരിപ്പോരു
വിശ്വമോഹനമായ മാളികയായി ബ്ഭക്ത്യാ
നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടീടുന്നതാമഹാശയൻ മർത്ത്യൻ
നിർമ്മലം പരം പദം പ്രാപിയ്ക്കുമസംശയം.'

എന്നതരത്തിൽ വാക്യങ്ങളേയും, 'വന്ദ്യമായിരിപ്പോരു' എന്നും മററുമായി പദങ്ങളേയും വെറുതേ വലിച്ചുനിട്ടിയാൽ ബന്ധത്തിന്നു ശൈഥില്യവും, വായനക്കാർക്ക് ശല്യവും വന്നുകൂടും. ഭാഗവതം വായിയ്ക്കുമ്പോൾ, 'ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ മായ!' എന്നും പറഞ്ഞു കണ്ണടയ്ക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ലല്ലോ, ഇന്നേത്തെ വായനക്കാരിൽ മിക്കപേരും.

എൺപത്തോരായിരം ശ്ലോകങ്ങളുള്ള ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാണിത്; തർജ്ജമകൊണ്ടു വിസ്താരം വളരെ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നുണ്ട് ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു, 'സരസമടിയ'ന്മാരായ മലയാളികൾ ഇതു സമഗ്രമായി വായിയ്ക്കേണമെങ്കിൽ രചനയ്ക്കു വേണ്ടുവോളം വൈചിത്ര്യമുണ്ടായിരിയ്ക്കണം. ഈ സംഗതിയിൽ പരിഭാഷകൻ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കുന്നതു മതിയാകുന്നില്ല. ഇതിലെ എല്ലാ അദ്ധ്യായങ്ങളും ഏതാണ്ട് ഒരേ അച്ചിലിട്ടു വാർത്തപോലെയിരിയ്ക്കുന്നു.

'ഇത്തരം മഹാദേവി ചൊല്ലിയ വാക്യം കേട്ടു
സത്വരംദക്ഷൻതാനുംക്രുദ്ധനായ്ച്ചൊന്നാനേവം' (ഭാ:൬)
'ഇത്തരമരുൾചെയ്തു സൈന്യങ്ങളോടും കൂടെ-
സ്സത്വരമെഴുന്നള്ളി ഗോവിന്ദൻ രമാപതി.' (ഭ: ൧൧)

എന്നിങ്ങിനെ 'ഇത്തര' 'സത്വര'ങ്ങൾകൊണ്ടു നിർവ്വഹിയ്ക്കപ്പെട്ട ഏകരൂപങ്ങളായ ഈരടികൾ ചിലപ്പോൾ ഒരു വശത്തുതന്നെ രണ്ടും മൂന്നും കാണാം. ൧൩൪-ാം ഭാഗത്തു പതി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

നൊന്നു വരികൾക്കിടയിൽ (ശബരീവൃത്തറായിൽ) മൂന്നു 'മോഹന' മുണ്ട്

വിവശഭാവത്തോടും വൈശ്യനും വിലപിച്ചാൻ.'(ഭാ: ൨൧)
കല്യാണശീലേ, നീയുമെന്നുടെ വാക്യം കേൾക്ക.'(ഭ: ൧൭൬)

എന്നിവയിലെ 'വൈശ്യനും' 'നീയും' എന്നീ സമുച്ചയങ്ങൾ അനാവശ്യമാണ്. ഒന്നാമത്തേതിൽ, 'വൈശ്യ'നല്ലാതെ ആരും വിലപിച്ചിട്ടില്ല. രണ്ടാമത്തേതിൽ, 'നീയ'ല്ലാതെ ആരും കേൾക്കാനുമില്ല. ഈ മാതിരി നിരർത്ഥസമുച്ചയം ഈ കൃതിയിൽ ധാരാളമാണ്

'വൈവർണ്ണ്യപ്രഭാവം', 'പരാജയഭാവം' മുതലായത് അത്ര ശുദ്ധമല്ല 'കാരുണ്യഭാവത്തോടുമിന്ദ്രനു കൊടുത്തിതു' എന്നു കേട്ടാൽ വാസ്തവത്തിൽ കരുണയുണ്ടായില്ലെന്നും, കരുണ നടിച്ചതാണെന്നുമാണല്ലോ തോന്നുക. അതിനാൽ സന്തോഷഭാവാദികൾ വിപരീതാർത്ഥദ്യോതകങ്ങൾക്കൂടിയാകുന്നു. ശിവനെ സേവ ചെയ്തു, ഗുരുവിനെ പൂജ ചെയ്തു, ഇത്യാദിവാക്യങ്ങളിലെ സേവചെയ്യലും പൂജചെയ്യലുമൊക്കെ സമസ്തപദമാകയാൽ, സേവ ശിവനെ ചെയ്തു എന്നോ, ഗുരുവിനെച്ചെയ്തു പൂജ എന്നോ മററാ വ്യസ്തമാക്കി പ്രയോഗിക്കുന്നതു സാധുവാകയില്ല. ഇതുപോലെതന്നെയാണ്, 'ദിവ്യരത്നങ്ങൾ...... ...ദാനം കിതവൻ ചെയ്താൻ' (ഭാ: ൮൩) എന്നതും. ൧൧-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'സ്ഫടികച്ഛവി പൂണ്ടവിഗ്രഹൻ', ചന്ദ്രമുഖി എന്നർത്ഥത്തിൽ ചന്ദ്രതുല്യമായ മുഖി എന്ന പറയുംപോലിരിക്കുന്നു. 'ക്ലേശനാശനനാകും ഷൺമുഖമുഖപത്മദർശനോൽസുകന്മാരായ്' (ഭ: ൧൨൦) തുടങ്ങിയവ 'സമസ്തപദത്തിൽ വിശേഷണം ചേരാ' എന്ന വിധിയെ അതിലംഘിച്ചവയത്രേ. 'ഉർവ്വിയിലൊരു നാരി വാണിതു വിപ്രവംശേ' (ഭാ: ൧൩൯) 'പാഞ്ചജന്യമാം ശംഖം കൈക്കൊണ്ടു......ശബ്ദിച്ചാൻ നാഥൻ' (ഭ: ൧൩) എന്നവയും മററും വേണ്ടതിൻവണ്ണം ഉപന്യസിക്കപ്പെട്ടവയല്ല. 'ദൈതേയൻ... ...എത്തുമട്ടിലുമേററം യത്നിച്ചു ശു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഭാഗ്യഭവേദികൾ മഹത്തുക്കൾ ചെയ്തീടും സുകൃതത്തെ' (ഭ: വൃഥ) 'ജീവിതം ഫലമില്ല' (ഭ: ൧൫൭) മുതലായത് അനായി പ്പാൻ ഞെരുക്കം. ൯-ാം ഭാഗത്തു 'മാന്യരാം' എന്നു തുടങ്ങു ന്ന വാക്യത്തിൽ കർത്തൃശബ്ദമായി ഒരു 'ഭവാ'നും 'നീ'യുമു ണ്ട് ലിംഗപ്പൊരുത്തമില്ലാത്ത 'വന്ധ്യയാം കളത്ര'വും (ഭാ: ൩൩) ലിംഗ-വചനപ്പൊരുത്തമില്ലാത്ത 'ഗാനദക്ഷകളായി ട്ടുള്ളോരു വിദ്യാധരമാനിനീജന'വും (ഭാ: 189) സംഭ്രാന്തചി ത്തന്മാർ എന്നതിർത്ഥത്തിലുള്ള 'സംഭ്രമചിത്ത'(ഭാ: ൧൦൭)ന്മാരും 'ചർമ്മരുദ്രാക്ഷഭസ്മാലംകൃതശരീരി' (ഭാ: ൱) കളും (ശരീരന്മാ ർ എന്നാണ് യുക്തം) മററും സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാൎക്ക രുചിക്കു യില്ല; 'ഞങ്ങൾ വന്നാർ' (ഭാ: ൧൦൭) 'ശിവഗണം ഓടിനാർ' (ഭാ: ൧൧൭). (ശിവഗണം എന്നതിന്നു പാൎഷദന്മാരിൽ ഒരാൾ എന്നേ അൎത്ഥം വരികയുള്ളുവല്ലോ.) എന്നീവക മലയാളവൈ യാകരണന്മാൎക്ക വൈമനസ്യമുണ്ടാക്കും. 'ഇന്നു തൊട്ടുമമരന്മാ ർ സന്താനശൂന്യന്മാരായെന്നുടെ ശാപംകൊണ്ടു നിൎണ്ണയം ഭ വിക്കട്ടെ' (ഭാ: ൯൦) '......ഗൃഹം പുക്കു സാനന്ദം വസിക്ക പോയ്' (ഭാ: ൧൦൧) 'നിന്നെ ഞാൻ രക്ഷച്ചീടാൻ കാലനെ ക്കൊല ചെയ്തേൻ' (ഭാവ: ൧൩൩) എന്നിവയിലെ ഭവിക്കു ട്ടെ, പോയ്, ഞാൻ എന്നി പദങ്ങൾ വേണ്ടേടത്തല്ല വിന്യസി ച്ചിട്ടുള്ളത് മുഖത്തോടു യുക്തരായ് (ഭാ: ൩) മുതലായവ തനി സ്സംസ്കൃതമട്ടായി; 'മനുഷ്യന്മാർ' (ഭാ: ൧൩), ബ്രാഹ്മണന്മാ ർ, (ഭാ: ൧൫൩) എന്നിവയും മററും വിദേശിമലയാളം പോ ലിരിക്കുന്നു. ൻ-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'നൽഭീതി'യും നല്ലതല്ല. ഭീ തി, ഒരു വിധത്തിലും നല്ലതല്ലല്ലോ. കശ്യപനേയും, ഗയനേ യും 'കേമ'നാക്കിയതു ഗ്രാമ്യമാണ് 'വലിയ കോയിത്തമ്പുരാ ൻ കേമനായിരുന്നു' എന്നു കേട്ടാൽ, ആ തിരുമേനിയെ കളി യാക്കുകയാണെന്നല്ലേ തോന്നുക? ശിവനെക്കൊണ്ടു പാൎവ്വതി യെ 'കല്യാണം' കഴിപ്പിച്ചേണ്ടിയിരുന്നില്ല; (ഭാ: ൧൦൪); വിവാഹം ചെയ്യിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു. ഭേരിയെ പ്രയോഗി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ച്ച(ഭാ: ൧൨൩)തിലേറെ മോശമാണ് 'പാത്ര്യം ചെയ്ത'(ഭാ: ൨൩)ത്

പ്രയോജനം, വൃത്തി, വിഘ്നം മുതലായ നാമപദങ്ങളെ നാമവിശേഷണങ്ങളായും, പാത്ര്യം, അഗാധം മുതലായ നാമവിശേഷങ്ങളെ നാമപദങ്ങളായും, സിദ്ധിയെ 'സാധ്യ'മായും, കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു പരിഭാഷകൻെറ പാണ്ഡിത്യത്തിന്നു യോജിച്ചതല്ല. നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചു എന്നതിന്നു വിപരീതമാണ്, 'നിത്യവൃത്തിയും പോക്കി' (ഭാ: ൧൩൭) എന്നതു. നൽ എന്നതിനെ വ്യസ്തമാക്കി പ്രയോഗിയ്ക്കാറില്ലായ്കയാൽ, 'നൽത്തടിച്ചുള്ള നിതംബം' (ഭാ: ൪൯) 'കോണികൾക്കതിമാത്രം ആനന്ദമേകുക'യില്ല. 'ലോകമോഹനകര സുന്ദരീവേഷ' (ഭാ: ൭൦)ത്തിന്നു ലോകത്തെ മോഹിപ്പിയ്ക്കുന്ന കരങ്ങളോടുകൂടിയ സുന്ദരീവേഷം എന്നാണത്ഥമെങ്കിൽ, കൊള്ളാം; മററുവിധത്തിൽ 'കര'ശബ്ദത്തെ യോജിപ്പിപ്പാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. മോദംപോലെ 'ശബരസ്ത്രീരൂപവും ഉൾക്കൊണ്ട'(ഭാ: ൧൪൨)തു പന്തിയായില്ല; ശബരസ്ത്രീയുടെ വേഷം ധരിച്ച് എന്നാണല്ലോ ഇവിടെ അത്ഥം വരേണ്ടത് ൪-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'ത്രിയംബക'നെ കളകയാണുത്തമം; കാളിദാസൻെറ ത്രിയംബകപ്രയോഗം ('ത്രിയംബകം സംയമിനം ദദശ്')പോലും പണ്ഡിതസമ്മതമായിട്ടില്ലല്ലോ. രണ്ടുകൾ എന്നതിന്നു തുല്യമാണ്, ൧൧൨ ഭാഗത്തുള്ള യുഗങ്ങൾ. 'ചാരുകുണ്ഡലമുക്താഹാരകേയൂരകിരീടാദി' (ഭ: ൧൭൨)മുതലായ ചില പാദങ്ങൾ ഹതവൃത്തങ്ങളായത് അച്ചടിത്തെററായിരിയ്ക്കാം. 'മുക്താ'പദമുക്തമായാൽ ഈ പാദം സദ്വൃത്തമാകുമല്ലോ.

സവ്ഥാ മഹത്താമേറിയതും, ദുരവഗാഹവുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് സ്കാന്ദപുരാണം, പരിഭാഷകനോ, വാസനയും വൈദുഷിയുമുള്ള ആളാണെങ്കിലും അനതിപരിചിതനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്ക്, ഈവക അപഭ്രംശങ്ങളെയെല്ലാം, വിശാലമായ ഭവനാങ്കണത്തിൽ ചാഞ്ചാടി പിച്ചവെയ്ക്കുന്ന ഒരോമനക്കുട്ടിയുടെ ഇളം കാലിടച്ചുകളെപ്പോലെ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യേ, ജ്ഞാനവൃദ്ധന്മാർ ഗണിയ്ക്കുകയുള്ളു എന്നു ഞങ്ങൾ സമാധാനിയ്ക്കുന്നു.

ഭുക്തിയ്ക്കും മുക്തിയ്ക്കും ഒരുപോലെ ഉതകുന്ന ഒരു പ്രശസ്തസാഹിത്യമാകുന്നു അഷ്ടാദശപുരാണങ്ങൾ. ഒരു മനുഷ്യന്ന്, അവൻെറ ജീവിതായോധനം വിജയത്തിൽ കലാശിപ്പിപ്പാൻ എന്തെന്ത് ആവശ്യമായിരിയ്ക്കുന്നുവോ, അതൊക്കെയും ആഷ്സൂക്തങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ, പുരാണപാരായണം നമുക്ക് ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഒരു പുണ്യവിഷയമാകുന്നു.

തർജ്ജമ ഗദ്യത്തിലാകണമെന്നും, പദ്യത്തിൽത്തന്നെ മതി എന്നും രണ്ടു പക്ഷമുണ്ട് ഏതുവിധത്തിലായാലും, പുരാണങ്ങൾ പതിനെട്ടും മലയാളഭാഷയ്ക്കു കിട്ടാതെ കഴിയില്ല. തുഞ്ചത്ത് എഴുത്തച്ഛൻെറ ശിഷ്യരിൽ ഒരാളുടെ കൃതിയാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കപ്പെടുന്ന സ്കാന്ദപുരാണം കിളിപ്പാട്ടിൽ ഈ പുരാണത്തിൻെറ ചുരുക്കം ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. അത്രമാത്രംകൊണ്ട്, ഇന്നത്തെ മലയാളികൾ തൃപ്തിപ്പെടുന്നതല്ലായ്കയാൽ, ശങ്കരക്കുട്ടിമേനോനവർകളുടെ പ്രാരംഭം കാലോചിതവും അഭിനന്ദനീയവും തന്നെ. ഭാഷാസ്നേഹികളുടെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വങ്ങളായ ഒത്താശകളാൽ ഈ മഹാപുരാണത്തിന്നു നിശ്ചിതസമയത്തു നിർവിഘ്നപരസമാപ്തി സിദ്ധിയ്ക്കുമെന്നും, ഉടനെ നമ്മുടെ കവി മററൊരു പുരാണത്തിൽ കൈവെപ്പാൻ മടിയ്ക്കുകയില്ലെന്നും, ആ തർജ്ജമ ഇതിലുമധികം ആസ്വാദ്യമായിത്തീരുമെന്നും, ഞങ്ങൾ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

—:o:—

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പ്രഹസനമാല.

൨_ാം ൩_ാം ൪_ാം ൫_ാം നമ്പർ പുസ്തകങ്ങൾ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ സി. വി. രാമൻ പിള്ള.

മനുഷ്യരെ നേർവഴിക്കു തിരിക്കുന്നതിന്, ഉപദേശത്തിന്നല്ലാ അപഹാസത്തിന്നാണ് ഏറെ ശക്തി എന്നത് അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, സദുദ്ദേശത്തെ മുന്നിർത്തി രചിക്കപ്പെടുന്ന പ്രഹസനങ്ങൾക്ക് എല്ലാ പരിഷ്കൃതഭാഷയും ഉത്തമസ്ഥാനം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. മലയാളഭാഷയിലാകട്ടെ, പ്രഹസനം എന്ന സരസമായ സാഹിത്യവിഭാഗത്തിന്റെ പരിശൂന്യത നീങ്ങിയത് ഇപ്പോൾമാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു. അങ്ങിനെയല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, ആഖ്യായികാകാരന്മാരിൽ അദ്വിതീയനായ സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർകൾ അണിയിച്ച ഈ മനോഹര'മാല'യെ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷാദേവി അസാധാരണമായ പ്രസാദത്തോടുകൂടി കൈക്കൊള്ളാതിരിക്കില്ല.

'പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ,' 'ചെറുതേൻകൊളംബസ്', 'കുറുപ്പിള്ളക്കളരി', 'ഡാക്ടർക്കു കിട്ടിയ മിച്ചം' എന്നീ നാലു പ്രഹസനങ്ങളാണ് ഇവിടെ അയച്ചുകിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. ഇവയിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിമഹോത്സവത്തിൽ അഭിനയിപ്പാനായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട 'പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ, രാജഭക്തിയെ പ്രോജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രശസ്തകൃതിയാകുന്നു. യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും വിവേകവുമില്ലാത്ത പാച്ചന്റെ പരിഗ്രഹംപോലും, 'പൊന്നുതമ്പുരാനെ പച്ചപ്പല്ലക്കിൽ നിരാളക്കൊടിപോലെ ഫളഫളാന്നു കണ്ടപ്പം ആളുകടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞുപോയി', എന്നു പറയുന്നത് ആരുടെ കണ്ണിനെ ഭക്തിബാഷ്പത്താൽ നിറയ്ക്കുകയില്ല? 'ചെറുതേൻകൊളംബസ്സാ'കട്ടെ 'സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യ'ലഹരിയാൽ മതിമറന്നു, സ്ത്രീകളെ പുരുഷന്മാരാക്കാൻ ബദ്ധപ്പെടുന്ന പുതുമോടിക്കാരെ നോക്കി പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുന്നു. 'പെണ്ണുങ്ങളുടെ വേരു വ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

റഞ്ഞാൽ ഫലിക്കുന്നവരും പക്ഷേ, കുട്ടപ്പൻെറ സ്ത്രീവേഷം കണ്ടു ഭ്രമിച്ച് 'ഇളിഭ്യപ്പെട്ടു' കെട്ടിയവനുമായ 'കേയ്മളഗ്ഗന്റെ കടശിക്കൈ' വിവാഹദ്വേഷികളെ ഒരു നല്ല പാഠം പഠിപ്പിക്കും. ശീമയിൽനിന്നു മലയാളിത്വത്തിന്മേൽ മഞ്ഞു തട്ടാതെ മടങ്ങിപ്പോന്നു, സ്വരാജ്യത്തേയും സ്വസമുദായത്തേയും ആരാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മാന്യനാണ് 'മിച്ചം കിട്ടിയ ഡാക്ടർ'.

ശങ്കു ആശാനെ വരച്ച ചിത്രകാരനു, തിന്ന ചോററിന്നു കൂറുള്ള വൃദ്ധഭൃത്യന്മാരിൽ വലിയ പ്രീതിയാണ്; അത്തരത്തിൽ ഓരോ ഭൃത്യനെ 'ചെറുതേൻ കൊളംബസ്സി'ലും, 'ഡാക്ടക്കു കിട്ടിയ മിച്ച'ത്തിലും കാണുന്നുണ്ട്. എജമാനന്റെ മകൾ പ്രഹരിപ്പാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, രാമശ്ശാക്ക് ഈയൊരപേക്ഷയേ ഉള്ളു:— 'അയ്യോ കുഞ്ഞേ! ചിവൻ ഒഴക്കേ ഉള്ളു. ഒരു കഴഞ്ചെങ്കിലും കാലനു വെച്ചേക്കിൻ'! ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിയും, ആ വൃദ്ധന്റെ മനശ്ശുദ്ധിയിൽ അനുകമ്പയും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ, അവരുടെ സ്വഭാവം ശങ്കനീയമായിരിക്കും! പ്രാകൃതസംഭാഷണങ്ങൾക്കു തന്മയത്വം വരുത്തുന്നതിലും, പാത്രനിർമ്മാണത്തിലും, ഫലിതപ്രയോഗത്തിലും പ്രകൃതി നിരീക്ഷണപടുവായ രാമൻപിള്ള അവർകൾക്കുള്ള കുശലില്ലായ്മ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ഇതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മററുകൃതികളെ എന്നപോലെ ഈ പ്രബന്ധങ്ങളേയും ഏറെക്കുറെ പ്രശംസാർഹങ്ങളാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, ഞങ്ങൾക്ക് ഒരാവലാതി പറയാനുണ്ട്: 'പെണ്ടത്തെ പാച്ചൻ' ഒഴിച്ചു മററു മൂന്നു പ്രഹസനങ്ങളിലും, പാത്രങ്ങളുടെ വേഷാന്തരപ്രാപ്തികൊണ്ടാണ് കാര്യം നിവഹിച്ചിരിക്കുന്നത്; വേറെ ചില സംഗതികളിലും കുറേശ്ശ ഐകരൂപ്യം കാണും. ഈ വൈചിത്ര്യഹാനി, മാർത്താണ്ഡവർമ്മപ്രണേതാവിന്റെ മനോധർമ്മാതിശയത്തിന്നു യോജിച്ചതല്ല.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അരമനരഹസ്യം.

അഥവാ

അന്തഃപുരപ്രേമം.

പ്രസാധകൻ, കെ. വാസുദേവൻമൂസ്സത്

മലയാളഭാഷയിൽ ഒരു പുസ്തകംകൂടിയായി. ശിശുപാലനെ ഹനിപ്പാൻ നൂറെറാന്നപരാധംതികഞ്ഞിട്ടു വേണം എന്നുണ്ടായിരുന്നപോലെ, ഏകദേശപരിഭാഷകളെ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു ഗളഹസ്തം ചെയ്യാൻ ഒരു കാരണംകൂടി ആവശ്യമാണെന്നുള്ളപക്ഷം 'അരമനരഹസ്യ'ത്തിൻെറ സന്ദർഭോചിതമായ ആവിർഭാവം അഭിനന്ദിയ്ക്കത്തക്കതുതന്നെ. ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ, പ്രസാധകൻെറ പിൻഭാഗത്തു മറഞ്ഞുനിന്നു ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണകലയെ കൊഞ്ഞനംകാട്ടുന്ന 'ഭീരു' വായ പരിഭാഷകൻെറ പ്രയത്നത്തെ മറെറാരുവിധത്തിലും ശ്ലാഘിയ്ക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ നിവൃത്തികാണുന്നില്ല. ഇത്രമേൽ ആശാഭംഗത്തോടുകൂടി ഒരു പുസ്തകനിരൂപണം ആരംഭിയ്ക്കേണ്ടിവന്നതിൽ വ്യസനിയ്ക്കയല്ലാതെ എന്തു ചെയ്യും!

'അന്തഃപുരപ്രേമം' റൈനോൾഡ്സിൻെറ "ലവ്സ് ഓഫ് ദിഹാരം" (Loves of the Harem) എന്ന കഥാപുസ്തകത്തിൻെറ "ഏകദേശമായ ഒരു പരിഭാഷ"യാണത്രേ. ആംഗലഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളോടെല്ലാം ഏതാണ്ടു പരക്കെ ജനങ്ങൾക്കുള്ള നീരസവും അവജ്ഞയും ഞങ്ങളെ തീരെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സസന്തോഷം സമ്മതിയ്ക്കുന്നു; നേരെമറിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ അദ്വിതീയമായ കഥാഘടനാചാതുര്യത്തേയും സർവ്വതോമുഖമായ മഹാകവിത്വത്തേയും ബഹുമാനിയ്ക്കുന്നവരാണ് ഞങ്ങൾ. എങ്കിലും ഈ ഒരു പുസ്തകത്തെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മററു ചില കൃതികളെപ്പോലെ കൊണ്ടാടുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സുവരുന്നില്ല. അന്യഭാഷകളിലെ പുസ്തകങ്ങളെ ഇറക്കുമതി

ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അവയിൽവെച്ച് ഉത്തമങ്ങളെ ഒന്നാമതായെടുക്കുകയല്ലേ ഉചിതം? പോട്ടെ, ഇതേ കഥ "കാമിനിമൂലം" എന്ന പേരിൽ വളരെ മുമ്പുതന്നെ മലയാളത്തിൽ ലബ്ധപ്രചാരമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു വിശേഷിച്ചും ഈ പുതുപുസ്തകംകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യമെന്ത്? "കാമിനിമൂല"ത്തെക്കാൾ ഗണ്യമായ യാതൊരു ഗുണവും ഇതിന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിർവ്വാഹമില്ല.

"മൂലത്തിന്നുപുറമേ, തമിഴിലുള്ള ഒരു തർജ്ജമയും കൂടി ഒത്തുനോക്കി തെയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള" ഈ പുസ്തകം ഇനിയും "ഏകദേശമായ ഒരു പരിഭാഷ"മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളു എന്നു പ്രസാധകൻ സമ്മതിക്കുന്നു. സൂര്യപ്രകാശത്തിന്നുപുറമേ നിലാവെളിച്ചംകൂടി ബുദ്ധിമുട്ടി യോജിപ്പിച്ചിട്ടും കുറച്ചു മാത്രമേ അന്ധകാരം നിങ്ങുന്നുള്ളു എന്നു വന്നാൽ അത് ആക്കം വ്യസനകരംതന്നെ. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഏകദേശപരിഭാഷ ഏതൊരു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്നും അപകർഷജനകമാണെന്നുള്ള വാസ്തവം കേവലം വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നത് അതിലും കഷ്ടം. പുരുഷനും സ്ത്രീയുമല്ലാതെ നപുംസകം എന്ന സത്വം സാഹിത്യലോകത്തിലായാലും ഒരു വികൃതസൃഷ്ടിയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഇത്തരം അപകൃഷ്ടസത്വരൂപങ്ങൾ വദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനെ അപ്പപ്പോൾ തടയാതിരിക്കുന്നത് അനാശാസ്യമാണെന്ന് ഒരിക്കലല്ല അനവധി തവണയായി ഞങ്ങൾ ഊന്നിയൂന്നിപ്പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ എന്തു സാമാനവും കണ്ടാൽ വാരിത്തിന്നു വിശപ്പടക്കത്തക്കവിധം നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ ഇപ്പോൾ കണ്ഠപ്രാണയായി കിടക്കുകയല്ല, നിശ്ചയം!

ഈ ഒരു വൈകൃതം ഇതിലെ പേരുകളിൽകൂടി വ്യാപിപ്പിച്ച പരിഭാഷകൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധി ദയനീയംതന്നെ. "റോസാപുഷ്പത്തെ മറേറതുപേരുകൊണ്ടു വിളിച്ചാലും അതിൻെറ വാസന പൊയ്പോകുന്നില്ലെങ്കിലും," തെക്കെ അമ്മേരിക്കയിലെ അളകാപുരിയിലുള്ള ഒരു ഗൃപ്പൻനമ്പൂരി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വന്ന് അവിടത്തെ ഒരു യശോദാനായയധുവിനെ മാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ലയിട്ടുന്നപക്ഷം അത്ര ശരിയായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏഷ്യാമൈനറിൽ "പൊൻനഗര"വും "ഗേജസിംഹ"നും "പത്മാബി"യും മറ്റുമുണ്ടെന്നു ശാഠ്യംപിടിക്കുന്ന പരിഭാഷകന്റെ മനോരാജ്യത്തിൽ ഇതും ഇതിലപ്പുറവും ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നു പറയാൻ വയ്യ. ഇതിൽ ൩൦-ാംപേജിന്റെ ഒടുവിലത്തെ വരിയിൽനിന്ന് ൩൧-ാം പേജിന്റെ ആദ്യത്തെ ചില വരികളിലെല്ലാ കടന്നപ്പോഴെല്ലാ "മോന്നവാലി"നെ "സോമവലാ"ക്കിയിട്ടുള്ളതാലോചിക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ള ഏകദേശപരിഭാഷാകർത്താക്കളേയും അധഃകരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട സാമർത്ഥ്യം ഇദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടെന്നു തികച്ചും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.* ഈവിധം പേരിലെന്നപോലെ "ഭാഷയിലും മറ്റും കുറെ സ്വാതന്ത്ര്യമെടുത്തിട്ടാണ് ഇതു തെയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതെ"ന്നു പ്രസാധകൻ "വിജ്ഞാപനം" ചെയ്യുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിലെന്നപോലെ "മറ്റും" എന്നതിൽ എന്തെല്ലാമാണുൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു തികച്ചും പറയാൻ മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കൾക്കു മാത്രമേ സാധിക്കൂ. എങ്കിലും കണ്ടിടത്തോളംകൊണ്ടു പറഞ്ഞാൽ, പേരുകളിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ള വൈലക്ഷണ്യം ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തേയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. "ഇതിലെ നായകനായ ഖലീൻ പറയുന്നവയായി ഏഴ് ഉപകഥകൾ ഉള്ളതിൽ ആദ്യത്തെ നാലെണ്ണംകഴികെ ശേഷമെല്ലാം ദൈർഘ്യഭയംനിമിത്തം വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു" എന്നു പ്രസാധകൻ വായനക്കാരെ മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥദൈർഘ്യഭീരുക്കളായ പരിഭാഷകപ്രസാധകന്മാർ ഏതാണ്ട് അറുനൂറോളം ഭാഗങ്ങളുള്ള ഇതിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥം മുഴുവനും വിവർത്തനംചെയ്യാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ മലയാളികൾ ആവലാതിപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. പക്ഷെ,

* പിതൃജനം വേണ്ടി 'ഉദകക്രിയാദികൾ' ചെയ്ത ശിശുപാലരാജ്യക്കാർ പിതൃക്കളാണെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആദ്യം ധരിച്ചത്; എന്നാൽ അവരെ ക്രിസ്ത്യാനികളായിട്ടാണ് ചെയ്തുള്ള (൧൧൧-ാം ഭാഗം) കാണുന്നത് അവരുടെ ജ്ഞാനസ്നാനം എപ്പോഴോ, എന്തോ!!

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഇങ്ങിനെയെല്ലാം ചിന്ത്യ കാട്ടിക്കൂട്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് ആ ബാക്കി മൂന്നു കഥകളെക്കൂടി, വല്ലവിധത്തിലും ഇതിൽ ചേൎത്തുവിടാതിരുന്നത് അനുചിതമായിപ്പോയി. മൂന്നാംഭാഗത്തു ഖലീലും പാഷയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കഥ വിശേഷിച്ചും ഇതിന്നുദാഹരണമാണ് ഈവിധം കഥാഗാത്രത്തിന്റെതന്നെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ അടൎത്തിക്കളഞ്ഞാൽ കോട്ടം തട്ടാത്തവിധം ശിഥിലതരമായ ഒരു ബന്ധ. വിശേഷമല്ല,റൈനോൾഡ്സിന്റെ കഥകൾക്കുള്ളത് മോരും നെല്ലുമെന്നപോലെമാത്രം ചില കഥകൾ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചതാണ് ഈ കഥയെന്നു പരിഭാഷകന്നു ബോധമുള്ളപക്ഷം, അത്രമേൽ നിസ്സാരമായ ഒരന്യഭാഷാഗ്രന്ഥത്തെ എന്തിന്നു കൈരളീദേവിയുടെ പരിപാവനമായ ശിരസ്സിൽ കടന്നു വലിച്ചേററി? പ്രതിധ്വനിയും അതുതന്നെ, എന്തിന്?

ഭാഷാന്തരകൃതി എന്ന നിലയിൽ അരമനരഹസ്യം ഒരിക്കലും നിരൂപകദൃഷ്ടിയെ അൎഹിക്കുന്നില്ലെന്നു ഇനിയും ആവൎത്തിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. എങ്കിലും പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനായ പ്രസാധകന്റെ പേരിലുള്ള ആദരംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ആ നീരസപ്രദമായ പ്രവൃത്തിയിലും കൈവെക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഇത് ഏകദേശപരിഭാഷയാണല്ലോ; അത്രമാത്രമെങ്കിലും മൂലത്തോടടുക്കേണ്ടതായ ഒരു ചുമതല ഇതിന്നുണ്ട് ആ ഭാഗംമാത്രം നമുക്കു കുറച്ചൊന്നു പരിശോധിക്കാം: തുക്കിരാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനനഗരിയിൽ അസാധാരണവും അത്ഭുതകരവുമായി അനവധി കൊലപാതകം നടക്കുന്നതിനെപ്പററി അന്വേഷണം ചെയ്യാനായി പ്രത്യേകം ശാസിക്കുന്നതിന്നു സുൽത്താൻസലിം പ്രധാനമന്ത്രിയെ വിളിച്ച സമയത്തു തിരുമനസ്സിലെ സ്ഥിതി "കണ്ണുകൾ കാഞ്ഞിരപ്പഴംപോലെ ചുവന്നും മീശ എടുത്തുപിടിച്ചും പല്ലുകൾ കടിച്ചും അതിഭയങ്കരമായിരുന്നു" എന്നു പരിഭാഷകൻ സ്വപ്നം കാണുന്നു. ഈ വിവരണത്തിൽനിന്നു, വളരെ സുശീലനും സഭ്യഗാപരിഷ്കൃതനും ഉച്ഛൃംഖലഭരണം നടത്തുന്ന ചക്ര

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വത്തിമാരിലെല്ലാംവെച്ച് ഏററവും ദയാലുവുമാണെന്ന മൂലകാരൻ മുമ്പിലെത്തെ ഖണ്ഡികയിൽ വൎണ്ണിയ്ക്കുന്ന സലിംചക്രവൎത്തി ഏതാണ്ടൊരു രാക്ഷസസ്വഭാവിയാണെന്ന വായനക്കാർ തെററിദ്ധരിച്ചേയ്ക്കും. എന്നാൽ, ഈ സ്ഥാനത്തു മൂലത്തിലുള്ള വരി The usually benevolent countenance was stern and severe എന്നാണെന്ന് എടുത്തു കാണിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ കോലാഹലമെല്ലാം കൂട്ടിയതു വായനക്കാരെ കല്പിച്ചുകൂട്ടി തെററിദ്ധരിപ്പിയ്ക്കാനല്ലെങ്കിൽ, ദയനീയമായ പരിഭാഷകൻെറ അശക്തികൊണ്ടും അനവധാനതകൊണ്ടുമല്ലേ? ഇതേവിധം, തുൎക്കിരാജ്യത്തു ചക്രവൎത്തിയും പ്രധാനമന്ത്രിയുമായി കാണുമ്പോൾ ചെയ്യാറുള്ള ഉപചാരസമ്പ്രദായം എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്നന്വേഷിയ്ക്കുന്ന വായനക്കാരനേയും പരിഭാഷകൻ അനാവശ്യമായി വഞ്ചിയ്ക്കുന്നു. "ആചാരപ്രകാരം രാജാവിനെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം തലകുനിച്ചു വന്ദനംചെയ്തു" എന്നുള്ള പരിഭാഷകൻെറ വാക്കു വിശ്വാസയോഗ്യമല്ല. സിംഹാസനത്തിന്നു കാൽക്കൽ ദണ്ഡനമസ്കാരംചെയ്തു എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ having prostrated himself at the feet of the throne എന്നാണ് മൂലത്തിലെ വരി. ഇവയെക്കാളെല്ലാം ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്ത ഒരബദ്ധമാണ് ന്ന-ാം പേജിലെ സുൽത്താൻെറ സംസാരം: "എൻെറ പ്രജകൾ എന്നെത്തന്നെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കൂ, അവരുടെ രാജഭക്തി!" സലീമിനെപ്പോലുള്ള ഒരു പരിഷ്കൃതചക്രവൎത്തിയുടെ മുഖത്തുനിന്ന് ഇങ്ങിനെ ചില അക്ഷരങ്ങൾ പുറപ്പെടുമെന്നു പരിഭാഷകൻ സംശയിച്ചുവല്ലോ! "എൻെറ പ്രജകൾ ആവലാതിപ്പെടുന്നു; അതിന്നു കാരണമില്ലായ്കയുമില്ല—" ഇത്രമാത്രമേ ഈ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു കല്പിച്ചുകൊള്ളിയ്ക്കാവുന്നതായി ഒരു ഭാഗം മൂലത്തിലുള്ളൂ. ഇതൊക്കെയാണ് ഈ പുസ്തകത്തെ ഏകദേശപരിഭാഷയാക്കിത്തീൎക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഇത് ഒരിയ്ക്കലും പരിപൂൎണ്ണപരിഭാഷയായിത്തീൎന്നില്ലല്ലോ എന്നു സന്തോഷിയ്ക്കാനും നമുക്കു വകയു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണ്ട്. ജൂലികാ സുൽത്താന്റെ അരമനയിൽ ചെന്നിട്ട് "ഏ ന്തോ സ്വകാൎയ്യമായ ഒരു വൎത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അവൾ ഓരോ വാതിൽക്കലും നില്ക്കുന്ന കാവൽക്കാരെ ക ടന്നുചെന്നതെ"ന്നു പറയുന്ന പരിഭാഷകൻ ആ സുശീലയു ടെ അന്തസ്സിനേയും ചാരിത്രത്തെക്കൂടിയും ഭാഷാന്തരീകരണ ത്തിലുള്ള തന്റെ അശക്തികൊണ്ടു പരിക്കേല്പിക്കുന്നു. ഇത് She by means of whispered words passed the various sentinels എന്നതു തൎജ്ജമചെയ്തുനോക്കാൻ വേണ്ടി ചെ യ്ത പിടച്ചിലിന്റെ അപകൃഷ്ടഫലമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടു ന്നു. ജൂലിക കാവൽക്കാരോടു സ്വകാൎയ്യം പറഞ്ഞു ധൂൎത്ത് കാണിക്കുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളത്; ഓരോ കാവൽക്കാരുടേയും കാ വലതിൎത്തി കടന്നുപോകണമെങ്കിൽ, ഓരോ പ്രത്യേകവാ ക്കുകൾ പറഞ്ഞേ സാധിക്കൂ എന്നുള്ളത് ഈവക രാജധാ നികളിലെ നടപ്പാണ് ആ വാക്കുകൾ എന്നും ഗൂഢമാ ക്കി വെക്കും. അല്ലെങ്കിൽ, ആ വാക്കുകളാകുന്ന താക്കോ ലുകൾകൊണ്ട് അരമനയിലെ വാതിലുകളെല്ലാം ആൎക്കെങ്കി ലും തുറന്നു കടക്കാമെന്നു വരുമല്ലോ. ഈ വാക്കുകളത്രേ അ വൾ കാവൽക്കാരോടു പതുക്കെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു പോയത് ഇങ്ങിനെ മൂലത്തോടടുപ്പിക്കുംതോറും പരിഭാഷകനു പററി പ്പോകുന്ന വിഡ്ഢിത്തം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ഈ അശക്തി ബോധമായിരിക്കണം പരിഭാഷകനെ പ്രസാധകന്റെ പി ന്നിൽ ഒളിപ്പിച്ചുനിൎത്തിയതും, ഏകദേശപരിഭാഷ എന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിന്നു പ്രസാധകനെക്കൊണ്ടു പേരിടുവിച്ചതു മെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പ്രകൃതി എന്തായാലും ആകൃതി നന്നെങ്കിൽ കാണി കൾക്കു കുറെ സുഖമുണ്ട്; അതുപോലെ, ഗ്രന്ഥം എന്തായാ ലും അതിലെ ഭാഷ നന്നെങ്കിൽ, വായനക്കാൎക്ക് ഒരു വി ധം മുഷിയാതെ വായിച്ചുപോവാം. എന്നാൽ മലയാളിക ളുടെ നിൎഭാഗ്യത്താൽ അരമനരഹസ്യത്തെ ആ ഒരു ഗുണവും സ്പൎശിച്ചിട്ടില്ല. അനവധി അസാമഞ്ജസ്യങ്ങൾ അന്തഃപു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

രപ്രേമത്തെ പങ്കിലമാക്കിത്തീർത്തിരിയ്ക്കുന്നു. അവ എടുത്തു കാണിപ്പാൻ ഇവിടെ സ്ഥലമില്ല.

കൊണ്ട്, ഇരുന്നു എന്നിവയുടെ അസ്ഥാനപ്രയോഗം ഇതിൽ സുലഭമാണ് 'ഒരുവൾ. വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊണ്ടു. ഇരുന്നിരുന്നു.' (ഭാ: ൨൭) ഇരിക്കുമ്പോഴാണോ, ഇവൾ വസ്ത്രം ധരിച്ചത്? 'നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കാനും (ഭാ: (൧൧൭) 'കിടന്നുകൊണ്ടിരിക്കാ'നും (൭൪) വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്! 'കൊണ്ടിരിക്കൽ' ചുരുങ്ങിയതു ഭാഗത്തിനു രണ്ടു വീതമെങ്കിലും ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ കാണാതിരിയ്ക്കില്ല. ചിലേടത്ത് ഒരു വാചകംതന്നെ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം 'കൊണ്ടിരുന്നി'ട്ടുണ്ടാവും! (൧൧൫-ാംഭാഗവും മററും നോക്കുക.) രണ്ടാം അധ്യായം തുടങ്ങുന്ന ഖണ്ഡികയിൽ ആറു വാക്യങ്ങളുള്ളതിൽ അഞ്ചും 'ഇരുന്നു' കൊണ്ടാണവസാനിയ്ക്കുന്നത് 'ഇരുന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു' (൨൭) എന്നതിൽ 'ഇരുന്നു' രണ്ടുണ്ടെങ്കിൽ, 'കാണപ്പെടുന്ന ശവങ്ങൾ കെട്ടിയതായിട്ടല്ല കാണുന്നത്' എന്നതിൽ (൨) രണ്ടു കാണലുമുണ്ട്! 'അറയിൽപ്പെട്ടപ്പോൾ ആണിയമർത്തിയപ്പോൾ (൧൧൭) എന്നിങ്ങിനെ ഒരു വാചകം 'അപ്പോൾ' കൊണ്ട് എത്ര വലിച്ചുനീട്ടാം? വൃക്ഷത്തിൻെറ 'കീഴിൽ' നഗരമുണ്ടാകുന്നത് (൭൭) ആധ്യക്ഷ്യത്തിൻ ചുവട്ടിൽ സഭ കൂടുന്നതു പോലെയാണ് സംഭാഷണങ്ങളിലും ഔചിത്യം തീരെ ഇല്ല. എജമാനത്തിയെ—മന്ത്രിപത്നിയെ—അവൾ എന്നു പറയാൻ ദാസികൂടി ധൈര്യപ്പെടുന്നു!

ഉല്ലാസം, ഗൌരവം, ശൃംഗാരം, പൂർത്തി മുതലായ നാമപദങ്ങളെ നാമവിശേഷണങ്ങളാക്കിയതിൻെറ രഹസ്യം, എന്തോ? ഇതിനു പകരമായിരിയ്ക്കാം അധീനം മുതലായ നാമവിശേഷണങ്ങൾ നാമപദങ്ങളാക്കപ്പെട്ടത്! അതിശയം എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു മലയാൺമയിലേ വിസ്മയം എന്ന അർത്ഥം ക

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണ്ടിട്ടുള്ളു. അതിനാൽ അത് ഒരു മലയാളപദമായി ഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിശയകരം, (രന്ന) എന്നു പ്രയോഗിക്കാമോ? ആവാമെങ്കിൽ, ഇനി ഒരാൾ അഴൽകരം (ദുഃഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നത്) എന്നോ മറേറാ പ്രയോഗിച്ചാൽ അതും സാധുവെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും എഴുനേല്ക്കൽ ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ പ്രായേണ എഴുനില്ക്കലായിരിക്കുന്നു.

ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ, സ്വഭാഷയോ, ഇംഗ്ലീഷോ സംസ്കൃതമോ ശരിയായി പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരാളാണ് പരിഭാഷകൻ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഒരു മികച്ച പണ്ഡിതനും പുകഴ്ന്ന വിമർശകനുമായ കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സതവർകൾ അപശബ്ദങ്ങളെ തിരുത്തുകയെങ്കിലും ചെയ്യാതെ ഇപ്പുസ്തകത്തെ പ്രസാധനം ചെയ്തതിൽ ഞങ്ങൾ അതിശയപ്പെടുന്നു.

സ്വപ്നവാസവദത്തം ഭാഷാനാടകം.

പരിഭാഷകൻ: അരുവിക്കര, ഇടമന ആർ നാരായണൻ പോററി മഹോപാദ്ധ്യായർ.

കവികുലകൂടസ്ഥനായ കാളിദാസനാൽപ്പോലും ശ്രുതിവിശേഷം സംഭാവിതനും, മഹർഷിതുല്യനുമായ ഭാസമഹാകവിയുടെ കൃതികൾ പണ്ടേ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നുവെന്നാണല്ലോ, ഇതേവരെ വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് അതുകളിൽ പതിമൂന്നു രൂപകങ്ങൾ ഇതാ, ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർഗവമ്മേണ്ടുവക 'പ്രാചീനസംസ്കൃതഗ്രന്ഥസമ്പാദനഡിപ്പാർട്ടു'മേണ്ടിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനും പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനുമായ ടി. ഗണപതിശാസ്ത്രി അവർകളുടെ അത്യന്തം അഭിനന്ദനീയമായ അക്ഷീണപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി, നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു! എന്നാൽ, ഈ നാടകങ്ങളുടെ കർത്താവു, സാക്ഷാൽ ഭാസനല്ല, എന്നൊരു പുതിയ അഭിപ്രായം ഇയ്യിടയിൽ പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്; ഇതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം എങ്ങിനെയെങ്കിലുമാകട്ടെ.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പ്രസന്നോദാരഗംഭീരങ്ങളായ പ്രസ്തുതരൂപകങ്ങളിൽ ഓരോന്നും തൽക്കർത്താവിന്റെ അസാമാന്യമഹാകവിത്വത്തെ ധാരാളം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്

"വ്യാമുഷ്ണസ്യ തിലകോ വിതതോഡ്ഡുമാലോ
നഷ്ടാതപോ മൃദുമനോഹരശീതവാതഃ
സംലീനകാമുകജനഃ പ്രവികീർണ്ണചോരോ-
വേഷാന്തരം രചയതീവ മനുഷ്യലോകഃ"
"സുലഭശരണമാശ്രയോ ഭയാനാം
വനഗഹനം തിമിരം ച തുല്യമേവ:
ഉഭയമപി ഹി രക്ഷ്യതേന്ധകാരേ,
ജനയതി യശ്ചഭയാനി യശ്ചഭീത: "

ഇത്യാദി അകൃത്രിമരണിയങ്ങളായ ഉല്ലേഖങ്ങൾ ഒരു സാധാരണസാഹിത്യകാരന്റെ ഭാവനയിൽ വിളയുന്നവയല്ലല്ലോ.

'ഭാസനാടകചക്ര'ത്തിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാഥമ്യം വഹിക്കുന്നതു 'സ്വപ്നവാസവദത്തം' തന്നെയാണ്

"ഭാസനാടകചക്രേപി
ഛേകൈഃ ക്ഷിപ്തേ പരീക്ഷിതും
സ്വപ്നവാസവദത്തസ്യ
ദാഹകോഭൂന്ന പാവകഃ"

എന്നിങ്ങിനെ 'രാജശേഖര'കവിശ്രേഷ്ഠനാൽ സംകീർത്തിതമായ മാഹാത്മ്യം ഉള്ള ഈ നാടകത്തെ നമ്മുടെ ഭാഷയിലേക്കു സംക്രമിപ്പിച്ച ആർ. നാരായണൻപോററി അവർകളുടെ ഉചിതവിഷയാഭിനിവേശം അനുമോദിക്കത്തക്കതുതന്നെ.

ഇപ്പുസ്തകം ഇവിടെ അയച്ചുകിട്ടിയിട്ടു രണ്ടുമൂന്നുമാസം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പ്രസ്താവിപ്പാൻ ഇത്രയും വൈകിപ്പോയതു, തർജ്ജമ മൂലത്തോടൊത്തു നോക്കുവാൻ സൌകര്യം കിട്ടാഞ്ഞതിനാലാണ് ആറങ്കങ്ങൾ ഉ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ള്ളതായ ഈ നാടകത്തിൽ, രണ്ടുമൂന്നു പദ്യങ്ങളുടേയും, ചുരു ക്കം ചില ഗദ്യങ്ങളുടേയും തർജ്ജമ, പരിഭാഷകൻെറ കവിതാ വാസനയെ കാണിക്കുന്നതായിട്ടുണ്ട്.

"പത്മാവതീ ബഹുമതാ
മമ യദ്യപി രൂപശീലമാധുര്യൈഃ,
വാസവദത്താബദ്ധം
നതു താവന്മേ മനോഹരതി"

എന്ന സുകുമാരശ്ലോകത്തിൻെറ ഭാഷാന്തരമായ

"മേനിക്കുള്ളഴകും സ്വഭാവഗുണവും
മാധുര്യവും കൊണ്ടു ഞാൻ
മാനിക്കുന്ന കുമാരിയാണു സരസം
പത്മാവതിയെങ്കിലും,
നൂനം വാസവദത്തയിൽ പ്രബലമായ്
ബന്ധിച്ചൊരെൻ മാനസം
താനാളല്ല കവന്റെടുത്തു തനതായ്-
സ്സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടാടുവാൻ."

എന്ന പദ്യം ഒരുവിധം കൊള്ളാവുന്നവയിൽ ഒന്നാണ് എന്നാൽ, ഇതിൽത്തന്നെയും, കുമാരീപദത്തിൻെറ അനൗ ചിത്യം; സരസം എന്നതിൻെറ അസ്ഥാനവിന്യാസം; പത്മാ വതീ എന്ന നവീനഭാഷാരീതിക്കു വിരുദ്ധമായ ദൈർഘ്യം; ക വന്റെടുത്തു എന്നതിൻെറ അസാമഞ്ജസ്യം; തനതായ് സൂ ക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാടുവാൻ എന്നതിൻെറ നിരർത്ഥകത—അല്ലെ ങ്കിൽ വ്യർത്ഥാസ്ഥൂലത; എന്നി ദോഷങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!

ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസശൃംഖല നമ്മുടെ പരിഭാഷകനെ അത്രയധികം ബന്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് ആശ്വാസകരം ത ന്നെ; എന്നാൽ, ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം, ഇതിൽ രചനാസൌഷ്ഠ വത്തിനോ, അർത്ഥസുഗമതക്കോ ഉപയോഗപ്പെട്ടതായി കാ ണുന്നില്ല. "ആപത്തെന്നഴൽ പെട്ടെന്നിക്കു നിനവിപ്പത്മാ വതിക്കും പരം" എന്നതിൻെറയും മററും അർത്ഥം, പരിഭാഷ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കൻെറ സൂചന (ടിപ്പണി)കൊണ്ടും സുസ്പഷ്ടമാകാതെയാണി രിക്കുന്നത് ശ്രുതിവിശേഷണം, ശേഫാലിക, വ്യാഘ്രച ർമ്മാവഗുണ്ഠിതം എന്നിപ്പദങ്ങളും സാധാരണന്മാക്ക് ദുർഗ്രഹ ങ്ങൾ തന്നെ.

"വഞ്ചിമഹാമണ്ഡലത്തിൽ സർവ്വതോമുഖമായ അഭ്യുദ യം ക്രമേണ ഉത്തരോത്തരം" എന്നിങ്ങിനെ പ്രൌഢസംസ് കൃതത്തിൽ തുടങ്ങി, "നമസ്തേന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു" എ ന്നു പ്രാകൃതത്തിൽ അവസാനിച്ച്, ഒരുവശം മുഴുവൻ വ്യാപി ച്ചുകിടക്കുന്ന ആദ്യവാചകത്തോടു കൂടിയതും, "ഭാസൻെറ ശൈലി മലയാളശൈലിക്കു സംഹിക്കാവുന്നിടത്തോളം വരു ത്താനും നോക്കീട്ടുണ്ട്" എന്നു പരിഭാഷകൻ പ്രസ്താവിച്ചി ട്ടുള്ളതുമായ മുഖവുരയിൽത്തന്നെ, "എനിക്കു് അനുവാദം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും" എന്നും മററുമായി പല ശൈലീഭംഗ ങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു, തർജ്ജമയിൽ കാണുന്ന ശൈലീഭംഗങ്ങളെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും വിചാരിപ്പാനി ല്ല! മുഖവുരയ്ക്കുപ്പുറം, ഗണപതിശാസ്ത്രി അവകർകൾഭാഷാനാട കചക്രത്തിന് എഴുതിയ ഗംഭീരമായ സംസ്കൃതോപോൽ ഘാതം, പോററി അവർകൾതന്നെ തർജ്ജമചെയ്തു ചേർത്തിട്ടു ള്ളതു വായിച്ചറിയേണ്ട ഒന്നാണ്

ചിലേടത്തു, മൂലത്തിലെ പദങ്ങൾ മാത്രമല്ലാ, വാക്യ ങ്ങൾകൂടി തർജ്ജമയിൽ വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നത്, ആവശ്യമില്ലാ തെ പദങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ കഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. നാലാം അങ്കത്തിൽ, "ഹോ! വണ്ടുകളുടെ ശല്യം നിമിത്തം" ഇത്യാദിയായ വാസവദത്താവാക്കിൽ "കാസകുസുമരേണുനാ പഥിദേണ" എന്നീ പ്പദങ്ങളുടെ തർജ്ജമയില്ലായ്കയാൽ, "വ ണ്ടു വന്നു വീണിട്ടോ മറേറാ ആണ്, വാസവദത്തയ്ക്കു കണ്ണിൽ വെള്ളം" എന്നു വായനക്കാരൻ വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു! അ ഞ്ചാം അങ്കത്തിൽ, രണ്ടാം ശ്ലോകത്തിൻെറ താഴെ, "സമുദ്ര ഗൃഹകത്തിലാണല്ലോ പള്ളിമെത്ത വിരിച്ചിരിക്കുന്നത്"

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്ന വിദൂഷകന്റെ ഉത്തരത്തിന്നു ഹേതുവായ രാജാവിന്റെ ചോദ്യം കാണ്മാനില്ല! ഈവക വിട്ടുവീഴ്ചകൾ, പരിഭാഷക്ക് അവശ്യം വേണ്ടതായ അവധാനത്തിന്റെ ന്യൂനതയെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നവയാണ്. പ്രവേശകഃ എന്നതിന്റെ തർജ്ജമ, എല്ലായിടത്തും പ്രവേശകൻ എന്നായിക്കാണുന്നതു, പക്ഷേ അച്ചടിപ്പിഴയായിരിക്കാം!

'വിലവിപ്പോവിൻ', 'പൂവു ഇറുക്കുക', 'കിറുക്കി', 'ദുരിശം' മുതലായ ദേശ്യപദങ്ങളും; 'ശ്രീധേവിയണയുക', 'കുമ്പ', സംബുദ്ധിയായ 'കേട്ടോ' മുതലായ ഗ്രാമ്യപദങ്ങളും; 'പെട്ടെന്നം', 'കാട്ടീന്ന്', 'ഭഗിനീടെ', 'ആക്കാ', 'എന്തിനം' മുതലായ ലുപ്തപദങ്ങളും; 'ചക്രഗാരക്കാൽരാശി' മുതലായ അപരിപക്വപദങ്ങളും; 'എന്തുന്നയാമ്മ', 'കൊതിടട്ടവൻ', 'രൂപത്തിൻറഴക്', 'വിട്ടിവൻ' (പൂർണ്ണക്രിയയായ വിട്ട+ഇവൻ) മുതലായ കുസന്ധികളും; യതിഭംഗങ്ങളും; വില്ലുകളുടെ (ൽ,ൾ) ആധിക്യവും; ഇവയെല്ലാംകൂടി, പോററി അവർകളുടെ കൃതിക്കു വല്ല നന്മയും ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതിനെ നിശ്ശേഷം ഗ്രസിച്ചുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈവക ദോഷങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനാൽ ദൂഷിതമാകാത്ത ഒരു ഭാഗംപോലും, അമ്പതുഭാഗങ്ങളുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

ഒന്നാം അങ്കത്തിൽ ൧൧-ാം ശ്ലോകത്തിലെ "നഹി സിദ്ധവാക്യാന്യുൽക്രമ്യ ഗച്ഛതി വിധിസ്സുപരീക്ഷിതാനി" എന്നതിന്റെ ഭാഷാന്തരം, "മേറിച്ചു ജ്ജസ്സുള്ളൊരു സിദ്ധവാക്യമൊരുനാളും ദൈവമൊപ്പിച്ചിടാ" എന്നാണ്. ഇതു വായിച്ചാൽ, "ശരിക്കു പരിക്ഷിച്ചറിയപ്പെട്ട സിദ്ധവാക്യങ്ങളെ ദൈവഗതി അതിക്രമിക്കുമാറില്ലല്ലോ" എന്ന മൂലാൎത്ഥം എങ്ങിനെ മനസ്സിലാകും? ൧൪-ാം ശ്ലോകത്തിലെ "ഞായാൾക്കമുണ്ടുപരമം പെട്ടെന്നു തീർന്നാൽ നൃപൻ" എന്ന വാക്യത്തിന്നു "നൃപൻ മരിച്ചുപോയാൽ ഈയാളും മരിക്കും" എന്നാണ് അൎത്ഥം ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്! ഈ തർജ്ജമയെക്കാൾ സുഗമത, "നൃ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പഃ പ്രാണാൻ സദ്യസ്സ്ത്യജതി യദി തസ്യാപ്യപരമഃ" എന്ന മൂലത്തിന്നുതന്നെയാണ്. അഞ്ചാം അങ്കത്തിലെ,

"സ്വപ്നസ്യാന്തേ വിബുദ്ധേന
നേത്രവിപ്രോഷിതാഞ്ജനം
ചാരിത്രമപി രക്ഷന്ത്യാ
ദൃഷ്ടം ദീർഘാളകം മുഖം."

എന്നതിൻെറ തർജ്ജമയായ

"സ്വപ്നാന്തത്തിലുണർന്നപ്പോൾ,
ചാരിത്രംകൂടി നോക്കിടും
ദീർഘാളകേടെ വാക്ത്രം കൺ-
മഷ്യേന്താതങ്ങു കണ്ടു ഞാൻ."

എന്ന ശ്ലോകത്തിൻെറ രചനാദോഷങ്ങളേപ്പററി ഞങ്ങളൊന്നും പറയുന്നില്ല; 'ചാരിത്രംകൂടി നോക്കിടും' എന്ന വിശേഷണം "ഈ ദീർഘാളകയ്ക്കു, ചാരിത്രം അത്ര നോക്കേണ്ടതില്ല; അതുകൂടി നോക്കുന്നു" എന്ന ദുരർത്ഥം ദ്യോതിപ്പിച്ചു, നായികയ്ക്കു അപകർഷം വരുത്തിയിരിക്കുന്നത് അസഹനീയം തന്നെ. അടുത്തശ്ലോകത്തിലെ 'കൂമ്പൽ' എന്ന പദത്തിന്നു രോമാഞ്ചം എന്നാണു പോൽ അർത്ഥം!

ഇങ്ങിനെ, ഏതെങ്കിലും ഒരു അങ്കത്തിലെ കേടുകൾ വിവരിക്കുന്നതായാൽത്തന്നെ, ഈ ലേഖനം അതിദീർഘമായിത്തീരുന്നതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ, അങ്ങിനെ ഒരു നിരൂപണത്തെ ഇപ്പുസ്തകം അർഹിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ ഇത്രത്തോളമെങ്കിലും പറഞ്ഞത്, ഇത് ഒരപൂർവ്വവിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിൻെറ തർജ്ജമയാണല്ലോ എന്ന ഗൌരവം നിമിത്തമാണ്.

ആകപ്പാടേ, ഗുണം കുറഞ്ഞവയും, ദോഷമേറിയവയും ആയി, നമ്മുടെ രാജ്യത്തു പ്രതിനിമിഷമെന്നപോലെ പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പലതരം പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടേ, സ്വപ്നവാസവദത്തം ഭാഷാനാടകവും ഗണിക്കപ്പെട്ടുകൂടു എന്നു കാണുന്നതിൽ, ഞങ്ങൾ നിർവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു. ഫ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

റെക്കാലംകൂടി കവിതാവിഷയത്തിൽ പരിചയിച്ചതിനുശേഷമാണ്, നമ്മുടെ മഹോപാദ്ധ്യായർ ഈ മഹാഗ്രന്ഥത്തിൽ കൈവെച്ചത് എങ്കിൽ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നം ഇതിലധികം സപ്രയോജനമായിത്തീരുമായിരുന്നു.

ഈ സ്വപ്നവാസവദത്തം നാടകവും ഭാസന്റെ മറ്റു നാടകങ്ങളും നല്ല രീതിയിൽ തർജ്ജമചെയ്തു കിട്ടുന്നതായാൽ, അതു മലയാളഭാഷക്ക് ഒരനശ്വരമായ സമ്പത്തായിരിക്കും. ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ മാന്യകവികളുടെ ശ്രദ്ധയെ ഞങ്ങൾ സവിനയം ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പഞ്ചരാത്രം—ഭാഷ.

പരിഭാഷകൻ: എം. രാജരാജവൎമ്മ തമ്പുരാൻ, എം. എ. ബി. എൽ.

സാക്ഷാൽ കാളിദാസനുപോലും ഉപജീവ്യനായിട്ടുള്ള ഭാസമഹാകവിയുടെ ഒന്നാംതരം നാടകങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു പഞ്ചരാത്രം. ഇതിലെ പ്രമേയം ഭാരതപ്രസിദ്ധമായ വിരാടഗോഗ്രഹണമാണെങ്കിലും, സന്ദൎഭം മുഴുവനും കവികല്പിതമാകയാൽ, ഇത് ഒരു സ്വതന്ത്രനാടകം തന്നെയായി ഗണിക്കാം. ആശയവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടു ഗംഭീരവും, രചനാലാളിത്യംകൊണ്ടു രമണീയവുമായ ഈ ദൃശ്യകാവ്യത്തെ സ്വഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിപ്പാൻ രാജരാജവൎമ്മതമ്പുരാനവർകൾ ചെയ്ത ശ്രമം അത്യാവശ്യകവും, അഭിനന്ദനീയവുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ആ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലം അത്ര ആസ്വാദ്യമായിട്ടില്ലെന്നു സവിഷാദം സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ തൎജ്ജമയിൽ സ്വല്പം രസകരമായിട്ടു വല്ല ഭാഗവുമുണ്ടെങ്കിൽ, അതു രണ്ടാമങ്കത്തിലെ പ്രാകൃതമായ ഗോപസംഭാഷണം ഗ്രാമ്യഭാഷയിൽ പകൎത്തിയിട്ടുള്ളതു മാത്രമാണ്. ഗദ്യങ്ങൾ മുക്കാലും ഏതാണ്ടു നിരവദ്യങ്ങളാണെന്നു പറയാം; നേരെ മറിച്ചാണ് പദ്യങ്ങളുടെ അവസ്ഥ. തീരെ നിൎദ്ദോഷമായി ഒരു

പദ്യമെങ്കിലും ഭാഷാപഞ്ചരാത്രത്തിൽനിന്നു നോക്കിയെടുപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്.

'പൊട്ടുള്ളവർ കെല്ലെഴും, രാസ്നുജ്ഞർ' (൨-ാം ഭാഗം) എന്നിങ്ങിനെ മുതലായ ചില്ലുകൾക്ക് ആധ്മാനം വരുത്തുന്നതു സാധുവല്ലെന്നതു നമ്മുടെ പരിഭാഷകനും സമ്മതം തന്നെയാണ് അതുകൊണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ, കീചകർ നിധനം എന്നു വ്യസ്തമായി വേണ്ടതിനെ 'കീചകന്നിധനം' (൩൧) എന്നു സമസ്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത്! 'ചാർത്തി ചട്ടമാം' (൨൫), 'നഗരത്തിൽ ദുശ്ശാസനം' (൩൩) എന്നിവക സ്ഥലങ്ങളിൽ യഥാക്രമം ചകാരദകാരങ്ങൾക്കു ദിത്വം വേണമെന്നും, 'യുദ്ധകളം' (൭൪) യുദ്ധക്കളം തന്നെയാകണമെന്നും, ഇന്നലെ പദ്യമുണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങിയ കുട്ടിക്കുകൂടി അറിയാം. 'ദുഷ്ടനാരീടേ' (൪) 'സാരഥ്യത്തിന്നു' (൩൪) ഉത്തരയെ എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'ഉത്തരേ' (൭൧) മുതലായ ലുപ്ത പദങ്ങൾ വാമൊഴിയിൽപ്പോലും വർജ്ജ്യങ്ങളല്ലയോ? എന്റെ ക്ഷമ ജനങ്ങൾ അറിയുകയാൽ എന്നതിന്നു പകരം 'ക്ഷമ ജനങ്ങളെന്റെയറിവേൾകയാൽ' (൨൰) എന്നും, എന്റെ മുമ്പിൽ എന്നതിന്നു പകരം 'മുന്നിലെന്നുടെ' (൩൰) എന്നും മററും പദങ്ങളെ അക്രമമായി വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതും, 'ന ദണ്ഡം വഹിച്ചോൻ' (൩൩), 'കിമുത്തരൻ' (൭൭) തുടങ്ങിയ തനിസ്സംസ്കൃതരീതിയും, തമ്പുരാനവർകളുടെ ഭാഷയിൽ പറകയാണെങ്കിൽ, മലയാണ്മയിൽ തിച്ചയായും ന നല്ലവ, അഥവാ കിം കൊള്ളാം എന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു ഞങ്ങൾ സവിനയം ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. 'അമരുന്നന്നം' (൨), 'വലിയേററയമ്പു' (൭൪), 'വന്നിവൻ' (൪൩ വന്നു + ഇവൻ) മുതലായ വിസന്ധികളേയും 'ബോൽ, (൨൧) 'മുണ്ടാവ്', (൪൪) മുതലായ ദേശ്യപദങ്ങളേയും, 'ഞ്ഞെലഞ്ഞു' (൪) മുതലായ ഗ്രാമ്യങ്ങളേയും ചിലർ സഹിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ, 'ഉണക്കവള്ളിയാൽ ചുററിപ്പിണഞ്ഞിടിന പാദപ'വും (൪) (ചുററിപ്പിണയാൻ വള്ളി മാത്രം മതി.) 'നീറി, (൭) എന്നതിന്റെ അപ്രയുക്തക്രിയാത്വവും

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'സാമത്ഥ്യ' (പ൪) ത്തിന്റെ നാമവിശേഷണത്വവും, വിക്ര മിക്കു പകരമുള്ള 'വിക്രമ,നം (൪൪) പനയെ 'മേഹാൻ, (ങ) ആക്കിയതും മററും പരക്കെ ദുസ്സഹങ്ങൾതന്നെ.

ഇത്രയെല്ലാം വ്യതിയാനങ്ങളെ അവലംബിച്ചിട്ടും, മൂ ലാർത്ഥം ശരിക്കു തജ്ജമയിൽ വരുത്തുവാൻ പരിഭാഷകന്നു സാധിച്ചില്ലല്ലോ എന്നു ഞങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു.

അവനതവിടപോ നദീപലാശഃ
പവനവശാച്ചലിതൈകപർണ്ണഹസ്തഃ
ദവദഹനവിപന്നജീവിതാനാ-
മുദകമിവൈഷ കരോതി പാദപാനാം?

എന്നീ മനോഹരമായ ശ്ലോകത്തിന്റെ തജ്ജമ നോക്കുക:—
'ആററിൽച്ചാഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പ്ലാശിൻകൊമ്പേററു കാററിതാ, ദവാഗ്നിദഗ്ദ്ധവൃക്ഷങ്ങൾക്കേകുന്നിതുദകക്രിയ.

ജ്ഞാതികളാണല്ലോ മരിച്ചവൎക്ക് ഉദകം നൽകാറുള്ളത് അതനുസരിച്ചത്രേ, മൂലകാരൻ കാട്ടുതിയ്യിൽ വെന്തുപോയ വൃ ക്ഷങ്ങൾക്കു പലാശവൃക്ഷത്തെക്കൊണ്ട് ഉദകക്രിയ ചെയ്യിച്ച ത്. പരിഭാഷകനോ, ആ ക്രിയ കാററിനെക്കൊണ്ട് 'ഏകി' ക്കുന്നു; ഇതുകൊണ്ടു പ്രേതങ്ങൾ പ്രസാദിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

'ജാനാമ്യേതാൻ നിഗ്രഹാദസ്യ ദോഷാൻ.
കോ വാ പുത്രം മഷ്യേച്ഛത്രുഹസ്തേ?
ഇഷ്ടാപത്യാ കിന്തു ദുഃഖേ ഹി മഗ്നാ
പശ്യത്വേനം ദ്രൗപദീത്യാഹ്യതോയം'

എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ തജ്ജമ,

'പിടിച്ചുകൊണ്ടന്നതിലുള്ള ദോഷമി-
ന്നറിഞ്ഞു ഞാൻ, പുത്രനെ ശത്രുപക്ഷ്യനായ്
സഹിക്കുമാർ? ദ്രൗപദി പുത്രവത്സലാ
കരഞ്ഞിടാതിന്നിഥ കണ്ടുതൃപ്തയാം.',

എന്നു വച്ചാണ് ഞാൻ ഇവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നത്., എ ന്നിങ്ങനെ ഒരു പദ്യവും എതാനും ഗദ്യവും കൊണ്ടാണ് ഒ പ്പിച്ചുമാറിയിരിക്കുന്നത്?

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അത്, അങ്ങ് അഹോ, കേൾ, പുനഃ, നന്ന മുതലായ വയും, അനാവശ്യസമുച്ചയങ്ങളും ('എനിക്കിവൻെറ താതരോട മാത്രമാണ വൈരവും' ഭാ: ഉ) തിങ്ങിനിറഞ്ഞ് എന്തോ ഒരു വൈലക്ഷണ്യത്താൽ അങ്കിതങ്ങളായ ഇതിലെ പദ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ കവിതയെ 'കൊഞ്ഞനംകാട്ടു'ന്നതായി തോന്നിപ്പോയേക്കാം. പക്ഷെ, അതു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല: സിക്രട്ടരിത്തമ്പുരാനവർകളെപ്പോലെ അന്തസ്സിലിരിക്കുന്നവരിൽനിന്നു വികൃതചേഷ്ടകൾ പുറപ്പെടുന്നതല്ലല്ലോ.

ഏതായാലും, ഒരു സംഗതിയിൽ നമുക്കാശ്വസിക്കാം. ശ്ലോകങ്ങൾക്കു വൃത്തഭംഗം വരാതിരിപ്പാൻ പരിഭാഷകൻ ശ്രദ്ധവെച്ചിട്ടുണ്ട്; ഇല്ലെങ്കിൽ, 'ഭീഷ്മകൎണ്ണകൃപരോടുകൂടിയൊ സിന്ധുഭൂപതി ജയദ്രഥന്നൊടോ ദ്രൌണിയോ വിദുരനോ പിതാവൊടോ ചൊല്ലുകമ്മയോടുതന്നെയോ പുനഃ'(ഉന്ദ്യ) എന്ന പദ്യത്തിൽ ജയദ്രഥന്നൊടോ എന്നതിനെ 'ജയദ്രഥന്നൊടോ' എന്നാക്കുകയും, മററു ദ്രൌണിയോടോ വിദുരനോടോ എന്നു വേണ്ടതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും, 'കൊടുക്കണോ വേണ്ടയൊ എന്നുരക്കാൻ'(ഉ പ) എന്ന പാഠത്തിൽ വേണ്ടയോ എന്ന ചോദ്യരൂപമായ പദത്തിൻെറ ഓകാരം ഹ്രസ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നോ!!

ഹാ, കഷ്ടം! മാതൃഭാഷയെ ഇപ്രകാരം മദ്ദിക്കുന്നതു തമ്പുരാനവർകളുടെ ഭാഷാഭിമാനത്തിന്ന് ഒട്ടും യോജിച്ചതല്ല.

രാമായണപാഠങ്ങൾ.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ് ബി, ജി. കുറുപ്പ്

'പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങൾ ബാലന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്ന അത്യാവശ്യകമായ വിഷയത്തിൽ ശ്രീമാൻ ബി. ജി കുറുപ്പു പരിശ്രമിച്ചതിൻെറ ഫലമാണ്, 'രാമായണപാഠങ്ങൾ എന്ന ഈ ചെറിയ ഗ്രന്ഥം.' രാമായണകഥയെ സംഗ്രഹിച്ചും, അതിൽനിന്നു പഠിക്കേണ്ടവയെ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചും എഴുതപ്പെട്ട ഒരു പുസ്തകമാണിതെന്ന് ഇതിന്റെ പേർകൊണ്ടുതന്നെ അറിയാമല്ലോ. ഇതിലെ വാക്യങ്ങൾ പ്രായേണ സരളങ്ങളാണ്, അപശബ്ദങ്ങൾ വളരെയില്ല; ഏതാണ്ടു പകുതിയോളം ഭാഗം, വിശിഷ്ടമായ രാമായണം കിളിപ്പാട്ടിലെ പഠികൾതന്നെയാണ്താനും. അതിനാൽ ഈ ഗദ്യഗ്രന്ഥം ബാലപാഠ്യപദവിയെ ഒരുവിധം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്

ഇതിവൃത്തസംഗ്രഹത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ കുറച്ചു കൂടി വകതിരിവ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ര്വ-ൽ ചില്വാനം പുറങ്ങളുള്ള ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിന്റെ പകുതിയിലധികം ഭാഗം, അതായത് വ്വ പുറങ്ങൾ, ബാലായോദ്ധ്യാകാണ്ഡങ്ങൾക്കു മാത്രം ചെലവാക്കി, മററ് അഞ്ചു കാണ്ഡങ്ങളേയും അത്യന്തം ചുരുക്കിക്കളഞ്ഞതു കുറെ അനുചിതമല്ലയോ? അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിന്നുതന്നെ ഇരുപതോളം പുറം അനുവദിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ആരണ്യാദികാണ്ഡങ്ങളെക്കാൾ അതിന്നു ശ്രേഷ്ഠത കല്പിപ്പാൻ ഞങ്ങൾക്കു ധൈര്യമില്ല. വാല്മീകിസൃഷ്ടത്തിൽ സദുപദേശഭാസുരമല്ലാത്ത ഒരു ഭാഗം ഏതുള്ളൂ? ഋഷിമാരുടെ മാതാവായ ഭാരതഭദ്രദേവി താൻതന്നെ ഗാനംചെയ്ത ധർമ്മഗാഥയാണല്ലോ രാമായണം!

'അവരിൽ സമർത്ഥനായ ഹനുമാൻ പല ദിക്കുകളിലും അന്വേഷിച്ചശേഷം ലങ്കയിൽ എത്തി. ......' എന്നു പഠിച്ചിട്ടു, കുറെ കീഴ്പോട്ടു ചെല്ലുമ്പോൾ, 'എന്നാൽ ലങ്ക സമുദ്രത്താൽ ചുററപ്പെട്ട ഒരു രാജ്യമായതിനാൽ സമുദ്രത്തെ കടക്കാതെ അവിടെയെത്താൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ ആദ്യമായി സമുദ്രത്തിൽകൂടി ഒരു ചിറയുണ്ടാക്കാൻ അവർ തീർച്ചയാക്കി' എന്നു വായിക്കുന്ന കുട്ടി, ഹനുമാൻ ലങ്കയിലെത്തിയത് എങ്ങിനെയായിരിക്കും എന്നു പരുങ്ങിപ്പോയേക്കാം. ഹനുമാൻ സമുദ്രം ചാടിക്കടന്നത്, 'അസംഖ്യം ആളുകൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു' സേതു ബന്ധിച്ചതിനെക്കാളും ആശ്ചര്യമാകയാൽ, ആ സംഭവം പരിഷ്കരിച്ചും വിട്ടുകളയത്തക്കതല്ല

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യാഗം കഴിഞ്ഞിട്ടു മിഥിലയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട വിശ്വാമിത്രൻ ബാലനും, ശിഷ്യനുമായ രാമനോട്, 'അല്ലയോ രാമഭദ്ര, ഇതിനടുത്തു മിഥിലാപുരി എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ട് അവിടത്തെ രാജാവായ ജനകനു വളരെക്കാലം ചെയ്ത തപസ്സിന്റെ ഫലമായി ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി. അവൾ ഇപ്പോൾ യൌവനയുക്തയാണ്; അവളെപ്പോലെ സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ഒരു യുവതി ഈ ഭൂമിയിലെങ്ങും ഇല്ല. പല രാജാക്കന്മാർക്കും അവളെ വിവാഹം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്...........'എന്നിങ്ങിനെ തരുണീവർണ്ണനം ചെയ്യുന്നതു (തലസ്ഥാനം എന്നർത്ഥമായ പുരിയെ രാജ്യമാക്കിയതു കിടക്കട്ടെ!) ഗുരുശിഷ്യസമ്പ്രദായത്തിന്ന് എത്രത്തോളം യോജിക്കും? ഇവിടെ, 'ജനകമഹീപതിതന്നുടെ മഹായജ്ഞമിനി വൈകാതെ കാണ്മാൻ പോക നാം വത്സന്മാരേ' ഇത്യാദി മൂലവാക്യങ്ങളെ അപ്രധാനമാക്കിതന്നതായി ചിലതു കൂട്ടിച്ചേർത്തതിനാൽ, 'ബാലൻ' ('ബാലനെങ്കിലും അതിപരാക്രമിയായ രാമചന്ദ്രൻ' ഭാ: ന്യ) 'യുവതി'യെ വേട്ട എന്നൊരസാംഗത്യദോഷംകൂടിപ്പററിപ്പോയി. വാസ്തവത്തിൽ, വിവാഹകാലത്ത് ഒരു ബാലികതന്നെയായിരുന്നു സീത; അന്ന് അവൾക്ക് ആറുവയസ്സേ പ്രായമായിട്ടുള്ളുപോൽ.

കഥാകഥനം വേണ്ടതിൻവണ്ണമാകാഞ്ഞാൽ, തദ്വാരാ ചെയ്യുന്ന ഹിതോപദേശം പഠിതാക്കൾക്കു മനസ്സിൽ പതിയുകയില്ല. ഭർത്താവിനാൽ ത്യജിക്കപ്പെട്ട ജാനകി 'കാശ്യപന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു പോയ'തായി ൪൦-ാം ഭാഗത്തു കാണുന്നു; രാമായണത്തിലോ, അനാഥയായി കാട്ടിൽ കിടന്നു നിലവിളിക്കുന്ന സീതയെ വാല്മീകി കണ്ടെത്തി സ്വാശ്രമത്തിലേക്കു കൂട്ടികൊണ്ടുപോയതായിട്ടാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് രാമന്റെ ത്യാഗനിയോഗം ലക്ഷ്മണമുഖത്തിൽനിന്നു ധരിച്ച ഉടനേ, 'പതിവ്രതയായ സീത ചുവടു വെട്ടിയ വൃക്ഷംപോലെ ഭൂമിയിൽ പതിച്ച'ത് ഒരു വല്ലാത്ത പതിക്കലായി. ആ സുകുമാരാംഗിയുടെ ഈ വീഴ്ച, ഒരു പെരുങ്കുററന്റെ വീഴ്ചയെന്നപോലെ, സഹൃദയമണ്ഡലത്തെ ഒന്നു ഞെട്ടിക്കാതിരിക്കില്ല.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഇയ്യിടയിൽ, ബാലപാഠപുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിലുള്ള സംരംഭം, തിരുവിതാംകൂറിൽ വിശേഷിച്ചും, സുഭിക്ഷമായി പടർന്നുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ കുട്ടികൾക്കുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ സാഹിത്യഭംഗി വേണ്ടാ എന്നോ, പാടില്ലെന്നുതന്നേയോ തൽക്കർത്താക്കളിൽ മിക്കപേൎക്കും ഉള്ളതായി തോന്നിപ്പോകുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്റെ കാററുപോലും തട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത എത്രയെത്ര കാവ്യങ്ങളാണ്, ഇപ്പോൾ സാധുക്കളായ കുട്ടികളുടെ തലയിൽ പാഞ്ഞുകയറാൻ ഓങ്ങിനില്ക്കുന്നത്! വിഷയശുദ്ധിയും സാഹിത്യസമൃദ്ധിയും ചേൎന്നിണങ്ങിയിട്ടുള്ള കൃതികൾതന്നെ വേണം കുട്ടികളെ പഠിപ്പിയ്ക്കാൻ. ഈ നിൎബ്ബന്ധം, പ്രകൃതിദത്തമായ സാഹിത്യവാസനയുള്ള കുട്ടികൾക്കു വലുതായ ഗുണംവരുത്തും. വാസനയില്ലാത്തവൎക്കോ, ലേശംപോലും ദോഷമുണ്ടാക്കുകയുമില്ല.

ശ്രീഹസ്തരത്നാവലി.

ഗ്രന്ഥകൎത്താ: മേലങ്ങത്ത് അച്യുതമേനോൻ.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാതിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂൎത്തി മഹോത്സവം പ്രമാണിച്ച് 'വഞ്ചിരാജീയം' എന്ന കാവ്യം എഴുതിയ കവി കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ 'തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂൎത്തിസ്മാരകമായിട്ട്' എഴുതിയ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'ശ്രീഹസ്തരത്നാവലി.' ഇതിൽ പുരപ്രശസ്തി, രാജപ്രശസ്തി, ഷഷ്ടിപൂൎത്തിപ്രശസ്തി എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു സൎഗ്ഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. മൂന്നിലും,

> 'ഫലതതി പരിണാമരമ്യമായി
> നദികളപങ്കതപൂണ്ടു ഗമ്യമായി
> കുളുർമതി ശരദാഗമോജ്ജ്വലശ്രീ-
> ഭരമൊടുദിച്ചുയരുന്നു സൌമ്യമായി.'

എന്നതരത്തിൽ അകൃത്രിമരമണീയങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നതിനാൽ, കവി തീൎച്ചയായും സഹൃദയന്മാരുടെ അ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഭിനന്ദനത്തെ അഹ്രിസ്ലുന്നുണ്ട് 'കനകാദ്രി'വർണ്ണനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായ താഴേ ചേർന്ന ശ്ലോകം മിസ്റ്റർ അച്യുതമേനോൻെറ കല്പനാചാതുര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു:—

'പത്മാനനത്തിൽ ഭ്രമരാഞ്ജനാച്ഛാ-
ത്തിണക്കവാന്തർമ്മികരം നിവർത്തി
വാപീകദംബം പ്രതിബിംബിതാർക്ക-
ബിംബച്ഛലാൽ ദർപ്പണമേന്തിടുന്നു.'

കനകക്കുന്നിൽ കുളങ്ങൾ എത്രയെണ്ണമുണ്ടെന്നോ, അവയിൽ താമരപ്പൂവുണ്ടോ എന്നോ നാം അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. നിരങ്കുശന്മാരായ കവികൾ എപ്പോഴും വസ്തുസ്ഥിതിയെമാത്രം അനുവർത്തിക്കുന്നവരല്ലല്ലോ.

അലങ്കാരങ്ങൾക്ക് ഔചിത്യവും വൈചിത്ര്യവും വരുത്തുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ കുറെക്കൂടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

'ചാമരദണ്ഡദ്വന്ദ്വമോടൊത്തു ശോഭിപ്പൂ രാജശേഖരൻ
മരാളയുഗളാന്തസ്ഥഹേമപങ്കജസന്നിഭം'

എന്ന പദ്യത്തിൽ രാജാവിനെ പൊന്നിൻതാമരയോടുപമിച്ചതിന്നു പകരം, രാജമുഖത്തെയാണ് ഉപമിക്കേണ്ടിയിരുന്നത് ൧൦ാംസർഗ്ഗം ൩൩ാം ശ്ലോകത്തിൽ 'ധരിത്രീവല്ലി'ക്കു ചൈത്രത്തേയും സുപ്രഭാവത്തേയുമല്ലാതെ, 'ചൈത്രസംവൃദ്ധി'യേയും, 'സുപ്രഭാതാഭ'യേയും ഉപമാനമാക്കിയതും ആലങ്കാരികന്മാരെ അത്ര രസിപ്പിക്കുകയില്ല. രാജശബ്ദത്തിന്നു ചന്ദ്രൻ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കി പലരും പലപ്പോഴും പ്രയോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞതായ ആ ശ്ലേഷാലങ്കാരം ശ്രീഹസ്തരത്നാവലിയിൽ പലേടത്തും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്

'നാവിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന രാജവാക്യം ഹിതാവഹം
അമനോഹരനാവില്ല മാലേയാദ്രിജമാരുതൻ.'

എന്നതിലെ അലങ്കാരം കുറവുതീർന്നതല്ല: മാരുതന്നു മലയാചലസംഭവത്വമെന്നപോലെ, രാജവാക്യത്തിന്നു ജിഹ്വാജന്യത്വം മനോഹരത്വകാരണമാകുമെങ്കിൽ, ആരുടെ വാക്യവും

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഹിതാവഹം'തന്നെയായിരിക്കും. നാവുകൊണ്ടാണല്ലോ സകലരും സംസാരിക്കുന്നത് രണ്ടാംസർഗ്ഗം ൨൦-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'രാജതന്ത്രമഹാഘോരകാന്താരശിഖി' വിരുദ്ധാർത്ഥദ്യോതകമായിരിക്കുന്നു. 'ശിഖി'ശബ്ദത്തിന്നു മയിൽ എന്നു ടിപ്പണി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, രാജതന്ത്രമാകുന്ന വൻകൊടുംകാട്ടിന്നു തീയ്യ് (രാജ്യതന്ത്രത്തെ ചുട്ടുപൊട്ടിക്കുന്നവൻ) എന്നർത്ഥത്തെയാണ് പ്രസ്തുതപദം ശ്രുതമാത്രത്തിൽ ഉളവാക്കുന്നത് തമ്പുരാനെ 'നാട്ടാർ വന്നാശ്രയിക്കുന്ന'തു 'വേലയിൽച്ചേർത്തുയർത്തുവാനാ'ണെന്നു സമർത്ഥിച്ചതും നന്നായില്ല. ഉദ്യോഗകാംക്ഷികൾക്കുമാത്രം ശരണ്യനായ ആൾ ഉത്തമനായകനാകുന്നതല്ല; നാട്ടുകാർക്കൊക്കെ ഉദ്യോഗം നൽകുവാൻ എതുരാജാവിന്നും സാധിക്കുന്നതുമല്ലല്ലോ. പ്രഥമശ്ലോകത്തിലെ '.........രാജമൌലി തുണയ്ക്കണം തുംഗപദാഗമാർത്ഥം' (തുംഗപദാഗമം= കയററംകിട്ടൽ) എന്ന പ്രാർത്ഥനയാകട്ടേ, ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു വിശേഷിച്ചും, അനുചിതമാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു.

സുകുമാരങ്ങളും രമണീയങ്ങളുമായ പദങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ മേലങ്ങത്ത് അച്യുതമേനോനവർകൾ, ഇപ്പോഴത്തെ യുവകവികളിൽ മേലെതന്നെയാണ് എന്നാൽ ആ സുകുമാരപദപ്രതിപത്തി ശ്രീമാൻ മേനോനെ ചിലപ്പോൾ അർത്ഥനിരീക്ഷണത്തിൽ അന്ധനാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്ഥിരമായി നില്ക്കേണ്ട കാന്തിയെ 'വിലോല' (വിലോലകാന്തിപൂർവ്വം സ: 3. ശ്ലോ: 24) ആക്കിയിട്ടുള്ളതും, വൈജയന്തികളെ 'ദിഗന്തരബന്ധുരങ്ങൾ' (സ: 3. ശ്ലോ: 20) ആക്കിയിട്ടുള്ളതും മററും മേല്പറഞ്ഞതിന്ന് ഉദാഹരണമാണ്

'അനംഗരൂപത്തെ ജയിച്ച്', 'ചിരമരുളിജയിക്ക' എന്നിവയിലെ ജകാരത്തിന്നു ദ്വിത്വം കൂടിയേകഴിയൂ. 'വഹിച്ചിടും' (സ: 2. ശ്ലോ: 20) എന്ന് അർദ്ധാന്തത്തിലുള്ള പേരേച്ചവിശേ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഷണം ഞങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും സുഖകരമല്ല; 'തീർത്തയാൾക്ക്', (സ: 1 ശ്ലോ: 26) എന്ന സന്ധിയും ഈയുള്ളവക്ക് വിസന്ധിയാണ് 'തീർത്തയാളെ,ക്കാൾ തീർത്താളാണ് മദ്ധ്യകേരളീയക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടക. തീർത്താൾ എന്നേടത്തു തീർത്ത + ആൾ എന്ന കൂടി സന്ധിയുണ്ടെന്നു വെച്ച്, ഉയന്നാനന്ദം (ഉയന്ന+ആനന്ദം) ആസ്വാദ്യമാകുന്നമൃത് (ആസ്വാദ്യമാകുന്ന+അമൃത്) എന്നിവക സന്ധിപ്രയോഗങ്ങളെ വർജ്ജിപ്പാൻ മലയാളഭാഷക്കു നിവാഹമില്ല. അവൾ 'വണ്ണിച്ചവസ്ഥകൾ, (വണ്ണിച്ച+അവസ്ഥകൾ. 'വണ്ണിച്ചവസ്ഥകൾ വാസ്തവമാണെന്നു,—ചെറുശ്ശേരി) 'സ്വവേശ്യമാരായ്നിന്നുവ്വശി മുമ്പായ, നിന്ന+ഉവ്വശി (ചെറുശ്ശേരി) ഊക്കുള്ളരക്കരും കൂടി നില്ക്കുന്നൊരു, (ഊക്കുള്ള+അരക്കാരും—എഴുത്തച്ഛൻ) മുതലായവയെ പണ്ടേ സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മുകൾപ്പുരപ്പായ് (സ: 1. ശ്ലോ: 31) എന്നതിന്നു മുകളിൽ പരപ്പുള്ളതായ് എന്നർത്ഥം സന്ദിഗ്ദ്ധമായി തോന്നുന്നു. രണ്ടാംസർഗ്ഗം 26-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'ഐന്ദവീകല'യെ, 'രാജ്ഞീ' എന്നും മററും പുതുഭാഷക്കു ചേരാത്ത സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്തപ്രയോഗം ഇപ്പുസ്തകത്തിലുള്ളതുകൊണ്ട്, ഐന്ദവീകല എന്ന പദച്ഛേദം ചെയ്ത് ഒരു വിധത്തിൽ സാധൂകരിക്കാം; എന്നാൽ, 24-ാംശ്ലോകത്തിലെ 'മാനവീപദവീയുതം, ('മാനവീപദവി=മനുപദിഷ്ടയായ പ്രജാപാലനപദ്ധതി, എന്നു ടിപ്പണി) അസാദ്ധ്യംതന്നെയായിരിക്കും. സമസ്തപദത്തിൽ സമാനലിംഗമായ വിശേഷണം ചേക്കാറില്ല. ഇതു മാനവപദവി എന്നാക്കിയാലേ സാധുവാകൂ. 3-ാം സർഗ്ഗം 19-ാം ശ്ലോകത്തിന്റെ ടിപ്പണികൊണ്ട് 'അളക,ക്കു സുന്ദരി എന്നും അർത്ഥമുള്ളതായും, ലക്ഷ്മിക്കു 'നളകു' എന്നൊരു പയ്യായം കൂടിയുള്ളതായും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതുപോലെ ഇദംശബ്ദത്തിന്ന് ഇപ്രകാരമെന്നൊരർത്ഥംകൂടി വല്ല നിഘണ്ടുവിലും കണ്ടുകിട്ടുമോ എന്നറിഞ്ഞില്ല. ഇല്ലാത്തപക്ഷം, ഈ കൃതിയിൽ പ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ലേടത്തും ഇപ്രകാരം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇദംശബ്ദത്തെ കളയുകതന്നെ വേണ്ടിവരും.

ഉദാരവാഗ്വിലാസനായ ഉള്ളൂർ എസ്സ് പരമേശ്വരയ്യരവർകളുടെ അവതാരിക ഇക്കാവ്യത്തെ പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ഇതൊന്നു പരിശോധിപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. എതായാലും, 'വാല്മീകിസനാം'കവിയായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രണേതാവിന്, അവതാരികാകാരനൊപ്പോലെ ഞങ്ങളും 'സകല വിജയങ്ങളും' ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.,

സാഹിത്യപ്രകാശിക.

അഥവാ ഉപന്യാസമഞ്ജരി—ഒന്നാം ഭാഗം.

ശ്രീമാന്മാരായ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ ബി. എ. (ഓണേഴ്സ്) സി. സി. തോമാസ്സ് എന്നിവരാൽ പ്രസാധിതവും, ശ്രീമാൻ പി എൻ. നാരായണപിള്ളയാൽ 'രാജരാജവർമ്മവിലാസം' ബുക്കഡിപ്പോ വകയായി പ്രകാശിതവും ആയ ഒരു വിശിഷ്ടപുസ്തകമാകുന്നു "സാഹിത്യപ്രകാശിക,,. ഫ. നിരൂപണത്തിന്റെ മാതൃക, വ. കാവ്യരസം, ന. ഭാഷാവിഷയവാദങ്ങൾ, ര്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു അന്യഭാഷകൾകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ, ൫. സംസ്കൃതവ്യാകരണവും മലയാളവ്യാകരണവും, ന്റ. കവിതയും മലയാളകവികളും, ൭. ഭാഷയുടെപ്രസ്ഥാനം, വ്വ. 'ധർമ്മരാജാനിരൂപണം' എന്നിങ്ങിനെ എട്ടുപന്യാസകുസുമങ്ങളാണ് ഈ 'മഞ്ജരി,യിലുള്ളത് കുസുമങ്ങളിൽ ഓരോന്നും വാസനാവിശേഷംകൊണ്ടും, അകൃത്രിമരാമണീയകംകൊണ്ടും ഏറെക്കുറെ മനോഹരംതന്നെ. എന്നാൽ സർവോപരി ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ സമാവർജ്ജിച്ചതു, പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. എ, ബി. എൽ. അവർകളുടെ ധർമ്മരാജാനിരൂപണം എന്ന ഒടുവിലെ ഉപന്യാസമാണ്. ഇത്തരം നിഷ്പക്ഷപാതവും, മർമ്മസ്പൃക്കും ആയ നിരൂപണം മലയാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ളഭാഷയിൽ അതിദുർല്ലഭമാകുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, നല്ല നിരൂപകന്മാരുടെ സംഖ്യ നല്ല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേതിനേക്കാൾ എത്രയോ ചുരുങ്ങും. ഈ ശോചനീയമായ സംഗതി, പരിപാവനമായ സാഹിത്യനദീപ്രവാഹത്തിന്ന് ഒരു വമ്പിച്ച കരിങ്കൽച്ചിറയായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്

മഹാമഹിമശ്രീ രാജരാജവമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകൾ എഴുതിയതായ ഒന്നാമത്തെ ഉപന്യാസത്തിൽ, ദോഷൈകദൃഷ്ടികളുടെ നിരൂപണരീതിയെ സോദാഹരണം ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുകയും അതു തീരെ വജ്ജനീയമാണെന്നു രസകരമാംവണ്ണം സമത്ഥിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്! പരിമിതമെങ്കിലും സാരഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു ഉപന്യാസമാണിത് നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ 'രാജരാജൻ' തന്നെയായ അവിടത്തെ മുഖത്തുനിന്ന് എപ്പോഴും 'മിതവും സാര'വും ആയ 'വചസ്സ്' പുറപ്പെടാറുള്ളുവല്ലോ.

മലയാളത്തിൽ ഒരുതരം 'മഹാനിരൂപക'ന്മാർ വദ്ധിച്ചു വരുന്നുണ്ട് അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, പ്രാചീനസംസ്കൃതകവികളിൽ മിക്കപേരും കൃത്രിമകവിതക്കാരാണ്, യഥാത്ഥകവികളല്ലത്രേ! പടിഞ്ഞാറൻകാറേററിട്ട തലസ്ക്ക് ഓളം പിടിച്ചിട്ടുള്ള അക്കൂട്ടർ ഇതിലെ 'കാവ്യരസം' എന്ന രണ്ടാമത്തെ ഉപന്യാസം ഒന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു വായിയ്ക്കുന്നതു പ്രയോജനകരമായിരിയ്ക്കും; പക്ഷെ, അവർ, ശങ്കരൻനമ്പ്യാരവർകളെ, "ഇപ്രകാരം പാശ്ചിമാത്യവും ഭാരതീയവുമായ സാഹിത്യസമുച്ചയത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി പഠനംചെയ്കതിൽ എൻെറ അഭിപ്രായം സംസ്കൃതത്തിന് ഉപരിതലം കല്പിയ്ക്കണമെന്നുതന്നെയാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞുപോയ അപരാധത്തിന്നു, സഹൃദയവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്ക്കരിച്ചേയ്ക്കുമോ എന്നു ഞങ്ങൾക്കു ഭയമില്ലായ്കയില്ല! മിസ്റ്റർ മൂക്കോത്ത് കുമാരൻ എഴുതിയതായ നാലാമത്തെ ഉപന്യാസം, 'സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം' വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ വിശേഷിച്ചും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കത്തക്ക യോഗ്യതയുള്ള ഒന്നാണ്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'കവിതയും മലയാളകവികളും' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ, തൽക്കർത്താവായ സി. എസ്സ് സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോററി അവർകൾ, കവിത എന്നുവെച്ചാലെന്താണെന്നും, കവി എങ്ങിനെയുള്ളവനായിരിക്കണമെന്നും മററും ഹൃദയംഗമമായി വിചിന്തനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. കവിതാകാമിനിയുടെ മുഖത്തു നോക്കാൻപോലും അർഹതയില്ലാത്തവർ, ആ സാധ്വിയെ കടന്നു പിടികൂടി കലശൽക്കൂട്ടുക എന്ന അഴിമതി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നിമിഷംതോറും ഏറിയേറി വരുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, ഈ പ്രശസ്തമായ ഉപന്യാസത്തിലെ സംഗതികൾ എത്ര പ്രാവശ്യം പ്രതിപാദിച്ചാലും അധികമായി എന്നു വരുന്നതല്ല.

ശങ്കരൻനമ്പ്യാരവർകളുടെ 'ഭാഷാപ്രസ്ഥാനം' എന്ന അതിദീർഘമായ ലേഖനത്തിൽ അനവധി, വിജ്ഞേയാംശങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു. ഇതിൽ ഭാഷയുടെ ഉത്ഭവംമുതൽ ഇതേവരെയുള്ള അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'പാലാഴിമഥന' ചമ്പൂകർത്താവായ ശങ്കരൻനമ്പ്യാരവർകൾക്കു പഴയ ഭാഷാചമ്പുക്കളിലുള്ള സവ്വാതിശമായ അഭിനിവേശം ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ അത്യന്തം തെളിഞ്ഞു കാണുമാനുണ്ട്. ഭാഷാനൈഷധാദിചമ്പുക്കൾ "കൈരളിയുടെ അനർഘങ്ങളും അനശ്വരങ്ങളും ആയ ആഭരണങ്ങൾ" തന്നെയാണ്, സംശയമില്ല. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ഒരു സാഹിത്യസമുച്ചയം മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള കഥതന്നെ അറിയാത്തവരായി പലരേയും ഇന്നത്തെ വായനക്കാരുടെ ഇടയിൽ കാണാം. അക്കൂട്ടരെ, ഇനിയെങ്കിലും ഈ സഹൃദയമരാളകളകൂജിതം ആ സുഖസമൃദ്ധമായ സാരസ്വതസരസ്സിലേക്കാകർഷിക്കട്ടെ!

'ചന്ദ്രോത്സവ'ത്തിൻെറ കർത്താവു മഴമംഗലം നമ്പൂതിരിയാണെന്നാണ് നമ്പ്യാരവർകളുടെ അഭിപ്രായം. ഇത്, എഴുത്തച്ഛനോ ഭട്ടതിരിപ്പാടോ ആണെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ സ്വീകാര്യമായിരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ, ഇതിനോടു പൂ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണ്ണമായി യോജിപ്പാൻ തൽക്കാലം നിവൃത്തിയില്ല ഈ സംഗതി ഇനിയും ചിന്തനീയമായിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളു. ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ “നിഗമവിടപിശാഖേ”ത്യാദിയായ ൪-ാംപദ്യം കൊണ്ടു സ്തുതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദേവത, ലേഖകൻ ഊഹിക്കുന്നവിധം മഴമംഗലത്തിന്റെ പരദേവതയായ ‘വലയാധീശ്വരി’യല്ല; അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നാലാം പാദത്തിലെ ‘ഹരികുമാരി’ക്കുശേഷമുള്ള ‘മന്ദിരാവാസിനി’ എന്ന പദത്തിന്ന് എന്തെങ്കിലും ഒരർത്ഥം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കേണ്ടിവരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ‘ഹരികുമാരിമന്ദിരാവാസനീ’ എന്നാണ് പാഠം. അതു സമസ്തപദവുമാണ് ‘ഹരികുമാരീമന്ദിരം’ ചന്ദ്രോത്സവകഥാരംഗമായ ചിററിലപ്പള്ളിക്കടുത്ത് ‘അരികന്നിയൂർ’ (അരിയന്നൂർ) ക്ഷേത്രമാകുന്നു. മഴമംഗലം ‘ഉരക’ത്തമ്മയെ ആരാധിപ്പാൻ ന്യായം പോരാ. അതിനാൽ, ഈയൊരു മംഗളപദ്യംതന്നെ, ചന്ദ്രോത്സവകർത്തൃത്വം മഴമംഗലത്തിൽ ആരോപിപ്പാൻ ആലോചിച്ചിട്ടുവേണം എന്നു നമ്മോട് ഉപദേശിക്കുന്നു. ഭാഷാനൈഷധാദികളിലേയും ചന്ദ്രോത്സവത്തിലേയും രചനാരീതിക്കു ഗണനീയമായ വ്യത്യാസമുള്ളതും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ.

ചന്ദ്രോത്സവകാരന്റെ നവനവോല്ലേഖനൈപുണിയെ കാണിപ്പാനായി (ഗ്രന്ഥം; ഗ്രന്ഥ ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ) ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ,

“സോ ദൈഘ്യദശ്രമവശാദനിശം വിളത്തു
താമ്യന്മുഖീ കതിപയാമ്ഭരണാ ചകാശേ,
പ്രാപ്തപ്രഭാതസമയാ പരിഹീണചന്ദ്രാ
നാലഞ്ചുതാരതരളാ പ്രഥമേവ സന്ധ്യാ.”

എന്ന പദ്യം ചേർത്തത് അത്ര സന്ദർഭോചിതമായില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ശ്ലോകം, ഏതാണ്ടു,

“ശരീരസാദാദസമഗ്രഭൂഷണാ
മുഖേന സാലക്ഷ്യത ലോധ്രപാണ്ഡുനാ,

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തന്നപ്രകാശേന വിചേയതാരകം
പ്രഭാതകല്പാ ശശിനേവ ശർവ്വരീ."

എന്ന രഘുവംശപദ്യത്തിന്റെ രൂപകസ്പ്പാണല്ലോ. അഥവാ, ഇതു ചേർത്ത സ്ഥിതിക്കു, പൂർവ്വകവികളുടെ ഉച്ഛിഷ്ടം വാരിയെടുത്തു 'ചർവ്വിതചർവ്വണം' ചെയ്യുന്ന ആധുനികകവികളെ ആക്ഷേപിക്കാതിരുന്നാലും മതിയായിരുന്നു. ഇതു രണ്ടുംകൂടി വായിക്കുമ്പോൾ, നിരൂപകൻ പക്ഷപാതിയാണോ എന്നൊരു ശങ്ക വായനക്കാർക്കു തോന്നിയേക്കാം.

ഇങ്ങിനെ നിസ്സാരങ്ങളായ ഏതാനും ന്യൂനതകൾ ഈ ഉപന്യാസങ്ങളിൽ അവിടവിടെ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. 'രാമണീയകത്വം', (രാമണീയകം) 'മഹൽകവികൾ', (മഹാകവികൾ) 'ജനസാമാന്യം', (സാമാന്യജനങ്ങൾ) മുതലായി ഇപ്പോൾ സർവ്വസാധാരണങ്ങളായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള അപശബ്ദങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിലും കുറേശ്ശെ സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യനെ 'പാശ്ചിമാത്യ'നാക്കിയതു മഹാ കഷ്ടംതന്നെ. കീർത്തിപ്പെട്ട കേ. എം. മുതലായ എഴുത്തുകാർ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും, 'പാശ്ചിമാത്യ'പദം പണ്ഡിതന്മാർ സ്വീകരിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. 'ധർമ്മരാജാനിരൂപണ'ത്തിൽ, ഒരേടത്തു "'ദുസ്സാധ്യ'ത്തിന്നു പകരം 'ദുസ്സാധം' എന്നിപ്പോൾ ധാരാളം ഉപയോഗത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്" എന്നെഴുതിക്കാണുന്നു. ഇതു വായിച്ചാൽ, ദുസ്സാധമല്ല ദുസ്സാധ്യം എന്നാണ് സാധാരണം എന്നാണല്ലോ തോന്നുക. വാസ്തവം നേരേമറിച്ചല്ലേ? ദുസ്സാധപദം തന്നെയാണ് 'ദുർല്ലഭ'ാദികളെപ്പോലെ, സാധാരണമായിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. ദുസ്സാധ്യം 'ദുർല്ലഭ്യ'ാദികളുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടതത്രേ.

ഈവക ചില്ലറ അപഭ്രംശങ്ങളെ ഭൂതക്കണ്ണാടിയിലൂടെ കാണുന്ന ദോഷൈകദൃഷ്ടികൾക്കുപോലും എറെയൊന്നും ആക്ഷേപിപ്പാൻ വകയില്ലാത്ത ഈ ഗുണഭൂയിഷ്ഠമായ ഗ്രന്ഥം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലേക്കു് ഒരു നല്ല സമ്പാദ്യംതന്നെയാണ് 'ഭാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഷാവിഷയവാദങ്ങൾ' 'സംസ്കൃതവ്യാകരണവും മലയാളവ്യാകരണവും' എന്നി രണ്ടുപന്യാസങ്ങൾ വിഷയവ്യത്യാസത്താൽ 'സാഹിത്യപ്രകാശിക' എന്ന നാമധേയത്തെ വഹിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിന്ന് അത്ര യോജിച്ചവയല്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയത്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകന്മാരേയും, പ്രകാശകനേയും ഞങ്ങൾ ഹാർദ്ദമായി അഭിനന്ദിക്കുകയും, ഇതിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ഉൽക്കണ്ഠയോടെ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ശ്രീമാൻ ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലെ.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, കെ. പി. കേശവമേനോൻ,
ബി. എ., ബാരിസ്റ്റർ ആററ് ലാ.

തന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ സ്വരാജ്യത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിന്നായി വിനിയോഗിച്ച ഒരു ശ്രേഷ്ഠപുരുഷനായിരുന്നു ശ്രീമാൻ ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലെ. ആ മഹാരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണന്റെ സ്നേഹം, ഒരു ജാതിയോ മതമോ ആകുന്ന പരിധിയിൽ ഒതുങ്ങിനില്ക്കാതെ, ലോകത്തിലെങ്ങും ഒരുപോലെ വ്യാപിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര വിശാലമായിരുന്നു. താൻ ജനിച്ചുവളൎന്ന ഭവനമല്ല, ലോകം മുഴുവനുമായിരുന്നു ഗോഖലെയുടെ തറവാട്; സഹജീവികളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെയും സുഖദുഃഖങ്ങൾ. പേരിന്നോ പെരുമക്കോ വേണ്ടിയല്ല ആ നയവിദഗ്ദ്ധൻ രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പെരുമാറിയിരുന്നത്; ഇന്ത്യാചക്രവൎത്തിതിരുമനസ്സിൽ നിന്നു ലഭിക്കുമായിരുന്ന കെ. സി. ഐ. ഇ. എന്ന മഹാബിരുദത്തിന്നുപോലും അദ്ദേഹത്തെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തിയുണ്ടായില്ല. സ്വാൎത്ഥം എന്ന രണ്ടക്ഷരത്തിന്ന്, ആ നിൎമ്മലാത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരൎത്ഥവുമില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു യഥാൎത്ഥകൎമ്മയോഗിയായിരുന്നു മാതൃഭൂമിയുടെ മഹിമക്കായി സത്യമായും

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

സവിശേഷാനമായും പ്രയത്നിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ വ്രതം. ഭാരതവഷത്തിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യം(മോചനം) തന്നെ ആ മഹഷിതുല്യൻെറ മോക്ഷം. ആ പുരുഷസരസ്വതിയുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ സാധാരണപ്രസംഗങ്ങളല്ല; ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞുവഴിഞ്ഞ രാജ്യഭക്തിയുടെ പ്രവാഹപരമ്പരകളാണ്; അഥവാ, സാക്ഷാൽ ഗീതയുടെ പെററമ്മയായ ഇന്ത്യാദേവി താൻതന്നെ പാടിയ ധമ്മഗാഥകളാണതുകൾ. അങ്ങിനെയുള്ള പുണ്യശ്ലോകൻെറ പരിപാവനമായ ചരിത്രമാകുന്ന, ശ്രീമാൻ ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലെ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ പ്രമേയം. മലയാളികൾ—ദേശാഭിമാനം എന്നു വെച്ചാൽ എന്താണെന്നുതന്നെ വല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നമ്മൾ— ഒരു പുരാണംപോലെ പാരായണം ചെയ്യേണ്ടതായ ഈ ഗദ്യപ്രബന്ധത്തെ നമ്മുടെ ഭാഷക്കു പ്രദാനം ചെയ്ത മിസ്റ്റർ കേശവമേനോൻെറ ഉദ്ദേശം എത്ര ഉൽകൃഷ്ടം! എത്ര അഭിനന്ദനീയം!!

'ബിലാത്തിവിശേഷ'കത്താവിൻെറ ഭാഷാരീതിയെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. തനിച്ച മലയാളത്തിൽ, തികഞ്ഞ ശക്തിയോടുകൂടി വാചകമെഴുതുവാൻ മിസ്റ്റർ കേശവമേനോനു ധാരാളം നൈപുണ്യമുണ്ട്. 1862-ാമതു കൊല്ലത്തിൽ [പുസ്തകത്തിൽ '1866-ാമതു കൊല്ലത്തിൽ? [൩-ാം ഭാഗം എന്നു കാണുന്നത് അച്ചടിത്തെററായിരിക്കണം; 62-ൽ ജനിച്ചാലല്ലേ 87-ലേക്കു 25-വയസ്സു [൧൧-ാം ഭാഗം] ശരിയാകു?] ഭൂജാതനായി, 1915-ൽ ലോകരംഗത്തിൽനിന്നു മറഞ്ഞ ഗോഖലെയുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ, പ്രവൃത്തികൾ, ആശയങ്ങൾ, ആശംസകൾ ഇവയുടെ സ്വരൂപം, എല്ലാം രാജ്യഭക്തിയെ പ്രോജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന ഭാഷയിലാണ് മിസ്റ്റർ മേനോൻ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചരിത്രനായകൻെറ ചരമഗതിയെപ്പററി ഗ്രന്ഥകാരൻ വിലപിക്കുന്നതു നോക്കുക. "കുറെ കാലം ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ ഉഗ്രതേജസ്സോടുകൂടി ശോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മഹാസൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു! ഭാരതമാതാവി ൻെറ ഉത്തമസന്താനങ്ങളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ഒരു മാന്യപു രുഷൻ നശിച്ചു! രാജ്യത്തിലെ വലിയ സ്വദേശസ്നേഹികളുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള ഒരു രത്നം നഷ്ടമായിപ്പോയി! നമ്മുടെ മാന്യ നേതാവായ ഗോപാലകൃഷ്ണ ഗോഖലെ അന്തരിച്ചു!" "എത്ര ഉററബന്ധുവായാലും ശ്മശാനത്തോളമല്ലേ പോകുവാൻ തരമു ള്ളൂ! അരമണിക്കൂറിന്നുള്ളിൽ ഈ പുണ്യശരീരം വെണ്ണീറായി." ഈവക വാക്യങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷരം പ്രസരിക്കുന്ന കരുണരസം അങ്ങിനെതന്നെ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ സംക്രമിച്ചു ക ണ്ണീരായി പുറത്തേയ്ക്കൊഴുകാതിരിക്കുന്നതാണോ?

ഇത്രയും ഹൃദയംഗമങ്ങളായ വാചകങ്ങളിൽനിന്നു, സ്തു തി എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'സ്തുത്യം', 'ഐക്യത' (ഐക്യം എന്നു മതി), ദീഗ്ഘമുള്ള' (ദീൎഘത എന്നോ ദൈൎഘ്യമെന്നോ ആ യാലേ നാമപദമാകൂ), 'ക്രമ്മബുദ്ധി' (ക്രമ്മയുള്ള ബുദ്ധി) മു തലായ ഏതാനും അപഭ്രഷ്ടപദങ്ങളെ തപ്പിയെടുത്തു വായ നക്കാരുടെ മുമ്പിൽ സമപ്പിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു ധൈര്യമില്ല. "റാനഡിയെപ്പോലെ മിറായേയും ഒരു ഗുരുവിൻെറ നിലയി ൽ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നു ഗോഖലെ" എന്നിങ്ങിനെ കർത്തൃ പദംകൊണ്ടവസാനിക്കുന്ന വാചകങ്ങളിൽ ചിലതിന്നു ഭംഗി പോരാ എന്നു തോന്നുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ അങ്ങിനെ പിറുപിറുത്തുകൊള്ളട്ടെ!

ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പുള്ള മലയാളികളിൽ അധികംപേരും തന്നെത്താൻ മറന്നു, യാവചിലരെപ്പോലെ ഉടുക്കാനും നട ക്കാനുംമറ്റുമൊക്കെയാണോ കൌതുകപ്പെടുന്നത്, ആ യൂറോപ്യ ന്മാരുടെ ജന്മഭൂമിയിൽ ചെന്നു പാക്കുന്നതിന്നുകൂടി ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ആളാണ് ശ്രീമാൻ കെ. പി. കേശവമേനോൻ. എ ന്നിട്ടും ഈ യുവാവിൻെറ സ്വഭാവത്തിന്നു യാതൊരു വൈകൃ തവും വന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു സ്വരാജ്യവും സ്വഭാഷയും സ്വന്തംതന്നെയാണ് ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ,

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആകൃതിയല്ലാ, പ്രകൃതിയാണ് ഈ കേരളീയൻ കണ്ടു പഠിച്ചത്! വിവേകിയും, വിചാരശീലനുമായ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥകാരനിൽനിന്നു നാട്ടുകാൎക്കു പല നന്മകളും സിദ്ധിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിന്നു ജഗദീശ്വരൻ പ്രസാദിക്കട്ടെ!

ശ്രീമാൻ ഗോഖലെയുടെ പ്രശാന്തഗംഭീരമായ ഒരു ചിത്രപടം ചേൎത്തിട്ടുള്ളത് ഈ ചെറുപുസ്തകത്തെ സവിശേഷം ദൎശനീയമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

കവിതാമൃതം

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ് എൻ. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണക്കുറുക്കൾ.

'പൊന്മണി' എന്നൊരു കഥ, 'ഒരു വൃദ്ധയുടെ വിലാപം', 'വേറൊരു വിലാപം' എന്നു മൂന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളാണ് ഈ 'കവിതാമൃത'ത്തിലുള്ളത് ഇതിന്റെ കൎത്താവായ മിസ്റ്റർ എൻ. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണക്കുറുക്കൾ ഒരു വാസനക്കാരനാണെന്നും, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാപരിശ്രമം ഒട്ടും അസ്ഥാനത്തല്ലെന്നും ഈ ചെറുപുസ്തകം വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട് ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ മുഖവുരകൊണ്ടു, തന്റെ മൂന്നാമത്തെ കൃതിയാണെന്നു കാണുന്നതും, ഇതിൽ മൂന്നാമതായിത്തന്നെ ചേൎത്തിട്ടുള്ളതുമായ 'വേറൊരു വിലാപം' മററു രണ്ടിനെക്കാളും മനോഹരമായിരിക്കുന്നതിനാൽ കുറുക്കൾക്കു കവനവിഷയത്തിൽ അനുക്രമമായ കയററം കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നും, നമുക്കു സന്തോഷിക്കാം. 'വേറൊരു വിലാപ'ത്തിലെ,

> ഇതിലും കഠിനാൎത്തിയേകിടാത്ത-
> തിനാലീശനു കുമ്പിടുന്നു ഞാൻ',
> 'അതിനാൽ വിന വന്നിടുമ്പോൾ നാം
> മലപോൽ നിന്നതിനെസ്സഹിക്കണം'

ഇത്യാദി വരികൾ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ പാഠങ്ങൾ തന്നെയാണ്

ചില പുതിയ ആശയങ്ങളുടെ ഓട്ടം ചാടിയും ഈ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഗ്രന്ഥത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങൾക്കും തെല്ലൊരു പരിമളം വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ, അവയെ നിർബ്ബാധമായി ആസ്വദിപ്പാൻ അത്ര അനുകൂലമായിട്ടുള്ളതല്ല ഇതിലെ രചനാരീതി. പ്രവർത്തിച്ചു (പൂർണ്ണക്രിയ) + ഇടക്കു് എന്നതിന്നു 'പ്രവർത്തിച്ചിടക്കു്' എന്നും, വസിക്കുന്ന + അവൾ എന്നതിന്നു 'വസിക്കുന്നവൾ' എന്നും മററുമുള്ള 'തിരുവിതാംകൂർ സന്ധി'കളുടെ പന്തികേടിനെപ്പററിയും, ർ ൾ മുതലായ ചില്ലുകൾക്കു് അധ്യമാനം വരുത്തിയാലത്തെ അസുഖത്തെപ്പററിയും ഞങ്ങൾ പല തവണ ആവലാതി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. 'എന്നെ ജായയായ്', 'സംതയെ ശിവാഖ്യനും' എന്നിവിടങ്ങളിൽ യഥാക്രമം 'ജ'കാരത്തിന്നും 'ശ'കാരത്തിന്നും ദ്വിത്വം കൂടിയേ കഴിയൂ. 'വേറൊരു വിലാപ'ത്തിലെ ൯൩-ാം പദ്യം ഹതവൃത്തമാകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, അതിലെ 'തെമസ്സിൽ' എന്ന പദം 'തെമസിൽ' എന്നു വഴക്കി വായിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. അമ്മ എന്നതിന്നു പകരമുള്ള 'തള്ള', കവനം ചെയ്യുക എന്നർത്ഥമായ 'കവിക്കുക', 'ബോധവിക്കുക', 'തുലഞ്ഞു' മുതലായവ ഗ്രാമ്യദേശ്യകോടിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാകുന്നു. 'പൊന്മണി'യിലെ ൩൭-ാം പദ്യത്തിലെ 'തേക്കവെണ്ണ'ത്തിന്നു തുല്യമെന്നും, 'വേറൊരു വിലാപ'ത്തിലെ ൨൪-ാം പദ്യത്തിലെ 'പൊത്രത്തിന്നു കാരണമെന്നുമാണു് അർത്ഥം! ശിവനെ 'ഊററ'നാക്കിയതും, ജഗദീശനെ 'അതികേമ'നാക്കിയതും മററും അനൗചിത്യത്തിന്നു് ഉദാഹരണങ്ങളായെടുക്കാം. സന്താപഹരണം എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'സന്താപഹര'വും, 'വധൂബന്ധുവർഗ്ഗം' എന്ന സമസ്തപദത്തിൽ വധൂശബ്ദത്തെ ഹ്രസ്വീകരിച്ചതും, 'കുന്നോടൊത്ത കുചാംഗിയാളും', ഗുരുവായ കൃത്യം എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'ഗൌരവകൃത്യ'വും, 'മാർദ്ദവത'വും മററും സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയില്ല. ഈവക മാലിന്യങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ഈ കൃതി കുറേക്കൂടി പരിശോഭിക്കുമായിരുന്നു.

'വാക്യം രസാത്മക'മാകണമെങ്കിൽ, ഉചിതങ്ങളും ഉ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ത്തമങ്ങളുമായ പദങ്ങളെ യഥാസ്ഥാനം വിന്യസിക്കുകതന്നെ വേണം. മറിച്ചായാൽ, മററെന്തു ഗുണമുണ്ടായാലും, അത് ഉണ്ണങ്ങിവരണ്ടിരിക്കുകയേ ഉള്ളൂ എന്ന വാസ്തവം കവികൾ വിസ്മരിക്കരുത്. ആശയഗുണമുണ്ടെങ്കിൽ രചനാദോഷത്തെ വകവെക്കാനില്ലെന്നൊരഭിപ്രായം പുത്തമോടിക്കാരുടെ ഇടയിൽ മുളച്ചുപൊങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കവിയാൽത്തന്നെ കൃതമായ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി പത്തുതവണവായിച്ചാലും വിവക്ഷിതാത്ഥം മനസ്സിലാകാത്തവിധം ക്ലിഷ്ടതരങ്ങളായ ഒരുതരം കാവ്യങ്ങളെ പ്രശംസിക്കേണ്ടിവന്നവർ ഗത്യന്തരമില്ലാഞ്ഞിട്ട തട്ടിവിട്ട ഒരഭിപ്രായമാണിത്. ഇതിനെ നമ്മൾ പോററിവളത്തുന്നതായാൽ, കാലക്രമേണ ഇതിൻെറ വിഷമങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ കേരളസാഹിത്യാരാമത്തിന്നു കെടുതി തട്ടിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഉള്ളിൽ തോന്നിയതിനെ ദുർഗ്രഹവും ദുഷ്ടവുമല്ലാത്ത ഭാഷയിൽ പുറത്താക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവർ കവനസംരംഭത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങുകയാണുത്തമം. അമൃതുതന്നെയും അഴുക്കുള്ള പാത്രത്തിൽ വിളമ്പിയാൽ, അനുഭവയോഗ്യമാകുന്നതല്ലല്ലോ.

—ooXoo—

പ്രേമബന്ധം.

ഗ്രന്ഥകത്താവ്: വാരിയത്തു ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ.

ആഭിജാത്യം, ധനസമൃദ്ധി മുതലായ ബാഹ്യഗുണങ്ങളുടെ അത്യാസക്തിയാൽ ആന്തരഗുണമായ അനുരാഗത്തെ ഗണിക്കാതെ, വിവാഹം നടത്തുക എന്നതു മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ സവ്വസാധാരണമായി തീന്നിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ, ബന്ധുജനങ്ങളുടെ ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തവണ്ണം ദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽ കുടുങ്ങുന്ന തരുണീതരുണന്മാരുടെ ലോകയാത്ര എത്ര ഭയങ്കരമായ മരുഭൂമിയിലൂടെയായിരിക്കും! ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ മധുരമാക്കിത്തീക്കുന്നതു മനസ്സഴിഞ്ഞ പരസ്പരപ്രേമം ഒന്നുമാത്രമാണെന്നു പല പ്രകാരത്തിലും അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുകൂടി,

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അതിനെ അനാദരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നമ്മുടെ നടപടി അത്യ ന്തം ആപൽകരമാണെന്ന വാസ്തവത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുന്ന ഒരു ചെറുകഥയാകുന്ന 'പ്രേമബന്ധം.' ഏതോ ഒരു ഞാകാ ളിനോവൽ' വായിച്ചിട്ട് അതിലെ കഥാവസ്തുവിൻെറ ഓൎമ്മ യിൽ നിന്നുകൊണ്ടു' വാരിയത്തു ബാലകൃഷ്ണമേനോനവർകൾ എഴുതിയതും, 'ചക്രവൎത്തി' പത്രത്തിൽ ഖണ്ഡശഃപ്രസിദ്ധീ കരിച്ചതിന്നുശേഷം പുസ്തകാകൃതിയിൽ പുറത്തിറക്കിയതുമാ യ ഈ കൃതി ഒരു സാമുദായികാഖ്യായികയായി എടുപ്പാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒന്നാണ്.

സരസഗദ്യകാരനായ സി. എസ്സ് ഗോപാലപ്പണിക്കർ (ബി. എ.) അവർകൾ ഇതിൻെറ പ്രസ്താവനയിൽ പ്രസ്താവി ച്ചിട്ടുള്ളപോലെ, "ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നായികാനായ കന്മാരുടേയും മററു കഥാപാത്രങ്ങളുടേയും മനോഭാവങ്ങളേ യും, ഉദ്വേഗങ്ങളേയും, അനുഭാവങ്ങളേയും പററി എഴുതീട്ടു ള്ള വൎണ്ണനകൾ എത്രയും ഹൃദയംഗമങ്ങളായിട്ടുണ്ട്." "അ വൻ സങ്കല്പത്താൽ ദേവകിക്കുട്ടിയുമൊന്നിച്ചു ദാമ്പത്യസുഖം അനുഭവിച്ചുതുടങ്ങി. അവളുടെ ലീലാവിനോദങ്ങളെ അവൻ കൺകുളിരെ കാണുന്നു. അവളുടെ കളനമ്മോക്തികളെ അവൻ ഇമ്പത്തോടേ ശ്രവിയ്ക്കുന്നു. അവളുടെ മനോഹരക ളേബരവിലാസത്തിൽ അവൻ ആനന്ദിയ്ക്കുന്നു. ഹാ, അവളു ടെ സുന്ദരമന്ദഹാസം അവൻെറ മനസ്സിനെ പ്രബുദ്ധമാക്കു ന്നു. അവളുടെ ദേഷ്യഭാവവും പരുഷോക്തികളും അവനെ ചിരിപ്പിയ്ക്കുന്നു. അവളുടെ സൎവ്വചേഷ്ടിതങ്ങളും ഒന്നിനൊ ന്ന് അവൻെറ ജീവിതത്തിൽ സുഖത്തെ ചൊരിയുന്നു." എ ന്നിങ്ങിനെ, നായകൻെറ സങ്കല്പലോകസഞ്ചാരത്തെ വൎണ്ണി യ്ക്കുന്നവയായ രസം തുളുമ്പുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയ ത്തെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ആവൎജ്ജിച്ചത്. ഗ്രന്ഥകൎത്താവിൻെറ പ്രകൃതിദത്തമായ 'ശക്തി'വിശേഷത്തേയും, സാഹിത്യലോക ത്തിന്നുവേണ്ടി ആയുധം (തൂലിക) എടുപ്പാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ള്ള അൎഹതയേയും വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഇത്തരം ലളിതകോമള

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ങ്ങളായ വാഗ്ഗുംഭങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളേയും സവിശേഷം ആസ്വാദ്യങ്ങളാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്.

"താളമൊക്കുമ്പോൾ സ്വരം വരില്ല; സ്വരം വരുമ്പോൾ താളമൊക്കില്ല" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെയാണ, മലയാളഭാഷയ്ക്കു കിട്ടുന്ന പുതുപുസ്തകങ്ങളിൽ മിക്കവയുടേയും അവസ്ഥ. 'പ്രേമബന്ധ'ത്തിൽ വാചകങ്ങൾക്കു വൈശിഷ്ട്യമുണ്ടെങ്കിൽ, കഥാഘടനയ്ക്കു കമനീയത കുറവാണ്. ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് അയ്യായിരം ഉറുപ്പികസമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടുവന്നാൽ കൃഷ്ണനുണ്ണിയ്ക്കു ദേവകിക്കുട്ടിയെ കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു, നായകനെ നായികയുടെ അമ്മാമൻ വിദേശത്തെയ്ക്കയച്ചതാണ് കഥയുടെ അടിക്കല്ല്. ഈ പ്രതിജ്ഞതന്നെ മലയാളമട്ടിന്ന് അത്ര യോജിച്ചതല്ല എന്നതിരിയ്ക്കട്ടെ; ഇതിനെ കൃഷ്ണനുണ്ണി എങ്ങിനെ വിശ്വസിച്ചു? ദേവകിക്കുട്ടിയെ കൃഷ്ണനുണ്ണിയുടെ ഭാര്യയാക്കുന്നതിൽ കേശവമേനോനുള്ള വൈമുഖ്യത്തിന്നു കാരണം, കൃഷ്ണനുണ്ണിയുടെ നിർധനതയല്ലാ, ആഭിജാത്യക്കുറവാണെന്നു, സ്ഥാനമാനങ്ങളേറിയ കേശവമേനോന്റെ തറവാട്ടിൽ ഒരു കാര്യസ്ഥനായിരുന്ന നാണുമേനോന്റെ മകനായ കൃഷ്ണനുണ്ണിയ്ക്കു നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ, അവൻ, 'കൃഷ്ണനുണ്ണിയുടെ ജാതിയെപ്പററിക്കൂടിയും സംശയിക്കത്തക്ക ചില സംഗതികൾ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട് ദേവകിക്കുട്ടി എന്നും കന്യകയായിരുന്നാൽക്കൂടി അവളെ കൃഷ്ണനുണ്ണിക്കു കൊടുക്കുക എന്നതു ഞാൻ ചെയ്കയില്ല.' എന്നുറച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ദുരഭിമാനഭരിതനായ കേശവമേനോന്റെ കാപട്യം അറിയുന്നില്ല; 'കേശവമേനോൻ വാക്കു തെററി നടക്കയില്ലെ'ന്നാണ് അവന്റെ പക്ഷം. ഇതിൽ നിന്നൂഹിയ്ക്കേണ്ടതു, നിത്യസഹവാസമുള്ള ആളുകളുടെപോലും സ്വഭാവം തിരിച്ചറിയുവാൻ കൃഷ്ണനുണ്ണിയ്ക്കു ശക്തിയില്ലെന്നാണല്ലോ. ഇത്രയും ലോകപരിചയം കുറഞ്ഞ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ, വിശേഷിച്ചും ഇതേവരെ ഉയന്നനിലയിൽകാലക്ഷേപംചെയ്തവൻ, വിദേശത്തു പോയി കൂലിററുണിയെടുത്തു പത്തുപതിനൊ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നു മാസംകൊണ്ട് അയ്യായിരത്തിലധികം ഉറുപ്പിക സമ്പാദിച്ച എന്നത് ഒരത്ഭുതകഥയായി തോന്നാനിടയുണ്ട് നായകന്നു ദീനം പിടിച്ചതും, ശമിച്ചതുമൊക്കെ ഒരു സ്വപ്നംപോലെ കഴിഞ്ഞുപോയി. ദേഹശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞുവണ്ണം അവൻ അദ്ധ്വാനിച്ച കാലത്തു രോഗമുണ്ടാവാഞ്ഞതു, 'അവന്റെ മനസ്സ് അന്ന് ഏകാഗ്രമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ (ന്നെ-ാം ഭാഗം), പണം തികഞ്ഞു നിശ്ചിതസമയത്തു നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്താമെന്നായപ്പോൾ 'എല്ലാ വിചാരങ്ങളും ദേവകിക്കുട്ടിയെപ്പററി മാത്രമാകയും ചെയ്തു' (൨൪) എന്നീ ഏകാഗ്രത രോഗത്തെ തടുക്കേണ്ടതല്ലയോ? നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി നായികയെ കണ്ടതിന്നുശേഷമേ നായകന്റെ മനോഭാവത്തിന്നു ശൈഥില്യം വരാൻ തരമുള്ളു എന്നു തോന്നുന്നു. അതിന്നുമുമ്പേ നായകനെ പെട്ടെന്നു വീഴിച്ച ഈ ജ്വരം, നായികാനായകന്മാരെ കൊലപ്പെടുത്തി കഥ കഴിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശം സാധിപ്പാനായി ഗ്രന്ഥകാരൻ കല്പിച്ചുകൂട്ടി ആഞ്ഞുവിട്ട ഒരായുധമാണെന്നു വായനക്കാർ കരുതിപ്പോയേക്കാം:

ഉദ്യോഗപ്രാർത്ഥിയായ കൃഷ്ണനുണ്ണിയോടു, തലേന്നാളത്തെ പ്രസന്നത വിട്ടു, 'എന്നെ ഇവിടെ വന്നു കണ്ടിട്ട് എന്താകും? ഞാനിവിടെ ഉദ്യോഗങ്ങൾ നട്ടു വളൎത്തിട്ടുണ്ടോ?" എന്നും മററും ഭാവഭേദങ്ങൾ കാണിച്ച ഡിപ്യൂട്ടി കലക്ടർ നാരായണൻ നായരവർകളുടെ ചിത്രം അകൃത്രിമരമണീയമായിരിക്കുന്നു. മലയാളികളുടെ അനന്യസാമാന്യമായ ഉദ്യോഗതിമിരത്തിന്ന് ഇങ്ങിനെ ചില അഞ്ജനൌഷധങ്ങൾകൊണ്ടു വല്ല ശമനവും കിട്ടിയെങ്കിൽ, അതു വലിയൊരു കാൎയ്യമാണല്ലോ. കേശവമേനോന്റെ ഭാൎയ്യ, അമ്മുക്കുട്ടി, പഠിപ്പില്ലാത്തവളാണെങ്കിലും കുടുംബഭരണത്രാണിയും നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹവുമുള്ള ഒരു നല്ല ഗൃഹിണിയാണ് അവളുടെ ഭൎത്താവ് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ഒരു യോഗ്യനാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് അവൾക്കു യാതൊരറിവും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. കാവ്യനാടകപുരാണാദികൾ ദേവകിക്കുട്ടിയോ കൃഷ്ണനുണ്ണിയോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വായിച്ചുകേട്ട ജീവിതതത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതിൽ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഔൽസുക്യത്തിന്റെ ഫലമായിരിയ്ക്കാം, അക്ഷരജ്ഞാനം കുറവായ ആ സ്ത്രീ നല്ല പഠിപ്പുള്ള കൃഷ്ണനുണ്ണിയോടുപോലും ജീവിതതത്വം ഉപന്യസിപ്പാൻ (൪൨. ൪൩.) സമർത്ഥയായത്!

ഭാഷാഗുണംകൊണ്ടു 'പ്രേമബന്ധം' ഒരു സൽപ്രബന്ധമാണെന്നു ഞങ്ങൾ ആദ്യമേ പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ, 'പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു', 'മുറുക്കിയ പിന്നെ', മുതലായ പദങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കൊട്ടും രുചിയ്ക്കുന്നില്ല. "..........അവനെ കപ്പലിൽ കൂലിവേലയ്ക്കായി നിയോഗിയ്ക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു" എന്നതു (൩൦) പക്ഷേ, അച്ചടിത്തെറ്റായിരിയ്ക്കാം. "ഇപ്പോൾ അവന്റെ മനോഭാവം ശിഥിലീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു" (൭) എന്നതിലെ ക്രിയാപദം 'ശിഥിലീഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു' എന്നു തിരുത്തിയാലേ വിവക്ഷിതാർത്ഥം ശരിപ്പെടൂ. കരിയ്ക്കലും ഭവിയ്ക്കലും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. 'ഇരടിയ', 'കേറന്ന' മുതലായവ ദേശ്യപദങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നു. "അവൾ അവിടെ വന്നതിന്ന് അധികനേരമാവുമ്പോഴെയ്ക്കും കൃഷ്ണനുണ്ണി പടി കടന്നു വരുന്നതായി അവൾ കണ്ടു" (൨൨) എന്നതിലെ 'ആവുമ്പൊഴെയ്ക്കും' മലയാളശൈലിയ്ക്കു ചേർന്നതല്ല. അല്പത്തോടു ചേർക്കേണ്ടതിനെയാണ് ഇവിടെ അധികത്തോടു ചേർത്തിരിയ്ക്കുന്നത് 'ആവുമ്പൊഴെയ്ക്കും' എന്നതു കാലസാമീപ്യത്തെ കാണിയ്ക്കുന്ന ഒരു നിപാതമാകുന്നു. "ഭർത്താവൊന്നിച്ചുള്ള ലീലയൊഴികെ മറ്റേതു രഹസ്യകാര്യവും അവൾ കൃഷ്ണനുണ്ണിയുടെ മുമ്പിൽ മറച്ചുവെയ്ക്കാറില്ല" എന്ന വാക്യം ഏതാണ്ട് അശ്ലീലദുഷ്ടമായിരിയ്ക്കുന്നു. രഹസ്യം എന്ന സംസ്കൃതപദത്തെ മലയാളികൾ ഒരു ദുരാചാരത്തെ കുറിയ്ക്കുന്ന വാക്കായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതുകൂടിയോർക്കുമ്പോൾ, 'ഭർത്താവൊന്നിച്ചുള്ള ലീല'യും 'രഹസ്യകാര്യ'വും കൂടി ഈ വാചകത്തിന്നു വരുത്തിയിട്ടുള്ള അസഭ്യത കുറെ അസഹനീയമായിത്തീരുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഈ വക ന്യൂനതകൾ ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തെ ഒരിക്കലും ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളുന്നതല്ല. 'ഗച്ഛതഃ സ്ഖലനം' ലോകസാധാരണമാകുന്നു. ചൊടിയും ചൊറുപ്പുമുള്ള വാചകങ്ങളുടേയും, ആശയങ്ങളുടേയും ധാരാവാഹിത ഒന്നുതന്നെ, കഥയുടെ അററം കാണുംവരെയ്ക്കും, വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഉന്മുഖമാക്കി നിൎത്തിക്കൊള്ളും. സമുദായസ്നേഹിയായ ശ്രീമാൻ ബാലകൃഷ്ണമേനോന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽനിന്ന് ഇതിലും മികച്ച മധുരഫലങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നാശിപ്പാൻ ധാരാളം അവകാശം കാണുന്നുണ്ട്.

കേരളപാണിനീയം.

(നിശ്ശേഷം പരിശോധിച്ച രണ്ടാം പതിപ്പ്.)

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്:—പ്രൊഫസർ എ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ, എം. എ,

ഒരു ഭാഷാരാജ്യത്തിന്റെ രാജാവു വ്യാകരണമാണെങ്കിൽ, കേരളഭാഷ പണ്ടേ 'ലീലാതിലക'ത്താൽ രാജന്വതിയായിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷേ, ആ ആദിമഗ്രന്ഥരാജൻ, 'കോടാറുമാസ'ക്കാരനായ വിക്രമാദിത്യനെപ്പോലെ, ഇടയ്ക്കുവെച്ച് അദൃശ്യനായിപ്പോയതിനാൽ, കൈരളിയ്ക്ക് അസ്വതന്ത്രതാജനകമായ വിദേശിയഭരണം അനുഭവിപ്പാനും, കേരളീയൎക്കു സ്വയംഭരണാശക്തരെന്ന അപഖ്യാതി പററുവാനും സംഗതിവന്നു. ഈ ദുരവസ്ഥയ്ക്കു പരിഹാരം സിദ്ധിച്ചത് ഫൈ ാമാണ്ടിൽ 'കേരളപാണിനീയ'ത്തിന്റെ ആവിൎഭാവത്തോടുകൂടിയാണ്.

ഇരുപതിൽച്ചില്വാനം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ഈ ഗ്രന്ഥം അക്കാലത്തുതന്നെ ഏതാണ്ടു സൎവസമ്മതമായിത്തീരുകയും, തൽകൎത്താവായ പണ്ഡിതരാജരാജനെ 'കേരളപാണിനി' എന്ന ബിരുദത്തിന്നൎഹനാക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇത്രയുംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുവാൻ കേരളപാണിനി

യെ തന്റെ മാതൃഭാഷാഭക്തി സമ്മതിച്ചില്ല. സ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായ അവിടുന്നു വീണ്ടും അനേകം ഭാഷകളിലെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കി, അവഗാഢമായി ആലോചിച്ച് വേണ്ടുന്ന സംസ്കാരമെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ് ഈ രണ്ടാംപതിപ്പ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളപോലെ, പണ്ടത്തെ കേരളപാണിനീയവും ഇതും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുകതന്നെ വേണം; അത്രയ്ക്കു ഭേദഗതികൾ ഇതിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്

ഒരു ഭാഷയ്ക്കു വ്യാകരണം നിർമ്മിക്കുന്നത്, ആനുമാനികം, ആഗമികം എന്നു രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലംബിച്ചാവാം. യുക്തിയെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുള്ളത് ആനുമാനികം; ആഗമത്തെ (ചരിത്രത്തെ) അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുള്ളത് ആഗമികം. 'എളുപ്പത്തിൽ എഴുതിയുണ്ടാക്കാവുന്നത് ആനുമാനികവ്യാകരണമായിരിക്കും; എന്നാൽ ഉപയോഗമധികം ആഗമികവ്യാകരണംകൊണ്ടാണ്.' കേരളപാണിനീയം ആഗമികപ്രസ്ഥാനത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടതാകുന്നു. ഇതിന്റെ പീഠികയിൽ കേരളഭാഷയുടെ ഉൽപത്തിമുതൽ ഇതേവരെയുള്ള ചരിത്രവും, ഭാഷയ്ക്കു് ഓരോ ഘട്ടങ്ങളിൽ വന്നുകൂടിയ വ്യത്യാസങ്ങളും വെടിപ്പായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട് അക്ഷരമാല, വർണ്ണവികാരങ്ങൾ, സന്ധിപ്രകരണം, നാമധാത്വാദ്യധികാരം തുടങ്ങിയ എല്ലാ പ്രമേയങ്ങളോടും, ധാതുപാഠമാകുന്ന പരിശിഷ്ടത്തോടും കൂടിയ ഈ ഗ്രന്ഥം നമുക്കു ഭാഗ്യവശാൽ ലഭിച്ച ഒരു പൂർണ്ണവ്യാകരണംതന്നെയാണ്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വരൂപം കാണിപ്പാനായി ഒരു സൂത്രവും, അതിന്റെ ഭാഷ്യവും താഴേ ചേർക്കാം:—

"പ്രത്യയാദിക്കകാരത്തിൻ മുമ്പും താലവ്യമാഗമം."

ഒരു പ്രത്യയത്തിന്റെ ആദിയിലിരിക്കുന്ന ഇരട്ടിച്ച കകാരത്തിന്നു മുമ്പിലുള്ള താലവ്യസ്വരങ്ങൾക്കുശേഷവും യകാരം ആഗമമായി വരും. ഉദാ: —

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തല+കു=തലയ്ക്കു, വല+ക്കുന്നു=വലയ്ക്കുന്നു,
തല+ക്കൽ=തലയ്ക്കൽ, ചിരി+ക്കുന്നു=ചിരിയ്ക്കുന്നു,
ഹരി+ക്കുന്നു=ഹരിയ്ക്കുന്നു."

ഇതിന്നു ഒരു ടിപ്പണിക്കുറിപ്പു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ, അകാരത്തിന്നു പിൻമാത്രമേ 'യ്ക്കു' എഴുതിക്കാണിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളു എന്നൊരു വ്യവസ്ഥയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഇതു ലേഖനപ്രയത്നത്തെ ലഘൂകരിപ്പാൻ കൊള്ളാമെങ്കിലും, ചിലേടങ്ങളിൽ കുഴപ്പം വന്നുകൂടെന്നില്ല: 'കളിക്കുന്നു' എന്നൊരു പദം ഒരു പദ്യത്തിൽ കാണുമ്പോൾ, പദ്യങ്ങളിൽ മീത്തലിടുക തീരെ പതിവില്ലായ്കയാൽ, ഈ പദം കേളീശൈലവാചിയായ നാമപദമോ, ക്രീഡിയ്ക്കുന്നു എന്നൎത്ഥമായ ക്രിയാപദമോ എന്നു സന്ദേഹം വരാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ, യകാരധ്വനിയുള്ളേടത്തെല്ലാം യകാരം ചേൎത്തുതന്നെ എഴുതുകയാണു് നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇകാരത്തിന്നു പിൻപിൽ 'യ്ക്കു' വേണ്ടാ എന്നനിയമം, പ്രസ്തുതസൂത്രത്തെത്തന്നെ പ്രത്യയാദിയ്ക്കു് അകാരത്തിൻ എന്നു തെററിവായിപ്പിച്ചേയ്ക്കാമല്ലോ.

ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ശുഷ്കത കേരളപാണിനീയത്തെ സ്പൎശിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല. ഇതിലെ വാചകങ്ങളുടെ സ്വാരസ്യവും സാമഞ്ജസ്യവും ഇത്രയെന്നു പറഞ്ഞറിയിയ്ക്കാവതല്ല. അളന്നു മുറിച്ചു പാകപ്പെടുത്തിയ അതിമനോജ്ഞങ്ങളായ പദങ്ങൾകൊണ്ടു നിബന്ധിയ്ക്കപ്പെട്ടവയാണു് ഇതിലെ വാക്യങ്ങൾ മുഴുവനും. ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ, വ്യാകരണനിയമങ്ങളെ പഠിപ്പിയ്ക്കുക മാത്രമല്ല, ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം സരസഭാഷയിലെഴുതുക ഇങ്ങിനെയാണെന്നു കാണിച്ചുതരികകൂടി കേരളപാണിനീയം ചെയ്യുന്നുണ്ടു് എന്നാൽ, 'പരാധീനപ്പെട്ട', 'അധികപ്പെട്ട' മുതലായ ചുരുക്കം ചില പദങ്ങൾ; ധൎമ്മവാചകമാക്കിയ 'ഊൎജ്ജിത'ത്തെക്കാളും അസുഖകരങ്ങളായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. 'പരാധീനപ്പെടുക' ആവാമെങ്കിൽ, 'ദുഃഖിതപ്പെടുക' എന്നും മററും പറയാമല്ലോ. 'ഖ'രവൎണ്ണം ഒരു പ്രത്യയത്തിന്റെ ആദ്യാക്ഷരമായി വരുന്നിട

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ത്തെല്ലാം ഈ നിയമം സാൎവ്വത്രികമായിക്കാണും.' (പര് -ാംഭാഗം) എന്ന വാക്യത്തിലെ 'സാൎവ്വത്രികം' ഇരട്ടിപ്പുടിയാണ 'പോയിൻറ്' മുതലായ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളും ശാസ്ത്രീയവാക്യങ്ങളുടെ ഗൌരവത്തിന്നു യോജിച്ചവയല്ല. ഏതു വിദേശീയപദങ്ങൾക്കും ശരിയായ സ്വദേശപദങ്ങൾ അപ്പപ്പോഠം സൃഷ്ടിപ്പാൻ ത്രാണിയുള്ള വശ്യവചസ്സായ കേരളപാണിനി ഈവക പദങ്ങളെ എന്തിനു പരിലാളിക്കുന്നു? ഇതൊക്കെ വലിയ ദോഷമായിട്ട് ആരും ഗണിക്കുകയില്ല. ഞങ്ങൾ ഇത്രയും പറഞ്ഞത് ആധുനികമലയാളികളുടെ ഗുരുഭൂതനായ അവിടത്തെ പ്രയോഗം പ്രാമാണികമാകയാൽ മററുള്ളവരെല്ലാം നിശ്ശങ്കം സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടുമാത്രമാണ്

'നമ്മുടെ ഭാഷ നാമുക്കറിഞ്ഞുകൂടെയോ? പിന്നെ എന്തിനാണ് വ്യാകരണവും മററും പഠിച്ചു തലകളയുന്നത്?' എന്നാണ് മിക്ക മലയാളികളുടേയും ഭാവം. ശരിതന്നെ! 'എന്നാൽ ഇന്നതു തെററ് ഇന്നതു ശരി എന്നു വിധിച്ചു, പുതിയ ആശയങ്ങളെ ആവശ്യംപോലെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു മാൎഗ്ഗമുണ്ടാക്കുക, പഴയ മാമൂലുകളും തറവാട്ടുസ്വത്തുക്കളും കെടുതൽ തട്ടാതെ സൂക്ഷിച്ചു, ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യത്താലുണ്ടാകുന്ന നിയമലംഘനങ്ങൾ നിമിത്തം വ്യാകുലീഭാവം വരാതിരിപ്പാൻ വേണ്ട ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്ക, ഇതെല്ലാം വ്യാകരണം കൊണ്ടല്ലാതെ സാധിക്കയില്ല.' അതിനാൽ സ്വഭാഷയിൽ വ്യുൽപത്തി വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന മലയാളികളെല്ലാം മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കേണ്ടതായ ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാണിത്

അക്ഷരത്തെററുകൾ തുലോം ചുരുങ്ങി, കമനീയമായി അച്ചടിക്കപ്പെട്ട, പ്രസിദ്ധസഹൃദയനായ പി. കെ. നാരായണപിള്ള (ബി. എ. ബി. എൽ.) അവർകളുടെ പ്രൌഢസരസമായ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസ്താവനയാലും, ഗ്രന്ഥകൎത്താവിൻെറ മരായാവചടത്താലും അലംകൃതമായിട്ടുള്ള ഈ പുതിയ പതിപ്പും, മുൻപതിപ്പെന്നപോലെ, തിപ്പെട്ട കേരളകാളിദാസൻതിരുമേനിയുടെ തൃപ്പാദത്തിൽത്തന്നെയാണ് സമൎപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'ദേവീകൃതം കേരളപാണിനീയം
നിവാപനിർണ്ണേജനനീരജസ്രം
നിവേദയേത്രൈവ ഗുരോഃ പദാബ്ജേ
നിവാരിതാശ്രുപ്രസരോദ്യ യത്നാൽ.'

എന്നീ കരുണമസൃണമായ സമർപ്പണശ്ലോകം 'അശ്രുനിവാരണയത്നം' കൂടാതെ വായിപ്പാൻ സാധിക്കുകയില്ല!

ജാഹനീറ

പരിഭാഷകൻ: മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ.

ചരിത്രപ്രസിദ്ധകളായ രജ്പുത്രസ്ത്രീകളുടെ വീര്യധൈര്യാദിഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീരത്നമാണ് ജാഹനീറ; അതേ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സർവോൽകൃഷ്ടമായി കരുതി ചക്രവർത്തിക്കു കീഴടങ്ങാതെ ആജീവനാന്തം എതിർത്തുനിന്ന സ്വപിതാവായ സാമന്തപ്രഭുവിനോടൊപ്പം, ചക്രവർത്തിയുടെ വമ്പിച്ച സൈന്യങ്ങളുമായി പ്രഗത്ഭതയോടേ പൊരുതി, അനേകായിരം ശത്രുക്കളെ തന്റെ മൃണാളകോമളമായ ഭുജത്തിന്റെ സംഹാരശക്തിയനുഭവിപ്പിച്ച്, ഒടുവിൽ ആയുധമേററു മരിച്ചു വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ച ഒരു യഥാർത്ഥക്ഷത്രിയതരുണിയാണ് ഖാൻജഹാൻ ലോഡിയുടെ പുത്രി. "ശത്രുക്കളുടെ രക്തംകൊണ്ടു കഴുകിയഖഡ്ഗവും കയ്യിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടു മരിക്കേണ"മെന്നായിരുന്നു അവളുടെ നിശ്ചയം; അവൾ അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ചക്രവർത്തിയുടെ മകനും, ദർശനക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ തങ്കൽ അത്യന്തം അനുരക്തനായിത്തീർന്നവനുമായ മുറാഡിനെ അവൾ ഭർത്താവായി അംഗീകരിച്ചുവെങ്കിൽ, അവൾക്ക് എത്രയോ ഉയർന്ന നിലയിൽ സർവസുഖങ്ങളും അനുഭവിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ആ സ്പൃഹണീയമായ സ്ഥാനത്തെ അവൾ തൃണപ്രായമാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യി തള്ളിക്കളഞ്ഞു! അവളെ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ജീവാപായത്തിൽനിന്നു സംരക്ഷിച്ച രാജകുമാരൻെറ പ്രണയമസൃണമായ വിവാഹപ്രാത്ഥനയെ അവൾ കൂസൽക്കൂടാതെ നിരസിക്കുക മാത്രമല്ല, അവനുമായി വീരോചിതമാംവണ്ണം പോരാട്ടകക്കൂടി ചെയ്യുത്, അവൾക്ക സ്വകാമുകൻെറ പേരിൽ അനുരാഗമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല; പിന്നയോ, തൻെറ അതിതീവ്രമായ അനുരാഗാവേഗത്തെ അനന്യസാധാരണമായ പിതൃഭക്തി ഗൌരവംകൊണ്ടു സ്തംഭിപ്പിച്ചു നിൎത്തുകയാണ് ആ മനസ്വിനി ചെയ്യുത് ‘‘അദ്ദേഹം (മൂറാഡ്) എൻെറ പിതാവിൻെറ കഠിനശത്രുവിൻെറ മകനാണ് അതുകൊണ്ടു ശത്രുതയല്ലാതെ മററൊരു വികാരവും അദ്ദേത്തിൻെറനേരെ എനിക്കുണ്ടാകാൻ പാടില്ല’’ എന്ന് അവൾ തിച്ചപ്പെടുത്തി. എല്ലാംകൊണ്ടും, ജാഹനീറ, അവളുടെ മാനധനനായ ‘അച്ഛൻെറ മകൾ’ തന്നെയായിരുന്നു. ആ കുലകന്യക സ്വന്തം പ്രാണനെപ്പോലും പിതൃഭക്തിക്കായി ബലികഴിച്ചു, മഹനീയകളായ മാതൃകാമഹിളകളുടെ ഇടയിൽ സുനിൎമ്മലമായ യശശ്ശരീരം കൊണ്ടു പരിശോഭിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു നായികയുടെ അപദാനങ്ങൾ വൎണ്ണിക്കുന്നതായ ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തെ മലയാളഭാഷയിലവതരിപ്പിച്ച ശ്രീമാൻ കുമാരനെ ഞങ്ങൾ ഹാദ്ദമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ‘‘മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കളുടെ ഗതിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു വല്ല സ്തോത്രമോ, അനന്തരകൎമ്മങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, ആ അച്ഛൻേറയും മകളുടേയും സന്താപാതുരങ്ങളായ ഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു പ്രതിക്രിയയ്ക്കുള്ള ഔൽസുക്യത്തോടുകൂടി പൊങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട വിലാപങ്ങൾ ദൈവപാദങ്ങളിൽ സങ്കടഹരജികളായി ചെന്നുചേൎന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം’’ എന്നും മററും സഹൃദയന്മാരെക്കൊണ്ടു ശിരഃകമ്പനം ചെയ്യിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ അവിടവിടെ പരിലസിക്കുന്നുണ്ട് എന്നാൽ, പ്രസ്തുതകാവ്യത്തിലെ അംഗിയായ വീരരസത്തിന്നനുഗുണമായിട്ടുള്ള ഓജസ്സ വാചകങ്ങളിൽ പലേടത്തും വേണ്ടേട

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ത്തോളും തെളിഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. ഇതാണ് ഈ തൎജ്ജമയ്ക്കു ള്ള ഒരു പ്രധാനന്യൂനത. പദങ്ങളെ യഥാസ്ഥാനം വിന്യസി ക്കാഞ്ഞയാൽ ഗണനീയമായ അഭംഗിയും ചില വാചകങ്ങളെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട് "ഭവനം സൈന്യങ്ങൾ വളഞ്ഞിട്ടും....
ഖാൻ ലോഡിയോടു കീഴടങ്ങാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു" (൨൭-ാം ഭാഗം) എന്ന വാക്യത്തിൽ വളഞ്ഞിട്ട് എന്ന അപൂൎണ്ണക്രിയ യുടേയും, ആജ്ഞാപിച്ചു എന്ന പൂൎണ്ണക്രിയയുടേയും കൎത്തൃ ത്വം സൈന്യങ്ങൾക്കാകയാൽ, സൈന്യങ്ങൾ എന്ന പദം ഒന്നാമതായി വെച്ചാലേ ഭംഗിയും സുഖവുമുള്ളു. ഇരുന്നു, ഇ രിക്കു എന്നിവയെ ക്രിയാപദത്തോടു ചേൎത്ത് അസ്ഥാനത്തു പ്രയോഗിച്ചാലത്തെ വല്ലായ്മയ്ക്കു് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇതിൽ സു ലഭങ്ങളാണ്: "കടന്നു പിടിച്ചതും, ആ യുവാവു, തന്റെ ക രാരം അവന്റെ കണ്ഠത്തിൽ അൎപ്പിച്ചതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞി രുന്നു" (൨൪) ഇതിലെ 'ഇരുന്നു' അനാവശ്യമെന്നുമാത്രമല്ല, അപകടംകൂടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ, "....
തീൎച്ചയാക്കിയതെന്നും മനസ്സിലാക്കിയ" (൩൫) എന്നേട ത്തു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന എന്നു വേണ്ടതാണ് അച്ഛന്റെ അന്തൎഗ്ഗതം അപ്പോളല്ലല്ലോ ജാഹനീറാ മനസ്സിലാക്കിയത് ൩൬-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു' എന്ന തു നടക്കുകയായിരുന്നു എന്നു ചെറുതാക്കിയാലാണ് മലയാള മാവുക. " ...ആക്രമത്തെ കാത്തു നില്ക്കുകയും.........
...സന്നദ്ധനായിരിക്കയും ചെയ്തു" (൩൮) എന്ന വാചകം നില്ക്കുകയും, ഇരിക്കുകയും ഒന്നിച്ചു ചെയ്തതുകൊണ്ടു വളരെ വികൃതമായിരിക്കുന്നു. "ജാഹനീറാ തങ്ങളുടെ പിറകിൽ ഉ ണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ പിതാവിനുണ്ടാ യിരുന്ന പാരവശ്യം അതിദാരുണമായിരുന്നു" (൩൫) ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ട് 'ഇരുന്ന' നിമിത്തം എത്ര പന്തികേടു പററി യിരിക്കുന്നു! "ജാഹനീറ തങ്ങളുടെ പിറകിലില്ലെന്നു കണ്ട പ്പോൾ അവളുടെ പിതാവിനുണ്ടായ പാരവശ്യം അതിദാരു ണമായിരുന്നു" എന്നാക്കുന്നതായിരിക്കും വായനക്കാൎക്കിഷ്ടം.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

"ചക്രവൎത്തി തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയതു ഖാൻലോഡി ക്കു വലിയൊരു ദോഷമായിട്ടാണ് കലാശിച്ചത്" (൩൨) എ ന്ന വാചകം വായിക്കുമ്പോൾ, അത്ര ദോഷമായി കലാശിക്കു ല്ലെന്നു ഖാൻലോഡിയോ മറേറാ വിചാരിച്ചിരുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പോയേക്കാം. ഈ അന്യഥാപ്രതീതി നീക്കണമെ ങ്കിൽ 'ദോഷമായി കലാശിച്ചു' എന്നു ഭേദപ്പെടുത്തുകതന്നെ വേണം. 'ദോഷമായിട്ടാണ് കലാശിച്ചത്' എന്നതും, ദോഷ മായി കലാശിച്ചു എന്നതും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടെ ന്നു മിക്കപേൎക്കും അറിയാമല്ലോ.

പട്ടിന്റെ പ്രച്ഛദപടം (൩൭), ഉജ്ജ്വലിച്ച കടാക്ഷിക്കൽ(൨൪), അകലമുള്ള പുഴ (൪൧), പുഴയിൽ പ്രവേശിക്കൽ (൫൩), യാ ത്ര അനുഭവിക്കൽ (൩൬) മുതലായവ ഒരുതരം വിദേശീയമല യാളമാണ് മകനെക്കൊണ്ട് അച്ഛനെ 'നിങ്ങൾ' എന്നു പറയിച്ചതു (൪൨) താന്ന മട്ടായിപ്പോയി. നിഗളസ്വഭാവവും (൧൩), ഉറക്കം ഞെട്ടലും (൪൪), കിടിലവും (൩൯) മറവും ദേശ്യപദങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഗണ്യം, സാധ്യം എന്നിവയെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ പരി ഭാഷകൻ പ്രായേണ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു ഗണിക്കത്തക്കതെ ന്നും സാധിക്കത്തക്കതെന്നും ഉള്ള അൎത്ഥത്തിലല്ല. ("...... പരിപന്ഥികളെപ്പററി അശേഷം ഗണ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല", ...അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഊഹിക്കാൻ സാധ്യമായിരുന്നില്ല" എ ന്നു മററുമുള്ള വാചകങ്ങൾ നോക്കുക.) ൪-ാം ഭാഗത്തു, നീ ണ്ടത് എന്നൎത്ഥമായ ദീൎഘം നാമപദമായും, വളവ എന്ന ൎത്ഥമായ കൌടില്യം നാമവിശേഷണമായും കാണപ്പെടുന്നു. 'ന്യായമായ രാജ്യാവകാശി'(൩)യും വൈയാകരണന്മാൎക്കു വൈമനസ്യമുണ്ടാക്കിയേക്കാം. ൨൯-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'ഭയങ്ക രജനകം' കുറെ ഇരട്ടിപ്പടിയായി; ഭയങ്കരമെന്നോ ഭയജനക മെന്നോ മതിയായിരുന്നു. ൩൦-ാം ഭാഗം ആദ്യവരിയിലുള്ള 'അറിവാനുണ്ടായ ജിജ്ഞാസ'യെ 'കേൾകളന്യായേന'യോ മറേറാ സാധൂകരിക്കാമായിരിക്കാം. എന്നാൽ സാധു (നിൎദ്ദോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഷം), (സാദ്ധ്യം (സാദ്ധുകരിയ്ക്കാറുന്നത്), അസാദ്ധ്യം (ഒരു തരത്തിലും സാധുകരിപ്പാൻ വയ്യാത്തത്) എന്നിങ്ങിനെ പദങ്ങൾ മൂന്നു തരത്തിലുള്ളതിൽ ഒന്നാമത്തെ ഇനമാണ് (സാധു) സാഹിത്യകാരന്മാർ സ്വീകരിയ്ക്കാറുള്ളതും, സ്വീകരിയ്ക്കേണ്ടതും.

ഈവക അപഭ്രംശങ്ങൾ ശ്രീമാൻ കുമാരന്റെ സുകുമാരവാഗ്ദ്ധോരണിയിൽ ഒരു തരുണീമണിയുടെ തങ്കവർണ്ണമായ ദേഹത്തിലെ 'കാക്കപ്പുള്ളി'കൾപോലെ, ഒരു വിശേഷശോഭയെ ഉൽപാദിപ്പിയ്ക്കുമായിരിയ്ക്കാം. അതുകൊണ്ടു പ്രാമാണ്യം കരുതി സാധാരണന്മാരായ എഴുത്തുകാർ ഇവയെ കൈക്കൊണ്ടാലോ, ഫലം നേരേ മറിച്ചായിവരും. ഈയൊരഭിപ്രായത്താലാണ്, പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ ഞങ്ങൾ കണ്ട അസാമഞ്ജസ്യങ്ങളിൽ ചിലതിവിടെ എടുത്തുകാണിച്ചത്

ഈ രസഭൂയിഷ്ഠമായ ചെറുകഥയെ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു സമ്മാനിച്ച പരിഭാഷകനെ ഞങ്ങൾ വീണ്ടും കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി അഭിനന്ദിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ഭാഷാകർണ്ണഭാരം.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, ആയാംകുടി ഇ. വി. രാമൻ നമ്പൂതിരി.

ഭാസമഹാകവിയുടെ ഏകാങ്കരൂപങ്ങളിൽ വെച്ചു ചെറിയതായ കർണ്ണഭാരത്തിന്റെ തർജ്ജമയാണിത്. ഇതിലെ പ്രമേയം, ബ്രാഹ്മണരൂപിയായി ചെന്നു യാചിച്ച ഇന്ദ്രന്നു കർണ്ണൻ, തന്റെ സഹജങ്ങളായ കവചകുണ്ഡലങ്ങളെ ദാനം ചെയ്തു എന്നതാണ് ആകെ 25 ശ്ലോകങ്ങളേ കർണ്ണഭാരത്തിലുള്ളു. അവയിൽ മൂന്നു നാലു ശ്ലോകങ്ങളുടെ തർജ്ജമ ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട് ഒന്നു താഴേ ചേർക്കാം.

'നൽക്കാംബോജകുലോത്ഭവ-
രുക്കാളും ഗതിയിൽ വിജിതവിഷ്ണുരഥർ
ഉൾക്കൊതി പോരിലെഴുന്നവ-
രിക്കുതിരകൾതാൻ തുണയ്ക്കുമെന്മെട്ടം.'

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'യുദ്ധേഷ്വനിവൎത്തിതാശാഃ' (യുദ്ധങ്ങളിൽ കൊതി തീരാത്തവ) എന്ന മൂലപദത്തിന്ന്, 'ഉൾക്കൊതിപോരിലെഴുന്നോർ' എന്ന തൎജ്ജമ മതിയായില്ല എന്നൊരു ലഘുവായ ന്യൂനതയേ ഈ ശ്ലോകത്തിന്നുള്ളു. ഇതിലധികം വൈകല്യങ്ങളുണ്ട്,

'ആകാരം നരസിംഹമാക്കി,യസുരന്മാൎക്കും നരന്മാൎക്കുമാ-
നാകാവാസിജനത്തിനും ഭയഭരം പാതാളലോകത്തിനും
ഏകാനും, നഖവിദ്ധദൈത്യപതിഹൃത്താകാനുമാളായൊരാ-
ശ്രീകാന്തൻ നലമേലുവാൻ നിയതമീനിങ്ങൾക്കു താങ്ങാകണം'

എന്ന ഒന്നാം ശ്ലോകത്തിന്ന്: ഹിരണ്യകശിപുവിൻെറ മാറിടം പിളൎത്തൽപോലെ, ദേവകളേയും മററും ഭയപ്പെടുത്തലും നരസിംഹാവതാരത്തിൻെറ പ്രയോജനങ്ങളിൽ ഒന്നാണെങ്കിലല്ലേ, 'ഭയഭരം ഏകാനും നഖവിദ്ധദൈത്യപതിഹൃത്താകാനും ആളായ' എന്ന വിശേഷണം സമുചിതമാകയുള്ളു? മൂലകാരൻ നരസിംഹാകൃതി കണ്ടു സംഭ്രമിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ സ്ത്രീകളേയും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് ('ഭ്രാന്തനാരീനര—') എന്നാൽ പരിഭാഷകൻ അബലകളെ അതിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു; 'കരജകുലിശപാലീഭിന്നദൈത്യേന്ദ്രവക്ഷാഃ' എന്നതിലെ കുലിശപദവും തൎജ്ജമയിലില്ല. എന്നിട്ടും, 'സുരരിപുബലഹന്താ' എന്ന അത്യാവശ്യകമായ വിശേഷണത്തിന്നു സ്ഥലം കിട്ടാതെ പോയതു വിഷാദപ്രദംതന്നെ. നിഹതനായ സ്വാമിയെ (ഹിരണ്യകശിപുവിനെ) കണ്ടിട്ടു യുദ്ധത്തിന്നായി നേരിട്ട അസുരപ്പടയേയും നരസിംഹാകൃതിയായ വിഷ്ണു കൊന്നൊടുക്കി എന്നുള്ള അനന്തരകഥയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിശേഷണമാണല്ലോ 'സുരരിപുബലഹന്താ' എന്നത് 'ആകാരം നരസിഹമാക്കി'യതു, നരസിംഹം അചേതനമായ ഒന്നാണെങ്കിൽ കല്പിച്ചുമാറാമായിരുന്നു; അതല്ലാക്കയാൽ, നരസിംഹത്തിൻെറതാക്കി എന്നോ മറേറാ തന്നെ വേണ്ടിവരും 'നാകാവാസിജന'ത്തെയും 'ശ്രീ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കാന്ത'നേയും ഒരേടത്തിൽ 'ആ' എന്ന പദംകൊണ്ടു വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

൪൮-ാം ശ്ലോകത്തിൽ 'പിതൃപതിസുതനെ' (ധർമ്മപുത്രനെ) ആ പട്ടിയോടുപമിച്ചത് ('കെട്ടിയാപ്പട്ടിയെപ്പോൽ*') ഒരു വീരന്റെ മനോവൃത്തിക്കു ചേർന്നതല്ല. വിശേഷിച്ചും, (യുധിഷ്ഠിരാദയസ്തേമേ യവിയാംസസ്തു പാണ്ഡവാഃ' (പാണ്ഡവന്മാർ എന്റെ അനുജന്മാരാണ) എന്നറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മനസ്വിയായ കർണ്ണൻ പ്രഥിതഗുണഗണാഢ്യനായ ധർമ്മരാജനെ— ('പ്രഥിതഗുണഗണാഢ്യം ധർമ്മരാജം ച ബദ്ധ്വാ')തന്റെ അനുജനെ —ഒരു പട്ടിയായി കരുതിക്കളയുമെന്നോ? ശാന്തം പാപം! ഉച്ചപ്പെടുത്താൻ ഒരു പട്ടിയെക്കൊണ്ടുവന്നുതൊട്ടു വിച്ചതിനാൽ ഈ പദ്യം ഒന്നുകൂടി അശുദ്ധമായിപ്പോയി! 'സുഗമതരമതായ്' എന്നതിലെ 'അതു' കിടക്കട്ടെ എന്നു വെയ്ക്കാം; യുദ്ധക്കളത്തെ 'യുദ്ധക്കളരി'യാക്കിയതിൽ മലയാളികൾ മറുത്തുപറയുകതന്നെ ചെയ്യും. കളരി എന്നത് ആയുധാഭ്യാസശാലയാണല്ലോ.

ഗജവർണ്ണനമായ ൫൦-ാം ശ്ലോകത്തിൽ 'കരടവുമളിക്കൂട്ടവുമിയന്ന്' എന്നു വായിക്കുമ്പോൾ, കരടം (കവിൾത്തടം) പോലെതന്നെ അളിക്കൂട്ടവും (വണ്ടിൻനിരയും) ആനകളുടെ അവയവങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഒന്നാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. 'നേദമേഘശ്രീ' എന്നതിന്നു ഗർജ്ജിക്കുന്ന മേഘംപോലെ ശോഭിക്കുന്നത് എന്നല്ലാതെ, മേഘത്തിനൊത്ത ഗംഭീരശബ്ദമുള്ളത് എന്ന അർത്ഥം ('മേഘഗംഭീരഘോഷം' എന്നാണ് മൂലം)സിദ്ധിപ്പാൻ എളുപ്പമല്ല. അരുളുക എന്നത് 'ആചാരവാക്കാ'കയാൽ, 'ഞാനരുളുവൻ' (ഞാൻ തരാം) എന്നു കർണ്ണൻ പറ

---

*'പോൽ', എന്നത് ഐതിഹ്യവാചിയാണ്; ഉപമാവാചകമല്ല. കൃഷ്ണഗാഥ, ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട് മുതലായ പദ്യങ്ങളിൽ 'പോലെ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'പോൽ' കാണുന്നില്ല. 'പോൽ', 'പോലും' ഇത്യാദി സന്ധിച്ചവ പ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പോലെയുടെ 'എ'കാരലോപം കണ്ടിട്ടു, ചിലകൂട്ടർ വെറും 'പോൽ' എന്നതിനെ പോലെയുടെ സ്ഥാനത്ത് അഭിഷേകം ചെയ്യുകയാണു! ഇതുകൊണ്ടത്രെ, ഭാഷാഭൂഷണം 'പോൽ' എന്നതിനെയും ഉപമാവാചകങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനിടവന്നത്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഞാനും, സ്നാനോദ്യുക്തനായ ഒരു രാജാവു 'ഞാൻ നീരാട്ടു വാൻ എഴുന്നള്ളുകയ ായി' എന്നു പറയുന്നതുപോലെ പരിഹാ സ്യമാകുന്നു.

ഭാഷാകൎണ്ണഭാരത്തിലെ ഗദ്യങ്ങളും തീരെ നിൎദ്ദോഷങ്ങ ളല്ല. 'ഞാൻ പ്രീതനായി ഭവിക്കുന്നു' '.........എല്ലാ ദേവ ന്മാരാലും സമൎത്ഥിതമായിരുന്നതെന്താണോ, അതിപ്പോൾ എ ന്നാൽ അനുഷ്ഠിതമായി' മുതലായവ സംസ്കൃതക്കരുവിൽ വാൎക്കപ്പെട്ട വാക്യങ്ങളാണ് 'കിം നവക്തവ്യം ദീൎഘായുൎഭ വേതി. അഥവാ ഏതദേവ ശോഭനം' എന്നീ വാക്യങ്ങൾക്ക് 'ദീൎഘായുസ്സായിരിക്കുക എന്നല്ലയോ പറയേണ്ടത്? അല്ലെ ങ്കിൽ, ഇതുതന്നെയാണ് ഉത്തമം.' എന്നാണല്ലോ ശരിയായ അൎത്ഥം. എന്നാൽ നമ്മുടെ പരിഭാഷകൻെറ തൎജ്ജമ മ റെറാരു മട്ടിലാണ്:—'എന്താണ് ദീൎഘായുസ്സായി ഭവിക്കട്ടെ എന്നു പറയാത്തത്? പക്ഷെ, ഇതുതന്നെയാണ് ശോഭനമാ യിട്ടുള്ളത്.' 'പാണ്ഡവന്മാരിൽ ഒരാളെ കൊല്ലുന്നതിനു സ മൎത്ഥമായിട്ടും 'വിമല' എന്ന ശക്തിയായിട്ടുമുള്ള ഈ അസ്ത്ര ത്തെ ഗ്രഹിച്ചാലും.' (ഭാ: ൧൬) എന്നീ വിലക്ഷണവാക്യ ത്തിലെ 'ശക്തി' വേലാണെന്നും, 'അസ്ത്രം' ആയുധമാണെ ന്നും മേത്തരം വായനക്കാർ തന്നെ പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടി വരും; ശക്തി ശേഷിയും, അസ്ത്രം ശരവുമായിട്ടാണല്ലോ മല യാണ്മയിൽ പ്രചരിക്കുന്നത്

മൂലാൎത്ഥം ആലോചിക്കാതെയാണ് ചില ഭാഗം പരി ഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു: 'ആയുഷ്കാലം അ വശേഷിച്ചിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർ എൻെറ ശരങ്ങൾക്കു ലാക്കായി നേരിടണമെന്നില്ല! ആ ധനഞ്ജയനെ കണ്ടുകിട്ടുമെങ്കിൽ, കുരുക്കൾക്കു പ്രിയം ചെയ്യു എന്നതാണ് എൻെറ കൎത്തവ്യം.' എന്നിങ്ങിനെ വിരസം തുള്ളിത്തുളുമ്പുന്ന ൭-ാം ശ്ലോക ത്തിൻെറ തൎജ്ജമ നോക്കുക:—

'ആണത്തവും പുണ്യവുമററ ധരേശരെൻെറ
ബാണങ്ങൾതൻ വഴിയിൽ വന്നു നിരന്നിടായ്കിൽ;

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കാണപ്പെട്ടന്നിതടരിൽക്കപികേതുവെങ്കിൽ,
പ്രാണപ്രിയം കുരുകുലത്തിനുയത്തിടും ഞാൻ.'

മൂലത്തിലെ 'സജീവശേഷാഃ' എന്ന പദത്തിന്റെ ആണത്ത മുണ്ടോ, 'ആണത്തവും പുണ്യമററ' എന്ന പദങ്ങൾകൊണ്ടു കിട്ടുന്നു? പട്ടിസ്സക്കൂടി കിട്ടിയിട്ടുള്ള (൫൪-ാംശ്ലോകം) 'ആ' എന്ന വിശേഷണം ഇവിടെ 'കപികേതു'വിന്നു കൂടിയേകഴിയൂ എന്നിരിയ്ക്കെ, കിട്ടുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല! മൂലത്തിൽ 'ധന ഞ്ജയന്നു കൊടുത്തിട്ടുള്ള 'സഃ' എന്ന വിശേഷണം വ്യംഗ്യ തരംഗിതമായ മനോഹരമാകുന്നു 'പ്രാണപ്രിയം കുരുകുലത്തിനുയ ത്തിടും ഞാൻ' എന്നതിന്നു പരിഭാഷകൻ കരുതിയിട്ടുള്ള അത്ഥം എന്താണാവോ? കുരുക്കൾക്കു ജീവനിൽ കൊതിയു ണ്ടാകുമെന്നാണെങ്കിൽ, അത് അവരുടെ വിരതയെ അ ടിച്ച താഴ്ത്തും; തങ്കൽ (കർണ്ണങ്കൽ) പ്രാണസ്നേഹം വദ്ധി പ്പിയ്ക്കും എന്നാണെങ്കിൽ, കർണ്ണൻ സ്വാത്ഥൈകപരനാണെ ന്നു വന്നുകൂടും.

'രാധേയനെന്ന നാമത്തോടുണ്ടായ് ഞാൻ
വണ്ടു കുന്തിയിൽ,
ധമ്മജാദികളപ്പാണ്ഡുപുത്രരെൻകീഴിലുള്ളവർ.'

എന്നപദ്യവും മൂലത്തിനൊത്തതല്ല: കർണ്ണന്നു, കുന്തി പരിത്യജി ച്ചതിന്നു ശേഷമാണ്, രാധേയൻ (സൂതപത്നീജാതൻ) എന്നു നാമം ഉണ്ടായത്; പാണ്ഡുപുത്രർ ഒരിയ്ക്കലും കർണ്ണന്റെ അ ധീനതയിൽ ഇരുന്നിട്ടുമില്ല. 'പൂവ്വം കുന്ത്യാം സമുൽപന്നോ രാധേയ ഇതിവിശ്രുതഃ യുധിഷ്ഠിരാദയസ്തേ മേ യവീയാംസ സ്തു പാണ്ഡവാഃ' എന്നമൂലശ്ലോകത്തിലെ യവീയസ്സുപ്പോം അ നുജപയ്യായമാകുന്നു.

ഇപ്പുസ്തകത്തിന്ന്, 'ഇക്കാലത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യചക്രവ ത്തി' ഉള്ളൂർ എസ്സ് പരമേശ്വരയ്യരവർകൾ അവതാരിക എഴുതിക്കൊടുത്തതു 'സദയം പരിശോധിച്ച'തിന്നു ശേ ഷമാണെന്നു ഗ്രന്ഥകത്താവു മുഖവുരയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ഇതു തികച്ചും വിശ്വസിയ്ക്കുന്നതിൽ, മേൽകാണിച്ച ഭാഗങ്ങൾ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വിശേഷിച്ചും, ഞങ്ങളെ അധീരരാക്കുന്നു. മൂലത്തിലെ അൎത്ഥം മുഴുവൻ പകൎന്നാൽത്തന്നെയും, സ്ഥോഭം തീരെ പുറപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ ആ തൎജ്ജമ ഒരു തൎജ്ജമയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഭാഷാകൎത്തൃഭാരത്തിലാകട്ടെ, മൂലാൎത്ഥസംക്രമംതന്നെ കഷ്ടിയാണെന്നു നാം കണ്ട സ്ഥിതിക്കു, രസസ്ഫൂൎത്തിയെപ്പററി ചിന്തിക്കുകയേ വേണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇതിൽ പരിഭാഷകനെ കുററപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല: 'ശ്രീമാൻ ഇ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി ഇയ്യിടയിൽമാത്രം കവനാംഗത്തിൽ കാൽവെച്ച ഒരാളാണ്' രസസ്ഫുരണനൈപുണമോ, വാസനകൊണ്ടും ചിരാഭ്യാസംകൊണ്ടുമേ വശപ്പെടുകയുള്ളൂ.

കവിതയിൽ കുറെക്കൂടി പരിചയിച്ചിട്ടു മതിയായിരുന്നു, നമ്പൂരി അവർകൾ ഒരു മഹാകവിയുടെ കാവ്യത്തിൽ കൈവെക്കുക. അഥവാ, അഭ്യാസം ഏറെ ചെന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കവിയിൽനിന്നു ഭാസകൃതികളിൽ ഒന്ന് ഈ വിധത്തിലെങ്കിലും കൈവന്നുവല്ലോ എന്നു കൈരളീദേവി സന്തോഷിക്കട്ടെ!

അംഗദൻ.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്, പി. കെ. മാധവൻപിള്ള

വാല്മീകികോകിലത്തിന്റെ പഞ്ചമഗാനമായ ശ്രീരാമായണം വായിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കൊക്കെ ബാലിപുത്രനായ അംഗദൻ പരിചിതനായിരിക്കും. എന്നാൽ 'രാമായണത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ അധികം എണ്ണത്തിന്റേറയും പ്രകാശവും തന്മയതപവും കൊണ്ട്, അംഗദന്റെ ശോഭയെ, പകലുദിച്ച നക്ഷത്രത്തിന്റേതുപോലെ മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളൂ.' അല്പപ്രഭമായി കിടക്കുന്ന ആ പുരുഷരത്നത്തെ അവഗാഢമായ ഒരു സരസവിമൎശനം കൊണ്ടു തെളിയിച്ചു കാട്ടുകയാണ് ഈ ചെറിയ ഗദ്യഗ്രന്ഥം ചെയ്യുന്നത് അംഗദൻ തുംഗപരാക്രമനാണെങ്കിലും, തന്റെ പ്രിയപിതാവിനെ വഞ്ചിച്ചു കൊന്ന രാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മനോടും, കൊല്ലിച്ച സുഗ്രീവനോടും പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ കണമ്പെട്ടകയുണ്ടായില്ല: നേരെമറിച്ച്, അവരുടെ കാൎയ്യസിദ്ധിക്കായി പ്രാണൻ കളഞ്ഞും പ്രയത്നിക്കുകയാണ് ചെയ്തത് ഹാ! എന്തു മഹാമനസ്കത! എന്തു വിവേകം! മഹർഷിയുടെ മനോധൎമ്മധോരണിക്കു — സൽപാത്രനിൎമ്മാണനൈപുണിക്കു — അനേകായിരം നമസ്കാരം!

ഒരു ധീരനായ യോദ്ധാവും, തന്ത്രകുശലനായ സേനാപതിയും, നിഷ്കാമകൎമ്മാവായ ആത്മത്യാഗിയുമായിരുന്ന അംഗദൻെറ അസാധാരണഗുണഗണങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നും വ്യാഹാരങ്ങളിൽനിന്നും മററും കണ്ടുപിടിച്ച്, ഉത്തമരീതിയിൽ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്ന മാധവൻപിള്ള അവർകളുടെ വിചാരശീലതയേയും, രചനാസാമൎത്ഥ്യത്തേയും ഞങ്ങൾ അത്യന്തം ആദരിക്കുന്നു. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലെ അപ്രധാനങ്ങളായി തോന്നുന്ന പാത്രങ്ങളെപ്പററി മഹർഷിമാരുടെ കാലടികളെ പിന്തുടൎന്നുകൊണ്ട് ഈവിധം വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതു സൎവ്വഥാ പ്രയോജനകരമാകുന്നു. ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ ഉൽകർഷപ്പെടുത്താൻ ഒരു പ്രത്യേകശക്തിയുണ്ട് ഭാരതീയർ അനുകരിക്കേണ്ടതും അവരുടെ പുരാണപുരുഷന്മാരെത്തന്നെയാണ്

'തൻെറ ധൈൎയ്യത്തിൻേറയും വീൎയ്യത്തിൻേറയും ഒരു ചെറിയ അംശമാണ്, ഭടന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേക്കു് അദ്ദേഹം വാഗ്രൂപേണ പകൎന്നുകൊടുത്തത്'' എന്നിമട്ടിൽ പുതുമയും ഗരിമയുമുള്ള വാക്യങ്ങൾ 'അംഗദ'ൻെറ പല ഭാഗത്തേയും ഭംഗിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് പ്രായേണസുഗമങ്ങളും സുകുമാരങ്ങളുമായ ഇതിലെ വാചകങ്ങളിൽ 'രൂപീകര'ണവും (രൂപപ്പെടുത്തലാണ് നല്ലത്.) സിദ്ധി എന്നൎത്ഥത്തിലുള്ള 'സാധ്യ'വും അനുകമ്പാൎത്ഥകമായ 'അനുഭാവ'വും (അനുഭാവത്തിന്നു പ്രഭാവം എന്നാണ് പ്രസിദ്ധമായ അൎത്ഥം) 'നിരുപദ്രവകാരങ്ങ'ളും (നിരുപദ്രവകരങ്ങൾ എന്നായേ ശരിയാവു) 'ജാഡ്യത'യും (ജാഡ്യം എന്നുമതി) മററും കടന്നുകൂടിയതിൽ സഹൃദയന്മാർ സങ്കടപ്പെട്ടേക്കും. 'മാദ്ര

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വഹൃദയന്മാർ' (മൃദുലഹൃദയന്മാർ എന്നാണ് സാധു) 'ഭാഷ്യംനഷ്ടൻ' (നഷ്ടഭാഷ്യൻ എന്നത്രേ യുക്തം) മുതലായവയും തിരുത്തപ്പെടേണ്ടവയാണ്. 'ബാധപ്പെടുത്തുക' എന്നതിനു തെറ്റിപ്പിക്കുക എന്നാണ് ഇദ്ദിക്കുകാർ അർത്ഥംകല്പിക്കുക; ആ അർത്ഥം "അംഗദനെ ഇപ്രകാരം ബാധപ്പെടുത്തായിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾക്കു ജീവനാശം സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു' (ഭാഗം ൨) എന്ന വാക്യത്തിൽ യോജിക്കുന്നില്ല. 'വിശാലപ്പെടുത്തൽ' (൨൧) വിസ്തൃതപ്പെടുത്തലാക്കണം. 'പിതാവൃത്താന്തമാകുന്ന സന്തോഷവർത്തമാനം' (൧൭) ഇട്ടിപ്പോയിപ്പോയി. ൩൨-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'രാമകാര്യം കന്തത്തിലാകുമായിരുന്നു' എന്നത് അസ്ഥാനഫലിതവും, ൩൯-ാം ഭാഗത്തുള്ള '.........ക്ഷതത്തെ വീണ്ടും കുത്തിപ്പൊളിച്ചു......സ്വന്തം കൈ നാറാനും' എന്നതു ജുഗുപ്സാവഹവുമായിത്തീർന്നു.

പ്രാരംഭം, പൂർവ്വഖണ്ഡം, ഉത്തരഖണ്ഡം, ഉപസംഹാരം എന്നിങ്ങിനെ നാലായി വിഭജിച്ചിട്ടാണ് ഇപ്പുസ്തകം എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഉപസംഹാരത്തിൽ അംഗദനേയും, ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ 'ഹാംലററി'നേയും തട്ടിച്ചുനോക്കി വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളത് ഏററവും രസകരമായിട്ടുണ്ട്. ഹാംലേററ് തൻെറ പിതാവിനെ ചതിയാൽ കൊലപ്പെടുത്തിയ പിതൃവ്യനിൽ പ്രതികാരം ചെയ്യാനുള്ള തീവ്രതൃഷ്ണാനിമിത്തം സ്വസംബന്ധികളിൽ പലക്കും പ്രാണനാശംകൂടി വരുത്തിക്കളഞ്ഞു; അംഗദനോ, 'ഉപകാരപ്രധാനഃ സ്യാദപകാരപരേപ്യരൌ' എന്ന പ്രമാണത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുയാണല്ലോ ചെയ്തത്. ഇതിൽനിന്നു, പാശ്ചാത്യരുടേയും പൌരസ്ത്യരുടേയും മനോവൃത്തിക്കുള്ള മഹത്തരമായ അന്തരം ധാരാളം വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരുടെ ഐഹികസുഖേച്ഛാപര്യാകുലമായ ജീവിതം എവിടെ? പൌരസ്ത്യരുടെ പാരത്രികചിന്താപവിത്രമായ ജീവിതം എവിടെ?

എല്ലാംകൊണ്ടും വിജ്ഞാനദായകവും, വിനോദകരവുമായ ഒരു ശ്രേഷ്ഠപുസ്തകമാണ് 'അംഗദൻ' എന്നു സസന്തോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഷം അഭിപ്രായപ്പെടാം. ഇതിലും മികച്ച പുസ്തകങ്ങൾ നിൎമ്മിപ്പാനുള്ള പ്രോത്സാഹനം 'അംഗദ'പ്രണേതാവിന്നു സഹൃദയന്മാരിൽനിന്നു ലഭിയ്ക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിയ്ക്കുകയും, അവതാരികാകാരനായ മി. രാമവൎമ്മതമ്പാനവർകളെപ്പോലെ, 'ഈ പുസ്തകത്തിന്നു സകല വിജയവും' ആശംസിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തിരുപ്പതി മാഹാത്മ്യം.

(അഥവാ വെങ്കിടാചലപുരാണം, കിളിപ്പാട്ട്)

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ് — എല്ലാാട്ടുകൽ കട്ടപ്പാരമേനോൻ.

സുപ്രസിദ്ധപുണ്യസ്ഥലമായ തിരുപ്പതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമാണ്, നാലു കാണ്ഡങ്ങളോടു കൂടിയ ഈ കിളിപ്പാട്ടിലെ പ്രമേയം. 'ഇതു 'തിരുവെങ്കിടാചലയാത്തിരൈ', 'വെങ്കിടാചലസ്ഥലപുരാണം' എന്നീ തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു, കൊച്ചി ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതാണെ'ന്നു ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ വിജ്ഞാപനത്തിൽ നിന്ന് അറിയുന്നു.

അകൃത്രിമതയും, ലാളിത്യവുമാണല്ലോ കിളിവാക്കിന്നുള്ള പ്രധാനഗുണങ്ങൾ. അതു രണ്ടും ഈ ഗീതകാവ്യത്തിൽ സൎവ്വത്ര വിളയാടുന്നുണ്ട് അൎത്ഥഗ്രഹണത്തിന്നായി രണ്ടാമതു വായിയ്ക്കേണ്ടിവരുന്ന വരികൾ വെങ്കിടാചലപുരാണത്തിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

'ബ്രഹ്മരുദ്രാദ്യന്മാൎക്കും ദുല്ലഭമായുള്ളോരു
നിന്മഹാവിശ്വരൂപമിങ്ങിനെ കാണ്മാൻ മമ
സംഗതി ഭവിച്ചതും നിൻകൃപാബലംതന്നെ
മംഗളമൂൎത്തേ, മധുസൂദന, രമാപതേ!'

(ഭാഗം നന്ദ)

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്നിങ്ങിനെ രസസ്ഫുരണമുള്ള പദ്യങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ അവിടവിടെ ഇല്ലായ്കയില്ല; ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ, ഭ ക്തന്മാർ മാത്രമല്ല, സഹൃദയന്മാരും ആദരിച്ചഭിനന്ദിക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമാണിതെന്നു സന്തോഷം അഭിപ്രായ പ്പെടാം.

വൈദുഷ്യശാലിയായ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ അ വർകളുടെ അവതാരികകൊണ്ടു, കല്ലറയ്ക്കൽ മേനോനവർകൾ, ചില്ലറ കൃതികൾ മാത്രമല്ല, ഒന്നിലധികം നാടകങ്ങൾ കൂടി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിയാണെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. കുറെ അഭ്യാസംചെന്ന ഒരാളാണ് കുട്ടപ്പമേനോനവർകളെന്ന് ഇ പ്പുസ്തകം നോക്കിയാൽത്തന്നെ എവക്കും ബോധം വരും.

അളികുലം തൊട്ടും കുറുനിരമട്ടും
തളിരഴൽപ്പെട്ടു തൊഴും തനുതളിട്ടും
തമസ്സിനെപ്പിട്ടും തലമുടിക്കെട്ടും
തരുണരെ വാട്ടും തടമുലമൊട്ടും

* * * *

വിടാക്ഷികൾക്കൊക്കെ വിരുന്നുസല്ലാപം
വിടാതനുഷ്ഠിക്കും വിലാസചേഷ്ടയും.

(ഭാ: ൨൭)

ഇത്യാദിവരികൾ ഒരുവിധം തൃപ്തികരമായ പദപരിചയം സി ദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവക്ക് എഴുതാവുന്നവയല്ലല്ലോ

എന്നാൽ, പദപരിചയംപോലെ അത്ര പദശുദ്ധി ശ്രീ മാൻ മേനോനു ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബ ഹു എന്നതിന്റെ പര്യായമായ പുരുശബ്ദത്തെ വലിയ എന്ന ത്ഥത്തിൽ 'അപ്പുരുഗരിമൂർധ്നി' (൨) പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും, തപ്തത്തെ 'തപിതം' ('തപിതചിത്തയായി' ൪൨) ആക്കിയി ട്ടുള്ളതും, മുൽ (മുത്ത്=സന്തോഷം) എന്നതിന്നു 'മുദേന' (൩൦) എന്നു തൃതീയാരൂപം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതും ഛരിൽ (ഛരിത്ത്=ഛേദിക്കുന്ന) എന്നതിനെ ഛരിദൻ ഛരിദാ എന്നി ങ്ങിനെ (൩൫—൩൭) അഷ്ഠന്തമാക്കി പാഠിച്ചിരിക്കുന്നതും, മ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഹാതിത്ഥമഹാഭാരതാദികൾക്കു പകരം പലേടത്തും 'മഹത്തിത്ഥമഹൽഭക്താദികളെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും, ആജ്ജിത പഞ്ചമഹാപാതകനെ 'പഞ്ചമഹാപാതകാജ്ജിത'നാക്കി (൭൦) മറിച്ചിരിക്കുന്നതും, ഭാസുരഗാത്രിയായ തൽഭാൎയ്യയെ (അവൻെറ ഭാൎയ്യയെ) എന്നു വേണ്ടേടത്തു 'തൽഭാസുരഗാത്രിയായ ഭാൎയ്യയെ' (൩൨) വിന്യസിച്ചിട്ടുള്ളതും മറ്റും ശുദ്ധങ്ങളായി തോന്നുന്നില്ല.

വിദ്രുതത്തെ പലേടത്തും സവിദ്രുതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്; എന്നാൽ സകുതൂഹലം (കൌതുകത്തോടുകൂടി) എന്നു വേണ്ടേടത്തു വെറും 'കുതൂഹല'ത്തെത്തന്നെ ക്രിയാവിശേഷണമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ('.........മാധവോപാന്തേ കൂടിനാർ കുതൂഹലം ൪൫) ഇപ്പോൾ എന്നും യുക്തം എന്നുമുള്ള പ്രസിദ്ധാൎത്ഥങ്ങൾ രണ്ടും അത്ര യോജിക്കാത്ത 'സാമ്പ്രത'ങ്ങൾ ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ വളരെ കാണും. ('വെങ്കിടേശാന്തികം പ്രാപിച്ചു സാമ്പ്രതം') (൭൭) ' അതിലൊരു ശാഖാമഹിധവനുടെ പിമ്പേ ഗമിച്ചു സാമ്പ്രതം' ൧൦) 'സുരാദിയോടും രസാതലെ ഭൃശം നരവരൻ ചെയ്യുന്നോരളവു' (൬) എന്നതിലെ 'ഭൃശ' (ഏററവും)ത്തിന്നും ഒരു പുതിയ അൎത്ഥം അപേക്ഷിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്യം അവസാനിക്കുന്നതോ, ഒരു നിരൎത്ഥമായ 'തദാ' കൊണ്ടാണ് താനും.

൫൦-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'കേഴുകിനാൻ', ൬൦-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'പ്രവഹിച്ചാൻ' എന്നി പുരുഷക്രിയാപദങ്ങൾ, അവയുടെ കൎത്തൃത്വം മുറയ്ക്കു രണ്ടത്തിന്നും ഗംഗയ്ക്കുമാകയാൽ, അത്ര സബദ്ധങ്ങളല്ല. 'പൈക്കളും പുരം പുക്കാൻ' (൫൦)എന്നതിലെ ഏകവചനക്രിയാപദം അച്ചടിത്തെററിൽ വന്നതായിരിക്കാം. 'ഏഷണാത്രയങ്ങളും' (൪൪)മററും വൎജ്ജ്യങ്ങളാണ്: മൂന്നിനെ മൂന്നുകൾ എന്നു പറയുന്നതു പോലെയല്ലയോ, ത്രയത്തെ ത്രയങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത്? ഇതിന്നു നേരെ താഴെയുള്ള 'ദൂഷണേതര'വും ദൂഷണരഹിതമല്ല. ദൂഷണമല്ലാത്തത് എന്നാണ്, ദൂഷണമില്ലാത്തത് എന്നല്ല ദൂഷണേതര

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ത്തിന്ന് അത്ഥം. 'ഝടിതിയായി വന്നു' (൯൮) മുതലായവ വിസന്ധിദൂഷിതങ്ങളാകുന്നു. സ്വരാന്തങ്ങളായ സംസ്കൃത നിപാതങ്ങളോട്ട സ്വരംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന മലയാളപദങ്ങൾക്ക സന്ധി പ്രായേണ ദുഃസ്പടമത്രേ. ഈവക ദിക്കിൽ 'മഹീതലംപ്രതിയയൗച്ച' (൩൦)എന്ന മട്ടിലാക്കാതെ 'നിമ്മലമതേ, അനപത്യത' (൧൩)എന്ന മട്ടിൽ സന്ധിചെയ്യാതിരിക്കയാണ് ഭേദം.

'അത്തിത്ഥമജ്ഞനാംകൊണ്ടഘഹീനനായ്
നിത്യനിവ്വാണപദമണഞ്ഞിടിനാൻ'

എന്നതിൽ കർത്തൃപദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല; മുൻവാക്യത്തിലെ കർത്താവായ 'താപസശ്രേഷ്ഠ'നല്ലതാനും, 'നിവ്വാണപദമണഞ്ഞത്.' ഇതുപോലെ ഒരുവകടം, '........ജനനാഥമൌലി നടന്നു സാദരം ഭുവി ജഹ്നുകന്യാൽ ജനിച്ചതുമൂലം ഭവിച്ച ജാഹ്നവിത്യമലനാമവും' (൧൫) എന്നതിന്നുമുണ്ട്: 'സാദരം നടന്ന ജനനാഥമൌലി'ക്കല്ലല്ലോ, 'ജാഹ്നവീനാമം ഭവിച്ച'ത്

ഔചിത്യവിഷയത്തിലും ഗ്രന്ഥകത്താവു ശ്രദ്ധിച്ചതു മതിയായിട്ടില്ല: ൩൯-ാം ഭാഗത്ത്, ഒരു ഗൃഹിണിയായ പത്മാവതീദേവിക്കു കവി കൊടുത്തിട്ടുള്ള 'വത്സാ' എന്ന വിശേഷണവും, ൯൮-ാം ഭാഗത്തു സുരക്ഷികൃതമായ ഗംഗാസ്തുതിയിലെ 'മുകൾമുടിമണേ' എന്ന ശൃംഗാരാനുരൂപമായ സംബുദ്ധിയും, 'തവ പദപത്മരജസ്സുകൊണ്ടെൻെറ ഭവനമത്രയും പവിത്രമായിതു' (൯൨) എന്നിങ്ങിനെ ആദ്യത്തിൽ സ്തുതിക്കപ്പെട്ട വാമനഭഗവാനെ മഹാബലി പിന്നീട് 'എടോ വടോ' (൯൩) എന്നു വിളിച്ചതും മററും ഉചിതകോടിയിൽ ഗണിക്കാവുന്നവയല്ല. ൪൦-ാം ഭാഗത്തു, മന്മഥൻ തപോവിഘ്നകരണത്തിനായി ചെന്നതു വസന്തത്തോടുകൂടിയാണെന്നു മുമ്പേ പറയാഞ്ഞതിനാൽ, 'മാധവവിലാസത്താൽ ശോഭിതസ്ഥാനമതു മാധവവിലാസത്താൽ ശോഭിച്ച പൂവാധികം' എന്ന അനന്തരവാക്യത്തിന്നു ശോഭ കുറഞ്ഞുപോയി. വസ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്തമന്മഥന്മാരുടെ സാഹചര്യം കവിസങ്കേതസിദ്ധമാണെങ്കിലും, കാളിദാസൻ 'പുഷ്പധനുഷാ'വിനെ 'സഹചരമധുഹസ്തന്യസ്തചൂതാങ്കരാസ്ത്ര'നാക്കി (കുമാരസംഭവം)ത്തന്നെ പ്രവേശിപ്പിച്ചതിന്റെ ഔചിത്യം നാം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ.

അസുരനേയും രജനിചര(രാക്ഷസ)നേയും ഒരേ വൎഗ്ഗത്തിൽ പെടുത്തുന്നതു (൪൫-ാം ഭാഗവും മററും നോക്കുക) പുരാണവിരുദ്ധമായിരിയ്ക്കും. മഹാബലി രാവണനെപ്പോലെ 'അരക്കർകോൻ' (൬൩)അല്ല; ഹിരണ്യ കശിപുവിനെപ്പോലെ അസുരർകോനാണ. 'വെങ്കിടേശാലയസ്യോത്തരഭിക്കിൽ' (൧൫) എന്നും മററുമായി സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്തപദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്, ഇന്നത്തെ മലയാണ്മയ്ക്കു യോജിച്ചതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

'തിരുപ്പതിമാഹാത്മ്യ'ത്തിലെ കഥകൾക്കു ചമൽക്കാരകരത്വമോ, സ്വാഭാവികതയോ വേണ്ടുവോളമുണ്ടെന്നു പറയാൻ തരമില്ല; എന്നാൽ, ഇതിന്നു പരിഭാഷകൻ ഉത്തരവാദിയല്ലല്ലോ. അപഭ്രംശങ്ങളും, അസാമഞ്ജസ്യങ്ങളും പല തരത്തിലുണ്ടെങ്കിലും, വിഷയത്തിന്റെ വിശിഷ്ടതകൊണ്ടും, കവനരീതിയുടെ കമനീയതകൊണ്ടും ഇപ്പുസ്തകം കേരളസാഹിത്യത്തിൽ പ്രശസ്തിയെ പ്രാപിയ്ക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

യോഗവാസിഷ്ഠം.

വൃത്താനുവൃത്തഭാഷാന്തരം.

പരിഭാഷകന്മാർ: കമന്ത് കറിയ കഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ, വെടിയാടൻ കടിഞ്ഞതിപ്പിടി കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാർ, കരിപ്പത്ത് കഞ്ഞിരാമപ്പൊതുവാൾ

എല്ലാ വേദാന്തസിദ്ധാന്തങ്ങളുടേയും ഏകനിക്ഷേപമാകുന്നു യോഗവാസിഷ്ഠം. മുപ്പത്തിരായിരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ (ശ്ലോകങ്ങൾ) ഉള്ള ഈ ജ്ഞാനസംഹിതയിൽ വൈരാഗ്യം, മുമുക്ഷു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വ്യവഹാരം, ഉൽപത്തി, സ്ഥിതി, ഉപശമം നിർവാണം എന്നിങ്ങിനെ ആറു പ്രകരണങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ യഥാക്രമം, വൈരാഗ്യത്തിൻെറ മഹിമയും, മുമുക്ഷുക്കളുടെ സ്വഭാവവും, ജഗത്തിൻെറ മിഥ്യാത്വവും, ജഗൽബ്രഹ്മൈക്യവും, സംസാരോപശാന്തിയും, വിമുക്തിയുമത്രേ വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ആരിൽനിന്നു നിൎഗ്ഗളിച്ച രാമചരിതാത്മകമായ ആദിവ്യകാവ്യം, കുളിർവെണ്ണിലാവെന്നപോലെ, ലോകത്തെ ആഹ്ളാദഭരിതവും സുനിൎമ്മലവുമാക്കിത്തീൎക്കുന്നുവോ, ആ മഹൎഷിചന്ദ്രൻ തന്നെയാണ്, സുമനോരസായനമായ യോഗവാസിഷ്ഠാമൃതത്തിൻെറ ഉൽപത്തിസ്ഥാനം. രാമകഥാനിഷേവണത്താൽ മനശ്ശുദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടു വേണം വാസിഷ്ഠത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാനെന്നുള്ളതിനാൽ, അതിനെ പൂൎവരാമായണമെന്നും, രാമവസിഷ്ഠസംവാദരൂപമായ ഇതിനെ ഉത്തരരാമായണമെന്നും അഭിജ്ഞന്മാർ വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു.

സുവിസ്തൃതമായ യോഗവാസിഷ്ഠത്തിൻെറ ഒരു ചെറിയ സംക്ഷേപമാണ്, 'കവിതിലകൻ' വരവൂർ ശാമുമേനോനവർകളുടെ 'ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം' കിളിപ്പാട്ട്. അത്, അന്യഭാഷാസാഹിത്യത്തെ സാകല്യേന സമാസ്വദിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മലയാളിയെ പൂൎണ്ണമനോരഥനാക്കുന്നതിന്നു പൎയ്യാപ്തമല്ലല്ലോ. അതിനാൽ, ഈ ശ്രേഷ്ഠഗ്രന്ഥത്തെ മുഴുവനും സ്വഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിപ്പാൻ ശ്രീമാൻ കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പ മുതൽപേർ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമം പരക്കെ പ്രയോജനകരവും, ശ്ലാഘനീയവുമാകുന്നു. നാലു കൊല്ലംകൊണ്ടു മുഴുമിക്കത്തക്കവണ്ണം മാസികയായിട്ടാണ് ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ആറു ലക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നുചേൎന്നിട്ടുള്ളതിൽ നാലാം ലക്കവും, ആറാം ലക്കത്തിലെ ഒരു സൎഗ്ഗവും മാത്രമേ മൂലത്തോടൊപ്പം വായിച്ചുനോക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സൌകൎയ്യം കിട്ടിയുള്ളൂ. തൎജ്ജമയ്ക്കു വലിയ തരക്കേടൊന്നുമില്ലെന്നാണ്, ഇത്രയും വായിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയത്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'ശ്വാശാനാം ദൈന്യമാപത്തും
കണ്ടാർ വൈരാഗ്യമാർന്നിടാ?
സ്വതേ വൈരാഗ്യമേല്ലേണം,-
മതേ ശ്രേയസ്സിനാസ്പദം.' (ഭാഗം ൧൫൧)

'ഈ മോക്ഷോപായമാകുമാം
പ്രകാശം കിട്ടുകിൽ ജ്ഞാനം
പിന്നീടിങ്ങന്ധരാകില്ല
മരണങ്ങളിരുട്ടിലും.' (൧൩൧)

'ധൈര്യമാം ചുമരിൽപ്പററി-
ദൈവശ്യമാർന്നുള്ള ബുദ്ധിയെ
ഇളക്കയില്ലാധി: ചിത്ര-
വതയെക്കാററുപോലവേ.' (൧൪൪)

ഇത്തരത്തിൽ സാരള്യവും മാധുര്യവും ചേർന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഇതിൽ അവിടവിടെ പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്.

ശുഷ്കകർക്കശമായ വേദാന്തത്തെ സാഹിത്യധാരകൊണ്ട് ആർദ്രകോമളമാക്കിത്തീർത്തതിലാണ്, വാസിഷ്ഠത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. വിഷയംകൊണ്ടു മാത്രം ശാസ്ത്രവും, പ്രതിപാദനവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടു കാവ്യവുമത്രേ യോഗവാസിഷ്ഠം. എന്നാൽ ഈ കാവ്യതത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ പരിഭാഷകന്മാർ വേണ്ടേടത്തോളം ശ്രദ്ധ വെച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിവേകിയുടെ വിശേഷണമായ 'വിപന്നവലതാമധു:' (ആപത്തുകളാകുന്ന പൂവള്ളികൾക്ക വസന്തം) എന്നതിനെ, 'ആപത്തിന്നേകഹേതുവായ്' (൧൩൯) എന്നിങ്ങിനെ, അലങ്കാരസ്പർശമേ കൂടാതെ തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതും മററും നോക്കുക.

'സേമമായ് സ്വച്ഛമായ്ശ്ശാന്തി
ചിന്നും മാനസമുള്ളവൻ
ശോഭിക്കുംപോലെ ശോഭിക്കാ
സുഖ്യയാം നാഥപാലനം.' (ഭാ: ൧൩൫)

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്ന പദ്യം,

'ന തഥാ ശോഭതേ രാജാ
ഭൂമ്യന്തഃപുരസംസ്ഥിതഃ
സമയാ സ്വച്ഛയാ ബുദ്ധ്യാ
യഥോപശമശീലയാ.'

എന്ന ശ്ലോകത്തിൻെറ തജ്ജമയാണ് ഇതിൽ, 'ബുദ്ധി'യ്ക്കു 'മാനസം' എന്നു നപുംസകത്വം നൽകിയതുകൊണ്ടും, 'അന്തഃപുരസംസ്ഥിത'നെ 'സുഖി'മാത്രമാക്കി ചുരുക്കിയതുകൊണ്ടും കവിതയ്ക്കു ക്ലൈബ്യവും, അലങ്കാരത്തിന്ന് അല്പതയും, പററിപ്പോയി. മൂലത്തിലെ സ്ത്രീലിംഗപദമായ 'ബുദ്ധി' നായികാസ്ഥാനിയയാണ്; സമയും, സ്വച്ഛയും, ശാന്തയുമായ ബുദ്ധിയാകുന്ന ഏകപ്രണയിനിയോടു ചേർന്നുവന്നുള്ളേടത്തോളം സൌഭാഗ്യം, അനേകം പ്രിയതമമാരുള്ള അന്തഃപുരത്തിൽ വാഴുന്ന രാജാവിന്നുപോലും ലഭിയ്ക്കുന്നതല്ല എന്ന ചമൽക്കാരകരമായ അത്ഥം തജ്ജമയിൽ നിഴലിച്ചിട്ടേ ഇല്ലല്ലോ.

'സ്വാത്മദശിതയാ ശുദ്ധാ
പരമാലോകദാസ്യ ധീഃ
പരം പ്രകാശമായാതി
ജ്യോൽസ്നേവ ശരദൈന്ദവീ.'

എന്നതിൻെറ തജ്ജമയായ

'പരമാത്മാവിനൊക്കാട്ടും
ശുദ്ധയാകുമിവൻെറ ധീ
പ്രകാശിക്കുന്നു നന്നായി-
ശ്ശരത്തിൽത്തൂനിലാവു പോൽ.' (ഫ്ലവർ)

എന്ന ശ്ലോകവും ഹീനാലങ്കാരമായിരിയ്ക്കുന്നു. 'സ്വാത്മദശിതയാ' എന്ന പദം തിരെ വിട്ടത് ഇരിയ്ക്കട്ടെ; 'പരമാലോകദാ' എന്ന പദം, പരമമായ ആലോകത്തെ (മികച്ച വെളിച്ചത്തെ) നൽകുന്നത് എന്നത്ഥത്തിൽ നിലാവിന്റേയും വിശേഷണമാക്കാൻ നിവൃത്തയില്ലാത്തവിധം,

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'പരമാത്മാവിനെക്കൂട്ടും' എന്ന പരിഭാഷപ്പെടുത്തി, മൂലത്തിലെ ശ്ലേഷോപമയ്ക്കു മൂലനാശം വരുത്തിയതു വ്യസനകരംതന്നെ. ഈ മാതിരി തർജ്ജമയിൽനിന്നു, മൂലത്തെപ്പററി നമുക്കുണ്ടാകുന്ന മതിപ്പ് എത്ര ലഘുവായിരിക്കും!

അത്ഥവിചാരത്തിലും പരിഭാഷകന്മാർ കുറെക്കൂടി ബുദ്ധിയിരുത്തിയാൽ കൊള്ളാം. 'പരമാണൌ പരമാണൌ' എന്നതിന്ന് ഓരോ പരമാണുവിലും (പരമാണുതോറും) എന്നാണത്ഥം; 'അണുവെക്കാളുമെന്നുവിൽ' (൧൮൭) എന്നല്ല. 'തേന മനാഗപി നോഹ്യസേ' (അംഗിനെ ചെയ്താൽ നീ കട്ടും ഒഴുക്കപ്പെടുകയില്ല; അശ്രുപ്രവാഹത്തിൽ പെട്ടു പോകയില്ല) എന്ന വാക്യത്തിന്നു, 'ചീത്ത വഴിക്കുതിരിക്കൊലാ' (൧൯൦) എന്നത്ഥം കല്പിപ്പാൻ വഴികാണുന്നില്ല. 'പങ്കജത്തോടഹം സംപേറ' (൧൪൭)ലല്ല, വസിഷ്ഠനോടു ബ്രഹ്മാവു സംസാരിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. 'സ്വഹംസഃ സാരസം യഥാ' എന്നതിലെ സാരസം ഹംസജാതിയിൽപ്പെട്ട വെള്ളിപ്പക്ഷിയായിരിക്കും, താമരപ്പൂവാവില്ല. 'വക്താവിൻെറ വാക്കിനെ വസ്ത്രാൽ കുങ്കമച്ചാറുപോലവേ' (൨൦൨) അല്ല, വസ്ത്രം കുങ്കമച്ചാറിനെ (ചായത്തെ) എന്ന പോലെയാണ് ഗ്രഹിക്കേണ്ടത് 'വക്താവിനെപ്പരീക്ഷിപ്പാൻ' (൧൬൩) ചോദിക്കുന്നതിൽ മൂർഖതയൊന്നുമില്ല; നേരേ മറിച്ചു, ശരിക്കു പറഞ്ഞുതരുവാൻ ത്രാണിയുള്ളവനോ എന്നു പരിക്ഷിച്ചറിയാതെ ('അനിർണ്ണീയ പ്രവക്താരം') ചോദിക്കുന്നവനത്രേ അധമപ്രച്ഛകൻ. 'സമദർശികളായ് ബന്ധം കൂടാതവർ നടക്കയാം' (൧൩൦) എന്നതു 'സ്വച്ഛമേവാവതിഷ്ഠന്തേ സ്വച്ഛം കുർവ്വന്തി യാന്തി ച' (നിസ്സംഗമായി കർമ്മം ചെയ്യുന്നു; നിസ്സംഗമായി സഞ്ചരിക്കുന്നു) എന്ന അർത്ഥത്തിൻെറ തർജ്ജമയാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുതന്നെ വേണം. 'അനുഭൂത്യപലാപാന്തൈരപവിത്രൈർവ്വികല്പിതൈഃ' (അനുഭവത്തെ അപലപിക്കുന്ന അശുദ്ധവികല്പങ്ങളാൽ) എന്ന അർത്ഥത്തെ 'അശുദ്ധി തട്ടിയുള്ളോരു മൂർഖദുർഭാഷിതങ്ങളാൽ' (൧൮൮) എന്നാണ് ഭാഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്!

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'പരിത്യക്തസമസ്തേഹം
മനോ മധുരവൃത്തിമൽ
സർവ്വതഃ സുഖമാഭ്യേതി
ചന്ദ്രബിംബമിവ സ്ഥിതം.'

എന്ന ശ്ലോകത്തെ ആനന്ദബോധയതീന്ദ്രൻ രണ്ടു തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്; എന്നാൽ തർജ്ജമ മൂന്നാമതൊരു തരത്തിലാണ്:

'സർവ്വചേഷ്ടകളും വിട്ടു
ശുഭവൃത്തിയൊടും സുഖം
മനസ്സിൽ വന്നുചേരുന്നു
ചന്ദ്രനെക്കണ്ടു പോലവേ!   (൫൩൦)

എല്ലാ ചേഷ്ടകളും വെടിഞ്ഞു മധുരവൃത്തിയോടുകൂടിയതായ മനസ്സു, ചന്ദ്രബിംബത്തിൽ നിവസിച്ചാലെന്നപോലെ, നീളെ സുഖം നേടുന്നു എന്ന രസകരമായ മൂലാർത്ഥം ഈ തർജ്ജമയെ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല.

'ഗുണം നേടാനുപായങ്ങ
ളില്ലാതാമ്പോളം മഹാബല!
ദേവനോ യക്ഷനോ മർത്ത്യ-
നോ നീയാകുക വൃക്ഷമോ'   (൫൩൨)

എന്ന വിലക്ഷണശ്ലോകം,

'ദേവോ ഭവാഥ യക്ഷോ വാ
പുരുഷഃ പാദപോഥവാ
താവത്തവ മഹാബാഹോ
നോപായോസ്തീഹ കശ്ചന.'

എന്ന മൂലത്തോടു യോജിച്ചതാകണമെങ്കിൽ കുറെ തിരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നീ ദേവനോ യക്ഷനോ മനുഷ്യനോ മരമോ ആയിക്കൊള്ളുക; എന്തായാലും, അതുവരെ (ശമാദിഗുണങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുന്നതുവരെ) നിനക്കു ഇതിൽ (മോക്ഷപ്രാപ്തിയിൽ) ഒരുപായവുമില്ല എന്നല്ലേ മൂലശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം? മോക്ഷോപായം നിർമ്മിച്ച ഗ്രന്ഥകാരനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മററു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, 'ബോദ്ധ്യബോധനത്തിൽ (തത്ത്വം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ ഉപന്യസിക്കുന്നതിൽ) ഇതൊന്നു(മുകളിൽ പറഞ്ഞത്)തന്നെയാണ് വ്യവസ്ഥ എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള

'മോക്ഷോപായകൃതാ ഗ്രന്ഥ-
കാരേണാന്യേപി യേ കൃതാഃ
ഗ്രന്ഥാസ്തേഷ്വിയമേവൈകാ
വ്യവസ്ഥാ ബോദ്ധ്യബോധനേ'

എന്ന ശ്ലോകത്തിൻെറ തർജ്ജമയും സുബദ്ധമല്ല:—

'മോക്ഷോപായം ചമച്ചോരു
വാല്മീകി വിരചിച്ചതിൽ
ഈ ഗ്രന്ഥമൊന്നുതാൻ ശ്ലാഘ്യ-
മറിയേണ്ടതറിഞ്ഞിടാൻ.' (൫൦: ൧൧൭)

തർജ്ജമകൊണ്ടു മൂലാർത്ഥത്തെ തെററിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു മഹാപാപംകൂടിയാണെന്നു ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നു.

ഒരു രസമയമായ ചാരുകാവ്യമാണ് വാസിഷ്ഠം എന്ന് ഇതിൽതന്നെ (൧൧൭) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, തർജ്ജമയിൽ രസസ്ഫൂർത്തിയുള്ള ഭാഗം ചുരുങ്ങും.

'സ്ത്രീകളൊത്തുള്ള രതിയി-
ലുണ്ടാം സ്വേദകണങ്ങളെ
മല്ലപ്പൂന്തേന്മണം ചേന്ന
തെന്നലെന്നു നുകന്നിടും?' (൨൬൪)

എന്ന ശ്ലോകം സാമാന്യം സരസമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മൂലത്തിനു ചേന്നതല്ല. ഇതിലെ സ്വേദകണം നായകൻേറതായിട്ടാണല്ലോ തോന്നുക; നായികയുടേതായാലേ പൂർണ്ണസ്വാരസ്യം വരു. അങ്ങിനെ തന്നെയാണ് താനും മൂലത്തിൽ.

(കദാ മേ വായവഃ കുന്ദമകരന്ദസുഗന്ധയഃ
പാസ്യന്ത്യന്തഃപുരസ്ത്രീണാം സുരതശ്രമശീകരാൻ.)

'ഏവംവിധാ ഹി വൃത്തയ ആത്മതത്ത്വാവലോകനാല്ലഭ്യന്തേ നാന്യഥാ' എന്ന ഗദ്യത്തിൻെറ (ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചിലേടത്തു ഗദ്യവുമുണ്ട്) പരിഭാഷയായ, 'ആത്മതത്ത്വം നല്ലവണ്ണ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മറിഞ്ഞാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥിതികൾ കാണപ്പെടുന്നു, വേറെ വിധമല്ല.' എന്ന വാക്യം ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥിതികൾ ആത്മതത്വദശനം കൊണ്ടേ ലഭിയ്ക്കൂ; മറ്റുപ്രകാരത്തിലില്ല എന്നോ മറ്റോ ഭേദപ്പെടുത്തിയാലേ മൂലത്തോടു നല്ലവണ്ണം യോജിയ്ക്കുകയും, സ്വാരസ്യം പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ. അത്ഥസംക്രമംതന്നെ കഷ്ടിയായ സ്ഥിതിയ്ക്കു, രസസ്ഫുരണത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിയ്ക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

തജ്ജമ പ്രായേണ വ്യാഖ്യാനത്തെ പിന്തുടന്നായതുകൊണ്ടു, ഗ്രന്ഥഗൌരവത്തിന്നു തുലോം ഇടിവുതട്ടിയിട്ടുണ്ട് ഉദാഹരണത്തിന്ന് ൧൩൫-൧൩൬-൧൩൭ ഈ ഭാഗങ്ങളിലെ ഗദ്യങ്ങൾമാത്രം എടുത്താൽ മതി. വ്യാഖ്യാനവായനയിൽ അവധാനം പോരാഴ്കയാൽ വന്നുകൂടിയ അപകടങ്ങളും അവിടവിടെ കാണാം: 'സ്ഥിതോപി ന സ്ഥിത ഇവ ന ഹൃഷ്യതി ന കുപ്യതി' എന്നതിൻെറ തജ്ജമ, 'ഹഷ്കോപമെഴുന്നേടം നില്ക്കിലും നിന്നിടാപ്പടി' (൧൩൫) എന്നായതിന്നു കാരണം, 'ഹഷ്കോപനിമിത്തവൽപ്രദേശേ സ്ഥിതോപി' എന്ന വ്യാഖ്യാനം 'സ്ഥിതഃ അപി' എന്ന രണ്ടു പദങ്ങളെമാത്രം സംബന്ധിച്ചതാണെന്ന് ഓക്കാഞ്ഞതായിരിയ്ക്കണം. 'മോഹേന ബന്ധുനാശേഷു സംകടേഷു ശമേഷു ച സവ്വം വ്യാപ്തം' (ബന്ധുനാശാദിദുഃഖസ്ഥാനങ്ങളിൽ തക്കതായി യാതൊന്നു യാതൊന്നു കത്തവ്യമോ അതൊക്കെ മോഹത്താൽ വ്യാപ്തമായിരിയ്ക്കുന്നു; വ്യാമോഹംനിമിത്തം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ പ്രയാസം.) എന്ന വാക്യത്തെ 'ബന്ധുനാശാദിദുഃഖത്തിൽ ശമോപായങ്ങളൊക്കവേ പല മട്ടാകവേ' (൧൩൭) എന്നു വിവത്തനംചെയ്കതു, മോഹശബ്ദത്തിൻെറ വ്യാഖ്യാനമായ 'വൈചിത്ര്യേന' എന്നതിനെ 'വൈചിത്ര്യേണ' എന്നു വായിച്ചുപോയതുകൊണ്ടായിരിയ്ക്കുമോ? ഒരു തജ്ജമക്കാരൻ മുഖ്യമായി അനുസരിയ്ക്കേണ്ടതു മൂലംതന്നെയാണ്; വ്യാഖ്യാനമല്ല.

തജ്ജമ മിക്ക ദിക്കിലും വ്യാഖ്യാനമായിത്തീന്നിട്ടും, ഏറെ സുഗമതയെ വഹിയ്ക്കുന്നില്ല. വിദേശടത്തു ടിപ്പണി ചേ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ടിപ്പണിയെ അർഹിക്കുന്ന ഭാഗം ഇനിയും വളരെ കാണും.

'ഉപമാനംകൊണ്ടു നന്നായു-
പമേയമറിഞ്ഞിടാം,
ഏതാണ്ടൊക്കുകയാൽ ദീപം
പ്രഭയാലെന്നപോലവേ.' (൧൨൨)
'പുറത്തുമുള്ളിലും ശുദ്ധ-
ബുദ്ധിയാലന്യചേഷ്ടയെ
അറിഞ്ഞും മോക്ഷകാര്യത്തെ-
ച്ചെയ്യുവാൻ ശാന്തനാണു പോൽ.' (൧൩൩)
'പരസ്പരവിനാശോക്തി-
കൊണ്ടുവിശ്രമമാന്നിടാ.' (൧൩൪)

മുതലായവയുടെ അർത്ഥം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതല്ല.

ഇതിലുള്ള പലതരം രചനാവൈകല്യങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏററവും അസഹനീയം,

മഹാമനസ്സുന്നു വിളങ്ങാ-
നവിശ്രാന്തി... ...(൧൫൬)
വിശുദ്ധബുദ്ധിയോടുമിരിപ്പു തത്തു ദീ-
പമാണെന്നാരീ.. ...(൧൫൯)
ഞങ്ങൾക്കെടോ, പരമമാം പുരുഷാർത്ഥവും സാ-
ക്ഷാൽക്കാരവും... ...(൧൨൨)

എന്നിങ്ങിനെ പദങ്ങളെ 'ഒടിച്ചു കുത്തി'യിട്ടുള്ളതാണ്. ഏതാനും അക്ഷരങ്ങൾ മേൽവരിയിലും, ഏതാനും കീഴ്‌വരിയിലുമായി പദങ്ങളെ വിന്യസിക്കുക എന്നതു പണ്ടും ഇന്നും നടപ്പുണ്ട്. എന്നാൽ,

'ശൂലമുൽഗരമുസലാസിചാപചേഷുഭിണ്ഡി-
പാലാദി'...............(എഴുത്തച്ഛൻ)

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്ന തരത്തിൽപ്പെട്ടത് ഉത്തമവും,

ദിലീപൻ ഭരതൻ താറൊ-

ശീനരൻ... ...' (കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ)

എന്ന തരത്തിലുള്ളതു മധ്യമവും, ഒരു പാദത്തിന്റെ ഒരക്ഷരം മാത്രം കീഴ്വരിയിലേയ്ക്കു ചാടിച്ചു നിൽത്തുന്നത് അധമവുമാകുന്നു.

ദോഷങ്ങളുടെ നേരെ നെററിചുളിയ്ക്കുന്നതിന്നു പകരം, കവനവിഷയത്തിൽ കൈവെച്ചിട്ട് ഏറെക്കാലമായിട്ടില്ലാത്ത കുറുപ്പവർകൾ മുതൽപേരിൽനിന്ന് ഒരു മഹാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമ ഇത്രയെങ്കിലും ഗുണവത്തായി പുറപ്പെട്ടതിൽ സന്തോഷിയ്ക്കുകയും, ഇവരുടെ പ്രാരംഭത്തിന്നു നിർവ്വിഘ്നപരിസമാപ്തിയെ ആശംസിയ്ക്കുകയുമാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. മലയാളികളിൽ കഴിവുള്ളവരൊക്കെ, പരിഭാഷകന്മാൎക്കു പ്രോത്സാഹം ജനിയ്ക്കുമാറ്, ഈ മാസിക വരുത്തി വായിച്ചു, സുകുമാരമായ സാഹിത്യസോപാനത്തിലൂടെ അധ്യാത്മജ്ഞാനസൌധത്തെ ആരോഹണംചെയ്യുമാറാകട്ടെ!

രാജാകേശവദാസ്

അഥവാ

വലിയ ദിവാൻജി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ.

ഇക്കഴിഞ്ഞ നൂററിരുപത്തൊന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറം തിരുവിതാംകൂർ മന്ത്രിപദത്തെ പലപല മഹാന്മാർ അലങ്കരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നും പ്രജകളുടെ 'വലിയ ദിവാൻജി', പുതുക്കടെ ഒരു ചെട്ടിയാരുടെ കണക്കെഴുത്തുകാരനായിരുന്ന ആ കേശവൻകുട്ടിതന്നെ! കേശവപിള്ളയെ കുടിലിൽനിന്നു കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ചത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മസിദ്ധമായ ബുദ്ധിവൈഭവവും ഓജസ്സുമത്രേ. ബാല്യത്തിൽ ശരിയായി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാൻതന്നെ കേശവന്നു സൌക

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഷ്ടം സിദ്ധിച്ചില്ല. എങ്കിലും ആ ദുരാഗ്രബുദ്ധി കാലക്രമേണ ദ്വീപാന്തരഭാഷകളിൽക്കൂടി പാണ്ഡിത്യവും നീതിനൈപുണ്യവും ആയോധനസാമർത്ഥ്യവും സമ്പാദിച്ചു, കല്യാണചരിതനായ കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മതമ്പുരാന്ന് എല്ലാംകൊണ്ടും അനുരൂപനായ അമാത്യനായി പരിശോഭിച്ചു.

'വലിയ ദിവാൻജി'യാൽ സുശിക്ഷിതമായ തിരുവിതാംകൂറിലെ ചെറുസൈന്യം, ഒരു ഭയങ്കരമായ പെരുമ്പടയാൽ പരിവൃതനായി ആർത്തിരത്ത മൈസൂർവ്യാഘ്രത്തെപ്പോലും പെട്ടെന്നു കിടങ്ങിൽ വീഴിച്ചു മരണപര്യന്തം കാൽമുടന്തനാക്കിത്തീർത്തു; കേശവദാസൻെറ സർവ്വതോമുഖമായ നയപ്രയോഗം, ൧൭൯൦-ലെ ഇടവപ്പാതിവർഷത്തിൽ ഊക്കേറിയ നീക്കത്തെന്നപോലെ, ദർപ്പോദ്ധതനായ ടിപ്പുസ്സുൽത്താൻെറ വിജയശാലതികയെ നിഷ്പ്രയാസം പുഴക്കിയൊഴുക്കി, കടലിൽ കൊണ്ടുതള്ളുകയും ചെയ്തു! അന്ന്, ഇത്രയും പ്രാണിയുള്ള ഒരു ഭരണാധികൃതൻ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ടിപ്പുസ്സുൽത്താൻെറ അശ്വം, അയാളുടെ ശപഥമനുസരിച്ചു, ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ കൊടിമരത്തിൽ ബന്ധിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഹാ, 'ധർമ്മരാജാ'വിൻെറ നിർമ്മലമനസ്കതയും, കേശവദാസൻെറ കൃത്യകൌശലവും ഒത്തിണങ്ങി ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തെ സംരക്ഷിച്ചു!!

രാജ്യക്ഷേമൈകനിരതനായ ആ മന്ത്രിപുംഗവനെ നിഗൂഢമായി കൊലപ്പെടുത്താറും ഒരു മഹാപാപിയുണ്ടായതാണാശ്ചര്യം! ബാലരാമവർമ്മമഹാരാജാവിൻെറ സേവകനായി കൂടിയ ജയന്തൻശങ്കരൻനമ്പൂതിരിയുടെ വിഷം ധർമ്മരാജസചിവൻെറ ഭൌതികപിണ്ഡത്തിന്ന് അകാലനാശം വരുത്തിയെങ്കിലും, ആ 'വലിയ ദിവാൻജി'യുടെ നിഷ്കളങ്കമായ യശശ്ശരീരം എന്നെന്നും ആരോഗ്യസൌഭാഗ്യങ്ങളോടേ സ്ഥിതിചെയ്തു, മലയാളത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ല. 'ഇക്കാലത്തുകൂടി അനേകം പേരുടെ ആശാസ്പദവും, ചുരുക്കം ചി

പക്ഷമാത്രം ലബ്ധവുമായ രാജാ എന്ന സ്ഥാനം അനപേക്ഷിതമായി ലഭിച്ച് കേശവദാസൻെറ ജീവചരിത്രം സ്വതേതന്നെ മധുരമാണ്; അഭിജ്ഞവൃദ്ധനായ ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ. അവർകളുടെ പരിപാകപമായ പാണ്ഡിത്യം ഇതിനെ വീണ്ടും ആസ്വാദ്യതരമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

വലിച്ചുനീട്ടാതെയും, വളച്ചുകെട്ടാതെയും, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്, 'ഉച്ചസ്ഥനായ സൂര്യൻ അസ്തോന്മുഖനായിട്ടാണല്ലോ ഇരിക്കുന്നത്' (൧൦൪ ൩൧) എന്ന തരത്തിലുള്ള ഉപദേശരൂപങ്ങളായ സുഭാഷിതങ്ങൾകൊണ്ടു ശ്രേഷ്ഠത വളർത്തിയും, പരക്കെ സുഗമമായ രീതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതായ ഈ ഗദ്യകാവ്യത്തിൽ 'നീതികരിക്കുക' 'സാക്ഷീകരിക്കുക' മുതലായ ചില 'പത്രാധിപപ്രയോഗ'ങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയതിൽ ഞങ്ങൾ വിഷാദിക്കുന്നു. നീതികരിക്കുക, സാക്ഷീകരിക്കുക എന്നിവക്കു യഥാക്രമം നീതിയാക്കുക, സാക്ഷിയാക്കുക എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. ഒരു പ്രവൃത്തിയെ നീതിയാക്കുകയല്ല, നീതിയുക്തമാക്കുന്നതാണ് സാധു. അതിനാൽ '.........തൻെറ പ്രവൃത്തിയെ നീതികരിക്കുകയും ചെയ്തു' (൧൯)എന്ന വാക്യം അത്ര സ്വബദ്ധമല്ല. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് '...........നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ ടിപ്പുവിൻെറ നിഷ്ഠുരകൃത്യങ്ങളെ ഇന്നും സാക്ഷീകരിക്കുന്നു' (൨൧) എന്ന വാക്യവും; നിഷ്ഠുരകൃത്യങ്ങളെ സാക്ഷിയാക്കുകയല്ല, പ്രദർശിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് 'കേശവപിള്ളയും എഴുന്നള്ളത്തോടു പോയിരുന്നു' (൧൨) എന്നതിൽ എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി എന്നില്ലായ്കയാൽ അഭംഗിയല്ലാതെ, അന്യാർത്ഥപ്രതീതിയില്ലെന്നു സമാധാനിക്കാം; '.........പട്ടാളക്കാർ ധീരതയോട് എതിർത്തുനിന്ന' (൧൯) തിലാകട്ടെ, ആ ദോഷം കൂടിയുണ്ട്: എതിക്കലിന്നു വിഷയമായതു ധീരതയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. ശേഷി എന്ന മലയാളപദത്തിന്മേൽ സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചേർത്തതായ 'ശേഷിമാൻ' (൧൦)ഉഭയഭ്രഷ്ടനാണ്' തിക്ഷ്ണമായ ബുദ്ധി, പുഷ്പിതമായ ലത എന്നും മററുമായി സ്ത്രീലിംഗവിശേഷ്യത്തിന്നു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

നപുംസകവിശേഷണം കൊടുക്കുന്നതു മലയാളികൾക്കു സമ്മതമാണെങ്കിലും, 'ഗുവ്വിയായ ഭാരം' (൬) 'ഭാരതഖണ്ഡം... അനന്യശാസനയാക്കി' (൯൨) എന്നും മററുമായി നപുംസകവിശേഷ്യത്തിനു സ്ത്രീലിംഗവിശേഷണം ഉപയോഗിക്കുന്നത് അത്ര രസിക്കുകയില്ല. 'സൈന്യം' എന്ന ഏകവചനത്തിനു 'ഭയാക്രാന്തന്മാരായി' (൮൫) എന്ന ബഹുവചനവിശേഷണവും അയുക്തംതന്നെയാണ്. 'എന്നുതന്നെയുമല്ല, സാരമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ സമ്പ്രതിയും സവാധിയും ഇദ്ദേഹത്തോടാലോചിച്ചും പ്രവൃത്തിച്ചുവന്നു' എന്നത്, അനുസരിച്ചുമാണ് പ്രവൎത്തിച്ചുവന്നത് എന്നു സ്വല്പം ഭേദപ്പെടുത്തിയേ ആശയവ്യക്തി വേണ്ടതിൻവണ്ണം ഉണ്ടാകയുള്ളു. ഇത്തരത്തിൽ വ്യക്തി മതിയാകാതെയും, ശ്ലോകം പുറപ്പെടാതെയുമുള്ള വാചകങ്ങൾ വേറെയും ചിലേടത്തു കണ്ടേക്കാം. ഈവക ദോഷങ്ങളേയും, അച്ചടിത്തെററുകളേയും അടുത്ത പതിപ്പിൽ പരിഹരിച്ചാൽക്കൊള്ളാം.

എല്ലാവരും വായിക്കേണ്ടതും വായിക്കുന്നതുമായ ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തെ തിരുവട്ടാർ 'കേശവവിലാസം ഗ്രന്ഥാവലി' വകയായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ശ്രീമാൻ വി. താണുപിള്ള മലയാളികളുടെ മനഃപൂൎവ്വമായ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു തിച്ചയായും അൎഹനാണ്. ഗഭീരാശയനായ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിൻേറയും പ്രസാധകൻേറയും ശ്രമത്തെ ഞങ്ങൾ നിൎവ്യാജം അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഭാഷാവിലാസം

(മൂന്നാംപുസ്തകം)

പ്രസാധകൻ: പി വി കൃഷ്ണവാരിയർ.

അച്ചടിക്കടലാസ്സിൻെറ അത്ര അസഹ്യമായ വിലക്കയററംപോലും 'കവനകൌമുദി' വക 'വിശേഷാൽപ്രതി'യുടെ പ്രാദുൎഭാവത്തിന്നു പ്രതിബന്ധകമായിത്തീൎന്നില്ല എന്ന ഏക

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

സംഗതിതന്നെ തൽപ്രവൎത്തകന്മാരുടെ സ്ഥിരപരിശ്രമത്തിന്നും, ഭാഷാപ്രണയത്തിന്നും, പരമോദാഹരണമാകുന്നു; നമുക്കിപ്പോൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഭാഷാവിലാസത്തിന്റെ മൂന്നാംസഞ്ചികയും, അവളുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിമാരെപ്പോലെതന്നെ സൌഭാഗ്യവതിയായുമിരിക്കുന്നു. കവനകൌമുദിയുടെ ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭാഷാവിലാസാവിസ്തരണത്തിന്നു നാം നിർവിഘ്നതയെ ആശംസിക്കുക!

ഇതിൽ പദ്യഗദ്യരൂപേണ പതിനൊന്നു വിഷയങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് ശ്രീമാൻ നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോന്റെ 'ഇന്നേത്തെ അമ്മ' എന്ന ഗാഥ, ഇതിൽ അതിന്നു നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രാഥമ്യത്തെ സർവ്വഥാ അൎഹിക്കുന്ന ഒരു കവിത തന്നെയാണ്

'ഇമ്മഞ്ജുകോമളച്ചുണ്ടാൽ നുകൎന്നുള്ളൊ-
രമ്മിഞ്ഞപ്പാലു ദുഷിപ്പിക്കാതേ,
എന്മകനൊത്തിടുമെത്തേണ്ട ദിക്കിലി-
യമ്മയെ മറ്റുമൊരമ്മയാക്കാൻ!'

എന്നിങ്ങിനെ, സ്വരാജ്യാഭിമാനത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ആശീൎവാദങ്ങളെ സന്താനങ്ങളിൽ സമൎപ്പിക്കുന്നു മാതാക്കന്മാർ വീണ്ടും നമ്മുടെ നാട്ടിൻ ധാരാളം ഉണ്ടായി വരട്ടെ! രണ്ടാമത്തേതായ 'ജ്ഞാനാധാരം' ജ്ഞാനാധാരം തന്നെയാണ്. ദുരവഗാഹങ്ങളായ ശാസ്ത്രീയപ്രമേയങ്ങളെ ·സുഗ്രഹങ്ങളാക്കിയും, എന്നാൽ പ്രൌഢി വിടാതെയും ഉപന്യസിപ്പാൻ എം. രാജരാജവൎമ്മതമ്പുരാൻ എം. എ. ബി. എൽ. അവർകൾക്ക് നല്ല നൈപുണ്യമുണ്ട് അദ്ദേഹം പദ്യരചനക്കായി ചിലവിടുന്ന സമയംകൂടി ഗദ്യകൃതികൾക്കായി വിനിയോഗിച്ചാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! നാലാമത്തേതായ 'നീചവൎഗ്ഗോദ്ധാരണം' എന്ന വിശിഷ്ടലേഖനം സമുദായസംസ്കരണസംരംഭത്താൽ മതിമറന്ന കൂട്ടർ ഒന്നു വായിക്കുന്നത് ഉപകാരമായിരിക്കും. വല്ല ഇംഗ്ലീഷുബുക്കോ സംസ്കൃതപുസ്തകമോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

മലത്തിവെച്ച് ഉപന്യാസം തെയ്യാറാക്കി, ഉപായത്തിൽ പേരു സമ്പാദിപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയ ആളല്ലാ, കെ. വെങ്കിടേശപരശർമ്മാവവർകൾ സ്വന്തം ആലോചനയുടെ ഫലമായി പലതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ കാണാറുണ്ട്

അഖൊമത് ഒരു 'കേളികേട്ട കല്യാണ'മാണ് ഇത്ര അബദ്ധങ്ങളും, അസാംഗത്യങ്ങളുമുള്ള ഒരു കഥ മിസ്റ്റർ തേലപ്പുറത്ത് നാരായണനമ്പി എഴുതിയതിൽ, ആ ലേഖകന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമം കണ്ടിട്ടുള്ളവരിൽ മിക്കപേക്ഷം അത്ഭുതപ്പെടാൻ വകയില്ല; എന്നാൽ ഒരു മികച്ച സഹൃദയനും, സൽകവിയുമായ പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയരവർകൾ, ഈ ഭാഷാവിലാസത്തിൽ ഇതിന്നു സ്ഥലം കൊടുത്തത് ആശ്ചര്യകരം തന്നെ. ഈ കഥയിലെ നാനാവിധങ്ങളായ വൈകല്യങ്ങൾ ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കേണമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല: ഉൽകഷലക്ഷണമില്ലാത്തേടത്ത് ഉൽബോധനം കണ്ണുക്ഷോദൈകഫലമാണല്ലോ.

'പ്രകൃതിയും കലാവിദ്യയും' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ ഇന്നത്തെ കവിതാകാമുകന്മാർക്ക് പഠിക്കേണ്ടതായ പല സംഗതികളുമുണ്ട്

'ഹരിതാഭനവൻ സിതാഭമാകും
മഹിതാശ്വത്തിൽ മനോഹരം വിളങ്ങി:
രജതാചലശൃംഗമേറിനില്ക്കും
നവതാപിഞ്ഛകലാപിയെന്നപോലെ.'

എന്നീ 'കേശവീയ'ശ്ലോകത്തെ ഉദാഹരിച്ചു. "പച്ചനിറത്തിലുള്ള ഉടപ്പും മററും ധരിച്ച് ഒരു വെളുത്ത കുതിരപ്പുറത്തു കയറിപ്പോകുന്ന പ്രസേനനെ വെള്ളിമലയിൽ കയറിനില്ക്കുന്ന ഒരു മയിലിനോടു തുല്യപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അത്ഥപ്രതീതിയും, പ്രസേനച്ഛായയും സാദൃശ്യധമ്മത്തോടുകൂടിയ പ്രകൃതിസ്വഭാവത്തെക്കൊണ്ടു നമുക്കു രൂപപ്പെടുത്തിത്തന്നിരിക്കുന്നു" എന്നിങ്ങിനെ (ഭാ: ൻ൯) എഴുതിയിട്ടുള്ളതുതന്നെ, മി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

സ്റ്റർ പി. ജി. നാരായണപ്പണിക്കർ ഒരു നല്ല സഹൃദയനാണെന്നു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. പച്ചിലമരത്തിന്റെ പര്യായമായ 'താപിഞ്ഛരപലാശി'ക്കു മയിൽ എന്നു അർത്ഥമുണ്ടോ എന്ന കാര്യം ഇരിക്കട്ടെ; മരത്തെയല്ല, (മരമുണ്ടോ മലകയറാൻ ശക്തമാകുന്നു?) മയിലിനെയാണ് (മയിൽ സ്കന്ദവാഹനവുമാണല്ലോ) കൈലാസത്തിൻമുകളിൽ കേററിനിർത്തുവാൻ എളുപ്പമെന്നു ഈ വിമർശകൻ കണ്ടുവല്ലോ.

സഹൃദയന്മാരുടെ സമ്മതിനന്ദനത്തെ വേണ്ടുവോളം സമ്പാദിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം, ഇംഗ്ലീഷ് കവിതോദ്യാനത്തിലെ പൂങ്കുയിൽപ്പിടയായ ശ്രീമതി സരോജിനിനായിഡുവിന്റെ ചാരുതരമായ ഛായാപടത്താലും; അവസാനഭാഗം, പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയരവർകൾ ആ രാജ്യഭക്തയെ സരോജിനി (താമരപ്പൊയ്ക) തന്നെയാക്കി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന ശോഭനമായ ശ്ലോകപഞ്ചകത്താലും അലംകൃതമായിരിക്കുന്നു.

ഭാഷാവിലാസം

(നാലാം പുസ്തകം)

പ്രസാധകൻ: പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ.

'കവനകൌമുദി'യുടെ കല്യാണൈകകന്ദമായ പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയരവർകളുടെ മാതൃഭാഷാസ്നേഹത്തിന്റെയും, മഹാപരിശ്രമത്തിന്റേയും പരമാസ്വാദ്യമായ ഫലം ഇതാ, നാലാമതും നമുക്ക കൈവന്നിരിക്കുന്നു. ആറു പദ്യകൃതികളാലും ആറു ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളാലും അലംകൃതമായിട്ടുള്ളതാണ് 'കൌമുദി'യുടെ ഈ വിശേഷാൽപ്രതി. പദ്യകൃതികളിൽ പട്ടാഭിഷേകത്തെ അർഹിക്കുന്നതു പി. ജി. രാമയ്യർ ബി. എ. ബി. എൽ. അവർകളുടെ 'രണ്ടു കുട്ടികൾ' എന്ന കവിതയാകുന്നു. രാമയ്യരവർകളുടെ രാമണീയകംപൂണ്ട ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ നാല്പതും കളങ്കമററ കരുണരസത്തെ നാലുപാടും ഒരുപോലെ പ്രവഹിപ്പിക്കുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഹൃദയദ്രവീകരണചണത്വം 'രണ്ടു കുട്ടികൾ'ക്ക് ഏറുമെങ്കിൽ, ചമൽകാരകാരിത്വം 'എന്റെ സ്വപ്ന'ത്തിന്നു കൂടുതലായുണ്ട്. ഛവം പുഷ്പിതാഗ്രാവൃത്തങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം യഥാർത്ഥകവിതിലകനായ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. എ. ബി. എൽ; എം. ആർ. എ. എസ്സ് അവർകളുടെ തെളിഞ്ഞ പ്രതിഭയിൽ വിളഞ്ഞതാകുന്നു. നല്ല നല്ല പദങ്ങളുടെ സൌലഭ്യംകൊണ്ടും, നവനവാശയങ്ങളുടെ സൌരഭ്യംകൊണ്ടും, സർവ്വോപരി സരസമായ ഫലിതധോരണികൊണ്ടും ഈ കൃതി ഏതൊരു സഹൃദയനെ അടിശ്ശൂടി തലകുലുക്കിക്കുകയില്ല? പട്ടിണി നിമിത്തം മുലപ്പാൽകൂടി വററിപ്പോയ പരമദരിദ്രയായ മാതാവു ക്ഷുൽപീഡിതനായി പ്രാണസഞ്ചാരംകൊള്ളുന്ന കൊച്ചുമകനെ നോക്കി ദയനീയമാംവണ്ണം വിലപിക്കുന്നതിൽപ്പോലും,

'.............................നിൻ
കൃശതനുവല്ലി വിശപ്പുകൊണ്ടു വാടി

കശപിശയായ്ക്കഷണിച്ചു......'
'ജനി മൃതി തൊട്ടു ചടങ്ങു ജന്തുധർമ്മം'
'......
മോഹരത്നസൌധം
ഇടിപൊടിതവിടായ്ത്തകന്നു. '
'ശരി ശരി കഥതിന്നു '
' .അത്തണൽതാറുമാറുതന്നെ'

ഇത്യാദിയായി, അയ്യരവർകളുടെ നിസർഗ്ഗഫലിതചാതുരി നിഷ്പ്രതിബന്ധം പ്രസരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സാധുസ്ത്രീ പരേതനായ പുത്രനെ യാത്രയയക്കുന്നതായ,

'മറയുക മകനേ, മനീഷികൾക്കീ-
ക്കറയെഴുമൂഴി കടന്നുറങ്ങുതന്നെ;
ചിറകു വിധി തരുന്നു; പോക സൂര്യൻ
നിറകതിർ വീശിന നീലപുഷ്കരത്തിൽ'.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

എന്നി പദ്യരത്നമാകട്ടേ, 'എന്റെ സ്വപ്നത്തിലെങ്ങും ഒരു 'നിറകതിർ' വീശിക്കൊണ്ടു സവിശേഷം പരിശോഭി ക്കുന്നു.

ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ ഗ്രാഹ്യതയേറിയതു, വരവൂർ കപ്ലി ങ്ങാട്ടു നാരായണൻഭട്ടതിരിപ്പാടവർകളുടെ 'വേദസംഹിതയെ പ്പററി ചില ചിന്തക'ളാണ് ഇദ്ദേഹത്തിനു വൈദികവിഷ യത്തിലുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. യാഗത്തിനു വേണ്ടു ന്ന കാര്യങ്ങളേ വേദസംഹിതയിലുള്ളു എന്ന ധാരണ ശരിയ ല്ലെന്നും, 'ആരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെ അധ്യാത്മചിന്ത ഋഗ്വേദസംഹിതയിലുണ്ടെ'ന്നും ഇദ്ദേഹം സയുക്തികവും സോ ദാഹരണവുമായി സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പു രാൻ എം. എ. ബി. എൽ. അവർകളുടെ 'പദാർത്ഥവിചാരം' കുറെക്കൂടി വിചാരംചെയ്ത് എഴുതിയിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇത്ര ദു ർഗ്രഹമായിത്തീരുമായിരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയപ്രമേയങ്ങളെ ലളി തമായും സരസമായും എഴുതുവാൻ ത്രാണിയുള്ള ഒരാളാണ് തമ്പുരാൻ എന്ന വാസ്തവം വായനക്കാരിൽ പലക്കും അനുഭവ സിദ്ധമായിരിക്കും.

വിദ്വാൻ സി. ശങ്കുണ്ണിനായരവർകളുടെ 'ഭാഷാഗദ്യ സാഹിത്യ'ത്തിൽ ഗദ്യപദ്യങ്ങൾക്കു രസാങ്കരണവിഷയത്തിലു ള്ള വ്യത്യസ്തതയേയും, മലയാളഗദ്യത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്ര ത്തേയും ഭംഗിയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ, ഭാഷാഭിവൃ ദ്ധിക്കു വേണ്ടുന്ന ഏതാനും സാമഗ്രികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക യും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അമ്പലപ്പുഴ വെങ്കിടേശ്വരശർമ്മാവവർകളു ടെ 'ഭാഷാശുദ്ധി'യിൽ പുതിയ സംഗതികൾ ചുരുങ്ങുമെങ്കി ലും, പ്രതിപാദനരീതിയുടെ വൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടു ഈ സ്ലാഘ്യമായ ഉപന്യാസം പുതിയതെന്നപോലെതന്നെ ആദരിക്ക പ്പെടും. അവഗാഢമായി ആലോചിച്ചു അഴകും മിടുക്കും വ രുത്തി ഉപന്യാസമെഴുതുന്നതിൽ ശർമ്മാവവർകൾക്കുള്ള ശ ക്തി ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ് വി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻനായരവർ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കൾ എഴുതിയ മൊതാവിന്റെ പ്രാത്ഥന വായിക്കുംതോറും മാനസോൽകർഷത്തേയും, ധമ്മബോധത്തേയും വദ്ധിപ്പിക്കും. ഇതിൽ തിങ്ങിത്തിളങ്ങുന്ന സാഹിത്യഭംഗിയോ, അസാമാന്യമെന്നേ പറയേണ്ടു. ഇതും രാമയ്യരവർകളുടെ രണ്ടു കൃതികളും അന്യഭാഷയിൽനിന്നെടുക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഒടുവിൽ ചേത്തിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണ'നെ പാനയായി ചൊല്ലിക്കൊള്ളണമെന്നു തൽകത്താവായ തേലപ്പുറത്തു നാരായണനമ്പി അവർകൾ നമ്മോടു ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ,

ഇററീടം പാട്ടല്ലോ ജയിപ്പൂ നിത്യം'
ഗോരസം കട്ട ഭവാനിപ്പാരിങ്കൽ'
ബോധവിട്ടതിൻ നിഴലിലാണല്ലോ'
ദേവക്ക് മതിസുഖസമ്പത്തേകി'

എന്നും മററുമുള്ള വരികൾ പാനയുടെ ശീലിൽ ചൊല്ലുവാൻ സാധാരണന്മാർ ശക്തരാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അഥവാ, ഇതു ഒരു യഥാത്ഥകവിതയായിരിക്കാം. യഥാത്ഥകവിതയുണ്ടോ വൃത്തനിയമത്തിന്നും മററും കീഴ്പെടുന്നു!!

ഭൂരിഭാഗം നോക്കിയാൽ, ഭാഷാവിലാസത്തിന്റെ ഈ നാലാം ലക്കവും, ഇതിന്റെ പൂവ്വജരെന്നപോലെ, സഹൃദയന്മാരുടെ സവാത്സല്യമായ പരിലാളനത്തെ തികച്ചും അഹിക്കുന്നുണ്ട്. സുപ്രസവയായ കവനകൌമുദിയുടെ ഈ ഓമനക്കുഞ്ഞിന്നു ദൃഷ്ടിദോഷം (കരിങ്കണ്ണ്) പറരാതിരിപ്പാനായിരിക്കാം, പ്രസാധകൻ ഇതിനെ ശ്രീകൃഷ്ണൻപാന'യാകുന്ന വികൃതരൂപംകൊണ്ട് അങ്കിതമാക്കിയത്! കൃതമതിയായ കൃഷ്ണവാരിയരവർകളുടെ മുൻകരുതലിന്ന് ഇതും ഒരുദാഹരണമായി ഗണിക്കാം.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കൃഷ്ണകാന്തന്റെമരണപത്രം.

സാഹിത്യസഖി ടി. സി. കല്യാണി എം. ആർ. എ. എസ്

൧ ന്നി

തോമസ് കാർലൈൽ (Thomas Carlyle) ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: "തെരിശായി കിടക്കുന്ന സ്വന്തം നിലത്തു പുറംരാജ്യത്തുള്ള ആലോചനയെ പഠിച്ചു നടന്നതിനോക്കാൾ മറെറന്തു പ്രവൃത്തിയാണ് ഉൽകൃഷ്ടതരമായിട്ടുള്ളത? ഒന്നുമാത്രം: അതിലും ഉൽകൃഷ്ടതരമായിട്ടുള്ളതാണ്, നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ആലോചനയെത്തന്നെ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നത് എന്നാൽ എത്രയോ കുറച്ചുപേർക്കുമാത്രമേ അതിന്നു ത്രാണിയുള്ളു." അന്യസാഹിത്യങ്ങളിൽ നിന്നു മലയാണ്മയിലേക്കു ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏറിപ്പോവുന്നു എന്നു വിധിക്കുന്ന നിരൂപകന്മാർ ഇതൊന്നു വായിച്ചുനോക്കേണമെന്ന് ഒന്നാമതായി ഞങ്ങൾ ശിപാർശി ചെയ്യുന്നു. സംസ്കൃതം, ലാററിൻ എന്നിങ്ങിനെ മൃതങ്ങളും അല്പപ്രാണങ്ങളുമായ ഭാഷകൾ മററു സാഹിത്യങ്ങളെ അനാദരിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള ഫലമത്രേ ഇന്നനുഭവിക്കുന്നത്. നേരെമറിച്ച്, ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രെഞ്ച്, ജർമ്മൻ എന്നി ഉയൎന്നുവരുന്ന ഭാഷകളുടെ ആന്തരശക്തി ഭാഷാന്തരകൃതികളുടെ വൎദ്ധനയിലും വലുപ്പത്തിലും ഊന്നിനിൽക്കുന്നു. ഉപജീവനത്തിന്നു മാൎഗ്ഗമില്ലെങ്കിലും, പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നത് അവമാനമാണെന്നു ശാഠ്യംപിടിക്കുന്ന ആഭിജാത്യക്കാർ ഇത്രയുമധികമുള്ള മലയാളത്തിൽ വിശേഷിച്ചും ഈയൊരു വാസ്തവം ഭാഷാപ്രണയികൾ എപ്പോഴും അനുസ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ സാഹിത്യസഖി ടി. സി. കല്യാണിയമ്മ എം. ആർ. എ. എസ് അവൎകളുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമം അന്യഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ സൎവ്വദാ മുൻനിന്നു കാണുന്നതു നിശ്ചയമായും അഭിനന്ദനീയം തന്നെ.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ബംഗാളിലെ സുപ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരനായ ബങ്കിമചന്ദ്ര ചാററർജ്ജിയുടെ മറെറാരു കൃതിയാണ് കൃഷ്ണകാന്തൻെറമരണ പത്രം. "അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ എല്ലാം വിധത്തിലും പ്രഥമഗണനീയമായിട്ടുള്ളത് കൃഷ്ണകാന്തൻെറ മരണപത്രമാണെ"ന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന പ്രസാധകനോടു ഞങ്ങൾ യോജിയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ഈ ആസ്വാദ്യതരമായ ആഖ്യായിക ഏതൊരു ഭാഷാസാഹിത്യത്തേയും ആദരണീയമാക്കിത്തീ ൎക്കുവാൻമാത്രം മഹത്ത്വമുള്ള ഒന്നാണെന്ന് ആരുംതന്നെ സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ. ഇതിലെ കഥാനായികയായ ഭ്രമര ലോക സ്വഭാവത്തെ പൎയ്യവേക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരനുള്ള അതിപാടവം സവിശേഷമായി തെളിയിയ്ക്കുന്നു. ഭത്താവിൻെറ "ചെകിട്ടത്തൊന്നടിച്ച" ഭ്രമരതന്നെയാണ് അപരാധിയായ അദ്ദേഹത്തോട് ഒടുവിൽ "ഇനിയത്തെ ജന്മത്തിൽ ഞാൻ ഭാഗ്യമുള്ളവളായിത്തീരുവാൻ എൻെറ സമസ്താപരാധങ്ങളും ക്ഷമിച്ച് എന്നെ അനുഗ്രഹിയ്ക്കു" എന്നപേക്ഷിച്ചത് പരിശുദ്ധമായ സ്ത്രീഹൃദയത്തിൻെറ നിഗൂഢങ്ങളായ ഗതിഭേദങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു മഹാകവിയല്ലാതെ ഇങ്ങിനെ ഒരു കഥാപാത്രത്തെ സൃഷ്ടിയ്ക്കുവാൻ ശക്തനാകുമോ? ഗോവിന്ദലാലനും വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോകുന്ന ഒരു കവിസൃഷ്ടിയല്ല. ലോകത്തിൽവെച്ചു നികൃഷ്ടവും ഭയങ്കരവുമായ ഭാഗത്ത് അദ്ദേഹം എത്താണ്ടു തികച്ചും തലവെച്ചു വൃത്തിയെങ്കിലും, ആ സൌശീല്യശാലിയായ പുരുഷനെ സ്നേഹിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ ഭ്രമരയ്ക്കുന്നില്ല ആക്കും സാധിയ്ക്കുകയില്ല. പ്രഭുത്വത്തിനുള്ള ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും ഒരുപോലെ നാം കൃഷ്ണകാന്തനിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നു. കഞ്ചാവും വലിച്ചു ലഹരികൊണ്ടുകിടക്കുന്ന ആ ബാബുവിനെ രോഹിണിയ്ക്കുംകൂടി പേടിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മരണപത്രംമൂലം ദുൎഗ്രഹമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിൻെറ ഗതിവിശേഷത്തെ ഭംഗിയിൽ വിവരിച്ചുകാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണിക്കുന്നു. എന്നാൽ രോഹിണി—പാവം! ഈശ്വരൻ സ്ത്രീ ചാപലത്തെ ഒരിക്കലും ക്ഷമിക്കുകയില്ലെന്നുണ്ടോ?—ഭർത്താവി ൻെറ കൈകൊണ്ടു മരിക്കുന്നതു സ്ത്രീകൾക്കു ഭാഗ്യമാണെ ങ്കിൽ, ആ പുനൎവിവാഹം ചെയ്തുപോയ ഹിന്ദുവിധവ ഭാഗ്യ വതിതന്നെ. "ആയതാക്ഷികളോടു കൂടിയ ഈ മാൻ പ്രസാ ദപുരത്തിൽ കിടന്നലയുന്ന സ്ഥിതിക്കു എൻെറ കൺമുനത്ത ല്ലകൊണ്ടു മറിയേല്പിച്ച് അതിനെ വിട്ടുകളയുവാൻ പാടി ല്ലേ?" എന്നു മനോരാജ്യം വിചാരിച്ചതിന്ന് ആ ചെറുപ്പ ക്കാരിക്കു കിട്ടിയ ശിക്ഷ എത്ര ഭയങ്കരം! "എന്നെ കൊല്ലരു തേ! എന്നെ വെടിവെയ്ക്കരുതേ! എനിക്കു ചെറുപ്പമാണ് എന്നെ കൊല്ലരുതേ!" എന്നു ദയനീയമായി കരഞ്ഞപേക്ഷി ക്കുന്ന ഒരു നിരാധാരയായ സ്ത്രീയെ—താനനുഭവിച്ച പ്രപഞ്ച സുഖത്തിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗത്തിന്ന് അവകാശപ്പെട്ട സ്വ ന്തം പ്രേമഭാജനത്തെ—കൈത്തോക്കിന്നിരയാക്കിയ ഗോവി ന്ദലാലന്നാവട്ടെ, "കുബേരന്നുപോലും ലഭിക്കാത്തതായ ഒരു സമ്പത്ത് എനിക്കു സ്വാധീനമായിരിക്കുന്നു. ഭ്രമരയെക്കാളും ഹൃദയംഗമവും പാവനവുമായതേതൊന്നോ അതിനെ ഞാൻ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു നിർവൃതിക്കൊള്ളുന്നതിന്നുകൂടി ക ൎമ്മഗതി അനുവദിച്ചു! അല്ലെങ്കിൽ, ഈശ്വരൻെറ മായാവി ലാസങ്ങൾ ആർ കണ്ടു?

ഈ ഉൽകൃഷ്ടാഖ്യായിക മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഒരനുഗ്രഹമാ ണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അത്രമേൽ സുന്ദരവും ഹൃദ യംഗമവുമായ രീതിയിൽ വിഷവൃക്ഷം തർജ്ജമ ചെയ്തതന്ന ആ പുണ്യവതിതന്നെ കൃഷ്ണകാന്തൻെറ മരണപത്രവും പരി ഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദ്യമിച്ചത് ഏററവും ഉചിതമായി. ബം ഗാളിയിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലെയ്ക്കു ഈ പുസ്തകം മിസ്റ്റർ റോ യി, മിസ്സിസ് നൈററ് എന്ന രണ്ടുപേർ തർജ്ജമ ചെയ്തതാ യി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മിസ്റ്റർ റോയിയുടേതു "മോഡേൺറവ്യു"വിൽ ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. വാക്ഷേ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

അതിൽ മൂലത്തിലുള്ള പല ഭാഗങ്ങളും—സാഹിത്യരസമുള്ള പല ഭാഗങ്ങളും എന്നുതന്നെ പറയട്ടെ.—കേവലം വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മൂലത്തിലുള്ള ഒരക്ഷരവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന്നു തർജ്ജമക്കാർക്കവകാശമില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ താഴ്മയോടുകൂടിയ അഭിപ്രായം. അതു വായനക്കാരെ ഒരുവിധം വഞ്ചിക്കുകയല്ലയോ എന്നു ഞങ്ങൾ വാദിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചും, ഇങ്ങിനെയുള്ള ശ്രേഷ്ഠഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കൈവെക്കുന്നവർ, മൂലത്തിലുള്ളതിനെ അങ്ങിനെതന്നെ ഭാഷയിലെക്കും പകൎത്തുവാനല്ലാതെ എടന്തെങ്കിലും കൂട്ടുകയോ കുറക്കുകയോ ചെയ്യുവാൻ നോക്കുന്നതു മഹാപാപം കൂടിയാണ് അതിനാൽ കല്യാണിഅമ്മ അവർകൾ തർജ്ജമക്കു മിസ്റ്റർ റോയിയുടെ പുസ്തകത്തെ എടുക്കാഞ്ഞതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുന്നു.

പക്ഷേ, വിഷവൃക്ഷത്തെപ്പോലെതന്നെ ഈ തർജ്ജമയെ അഭിനന്ദിക്കുവാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. പേരിടുന്നതുമുതൽക്ക് എല്ലായിടത്തും ഒരവധാനക്കുറവ് ഇതിനെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു, കൃഷ്ണകാന്തൻ എന്നുള്ളതു കൃഷ്ണകാന്തൻ എന്നു വേണ്ടതല്ലേ എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ സംശയം. (Ram Kanta Rai, Lal, Madhava Lal) എന്നിങ്ങിനെ ദീർഘോച്ചാരണമുള്ള എല്ലാ സ്വരാക്ഷരങ്ങൾക്കും മുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിൽ പ്രത്യേകം അടയാളം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് കൃഷ്ണകാന്തൻ എന്നതിലെകകാരം പരിഭാഷാകർത്രി വിചാരിക്കുന്നപോലെ നീട്ടിയാണ് ഉച്ചരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതെങ്കിൽ, ഈയൊരു പേരിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മാത്രം, ആ അടയാളം വേണ്ടെന്നു വെച്ചതെന്തിന്? രാമകാന്തന്റെ സഹോദരൻ കൃഷ്ണകണ്ണനായിക്കൂടാ എന്നില്ലല്ലോ. എന്തായാലും ഈ വിധമുള്ള നോട്ടക്കുറവു മററു പല പേരുകളുടെ കാര്യത്തിലും കാണുന്നുണ്ട് സാഹിത്യകശലനായ പ്രസാധകനാകട്ടെ, ആനന്ദമഠം എന്ന സുപ്രസിദ്ധകൃതിയെക്കൂടി ആനന്ദമാതാ'വാക്കിക്കളഞ്ഞു. പുസ്തകത്തിന്റെ പേർ മനുഷ്യന്റെ മുഖം

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പോലെയാണ്; ഉള്ളിലുള്ളതെന്താണെന്നു രണ്ടും ക്ഷണത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞ മഹാന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ, ഈ തർജ്ജമയിൽ കല്യാണിഅമ്മ അവർകൾ വേണ്ടിടത്തോളം മനസ്സിരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയണം.

തർജ്ജമക്കെടുത്ത ഇംഗ്ലിഷ്പുസ്തകം നന്നായി എന്നു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുവല്ലൊ. പക്ഷെ അതു മനഃപൂർവ്വമായി തിരഞ്ഞെടുത്തതാണെങ്കിൽ, ആ എടുത്ത പുസ്തകത്തിലെ തന്നെ ചില ഭാഗങ്ങൾ വിട്ടു കളയുന്നതിന്നു പരിഭാഷാകർത്രി എങ്ങിനെ ധൈര്യപ്പെട്ടു? രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ ഒടുവിൽ ഒരു ഖണ്ഡിക മുഴുവനും വിട്ടിരിക്കുന്നു. കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയാലും അതനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കാൻ പലക്കുമുള്ള അശക്യതയെ മൂലത്തിൽ ചമൽകാരമായി പരിഹസിച്ചിട്ടുള്ളത് അനാവശ്യമായി എന്നു വരുമോ? 11-ാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കൃഷ്ണകാന്തനും ഗോവിന്ദലാലനുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിലെ ചില വരികൾ തർജ്ജമയിൽ കാണാനില്ല. 12-ാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ ഭ്രമര "അടുക്കളയിൽ ചെന്നു വെപ്പുകാരിയോടു സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി" എന്നു മലയാളപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നേടത്തു "അടുക്കളയിൽ ചെന്നു വെപ്പുകാരിയുടെ തലമുടി പിന്നിൽനിന്നു പിടിച്ചു വലിച്ചു, "ഹേ വെപ്പുകാരി അവർകളെ, വെപ്പിന്നിടയിൽ എനിക്കൊരു കഥ പറഞ്ഞുതരു" എന്നത്രെ മൂലം. ആ വിരുതും പ്രസരിപ്പുമുള്ള സുശീലയായ പെൺകുട്ടിയുടെ സ്വഭാവം ഈ വിട്ടുപോയ വരികളിൽ എത്ര ഭംഗിയിൽ പ്രകാശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നോക്കുക! 28-ാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ കുറെ അധികഭാഗം കാണാതായിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം ഭാഗം നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ മാധവീനാഥന്റെ "ഒരു കൌശലമെടുത്ത"തിനെ വിവരിക്കുന്നതു അനാവശ്യമെന്നായിരിക്കുമോ പരിഭാഷാകർത്രിയുടെ അഭിപ്രായം? ബ്രഹ്മാനന്ദനെ പേടിപ്പിക്കുന്നതി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നുവേണ്ടി മാധവി നായർ ഒരു പോല്ലീസ്സുകാരനെ അവിടെ വരുത്തി ഒളിപ്പിച്ചു നിൎത്തിയതു കല്യാണിഅമ്മഅവർകളും അറിഞ്ഞില്ലെന്നു വരുമോ? ഇങ്ങിനെ വേറെയും ചില ഭാഗങ്ങൾ വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, ഈ കുറവുകൾ തീൎക്കാവുന്നവ എന്നു തോന്നുമാറു 21 ാം അദ്ധ്യായത്തിൻെറ ആദ്യത്തിൽ "പ്രേമെത്തേൽ **" എന്ന ഒരു പഴയ ഭാഷാശ്ലോകം പുതുതായി ചേൎത്തിട്ടുള്ളതും ഓൎമ്മിക്കേണ്ടതുതന്നെ. ആ അനാവശ്യശ്ലോകം താഴെ കാണുന്ന മൂലത്തിലെ വരികൾ മാച്ചു കളഞ്ഞെഴുതിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണുമ്പോൾ, അതിലും വായനക്കാർ സന്തോഷിക്കുകയില്ല. "ഇദ്ദേഹത്തോടു പിരിഞ്ഞാൽ ഞാനെങ്ങിനെ ജീവിക്കും" എന്നു വിചാരിച്ചു കരഞ്ഞുംകൊണ്ട് ആരുമായി വേർപെട്ടുവോ, ആ ആളെ കുറെ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു കണ്ടാൽ "എന്താ, സുഖമല്ലേ" എന്നു നിങ്ങൾ ചോദിച്ചു എന്നും, പക്ഷേ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ലെന്നും വരാം. മനസ്സുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ തമ്മിൽ അകന്നു കഴിഞ്ഞു എന്നാൎത്ഥം."

തൎജ്ജമ പ്രായേണ നന്നായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, മൂലത്തിലെ വാചകങ്ങൾക്കുള്ള ഉജ്ജ്വലത തികച്ചും തൎജ്ജമയിൽ വന്നിട്ടില്ല; ഭാഷാഗ്രന്ഥത്തിലെ വാചകങ്ങൾ മുക്കാലും ജീവനില്ലാത്തവയാണ്. വിഷവൃക്ഷത്തിലെ ഭംഗിയും ചുറുചുറുക്കും ഇതിൽ പലേടത്തും കാണാനില്ല. ചിലടിക്കിൽ തൎജ്ജമ തെററിപ്പോകതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ൩൦ ാം ഭാഗത്തു രോഹിണിയുടെ "ഒരു കള്ളാധാരം" എന്ന മറുപടി കേട്ടു കൃഷ്ണകാന്തൻ ചിലതു പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടു (Shuddering) പറഞ്ഞു ചിരിച്ചുംകൊണ്ടായിരുപ്പായതു കഷ്ടംതന്നെ. താൻ സാരമായി സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മരണപത്രാധാരം തിക്കത്തിച്ചു പോയി എന്നുകേട്ട് "ആധാരം! ആധാരം! എൻെറ ആധാരം" എന്ന് ഒരാൾ പരിഭ്രമിക്കുന്നതു ചിരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കില്ല. ൩൦ ാം അദ്ധ്യായത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ "അന്നു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കാരുണ്യപൂണ്ണമായ ഹൃദയം അന്യഹൃദയത്തിൽ അനുകമ്പയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു" എന്നത്, The sympathetic heart divines sympathy in another എന്ന മൂലത്തിന്റെ തർജ്ജമയല്ല. അനുകമ്പയുള്ള ഒരു മനസ്സ് മറെറാരാളിലുള്ള അനുകമ്പയെ ക്ഷണത്തിൽ ഊഹിച്ചറിയുന്നു എന്നേ ഈ വാചകത്തിന്ന് അത്ഥം വരാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. രണ്ടാംഭാഗം മൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ മാധവിനാഥനും പോൽമാസ്റ്ററുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ, ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, "നിങ്ങളോ, നിങ്ങളുടെ ജോലി എന്താണ്?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, 'അല്പമൊന്നു ചിരിച്ചു തലതാഴ്ത്തി മാധവിനാഥൻ അയാളെ അഭിവാദ്യംചെയ്തു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും മൂലാത്ഥം ശരിയായി ധരിച്ചിട്ടാണോ എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു. And thou?– yea, what are you sir?' Repressing a smile, Madhavi Nath bent his head and said, 'A morning salutation' എന്ന മൂലത്തിലെ (thou) എന്നതിന്നു നീ എന്നത്ഥം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു എങ്കിൽ പുഞ്ചിരിയെ അടക്കി എന്നതു മാററിമറിക്കുവാനും, A morning salutation എന്നതിലെ ചമൽക്കാരം ഇത്രമേൽ അറിയാതെ പോവാനും ഇടയില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനെ കളവിന്നു പ്രമാണിയാക്കിയതും എന്തധികാരത്തിന്മേലാണ്? "If he was stupid in other matters, he at least was as sharp as a needle at understanding his own interests എന്നേ ആഖ്യായികാകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. തന്റെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധാന്തി തികച്ചുമുള്ള ഒരാൾ കള്ളനായിരിക്കേണമെന്ന് ഒരു നിയമവുമില്ലല്ലോ.

വാചകങ്ങളുടെ വൈകല്യം അല്പമൊന്നു ഞങ്ങൾ ആദ്യത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. "ആയിരുന്നു, എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നത്" എന്നിങ്ങിനെ ഉള്ളതു ഇതിൽ കുറെ അധികമായിപ്പോയി. നാലഞ്ചുവാചകം അടുത്തടുത്ത് ഇരുന്നു ഇരുന്നു എന്നവസാനിപ്പിക്കുന്നതു വായിക്കാൻ വലിയ സുഖമില്ല. "ആട്ടിപ്പുറത്താക്കിയ—ബ്രഹ്മാനന്ദത്തോടുകൂടി അയാൾ ഇളി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഭ്രാന്തായി പുറത്തേക്കു ഓടിപ്പോയി" (ഭാഗം: ൨൦) ഇങ്ങിനെയുള്ള വാചകങ്ങൾ ഇത്തരം ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളിലെങ്കിലും കൂടാതെ കഴിക്കേണ്ടതാണ് "വലിയ കുപ്പായക്കീഴിസ്സീലേയിൽ" (൭) വലിയ എന്ന വിശേഷണം വാസ്തവത്തിൽ കുപ്പായത്തിന്നാണ് കിട്ടേണ്ടത് "ഒഴിഞ്ഞ പാത്രങ്ങൾ****** അവയെ നിറക്കുവാൻ തടസ്സുകയും" എന്നതിലെയും മററും 'അവ' വായനക്കാരെ അമ്പരപ്പിച്ചേക്കാം.

സംസ്കൃതവാക്കുകളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും പരിഭാഷാകർത്ത്രിക്ക് അല്പം നോട്ടക്കുറവു പററിയിട്ടുണ്ട് ദൈവാനുകൂലം (൧൨) ഗൌരവമായും (൭൭) നിരപരാധി (സ്ത്രീലിംഗം) (പാലടത്തും) സ്വാധീനത്തിൽ (൧൦൧) ആത്മഹത്തി (൧൨൭) സ്വാധീനപ്പെടുത്തി (൧൩൪) ഇങ്ങിനെയുള്ള അപഭ്രംശങ്ങൾ കല്യാണിയമ്മ അവർകളെപ്പോലെ പേരെടുത്തിട്ടുള്ള എഴുത്തുകാർ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടവയാണ്

ഞങ്ങൾ ദോഷഭാഗത്തെ സ്വല്പം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതു വിദ്വത്കവയിത്രിയായ നമ്മുടെ സാഹിത്യസഖിയെ ഉത്സാഹഭംഗപ്പെടുത്താനല്ല. "ശ്രേയസി കേന തൃപ്യതേ" എന്നത്രേ ഞങ്ങൾക്ക് ഇതിന്നുള്ള സമാധാനം. എപ്പോഴും ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളെ സമ്മാനിച്ചു മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നു യത്നിക്കുന്ന ഈ മാന്യസ്ത്രീയിൽനിന്ന് ഇനിയും നല്ലനല്ല പുസ്തകങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ ആശിക്കുന്നു. വി: കെ. പാറുക്കുട്ടിനേത്യാരമ്മ അവർകൾക്കു സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടതും, ആ മഹതിയുടേയും, "പരസ്പരതപസ്സംപൽപരസ്പരഫലായിതൌ വിധാതേ മമാനന്ദം കല്യാണികൃഷ്ണമേനവൌ" എന്നിങ്ങിനെ കേരളകാളിദാസനെക്കൊണ്ട് ഒരിക്കൽ അരുളിച്ചെയ്യിച്ച അനുരൂപദംപതികളായ പരിഭാഷാകർത്ത്രീപ്രസാധകന്മാരുടേയും ഛായാപടങ്ങളാൽ അലംകൃതമായ ഈ പുസ്തകം സഹൃദയന്മാരുടെ ശ്ലാഘയെ സർവഥാ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പ്രഭുകുമാരൻ

ഗ്രന്ഥകത്താവ്, എ കെ ഗോവിന്ദ് ബി. എ

പത്താംക്രൈസ്തവാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തിൽ വെച്ചു, നോർമൻഡിയിലെ വിശാലഹൃദയനായ വില്യംപ്രഭു ഫ്ളാൻഡേഴ്സ് മാടമ്പി'യായ ആർനാഠഫിന്റെ ചതിയാൽ കൊലപ്പെട്ടതും; അപ്പന്റെ സ്ഥാനത്ത് അഭിഷിക്തനായ റിച്ചേർഡ് കുമാരനെ, (വില്യംപ്രഭുവിന്റെ മകനെ) നോർമൻഡിരാജ്യം കൈക്കലാക്കാൻ ലാക്കുനോക്കുന്ന ഫ്രാൻസിലെ ലൂയിരാജാവു ബന്ധുഭാവം നടിച്ചു തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി സ്വരാജധാനിയിൽ ബന്ധനസ്ഥനാക്കിയതും; ആ ബന്ധനത്തിൽനിന്നു കുമാരൻ ഒരു വിശ്വസ്തസേവകന്റെ സാമത്ഥ്യത്താൽ വിമുക്തനായതും; കടവിൽ യുദ്ധോദ്യുക്തനായ ലൂയിരാജാവു പ്രഭുകുമാരന്റെ ഉററ ബന്ധുവായ ഫാർക്കോട്ടുമാടമ്പിയുടെ നായകകൌശലത്താൽ പരാജയപ്പെട്ടതും: ക്രമേണ നിസ്സപത്നമായിത്തീൎന്ന രാജ്യത്തെ റിച്ചേർഡ് ചിരകാലം സംരക്ഷിച്ചുവാണതുമാണ് ഈ ഗദ്യകാവ്യത്തിലെ കഥാവസ്തു. ഇതു 'സി. എം. യങ്ങ്' എന്ന ആംഗലഗ്രന്ഥകത്രിയുടെ 'ദി ലിററിൽ ഡ്യൂക്ക്' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രമായ തർജ്ജമയാണ്.' മൂലത്തോടൊത്തുനോക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സൌകൎയ്യം കിട്ടിയില്ല. 'മൂലഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളവയും എല്ലാ മതക്കാൎക്കും ഒരുപോലെ രുചിക്കാത്തവയുമായ ഭാഗങ്ങളെ വിട്ടുകളയുന്നതിനും, അത്യുത്തമങ്ങളായ പല തത്വങ്ങളെ സന്ദൎഭത്തിനു യോജിച്ചവിധം ചേൎക്കുന്നതിനും, ആവശ്യമായ ചില വൎണ്ണനകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും' പരിഭാഷകൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇക്കഥയിലെ നായകനായ റിച്ചേർഡ് ബാല്യത്തിൽ ത്തന്നെ അസാമാന്യമായ ജീവകാരുണ്യത്തേയും ധീരശാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്തതയേയും ഈശ്വരവിശ്വാസത്തേയും തന്റെ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ലാളനാൽ ബഹവോ ദോഷാസ്താഡനാൽ ബഹവോ ഗുണാഃ' എന്ന ആപ്തവാക്യം എത്ര പരമാർത്ഥമാണെന്നു, ലൂയിരാജാവിന്റെ പ്രഥമപുത്രനായ ലോഥേർ എന്ന കുട്ടിയുടെ ഔദ്ധത്യത്തിൽനിന്നും, റിച്ചേർഡ് കുമാരന്റെ സാർവ്വത്രികമായ സൌശീല്യത്തിൽനിന്നും വേണ്ടുവോളം മനസ്സിലാക്കാം. 'ഉപകാരപ്രധാനഃ സ്യാദപകാരപരേഷ്വപി' എന്ന മഹത്തായോപദേശം റിച്ചേർഡിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശിലാരേഖപോലെ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തന്റെ അച്ഛനെ കപടതന്ത്രത്താൽ വധിച്ചവനും തന്നെയും പലതരത്തിൽ ദ്രോഹിച്ചവനുമായ ആർനാൾഫിനുപോലും സകരുണം മാപ്പു കൊടുക്കുവാൻ ആ പ്രഭുകുമാരൻ മടിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

എല്ലാംകൊണ്ടും, 'ബാലന്മാർക്കായി എഴുതപ്പെട്ട'തായ ഇപ്പുസ്തകം അവർക്കു മനസ്സംസ്കാരം ഉളവാക്കുന്ന ഒന്നുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ, ഇതിലെ ഗദ്യരീതി കുട്ടികൾക്കു പരിശീലിപ്പാൻ പററിയതല്ല. 'എന്നോടു ക്ഷമിക്ക'ലും (൨൭-ാം ഭാഗത്തും മററും) ഒരു പ്രഭുവിനെ ഭൃത്യനെയെന്നപോലെ 'ഇങ്ങുവാ' ('പ്രഭോ, ശാപ്പിടുകതത് ഇങ്ങുവാ...' ഭാ: ൫൩) എന്നു വിളിക്കലും, 'പ്രസംഗങ്ങൾ നൽക'ലും (൮൦) മററും തനിമലയാണ്മയിൽ പതിവില്ലല്ലോ. 'ഉപവരേൽ' (൫൯) 'അതേൽ' (൮൩) 'സാക്ഷിക്കുന്നു' (൩൦) 'വിമ്മിഷ്ടം' (൨൯) മുതലായതും ഒരു വിലക്ഷണഭാഷയാണ്. മനസ്സ് എന്നതിനു പകരം ചിലർ മനസ് എന്നു പറയാറുള്ളതുപോലെ, ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ യോദ്ധാക്കളെ 'യോധാ'ക്കളായിരിക്കുന്നു! ൧൯-ാം ഭാഗത്തും മററുമുള്ള 'പാഥ' (പാത) ചില നാട്ടുകാര്യസ്ഥന്മാരുടെ ഖരാറു (കരാറു) പോലിരിക്കുന്നു. കോളാമ്പിയെ കുവലയദളനാമ്പിയാക്കി പറയുന്ന തരത്തിൽ പെട്ടതാണ്, കോണികൾക്കു പകരമുള്ള 'ശോവണി' രാജകുമാരനെ അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ രാജ്ഞിക്കു വഴക്കുണ്ടാവും. രാജ്ഞി രാജാവിനോടു മന്ത്രി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ച്ചു രാജാവിന്നു വഴക്കായിത്തീരും' (൯൩) മുതലായ വാക്യങ്ങളിൽ, 'വഴക്ക്' അതിന്റെ സാധാരണാൎത്ഥത്തിലല്ല കിടക്കുന്നത്.

കൊണ്ട് എന്ന ശബ്ദത്തെ ക്രിയാപദത്തോടു ചേൎക്കുന്നതിന്റെ പ്രയോജനം മിസ്റ്റർ ഡേവിഡ് ആലോചിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു: '......ബെൎണാഡ് റിച്ചേർഡിന്റെ കയ്യു പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നു കൊണ്ടുപോയി' (൮൬) എന്ന വാക്യവും മററും നോക്കുക. ഇവിടെ, 'പിടിച്ചുകൊണ്ടു' എന്നതിന്നു പകരം പിടിച്ചു എന്നുമാത്രം മതിയല്ലോ. '......ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അനേകം ഭൃത്യന്മാർ വേല ചെയ്തുതീൎക്കുന്നതിന്നു കഴിയുന്ന ശ്രമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു' (൮) എന്ന ഒരൊററ വാക്യത്തിൽ രണ്ടു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കലും ഒരു ചെയ്യലും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്! 'പുത്രവാത്സല്യം നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തിന്റെ തള്ളൽ കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പുത്രനെ ഹൃദയപൂൎവ്വം അനുഗ്രഹിച്ചു'തിൽ രണ്ടു 'ഹൃദയം' വന്നുചേൎന്നതു പ്രമാദത്താലായിരിക്കാം; 'അവൎക്കുണ്ടോ സത്യമുള്ളു' (൧൭) എന്ന വാക്യമാകട്ടെ ഉണ്ടോ ഉള്ളു എന്ന രണ്ടു ക്രിയാപദങ്ങൾ നിമിത്തം നിരന്വയമായിപ്പോയി 'മാതൃസ്നേഹം രുചിക്കുന്നതിനോ' (൮൦) എന്നതു വായനക്കാൎക്കു രുചിക്കേണമെങ്കിൽ 'രുചിക്കുന്നതിനോ' എന്നതിനെ ആസ്വദിക്കുന്നതിനോ എന്നോ മററോ ആക്കുകതന്നെ വേണം. '... ...എന്ന് എറിക്ക പറഞ്ഞ് റിച്ചേർഡിനു വഴി കാണിച്ചുകൊടുത്തു' (൮൪) എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അഭംഗി കുറച്ചല്ല ഇതിന്നുകാരണം, കൎത്താവിനെ (എറിക്കിനെ) 'എന്ന്', 'പറഞ്ഞ്' എന്നീ പദങ്ങളുടെ നടുവിൽ പിടിച്ചുനിൎത്തിയതാണ് മറെറാരു വാക്യം നോക്കുക:—'......റിച്ചേർഡ് മുട്ടുകുത്തി എന്നു വരുത്തിയതല്ലാതെ......... ആപാദം ചെയ്യാതെ കഴിച്ചുതേ ഉള്ളൂ.' (൬൭) അന്ത്യഭാഗത്തെ ചെയ്യുകയുണ്ടായില്ല എന്നോ മററോ മാററിയാലേ ഈ വാക്യം സുബദ്ധമാകയുള്ളുവല്ലോ. പദങ്ങളെ വേ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ണ്ടേടത്തും വേണ്ടമട്ടിലും പ്രയോഗിയ്ക്കായ്കയാലുള്ള അസൌഷ്ഠവം ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ സുലഭമാണ് '........റിച്ചേർഡിന്റെ ജീവിതം ആനന്ദമയമാക്കുന്നതിന് അയാളുടെ സ്വന്തമാളുകൾ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നത് അത്യധികം സുഖകരമായിരുന്നു' (൧൨൨) എന്ന വാചകം എത്ര ദുർഘടമായിരിയ്ക്കുന്നു!

'തന്നെ .....പ്രിയപ്പെട്ടിരുന്ന' (൧൫൩) എന്നതു വ്യാകരണത്തിന്നു പ്രിയപ്പെടുന്നതല്ല. 'പന്ഥാവു സമസ്തപദത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ പഥമാവുന്നതാകയാൽ, 'അനന്തരജീവിതപന്ഥാവെ' (൨൦) അഭിജ്ഞർ സഞ്ചാരയോഗ്യമായി കരുതുകയില്ല. രമണീയഭാവമായ രാമണീയകത്തിന്മേൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഭാവപ്രത്യയം ('രാമണീയകത.' ൨൩)ദുഃഖകാലുഷ്യത്താൽ കലങ്ങി' (൨൦)യതുപോലെ ഇരട്ടിപ്പായിപ്പോയി. 'ബോധനഷ്ടൻ' (൧൧൧) ഒന്നു കീഴ്മേൽ മറിച്ചാൽ (നഷ്ടബോധനായാൽ) ശരിയാവും. 'ദർശനവസ്തു' (൧൫൭)വിന്നു ദൃശ്യവസ്തുവാക്കണം. പാത്രവാൻ എന്നതിന്നു പാത്രമുള്ളവൻ എന്നാണർത്ഥം; അതിനാൽ ൧൦-ാം ഭാഗത്തുള്ള 'പാത്രവാ'നെ പാത്രമായി മാററാതിരുന്നാൽ, 'രാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കു' പാത്രമെടുത്തു എന്നു തോന്നിപ്പോകും.

അനുരൂപത്തെ 'അനുസരണ'മാക്കലും വ്യത്യാസപ്പെടലിനെ 'വ്യത്യസ്തപ്പെടു'ത്തലും വാഗ്ദാനത്തെ 'വാഗ്ദത്ത'മാക്കലും, അത്ഭുതത്തെ 'അതിശയ'മാക്കലും മററും ഇപ്പോൾ എത്രത്തോളം സർവ്വസാധാരണമായിരിയ്ക്കുന്നു എന്നു സമാധാനിയ്ക്കാം. കുട്ടികൾക്കു വായിപ്പാനുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും ഭാഷാശുദ്ധി അത്യാവശ്യമാകയാൽ, ഈ കൃതിയെ ഒന്നുകൂടി സംസ്കരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾ പരിഭാഷകനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വീരവരൻ, അഥവാ രാജഭക്തി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: റൊബ് ഷിയസ് ലക്ഷ്മണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്

വീരവരൻ എന്നൊരു വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണൻ, നിത്യവൃത്തിക്കില്ലാഞ്ഞിട്ടു പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിലെ 'ശോഭാവതീ'നഗരത്തിൽ വന്നു തദധിപനായ 'ശൂദ്രക'ന്റെ കീഴിൽ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായി പാർത്തു. ബ്രാഹ്മണന്റെ ബ്രഹ്മോചിതവും ക്ഷത്രോചിതവുമായ ഗുണങ്ങൾ കണ്ടിട്ടു രാജാവിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ സ്നേഹം വളൎന്നുവന്നു. വീരവരൻ സ്വാമിയേയും പ്രാണാധികമായി സ്നേഹിച്ചു. ഏറിയ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും ബ്രാഹ്മണന്നു സന്താനമുണ്ടായില്ലാ; അതിനാൽ അദ്ദേഹം തപസ്സു ചെയ്തു വിഷ്ണുവിനെ പ്രസാദിപ്പിച്ചു പുത്രനെ സമ്പാദിച്ചു. ഇതിന്നുശേഷം ഒരു രാത്രിയിൽ രാജാവിനോടുകൂടെ ഗൂഢസഞ്ചാരം ചെയ്കെ, ഒരു ദിവ്യസ്ത്രീരൂപത്തിൽ കാണപ്പെട്ട ഭൂമിദേവിയുടെ മുഖത്തുനിന്നു രാജാവിന്നു മരണം അടുത്തിരിക്കുന്നതായും, തൽപരിഹാരാൎത്ഥം കാളിക്കു് ഒരു നരബലി കഴിക്കേണ്ടതായും അറിഞ്ഞു ബ്രാഹ്മണൻ ക്ലേശലബ്ധനായ സ്വപുത്രനെക്കൊണ്ടുതന്നെ ബലി നടത്തുവാൻ ഉറച്ചു; അതുപ്രകാരം കുട്ടിയെ വെട്ടാൻ വാളോങ്ങിയ ഘട്ടത്തിൽ വീരവരന്റെ രാജഭക്തിയാൽ പ്രസന്നയായ ഭഗവതി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചനുഗ്രഹിക്കുകയും, രാജാവിന്നു ദീൎഘായുസ്സു കല്പിച്ചുനൽകുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ഒരു കഥയാണ്, വസന്തതിലകത്തിൽ ൧൦൩-ം സ്രഗ്ദ്ധരയിൽ ൩-ം കൂടി ൧൦൬ ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു നമ്പൂരിപ്പാടവർകൾ നമുക്കു പറഞ്ഞുതരുന്നത്

'യഥാൎത്ഥസാഹിത്യപീയൂഷവൎഷത്താൽ കവിതാലതികയെ കമനീയമാംവണ്ണം പോഷിപ്പിക്കുന്ന മഹാകവി ബ്രഹ്മശ്രീ ഉള്ളൂർ എസ്സ് പരമേശ്വരയ്യരവർകളുടെ' കവനരീതിയെ അനുകരിക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടായ 'കൊതിയെ സഫലമാക്കുവാൻ വേണ്ടി'യാണ് 'ഈ കൃതി രചിച്ച'തെന്നു ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ മുഖവുരയിൽനിന്നറിഞ്ഞു ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുന്നു. തീൎച്ച

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യായും യുവകവികൾക്ക് അനുകരണീയൻതന്നെയാണ് പരമേശ്വരയ്യരവർകൾ. എന്നാൽ, അയ്യരവർകളുടെ പഴയ തരത്തിലുള്ള അലങ്കാരകല്പനയെയല്ലാതെ, ചമൽകാരകാരികളായ നവീനകല്പനകളെ അനുകരിപ്പാൻ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.

> നീരന്ധ്രമായിരുള വാസ്സുകിലും കുറേശ്ശെ-
> ത്താരങ്ങൾ മിന്നിയൊളിമങ്ങലൊടങ്ങുമിങ്ങും:
> നേരററ ശൈവലമിണങ്ങിട്ടമത്തടാക
> ഹീരത്തിലുള്ള ചിലവെൺചെറുപൂക്കൾപോലെ.

എന്ന ൭൨-ാം ശ്ലോകവും, ൭൫-ാം ശ്ലോകവും, ഇദ്ദേഹം അഭ്യാസംകൊണ്ട് ഒരു സൽകവിയായേയ്ക്കുമെന്നു തോന്നിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ശ്ലോകത്തിലും വൈകല്യങ്ങളില്ലായ്കയില്ല: ഉപമേയമായ ആകാശത്തെ കവി കൈക്കൊള്ളാഞ്ഞതിനാൽ, ഉപമാനമായ തടാകം ഹീനരസമായിപ്പോയി; 'നേരററ' എന്ന ശൈവലവിശേഷണം പ്രാസൈകപ്രയോജനമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു; (ദി: പ്രാസത്തിന്നായി ആത്തനാഡിയെ 'ആതനാഡി'യും (ശ്ലോ: ൫൧) മററുമാക്കാനും മടിച്ചിട്ടില്ല.) 'ആ' എന്നതോ, പാദപൂരണമാത്രവും! എന്തെങ്കിലും ഒരു കുറവോ അപശബ്ദമോ തീണ്ടാത്തതും തെല്ലൊരു കർണ്ണസുഖം നൽകുന്നതുമായ ശ്ലോകം 'വീരവര'നിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. * കൂട്ടപിടിച്ച് എന്നതിനെ 'പിടിച്ചുകൂട്ടായ് (ൻ)' എന്നു മറിപ്പാനും, വെടിപറയൽ വിട്ടു 'വെടിവാക്കു ചൊല്ലാ'നും (൭൭) മററും നമ്പൂതിരിക്കവികൾകൂടി ധൈര്യപ്പെടുന്നതു കാലഭേ

* അപശബ്ദങ്ങളെ എടുത്തു കാണിപ്പാൻ ഇവിടെ സ്ഥലമില്ല. എന്നാൽ, സംസ്കൃതത്തിൽ സാധാരണമല്ലെങ്കിലും മലയാണ്മയിൽ പ്രചുരപ്രചാരമായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്ന 'ശോഭായമാനം' ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ, അത്ര അബദ്ധമാണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ധരിയ്ക്കരുതു. ലോഹിതാദിഗണത്തിൽ [ലോഹിതാദിഡാജ്ഭ്യഃ ക്യഷ്] ശോഭാശബ്ദത്തെയും ചേർത്തു 'ശോഭായമാന'ത്തെ സാധുകരിയ്ക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ത്താലായിരിയ്ക്കും! തല്ലജമതല്ലികാദി പ്രശസ്തവാചകങ്ങളിൽ ഭക്തിയേറിയ 'രാജഭക്തി'കാരൻ ഇതാ, ആകാശത്തേയും 'മേചകി'കൊണ്ട് അച്ചിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു! ('അംബരമേചകികയിൽ' വൃഥ = നല്ല ആകാശത്ത്) ഇക്കണക്കിനു സൂക്ഷ്മതല്ലജം, ചന്ദ്രമതല്ലിക മുതലായവയും പുറത്തു ചാടിത്തുടങ്ങിയില്ലെന്നാശ്വസിക്കുട്ടെ!! ൮ൻ-ാം ശ്ലോകത്തിൽ സരസ്സിനെ 'നന്മപ്പൂന്തോട്ട'മാക്കിയതു, ഗംഗയെ പുണ്യലക്ഷ്മിയുടെ ക്രീഡാശൈലമെന്നോ മറ്റോ വർണ്ണിയ്ക്കുന്നതുപോലെ വികൃതമായിത്തോന്നുന്നു.

ഹേമന്തത്തിൽ താമര നശിയ്ക്കുമെന്നാണല്ലോ കവിസങ്കേതം; ഇവിടങ്ങളിൽ അനുഭവവും അങ്ങിനെതന്നെയാണ് എന്നാൽ 'വീരവരനി'ലെ ഹേമന്തം താമരയ്ക്കു് ഒരാപത്തും വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്ന് ൱൦-ാം ശ്ലോകം ('പാരം വിടൎന്ന നളിനങ്ങളൊട്ടം') നോക്കിയാലറിയാം. വർണ്ണനയിൽ വല്ലതും ചുരുക്കി നായകന്റെ നരബലിക്രിയാഘട്ടം കുറഞ്ഞൊന്നു വിസ്തരിച്ചു, വായനക്കാരിൽ കരുണത്തിന്റെ ഒരു കണികയെങ്കിലും ജനിപ്പിപ്പാൻ കവി യത്നിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അച്ഛൻ മകന്റെ കഴുത്തിൽ വാൾ വെയ്ക്കാനൊരുങ്ങുക എന്നത് ഒരു ചില്ലറകാൎയ്യമല്ലല്ലൊ. ലക്ഷ്മണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളുടെ ഇനിയത്തെ കൃതി ഇതിലുമധികം മനോഹരമായിത്തീരുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

കള്ളന്റെ കള്ളൻ.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്, കരുനാത്ത് ജനാൎദ്ദനമേനോൻ

'കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാതെ' കണ്ടവരെ പിടിച്ചു ഭേദ്യം ചെയ്തു കുററം തെളിയിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മഹാകഠിനവും അന്യായവുമാണെന്നും, നല്ല ക്ഷമയും സൂക്ഷ്മദൎശിതയും ഉള്ളവർ ശ്രദ്ധിച്ചു ശ്രമിച്ചാലല്ലാതെ ബുദ്ധിപൂൎവ്വങ്ങളായ മിക്ക പാതകങ്ങളും വെളിപ്പെടുകയില്ലെന്നും ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്ന്, ഇംഗ്ലീഷിലും മററുമുള്ളതുപോലെ ഡിഡെക്‌റ്റീവ് നോ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

പൽസ്'' (Detective Novels) എന്ന ഇനത്തിൽപ്പെട്ട കഥാപുസ്തകങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിലും അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ് ഇയ്യിടയിൽ പൂർവ്വാധികം ഇളകിത്തീന്നിട്ടുള്ള ഭാഷാസ്നേഹത്താലും, ഭരണപരിഷ്ക്കാരൌൽസുക്യത്താലും, ചില ഉത്സാഹികളായ ചെറുപ്പക്കാർ ഈ വിഷയത്തിലും കണ്ണുവെച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് അതിന്റെ ആസ്വാദ്യഫലങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് "കള്ളന്റെ കള്ളൻ''. പ്രസിദ്ധഗദ്യകാരനായ ശ്രീമാൻ കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ എഴുതിയ ഈ പുതുപുസ്തകത്തോടു ഞങ്ങൾ സസന്തോഷം സ്വാഗതം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ ആകെ ആറു കഥകളാണുള്ളത് പുറമേ പൊന്തിനില്ക്കുന്ന ഓരോ സംഗതിയെ സാരമാക്കിപ്പിടിച്ചു, നിരപരാധരിൽ കുററം ചുമത്തുകയും, ഒടുവിൽ സാവധാനമായ അന്വേഷണത്താൽ വാസ്തവം തെളിയുകയുമാണ് ഓരോ കഥയുടേയും സ്വഭാവം. വായനക്കാരുടെ അനുമാനബുദ്ധിയെ തട്ടിയുണർത്തി, കല്പനാകൌശലത്താൽ അതിനെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആട്ടിക്കൊണ്ടു മേല്പോട്ടുയർത്തി, രസസമ്പൂർണ്ണമായ പരിണാമത്തിൽ എത്തിക്കുന്ന ഇത്തരം ചെറുകഥകൾ സ്വയമേവ നിർമ്മിക്കുന്നതിന്ന് ഒരസാമാന്യമായ രസികതാവും, ലോകപരിചയവും കൂടിയേ കഴിയൂ.

എന്നാൽ, ഇതിലെ എല്ലാ കഥകളും ശ്രീമാൻ ജനാർദ്ദനമേനോന്റെ സ്വന്തം പ്രതിഭയിൽ വിളഞ്ഞവയാണെന്നു പറയുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു ധൈര്യമില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവു മററൊരാൾക്കു കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി മുഖവുരക്കാരൻ (മിസ്ററർ വാഴ്യത്തു ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ) നമുക്കറിവു തരുന്നില്ലെങ്കിലും, ഇതിലെ ഓരോ കഥയും വിളിച്ചുപറയുന്ന വിധം, സത്യം മറച്ചുവെയ്ക്കാവുന്നതല്ലല്ലോ. 'കള്ളന്റെ കള്ള'നിലെ മുത്തുമാല, വെള്ളത്താടി എന്നീ രണ്ടും ആറും കഥകൾ അഡ്വഞ്ചർസ് ഓഫ് ഷേർലോക്ക് ഹോംസ് (Adventures of Sherlock Holmes എന്ന പുസ്തകത്തിലെ ദി ബെറൈൽ കൊറോണ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ററ് എന്നും(Beryl Coronet) എന്നും ദി റെഡ്ഹെഡ്ഡ് ലീഗ് (The red-headed League) എന്നും പറയുന്ന രണ്ടു കഥകളുടെ ഏകദേശതർജ്ജമയാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഈ ഓർമ്മ ശരിയല്ലെങ്കിൽ, വാക്കൊന്നിന്നു മൂന്നു ഷില്ലിംഗ് (രണ്ടേകാൽ ഉറുപ്പിക) വീതം വില കിട്ടിയിരുന്ന ഒരു അസാധാരണഗദ്യകാരനായ എ. കോണൻഡോയലിൻെറ കൃതികളോടു കിടപിടിയ്ക്കത്തക്ക മേത്തരം കഥകളെ പത്തേ പത്തു ദിവസംകൊണ്ട് (പത്തു ദിവസംകൊണ്ടാണ് 'കള്ളൻെറ കള്ളൻ' എഴുതിത്തീർന്നതെന്നു മുഖവുരയിൽ കാണുന്നു.) എഴുതിത്തള്ളുവാൻ ത്രാണിയുള്ള ഒരു സാഹിത്യവീരൻ കൈരളിയ്ക്കു കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു തീച്ചയായും അഭിമാനിയ്ക്കാം! അതല്ല, ഞങ്ങളുടെ ഓർമ്മ പിഴച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, പരകീയഗ്രന്ഥത്തെ സ്വകീയമാക്കുക എന്നതു പുതുപരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു സമാധാനിയ്ക്കാം!!

സ്വന്തമായാലും ശരി, തർജ്ജമയായാലും ശരി, പുസ്തകം നന്നായിട്ടുണ്ടോ എന്നേ നാം പ്രധാനമായി നോക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ഇതിലെ എല്ലാ കഥകളും അത്യന്തം ഹൃദയാകർഷകങ്ങളാണ്. പക്ഷേ അവയുടെ ആസ്വാദ്യത മുക്കാലും ഒരു വിദേശീയച്ഛവയാൽ ബാധിതമായിരിയ്ക്കുന്നു. മുത്തുമാല എന്ന കഥയിൽ, അമ്മാമൻ മരുമകളുടെ സൌന്ദര്യം വർണ്ണിയ്ക്കുന്നതിരിയ്ക്കട്ടെ; കേട്ട വിദ്വാനു 'നാണിക്കുട്ടിയെ ഞാൻ കണ്ടപ്പോൾ, ശങ്കരപ്പണിക്കർ അവളുടെ സൌന്ദര്യത്തെപ്പററിപ്പറഞ്ഞതു കുറെ കുറഞ്ഞുപോയി' (ഭാ: ന്പ) എന്നു തോന്നിയതു മഹാകഷ്ടം തന്നെ. 'സൌന്ദര്യംപോലെതന്നെ ബുദ്ധിഗുണവുമുള്ള' നാണിക്കുട്ടി അമ്മാമനോടു ദാസിയുടേയും തൽകാമുകൻേറയും ഗൂഢസമാഗമവും മററും സങ്കോചലേശമെന്നിയെ പറയുന്നതും നായർത്തറവാട്ടുകളിലെ മട്ടിന്നു തെല്ലും യോജിച്ചവയല്ല. എന്നാൽ ഇതിലും ഒരായിരം മടങ്ങ് അനുചിതമായിരിയ്ക്കുന്നു, മരുമകൾ കാമുകൻെറ 'കൈകോർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു' പുഞ്ചി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

രിയും തൂകി അമ്മാമൻെറ മുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ചു എന്നത്. (൭)
ഈ വകയെല്ലാം, സഹോദരീസഹോദരന്മാർ ആലിംഗന
ചുംബനാദികൾകൊണ്ടു പരസ്പരോപചാരം ചെയ്യാറുള്ള സമു
ദായത്തിലേ ശോഭിക്കുകയുള്ളു.

അന്യകഥയുടെ ആകൃതി മാററുന്നതോടുകൂടി പ്രകൃതിയും
മാററാതിരുന്നാൽ വന്നുചേരാവുന്ന പലതരം വൈകൃതങ്ങൾ
ഇപ്പുസ്തകത്തിലുള്ള എല്ലാ കഥകളേയും ഏറെക്കുറെ ബാധി
ച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ, മലയാളിവേഷം ധ
രിച്ച കുറെ യൂറോപ്യന്മാരെ പരശുരാമക്ഷേത്രത്തിലെല്ലാ ഇറ
ക്കിവിടുകയാണ്, ഈ കഥാപുസ്തകം എഴുതിയ വത്തുനാൾ
കൊണ്ടു 'ദേശഭക്ത'നായ ജനാർദ്ദനമേനോനവർകൾ ചെയ്തിട്ടു
ള്ളത് മറെറാരു ഗ്രന്ഥകാരനെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടാണ്
തൻെറ കഥാനിർമ്മാണം എന്നു സമ്മതിപ്പാൻകൂടി ക്ഷമയി
ല്ലാത്ത മിസ്റ്റർ മേനോൻ റെഡ്ഹെഡ്ഡ്ഡ് ലീഗി(Red-Headed League) ലെ 'ഫ്രീമെയ'സനു പകരം സ്വഭാഷാമാത്രാ
ഭിജ്ഞനായ അമ്പലക്കാട്ടു ഗോവിന്ദൻനായരെ 'ബ്രഹ്മവിദ്യാ'
സംഘാംഗമാക്കിത്തീക്കാൻ അത്ര ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിയിരുന്നില്ല!

മിസ്റ്റർ മേനോൻെറ വാചകങ്ങൾക്ക് ഒരുക്കം മിടുക്കമു
ണ്ടെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും. എന്നല്ല, അദ്ദേഹം സ്വന്തമാ
യി ഒരു വാചകരീതിവീണിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചിലരുടെ കൂട്ടത്തിൽ
പരിഗണിതനായ ഒരാളാണ് താനും. അതിനാൽ ഈ പു
സ്തകത്തിലെ ഭാഷാരീതിയെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേ
ണ്ടതില്ല നമ്മുടെ എഴുത്തുകാരിൽ മിക്കപേരും തട്ടിവിടാറു
ള്ള അപപ്രയോഗങ്ങൾ ഇതിലും സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ,
അതത്ര സാരമായി കരുതാനില്ലല്ലോ.

എന്നാൽ ചിലേടത്തു, കഥാപാത്രങ്ങൾക്കെന്നപോലെ
ഭാഷയ്ക്കും ഒരു വൈലക്ഷണ്യം കാണുന്നത് അതിദുസ്സഹമായി
തോന്നുന്നു. ൻമ്പ-ാം ഭാഗത്തു "ഞങ്ങളുടെ വണ്ടി അബൂ
ബേക്കറുടെ വീട്ടിൻപടിക്കൽ വന്നു നില്ക്കുകയും........" എ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നതിലെ 'വന്നു' ചെന്നുവാകാഞ്ഞാൽ അയാൾ എൻെറ അടുക്കൽ ചെന്നു എന്നു പറയുന്നതു പോലിരിക്കും. 'വീട്ടിൽ കടന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭവനമുൾപ്പുക്ക എന്നാണർത്ഥം തോന്നുക. അതിനാൽ "വീട്ടിൽ കടന്നു കോലായിലിരുന്നത്" (൯൦ ൻമ്പ) വീട്ടിൻെറ പുറംകോലായിൽ ഇരുന്നതായി ആരും വിചാരിക്കയില്ല. "ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നതു്" (൧൨), "വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ" (൭൨) "അതിന്നു ക്ഷമിക്കുവാൻ ദയയുണ്ടാവണം" (൧൦൨), "വെന്നിരുന്നു നോക്കികൊണ്ടിരുന്നു" (൧൨൯) മുതലായവ മലയാളഭാഷ കരണ്ടു കരണ്ടു പഠിച്ച ഒരു വിദേശീയൻ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ശബ്ദവിശേഷങ്ങൾ പോലിരിക്കുന്നു. ൧൬൧-ാം ഭാഗത്തെ 'ക്രൂരസമ്മിളിതം' ക്രൂരതാസമ്മിളിതം എന്നോ മറേറാ ആക്കിയാലേ സുബദ്ധമായുള്ളു. ക്രൂരം നാമവിശേഷമാണ്, നാമപദമല്ല. ൧൦൪-ാം ഭാഗത്ത് ആധാരമാക്കി എന്നത്ഥത്തിൽ 'ആധരിച്ച്' എന്നൊരു പുതുപ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ട്. ഇതു 'പാലക്കാടൻഭാഷ'യാണോ എന്നു ഞങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ദേശ്യപദങ്ങളെ നിശ്ശേഷം ത്യജിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ ശഠിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, "അദ്ദേഹം അതു തുറന്നു നോക്കിയതും, 'ഹോ' എന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു കസാലമേൽ മലന്നു' (൪൭) എന്നതു പാലക്കാടൻഭാഷ പരിചിതമില്ലാത്തവർ ഒരു അനന്വയവാക്യമായേ ഗണിക്കുകയുള്ളൂ; 'നോക്കിയതും' എന്നതിന്നു നോക്കിയ ക്ഷണത്തിൽ എന്നാണ് അത്ഥമെന്നു പറഞ്ഞു ധരിപ്പിക്കുകതന്നെ വേണ്ടിവരും. "അതെന്തെന്നു അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഉചിതമെന്നു തീർമാനിച്ചുകൊണ്ടാണു.........." (൭൨) എന്നും മററുമായി 'കൊണ്ടു' പ്രയോഗത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ കുറെയധികം കൊണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിബിഡമായ അന്ധകാരത്തിൽ ചെറിയ വിളക്കിന്നുപോലും പ്രകാശം കൂടുന്നതായിട്ടാണല്ലോ നാം കണ്ടിട്ടുള്ളത്. ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ ൧൧൫-ാം ഭാഗത്താകട്ടെ, "കൂരിരുട്ടിൻെറ ഞെരുക്കത്താൽ റോഡിലെ വിളക്കുകൾ മങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കു"കയാണ് ചെയ്യുന്നത്

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഇങ്ങിനെ, ഞങ്ങൾ മുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അസാമഞ്ജസ്യങ്ങളെമാത്രം ഓരോന്നു തൊട്ടു പോകയാണെങ്കിൽത്തന്നെ ഈ നിരൂപണം അതിദീൎഘമായിത്തീരും. എന്നാൽ സദോഷതാം ഗുണങ്ങളുടെ പ്രതിബന്ധമായിക്കൂടല്ലോ. സംഭവങ്ങൾ വിദേശത്തെങ്ങാനും നടന്നവയായി സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു വായിക്കുന്നതായാൽ മനസ്സിനെ ഉന്മുഖമാക്കി രസിപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തി കേരളന്റെ കൈയ്യിലുണ്ട് അതിനാൽ, ഈ കമനീയമായ കഥാപുസ്തകം എഴുതിത്തന്ന മിസ്റ്റർ ജനാൎദ്ദനമേനോന്റെ ശ്രമത്തെ നാം കൃതജ്ഞതാപൂൎവ്വം അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വാടിയപൂവ്.

ഒരു ഖണ്ഡകൃതി.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്, കെ. എം. കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ.

‘പൂവാടി പുക്കൊരു ദിനം പുലരെ പ്രഭാത-
പ്പൂവാടയേററവിടെ നോക്കി നടക്കവേ (*)
പൂവാടികാന്ത വിലങ്ങൊരിടത്തൊരോമൽ-
പ്പൂ വാടി നില്പതിൽ..........’

മനസ്സലിഞ്ഞും, അതിന്റെ തത്താദൃഗ്ഗുണങ്ങളെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അനുശോചിച്ചും, ഒടുവിൽ പ്രാപഞ്ചികധൎമ്മങ്ങളുടെ ക്ഷണഭംഗുരതയോൎത്തു സമാശ്വസിച്ചും കെ, എം. കൃഷ്ണൻ വൈദ്യരവർകളാൽ നിൎമ്മിതങ്ങളായ നൂറു വസന്തതിലകശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു ചെറുപുസ്തകത്തിന്റെ പേരാണ് ‘വാടിയ പൂവ്’ എന്നത് വാടിയതാണെങ്കിലും ഈ പൂവിൽനിന്നു കവിയുടെ വാസന ഒരുവിധം പ്രസരിക്കുന്നുണ്ട്

* അത്യുടിത്തൊറിൽപ്പാറിയിരിക്കാവുന്ന ഈ ന്യൂനത എങ്ങിനെ പരിഹരിക്കാമെന്നറിഞ്ഞില്ല. പ്രസാധകൻ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'നിന്മെയ് തളൎന്നു തരസാ ഗതജീവഭാവം
മെന്മേൽ വഹിച്ചു വലയും നില കാൺകയാലേ
വന്മാൽ പിണഞ്ഞു തവ സോദരകോരകാളി
സമ്മൂൎച്ഛയാൽ ചലനമററിത നോക്കിനില്പൂ.'

എന്ന പദ്യം വളരെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ വേറെയും ചില പദ്യങ്ങൾ ഇതിൽ കാണാം.

എൻ. കുമാരനാശാൻ എന്ന സുകൃതിയാൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട്, 'അമരലോകം അലങ്കരിച്ച'തായ 'വീണ പൂവ്', 'തൽസുകൃതഹാനിയിലക്കലത്തിൽത്തന്നേ' വീണ്ടും ജനിച്ചതാണ് ഈ പൂവെന്നു കവി തുറന്നുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (൧൯-മുതൽ ൨൨-വരെ ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക) എന്നാൽ, ജന്മങ്ങൾ പിന്നെപ്പിന്നെ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായിട്ടേ വരൂ എന്നുള്ള സിദ്ധാന്തവിശേഷം, ഈ പുനൎജ്ജന്മത്തിൽ അത്ര യോജിച്ചുകാണുന്നില്ല. ആകൃതിസൌഷ്ഠവംകൊണ്ടു 'വാടിയ പൂവ്' 'വീണ പൂവി'നെ തെല്ലൊന്ന് അതിശയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രകൃതിരാമണീയകത്തിൽ തുലോം ഹീനമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത് ഇത്രയെങ്കിലും ആഭ്യന്തരഗുണം ഈ ഖണ്ഡകൃതിക്കു ലഭിച്ചതു ഗ്രന്ഥകാരൻ ആശാനെ നിഴലെന്നവണ്ണം അനുസരിച്ചതുകൊണ്ടാണുതാനും. ആചരമാവസ്ഥയടഞ്ഞ 'വീണ പൂവി'നെ ഈവിധം വീണ്ടുകൊണ്ടുവന്നതിൽ അസാധാരണമായ ഒരു 'വൈദ്യ'വൈദഗ്ദ്ധ്യം വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും. ഇതുകൊണ്ടു വിശേഷിച്ചൊരു പ്രയോജനം സിദ്ധിച്ചതായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല. പൂവു 'യഥാൎത്ഥകവികൾക്കുലക്ഷ്യ' (ശ്ലോ: ൩൯)മാണെന്ന അഭിപ്രായത്താലായിരിക്കണം, ശ്രീമാൻ കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ കുമാരനാശാനവൎകൾക്ക് ഇത്രയും കടപ്പെട്ടത് പൂവു പോലെ തന്നെ, പ്രകൃതിയുടെ സമ്പത്തു സകലവും 'യഥാൎത്ഥകവികൾക്കു ലക്ഷ്യ'മാണ്

വൈദ്യനവൎകളുടെ രചനയ്ക്ക്, ആശാനവൎകളുടേതിനുള്ളേടത്തോളം, അത്ര ശ്ലിഷ്ടതയോ ക്ലിഷ്ടതയോ ഇല്ലെന്നു സസന്തോഷം സമ്മതിക്കാം. പക്ഷെ, പദ്യതരം [illegible]

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ശങ്ങളാൽ പങ്കിലമായ ഒന്നാണ് ഈ ഖണ്ഡകൃതി. 'പുത്തൻ തുഷാരമുദ്ദളാംശുകമെന്തിനേവം ചാർത്തുന്നു സൽ ഗുണഗണങ്ങൾ മറഞ്ഞുപോമോ?' എന്നു (ശ്ലോ: ൧൭) കവി പുഷ്പത്തിനോടു ചോദിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം ചിന്തനീയമായിരിക്കുന്നു: സൽഗുണഗണാച്ഛാദനത്തിന്നായിആരെങ്കിലും വസ്ത്രം ധരിക്കാറുണ്ടോ? ആശ്രിതർ ആപത്തിൽ സഹായിപ്പാൻ വരുന്നത് ഉചിതമാണെങ്കിലും, ആ സംഗതിയെ,

'എന്നാകിലും ചെറിയ ലാഭമൊരിക്കലുണ്ടായ്-
വന്നീടുമാറൊരുവനൊന്നിനെയാശ്രയിച്ചാൽ
പിന്നേവമുള്ള ഘനപീഡയറിഞ്ഞെടുത്തു
വന്നിടുകെന്നതുചിതജ്ഞതയാണു നൂനം.'

എന്നങ്ങിനെ വ്യഥാസ്ഥലമാക്കുന്നത് അത്ര ഉചിതമല്ല. ഗണിക്കുകയില്ല എന്നതിനെ 'ഗണിപ്പതിലനാദരമാർന്നിരിപ്പൂ' (ശ്ലോ: ൨൨) എന്നാക്കിയാൽ, പ്രൌഢിയല്ല, വക്രതയാണ് വന്നുകൂടുക.

'താരുണ്യവേളയിലരിഷ്ടത പൂണ്ട നീയെ-
ന്താരോമലേ! നിജഗുണാപ്തി വഹിച്ചു ലോകേ?'

എന്ന ചോദ്യത്താൽ,

'പാരിൽ പിറപ്പിനരുഭാഗ്യമുയന്നുവെന്നാ-
ലാരും തദീയഫലസിദ്ധിവരുത്തിടേണം.'

(ശ്ലോ. ൭) എന്ന നിയമമനുസരിച്ചു പ്രസ്തുത പുഷ്പം യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിന്നു വിരുദ്ധമാണ്, ൯-ം ൰-ം ശ്ലോകത്തിലെ പ്രമേയം.

'ആരും ജഗത്തിനുതകുന്ന പരോപകാരം
നേരേ വഹിക്കുണ, മതിന്നു സുപുഷ്പമേ, നീ
സൈപരം വരിച്ച വരവൃത്തിയിതോൎത്തുകണ്ടാ-
ലാരാണു നിന്നെ മുടിമേലണിയിച്ചിടാത്തു?'

(ശ്ലോ: ൯)' പൂവേണിമാരുടെയ കേശഭരത്തിലും, ദേവാച്ചയിങ്കലും അണഞ്ഞിട്ടില്ലാ'ത്ത (ശ്ലോ: ൨൫) പുഷ്പത്തിന്ന് 'ഒന്നാന്തരം ധവളകീൎത്തിലഭിച്ചതു, (ശ്ലോ: ൧൪) വംശമഹിമയാലായിരിക്കാം!

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'ഭവൽസുഖത്തിലല്ലേ നിജാൎത്തിയിലുമിക്കസുമാഭിലാഷാ' എന്ന ദിക്കിൽ വിവക്ഷിതാൎത്ഥപ്രതീതി ശരിയായുണ്ടാകണമെങ്കിൽ കസുമത്തിന്ന് അഭിലാഷം എന്നു വ്യസ്തമായിത്തന്നെ പ്രയോഗിക്കണം. വന്നാൽ പിണയുന്നതുപോലെ 'തന്നിഷ്ടസിദ്ധി പിണ' (ശ്ലോ: ൩൩) ഞ്ഞാൽ നന്നല്ല; അനിഷ്ടപ്രാപ്തിദ്യോതകമാണല്ലോ പിണയൽ. ൫൧-ാം ശ്ലോകത്തിൽ 'മഹത്താൎന്ധ്യം, 'മഹിമ'യും വന്നുകൂടിയതും, ൬൨-ാം ശ്ലോകത്തിൽ 'നിവസിപ്പൊരു പൂക്കൾ' 'മരുവുന്ന'തും മററും ഇരട്ടിപ്പാണ്. 'ആപിച്ചു', 'പ്രാപിക്കം' (ശ്ലോ: ൫൦) 'ലോകേ', 'ലോകോത്തര' (ശ്ലോ: ൬൦) എന്നും മററുമായി ഒരേതരം പദങ്ങളെ ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ അനേകത്ര വിനിവേശിക്കുക എന്നതു, കുട്ടിക്കവികൾകൂടി ചെയ്യാറുള്ളതല്ല.

൧൧-ാം ശ്ലോകത്തിൽത്തന്നെ കാണുന്ന പറഞ്ഞിവണ്ണം (പറഞ്ഞു+ഇവണ്ണം) 'ഖേദിക്കുന്നെന്തു' (ശ്ലോ: ൩൯) മുതലായ വിസന്ധികളെപ്പററിയും; 'ആരംഭം', 'അമാന്തം' (ശ്ലോ: ൨൫, ൩൪) മുതലായവയെ അസ്ഥാനത്തു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിനെപ്പററിയും; 'പിട്ടല്ല', 'പുനഃ'(ശ്ലോ: ൨൭)തുടങ്ങിയ നിരൎത്ഥപദങ്ങളെപ്പററിയും; ഇസ്സാഹസക്രിയ എന്നും, അദ്ദീൎഘനിദ്ര എന്നുമല്ലാതെ, 'ഈ സാഹസക്രിയ' (ശ്ലോ: ൫൩) 'ആ ദീൎഘനിദ്ര' (ശ്ലോ: ൪൩) എന്നിങ്ങിനെ ശ്ലഥമായി വായിക്കേണമെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിലുള്ള സങ്കടത്തെപ്പററിയും മററും വിസ്തരിപ്പാൻ ഇവിടെ സൌകൎയ്യമില്ല. ൨-ാം ശ്ലോകത്തിലെ നഭോവിശേഷണമായ 'നീരന്ധ്രഭാരപരിഭാസുരം', ൭൩-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'പ്രാമാണ്യപുണ്യപരിഭൂതി', ൩൧-ാം ശ്ലോകത്തിലെ പൂവ്ജന്മവിശേഷണമായ 'ശങ്കാവിഹീനതരം' എന്നിവ, അൎത്ഥം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കേണ്ട വകയാണ്. ൧൪-ാം പദ്യത്തിലെ 'സീമാതിരേകം'സീമാതിശായി എന്നോ മററോ ആക്കിയേ വെട്ടപ്പാകൂ.

തെററുകൾ കുറെയെങ്കിലും, ക്ഷമയോടേ നോക്കി പരിഹരിച്ചിട്ടാണ് ഈ കൃതി പുറത്തിറക്കിയതെങ്കിൽ, വാസനക്കാരനായ വൈദ്യനവർകളുടെ ശ്രമം ഇതിലധികം ശ്ലാഘനീയമായിത്തിരുമായിരുന്നു.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കോമളവല്ലി

ഗ്രന്ഥകർത്രി, തരവത്ത് അമ്മാളു അമ്മ.

മററത്തുക്കാർക്കു നേരിടുന്ന ആപത്തും പൊതുജനങ്ങൾക്കു ഗുണകരമായിച്ചമയുന്നു. അഞ്ചാറാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് അമ്മാളു അമ്മ അവർകളുടെ ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാവു രോഗിശയ്യയെ പ്രാപിച്ചില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, 'കഥാലോകത്തിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ മനോഗതി'യോടുകൂടിയ അവരിൽനിന്നു 'കോമളവല്ലി' എന്ന ഈ കോമളഗദ്യകാവ്യം മലയാളികൾക്കു ലഭിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ആതുരശുശ്രൂഷാശ്രമത്താൽ വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പെരുമാറാൻ വേണ്ട മനക്കരുത്തില്ലാഞ്ഞിട്ടത്രേ അവർ വിശ്രമാർത്ഥം കഥാപുസ്തകത്തിൽ കൈവെച്ചത്. നോക്കുക, ആ മനസ്വിനിയുടെ മാതൃഭാഷാസ്നേഹവും മഹോത്സാഹവും!

ഒരിംഗ്ലീഷ് നോവലിനെ അനുകരിച്ച ഒരു തമിഴ്പുസ്തകത്തിന്റെ തർജ്ജമയാണിത്. ഇതിലെ കഥാബന്ധത്തിനുള്ള ഭംഗി കുറച്ചൊന്നുമല്ല. അതു വായനക്കാരനെ അവസാനം വരെ ബലാദാകർഷിക്കുന്നു. ശാന്തമായി പ്രവഹിക്കുന്ന നദിയിൽ അഴിച്ചുവിട്ട തോണിയുടേതിനൊത്തിരിക്കും, 'കോമളവല്ലി'യിൽ അവഗാഹനം ചെയ്ത മനസ്സിന്റെ ഗതി. എന്നാൽ, ഊരും പേരും മാററിയതോടുകൂടി പാത്രങ്ങളുടെ നടപടികൾക്കും ഉചിതമായ മാററം വരുത്താഞ്ഞതിനാൽ ഒരു വിലക്ഷണത ഈ കഥയെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. കോമളവല്ലിയിലെ, വീരമാർത്താണ്ഡപ്രഭു മുതലായ ഭാരതീയദേഹങ്ങളിൽ യൂറോപ്യരുടെ ആത്മാവാണ് കുടികൊള്ളുന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. യുവതികളായ കന്യകമാർ കാമുകന്മാരുടെ കയ്യും കോർത്തുപിടിച്ചു ലാത്തുന്നു; തരുണിമാർ തനിയേ ഏതു ദിക്കിലേക്കും യാത്രചെയ്യുന്നു; അച്ഛൻ മകളോട് അമ്മയുടെ സൌന്ദര്യം കാമവികാരത്തോടേ വർണ്ണിക്കുന്നു; അമ്മ പുത്രിമാരുടെ അടുക്കലേക്കു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

യുവാക്കന്മാരെക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഈവകകളുടെ ശൈലിയിലുള്ള യ ശീമപ്പുരിഷ്കാരങ്ങൾ വിനീതയായ ഭാരതഭൂമിയ്ക്കു ഗുണങ്ങളാണോ? 'ബേലിപിഠ'വും, 'ഉപന്യാസപീഠ'വും മററും രത്നഗിരി ക്കോട്ടയിലെ ഹിന്ദുദേവാലയത്തെ എന്താണ്ട് ഒരു ക്രസ്തീയപ്പള്ളിയാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു! അജ്ഞാതയായ നായികയെ—കോമളവല്ലിയെ—പ്രധാനമായി അവളുടെ ഗുണങ്ങൾ കണ്ടിട്ടാണ് വീരമാർത്താണ്ഡപ്രഭുവിന്റെ മകളാണെന്ന് ആളുകൾ ഊഹിച്ചത്; എന്നാൽ, നമ്മുടെ നാട്ടിലല്ല, പൂച്ചക്കണ്ണികളുടെ ഇടയിലാണിരിയ്ക്കും ലീലാപാംഗിയ്ക്ക് അസാധാരണത!!

മൂലത്തിലെ (തമിഴ്ഗ്രന്ഥത്തിലെ) വൈകൃതങ്ങളെപ്പററി നാം ആവലാതിപ്പെടേണ്ട; കഥാരംഗം യൂറോപ്പാണെന്നോർത്തുംകൊണ്ടു വായിച്ചാൽ മതി. തർജ്ജമ നന്നായിട്ടുണ്ട് ലാളിത്യവും അക്ലിഷ്ടതയുമില്ലാത്ത വാചകങ്ങൾ ഇതിൽ ചുരുങ്ങും. അപശബ്ദങ്ങൾ അധികം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്നു കാരണം, വിവർത്തനകർത്രിയ്ക്കു 'വിവിധങ്ങളായ മനഃക്ലേശങ്ങളാലും കൃത്യാന്തരബാഹുല്യത്താലും രണ്ടാമതൊന്നു വായിച്ചു പരിഷ്കരിപ്പാൻ സൌകര്യം കിട്ടാഞ്ഞതാണ്' ആ മനഃക്ലേശങ്ങളേയും, 'കൃത്യാന്തരബാഹുല്യ'ത്തേയും സഹൃദയന്മാർ ശപിയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

അല്ലാതൊന്ത്രമയായ അമ്മാളുവമ്മ അവർകളുടെ മററു മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ പോലെതന്നെ 'കോമളവല്ലി'യും കൈരളീസാഹിത്യാരാമത്തിൽ തന്റെ പരിമളമായ കസുമപരിമളം പരത്തിക്കൊണ്ടു വിളങ്ങുമാറാകട്ടെ!

ഒരു പിതൃഭക്തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യാഗം

ഗ്രന്ഥകർത്താ, കിളിമാനൂർ കെ. കൃഷ്ണവാര്യർ

സത്യവതി എന്ന ദാശകന്യകയിൽ അത്യന്താനുരക്തനായിച്ചമഞ്ഞ ശന്തനുമഹാരാജാവിന്റെ കാമപൂരണത്തിന്നായി, ശന്തനുവിന്നു ഗംഗാദേവിയിൽ ജനിച്ച മകനായ ഭീഷ്മർ,

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

തനിക്കുവകാശപ്പെട്ട രാജ്യലക്ഷ്മിയെ ശപഥപൂർവ്വം ഉപേക്ഷിക്കുകയും, ബ്രഹ്മചര്യലക്ഷ്മിയെ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു എന്ന ശ്രീമഹാഭാരതകഥയാണ് 'ഒരു പിതൃഭക്തൻെറ സ്വാത്മത്യാഗം' എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിലെ പ്രമേയം. ഇതിൻെറ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ ൩൯-ം ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ൧൦൫-ം ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം ഖണ്ഡം വസന്തതിലകവൃത്തംകൊണ്ടും രണ്ടാമത്തതു മാലിനീവൃത്തംകൊണ്ടുമാണ് നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് രണ്ടിൻെറയും അവസാനത്തിൽ വൃത്തവൈചിത്ര്യവും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് കിളിമാനൂർ കെ. കൃഷ്ണവാര്യരവർകൾ അധികം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച പരിചയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളല്ല; ഇത് ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ രണ്ടാമത്തെ കൃതിയാണെന്നു പീഠികയിൽ കാണുന്നു. ഈ സംഗതി ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ടു വായിക്കുന്നവർ ഈ കാവ്യത്തെ അത്യധികം അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക് അനുഭവംകൊണ്ടു തോന്നുന്നത് രചനയുടെ കാര്യത്തിൽ കവി ശ്ലോകംതോറും ശ്ലാഘനീയമാംവണ്ണം ശ്രദ്ധ വെച്ചിട്ടുണ്ട് സ്വല്പമെങ്കിലും ഒരു 'അസ്ഥിബലം' ഇല്ലാത്ത ശ്ലോകങ്ങൾ ഇതിൽ ചുരുങ്ങും. അലങ്കാരപ്പണിയിലും വാര്യർക്ക വാസനയുണ്ട്

'വളർന്ന തൻപുണ്യപയഃപയോധിയിൽ
കിളർന്ന പുത്രാഭിധകൌസ്തുഭോപലം
മിളന്നവാഭം നിജമാറിലാക്കിനാൻ
തളർന്ന കൈയാൽ പുരുഷോത്തമൻ തദാ'

എന്നിത്തരത്തിൽ വിലപിടിച്ച അലങ്കാരം (ഉത്തരഭാഗം ശ്ലോ: ൧൦൫) നിർമ്മിപ്പാൻ 'ശക്തി'ദരിദ്രക്ക് ഒരിക്കലും കഴിയുന്നതല്ല. രാജാവിനു ഗംഗയുടെ പക്കൽ നിന്നു ദേവവ്രതനെ കിട്ടിയ ആ പ്രഥമഘട്ടത്തിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ 'കൌസ്തുഭരത്നം' കുറെക്കൂടി മിന്നിത്തിളങ്ങുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, അലങ്കാരങ്ങളെ യഥാസ്ഥാനം വിന്യസിച്ചു ഭംഗി വരുത്തുവാൻ, വളരെക്കാലം കവിതാദേവിക്കു 'സൈരന്ധ്രീകൃത്യം, ...

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ടത്തിയാൽമാത്രമേ ത്രാണിയുണ്ടാകൂ എന്നതു നാം മറന്നു കൂടാ.

പൂർവ്വഭാഗം ൩൨-ാം പദ്യത്തിലെ ഉപമാലങ്കാരം സന്ദർഭത്തിന്നു തുലോം ഉചിതമായിട്ടുണ്ട് നേരേ മറിച്ചാണ്, ൩൮-ാം പദ്യത്തിലെ ഉൽപ്രേക്ഷാലങ്കാരത്തിൻെറ സ്ഥിതി. മകൻ അച്ഛൻെറ 'നെമ്മൌത്സുക്യ'നിവൃത്തിയ്ക്കായി അമ്മയെ തടഞ്ഞു നിർത്തുക എന്നതു കുറെ അസഭ്യം കൂടിയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ൫൩-ാം ശ്ലോകത്തിൻെറ രണ്ടാം പാദത്തിന്നും തെല്ലൊരസഭ്യതയുണ്ട് സത്യവതിയെ കണ്ടിട്ടു രാജാവിന്നുണ്ടായ വിചാരങ്ങളിൽ ചിലതു (ശ്ലോ: ൭൨൭, ൭൨൯) വിടോചിതമായിപ്പോയി. സംഭാഷണാരംഭത്തിൽത്തന്നെ രാജാവ് അവളെ 'നിൻ ഹൃദയമേതൊരുവന്നധീനം' (ശ്ലോ: ൭൭൩) എന്നു ചോദിച്ച ലജ്ജിപ്പിയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഒരു രാജാവിനെ ഭൂമീന്ദ്രനാണെന്നു പറയുന്നത് അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഉത്തരഭാഗം ൧-ാം ശ്ലോകത്തിൽ 'ശന്തനുക്ഷ്മാനമുചിമഥനനാണിന്നേഷ ഞാൻ' എന്നു രാജാവു ദാശനോടു പറഞ്ഞത് ആത്മപ്രശംസാസ്പൃഷ്ടമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് ഇതുപോലെതന്നെയാണ്, ദാശൻ മകളെ 'പികമൊഴിമണി' (ഉ: ൧൩.) എന്നും മററും വിശേഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതും. സത്യവതീതാതൻ ശന്തനുവിനോട് ആദ്യം സംസാരിച്ചതു സവിനയമായിട്ടാണെങ്കിലും, രാജാവു സത്യവതിയെ യാചിച്ചതിന്നുശേഷം, അവൻെറ സംഭാഷണം തീരെ സംകോചരഹിതമായിത്തീർന്നു! ഈ ഘട്ടത്തിൽ കവി കുറെക്കൂടി കരുതൽ ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. 'സുമവിശിഖനിയോഗാൽ നിൻെറ ജാമാതൃപട്ടം......യാചിച്ചിടുന്നേൻ' (ഉ: ശ്ലോ:൭) എന്നുള്ള രാജാവിൻെറ കന്യാവരണവും കുറെ കടന്നുപോയി. 'സുമവിശിഖനിയോഗാൽ' എന്ന പദമാണ് ഇതിൽ അപകടം. സുകുമാരകവി കൃഷ്ണനെക്കൊണ്ടു സത്യയെ തജ്ജനകനോടു വരിപ്പിച്ചത്, 'മനോ മദീയം രാജന്യേ!, ശംശ്രൂരം ത്വാമതേക്ഷവേ' എന്നുമാത്രമാണല്ലോ.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

'അനംഗരംഗകരാറുകൾ' 'പുരിയിൽ ബഹളം' മുതലായവയിലെ ദ്വിത്വ(കബകാരങ്ങൾക്കു)ഹാനിയും, 'അവനീതലേയീ' (അവനീതലേ ഈ) ഇത്യാദി വിസന്ധികളും, 'സ്വന്തോദ്യമം' മുതലായ മലയാളസംസ്കൃതസമസ്തപദങ്ങളും, 'ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമാകും' എന്നും മറ്റുമായി അദ്ധ്യാവസാനത്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള വിശേഷണങ്ങളും, 'ജാഹ്നവി' തുടങ്ങിയ പ്രഥമാന്തസംബുദ്ധികളും, 'കേന്ദ്ര്യയേ' മുതലായ ദീർഘദ്വിതീയാന്തങ്ങളും നവീനഭാഷാപ്രണയികൾക്കു രുചിക്കുന്നവയല്ല. 'മോഹ'ത്തിനു മലയാളത്തിൽ ആഗ്രഹം എന്നാണർത്ഥമെങ്കിലും, 'പുത്രാഭ്യുദയപരമമോഹാൽ' എന്നും മറ്റുമായി സംസ്കൃതപദത്തോടു ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നത് അഭംഗിയാണ്; ഇനി, ഉ: വൃ-ാം പദ്യത്തിലെ 'വിമോഹ'ത്തിന്റെ അനൌചിത്യം പറയാനില്ലല്ലോ. 'പങ്കി' (പങ്കമുള്ളവൻ) അയുക്തമല്ലെങ്കിലും നല്ല പന്തിയായില്ല. ഭുജക, ദിവിഷൽ എന്നീ ഹലന്തപദങ്ങളെ അജന്തങ്ങളാക്കിയിരിക്കുന്നതു 'ഭുജഗാഗ്രേസരൻ', 'ദിവിഷദപുരി') ചിന്തനീയമാകുന്നു, ക്ഷിതിയേയും വിടപിയേയും ഈകാരാന്തവും, ('ക്ഷിതിധവൻ' 'വിടപികുലം') ദേവപര്യായമായ ലേഖപദത്തെ ആകാരാന്തവും ('ലേഖാഗണം') ആക്കിയിട്ടുള്ളത് അബദ്ധം തന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ദാശനു 'ഝഷകുലയമരാജ'ത്വം കൊടുത്തതിലേറെ വളച്ചുകെട്ടായി, രാജാവിനെ 'ഉർവ്വിനഗകുലരിപു'വാക്കിയത് ഉർവ്വിനഗകുലരിപു എന്നു കേട്ടാൽ ഭൂമീന്ദ്രൻ എന്ന പ്രതീതിയല്ല, ഭൂമിയിലെ മരങ്ങളേയോ മലകളേയോ തല്ലിപ്പൊടിക്കുന്നവൻ എന്നാണ് ആദ്യം തോന്നുക. ഇങ്ങിനെ പര്യായങ്ങളെ തേടി, കവികൾ വെറുതേ കാടും മലയും കേറുന്നതു കഷ്ടമല്ലയോ?

പദദോഷങ്ങളെ പറകയാണെങ്കിൽ, ഇനിയും പലതും കാണും ഗ്രാമ്യ ദേശ്യ-നിരർത്ഥപദാദികൾ ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാൻ സ്ഥലവൈരള്യത്താൽ നിവൃത്തിയില്ല. അവയൊക്കെ കിടക്കട്ടെ. ഞങ്ങൾ ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞതു്, ഈ കാവ്യത്തി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിപത്തിവിശേഷംകൊണ്ടാണ് കുറെക്കാലംകൂടി പരിശ്രമിച്ചാൽ ഏതൽകാവ്യകാരൻ ഒരുത്തമകവിയായിത്തീരുമെന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുകയും, ഈ കാവ്യംവഴിയായി സഹൃദയന്മാരിൽനിന്നു തക്ക പ്രോത്സാഹനം വാഗ്മരവർകൾക്കു ലഭിക്കുമെന്നു സുദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദ മ യ ന്തി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ: സി. വി. കേശവൻ വൈദ്യൻ

നളോപാഖ്യാനത്തിലെ ഉത്തരഭാഗമാണ് ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിലെ വിഷയം. ൩൭. ശ്ലോകങ്ങളുള്ള ഒന്നാംസൎഗ്ഗത്തിൽ കാട്ടിൽവെച്ചു നളൻ ദമയന്തിയെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതും; ൩൮. ശ്ലോകങ്ങളുള്ള രണ്ടാംസൎഗ്ഗത്തിൽ, ഏകാകിനിയായിരുന്ന നായിക വണിക്‌സാർത്ഥത്തെ കണ്ടെത്തിയതും; ൩൫ ശ്ലോകങ്ങളുടെ മൂന്നാംസൎഗ്ഗത്തിൽ ചേദിരാജ്യം പ്രാപിച്ച നായികയുടെ സ്വപൂർവ്വകഥാസ്മരണവും; ൩൮. ശ്ലോകങ്ങളുള്ള നാലാംസൎഗ്ഗത്തിൽ ഭൈമീനളപുനസ്സമാഗമവും വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സ്വഹൃദയന്മാരെ സ്വല്പം ആകർഷിക്കുന്നവയായി അവിടവിടെ നാലഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ 'ദമയന്തി'യെ അലംകരിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നു നമുക്കു വായിക്കാം:—

'അനശ്വരബ്രഹ്മപുരിക്കുപായമി—
ജ്ജനങ്ങൾതൻ ജീവിതലോലവഞ്ചികൾ
അനുക്ഷണം ദുഃഖതരംഗപംക്തിതൻ
കനത്ത തല്ലേററു തകൎന്നുപോയിടാം.'

(സ: ൪. ശ്ലോ: ൩൨)

ഈ വക പദ്യങ്ങൾകൊണ്ടു നമ്മുടെ കവി നവീനാശയാന്വേഷിയാണെന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നു. ഇദ്ദേഹം കുറെക്കൂടി സ്വഭാഷാസ്വരൂപജ്ഞാനവും പരപ രിചയവും വകതിരിവും സമ്പാദിക്കുന്നത് ഉപകാരമായിരിക്കും.

'എവിടാർ' (എവിടെ ആർ) 'ഉരചെയ്തയി' (ഉരചെ യ്ത അയി)മുതലായവ വിസന്ധി ദൃഷ്ടങ്ങളാണെന്നു തിരുവിതാം കൂർക്കവികളിൽ മിക്കപേരും സമ്മതിക്കയില്ലായിരിക്കാം; 'ഭാ വത്തെ വിളയിച്ചിട്ടം' (സ: ന ശ്ലോ: ന) എന്നും മററുമായി, പേരച്ചം അദ്ധ്യാവസാനത്തിൽ നില്ക്കുന്നത് അഭംഗിയായിട്ടും അവക്കു തോന്നാറില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ'മുങ്ങി പിന്നെ'(പ- പര)'ദയിതനെദയനീയാംഗി' (വ.൭൬)ഇത്യാദികൾ മുങ്ങിപ്പി ന്നെ, ദയിതനെദ്ദയനീയാംഗി എന്നും മററുമായി (ദ്വിത്വം വ രുത്തി) വായിക്കേണ്ടവയാണെന്ന് അവരും അഭിപ്രായപ്പെട മെന്നു തോന്നുന്നു. കത്താവും കമ്മവും അഹംശബ്ദങ്ങളായി വരുന്നേടത്തു, മനം നളസൃഷ്ടിചെയ്യും എന്നതിന്നു പകരം 'നളസൃഷ്ടി മനം ചെയ്യും' (ന. ൨൭) എന്നു മറിച്ചുവെക്കുന്ന തു പ്രായേണ ഒരു വികൃതസൃഷ്ടിയായിട്ടേ കൈരളി കരുതുകയു ള്ളൂ. അവളോട് ചൊല്ലുവാനല്ലാതെ, 'അവൾക്ക ചൊല്ലു' വാൻ (ര്-൩൬) മലയാളികൾ മടിച്ചുകളയും! പ-ാം സർഗ്ഗം ൨൭-ാം ശ്ലോകത്തിലെ ശിലാശയനത്തിന്നുള്ള 'കോപ്പുകെട്ടൽ', കരുണരസത്തെ ബലികഴിപ്പാനുള്ള കോപ്പുകൂട്ടലായിപ്പോയി! 'ഞാനരുൾചെയ്തു' (ന-൩൬) എന്നു ദമയന്തി പറയുന്നതു, 'ഞാൻ വൈക്കത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളുന്നു' എന്നോ മറേറാ പൊ ന്നുതമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്യുന്നതുപോലെ അപഹാസ്യമാകുന്നു 'അരുളിച്ചെയ്തു'ലും മററും ഉപചാരഭാഷയാണ്; പൊന്നുത മ്പുരാൻെറ യാത്ര, നമുക്ക് 'എഴുന്നള്ളത്താ'കുന്നതുപോലെ, അവിടെക്ക് എഴുന്നള്ളത്താകുന്നതല്ല.

'വികലവിധി' (പ. ന) ഹതവിധിയാകാൻ പ്രയാസമു ണ്ട്. പുരാതനാത്ഥകമായ പ്രത്നശബ്ദത്തിന്ന് എന്തത്ഥമാ ണാവോ ശ്രീമാൻ വൈദ്യർ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്? 'മഹാപ്രത്ന ൻ' എന്നു ഭീമനരേന്ദ്രന്നു വിശേഷണം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്;(വ.

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

൩-൧)൧-ാംസർഗ്ഗം ൧൦-ാംശ്ലോകത്തിൽ 'രഥമഥയാദി'യുടെ മുമ്പിലും 'പ്രതനാം' കാണപ്പെടുന്നു. 'അന്തരംഗഖിന്നൻ' (൧. ൪൧), 'വിരവിജ്വവിധുരീഭാവ', (൧.൬൭) 'വിനോദശമായി' (൧. ൪൨),'ക്ഷണികാശം' (൨..൧൪)മുതലായവ സംസ്കൃതാഭിജ്ഞരെ സങ്കടപ്പെടുത്തിയേക്കാം. ൧-ാം സർഗ്ഗം ൪൩-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'വേനനി'യും, ൨.-ാം സർഗ്ഗം ൪൭-ാം ശ്ലോകത്തിലെ 'നിഹതപ്രഥമാനകൃത്യസസ്പൃഹ'ത്വം മററും ഗ്രന്ഥകാരനാൽത്തന്നെ വ്യാഖ്യേയങ്ങളത്രേ. അസമഞ്ജസങ്ങളും അപഭ്രഷ്ടങ്ങളുമായ പദങ്ങൾ 'ദമയന്തി'യെ അത്യധികം അലംകോലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ'കവികളുടെ പദ'ങ്ങൾ കൊണ്ടല്ല വൈദ്യരവർകൾ കൈകാര്യം നടത്തുന്നത്.

ദമയന്തിയുടെ മാതൃഭൂമി വിദർഭവും, കുണ്ഡിനം അതിന്റെ തലസ്ഥാനവുമാണെന്നായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ധാരണ; എന്നാൽ, ദമയന്തി താൻതന്നെ മാതൃരാജ്യമായി (൨. ൨൨) കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് കുണ്ഡിനത്തെയാണ്! ദമയന്തിയുടെ 'കിടാങ്ങൾ'ക്കു ഭീമരാജാവു 'പ്രപിതാമഹനോ' (പിതൃപിതാവിന്റെ അച്ഛൻ) 'പിതാമഹ'നോ ആകുന്നത് (൪. ൨൯-൩൩) എങ്ങിനെ എന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായില്ല; അമ്മയുടെ അച്ഛൻ മാതാമഹനല്ലയോ?

ഇക്കഥയിലെ പ്രധാനസംഭവം നളന്റെ പത്നീത്യാഗമാണല്ലോ; എന്നാൽ, വൈദ്യരവർകൾ ഇതിന്നത്ര പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടില്ല. നളൻ എന്തിനായി ഭാര്യയെ ത്യജിക്കുന്നു എന്നതുപോലും, നളന്റെ ആത്മഗതത്തിൽ നിന്നാകട്ടേ, കവിവാക്യത്തിൽനിന്നാകട്ടേ, നമുക്കറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 'കല്യാണത്തിന്റെ തിരക്കു നിമിത്തം പെണ്ണുകെട്ടാൻ മറന്നാലോ!' അസ്തമനത്തിന്നു മുമ്പേ 'ദേവാലയദർശനത്തിന്നായ്' പുറപ്പെട്ടവളും, സന്ധ്യക്കുശേഷം 'ദേവാലയഭ്രുവിൽകടന്നവ'ളുമായ സുനന്ദ (ചേദിരാജകുമാരി) ക്ഷീണിച്ചു 'ദേവാലയമണ്ഡപത്തിലായ്ക്കിടന്നിരുന്ന ഭ്രസുരോത്തമ'നെ 'മടിച്ചു നില്ക്കാതക

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ലത്തകററുവാൻ ഭാസിയായിരുന്ന ദമയന്തിയോടാലോചിച്ചത് (ഭാ: വന-പർ) ആ വിവാഹമണ്ഡപത്തിൽ കിടന്നു എന്ന കുററത്താലായിരിക്കുമോ? ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷേത്രത്തിൽ കേറിക്കൂടാ എന്ന അഭിപ്രായം നളന്റെ കാലത്തു പ്രചരിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നില്ലല്ലോ.

ആശയഗുണം ഉണ്ടായാൽ കവിതയായി എന്നൊരു സിദ്ധാന്തം മുറുകെപ്പിടിപ്പാൻ നമ്മുടെ ചില നിരൂപകന്മാർ എങ്ങിനെയോ നിർബ്ബദ്ധരായിത്തീർന്നു. ഈ തെററിദ്ധാരണ വാസനയില്ലാത്ത പലരേയും തുവലെടുപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമത്രേ ആശയഗുണവും രചനാസൌഷ്ഠവവുമില്ലാത്ത ക്ഷുദ്രകാവ്യങ്ങളുടെ അനർഗ്ഗളപ്രവാഹം! കേവലശബ്ദംകൊണ്ടോ കേവലാർത്ഥംകൊണ്ടോ ഒരു വാക്യം കാവ്യമാകുന്നതല്ല. രസസ്ഫൂർത്തിയില്ലാത്ത കാവ്യം നിർജ്ജീവശരീരമാണെങ്കിൽ, ശബ്ദപുഷ്ടി (തക്ക പദങ്ങളെ യഥാസ്ഥാനം വിന്യസിക്കുക പ്രാസമല്ല) രഹിതമായ വാക്യം വെറും അസ്ഥികൂടമാണെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം.

സുധാബിന്ദു.

പരിഭാഷകൻ: കന്നത്ത് ജനാർദ്ദനമേനോൻ.

മിസ്റ്റർ ആർ. സി. ഡട്ട് എഴുതിയ ലെയ്ക്ക് ഓഫ് പാംസ് (The Lake of Palms) എന്ന സുപ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥമാണ് സുധാബിന്ദുവിന്റെ മൂലം. പരിഭാഷകനോ, മലയാളത്തിലെ പേരെടുത്ത ഗദ്യകാരന്മാരിൽ ഒരാളായ ശ്രീമാൻ കന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോനവർകൾ. ഇത്രമേൽ ശുഭസൂചകമായ പുറംഭാഗത്തോടുകൂടിയ ഒരു പുതുപുസ്തകം കയ്യിൽ വന്നപ്പോൾ, ഞങ്ങൾ അതിനെ അത്യാഹ്ലാദപൂർവ്വം കൊണ്ടാടി. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, നിരൂപണം എഴുതാൻ ഇന്നു തുവലെടുക്കുമ്പോൾ, അസാമാന്യമായ ഒരാശാഭംഗം ഞങ്ങളുടെ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

കയ്യിടറിക്കുന്നത്! കഷ്ടം, മലയാളത്തിന്റെ ദുർഭാഗ്യവൈശിഷ്ട്യം എവിടെത്തന്നെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല!!

മാതൃഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥശേഖരം അടിക്കൂടി വലുതാക്കണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടിമാത്രം, സാഹിത്യപരിശ്രമം ചെയ്യുന്നവരോടു ഭാഷാപ്രണയികൾക്കു പറയാനുള്ള ഉപദേശം 'ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട' എന്നുതന്നെ. പക്ഷേ, മിസ്റ്റർ മേനോനെപ്പോലുള്ള മാന്യന്മാർ ഒരിക്കലും ആ ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകയില്ലല്ലോ. ഭാരതകഥാനിരൂപണം, കുചേലൻ മുതലായ സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവ് അന്യഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിവർത്തനംചെയ്യുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുതന്നെ ഭാഷാന്തരീകരണകലയുടെ ഭാഗ്യവിശേഷമാണെന്നു വേണം പറയാൻ. ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ സാഹിത്യരസം വഴിപോലെ ആസ്വദിച്ച്, അതേവിധം മാതൃഭാഷയിൽ പകർത്തിവെക്കണമെങ്കിൽ രണ്ടു ഭാഷകളിലും മതിയായ പാണ്ഡിത്യം വേണമെന്നു മാത്രമല്ല, സർവ്വതോമുഖമായ സഹൃദയത്വവും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒന്നാണ്. ഒന്നിലധികം പത്രങ്ങൾ നടത്തി അനവധി മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുകൂടി ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ നിരൂപണങ്ങൾ എഴുതിത്തള്ളിയിട്ടുള്ള ഒരാളുടെ സാഹിത്യരസികത്വം എങ്ങിനെ അപലപനീയമാകും? പക്ഷേ സുധാബിന്ദുവിൽ മുഖ്യമായി പററിയിട്ടുള്ള ദോഷം. മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ സാഹിത്യരസം മുക്കാലും പരിഭാഷകൻ ചോർത്തുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. മിസ്റ്റർ ഡട്ടിന്റെ കഥാപ്രതിപാദനരീതി ഇത്രമേൽ ശുഷ്കവും ബാലിശവുമാണെന്ന് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാനഭിജ്ഞന്മാരെ തെററിദ്ധരിപ്പിക്കണമെന്നായിരിക്കില്ലല്ലോ സുധാബിന്ദുകാരൻ കരുതീട്ടുള്ളത്!

തർജ്ജമക്കാരൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ഒട്ടുകെപ്പാടെ സുധാബിന്ദു ഒരു സ്വതന്ത്രതർജ്ജമയായിട്ടാണ് കലാശിച്ചത്. 'കള്ളന്റെ കള്ള'നിലെ ഒന്നിലധികം കഥകൾ നിശ്ചയമായും കൊണൻഡോയിലിന്റെ പ്രസിദ്ധകഥാപുസ്തകത്തിൽ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ന്നിനൊട്ടത്തവയായിരുന്നിട്ടും അതു ഗ്രന്ഥകത്താവു സമ്മതിച്ചു കാണാഞ്ഞ സ്ഥിതിയ്ക്കു്, ഈ പുതുപുസ്തകം സ്വാതന്ത്ര്യതജ്ജമയാണെന്നു പുറമെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലായ്കയാൽ ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം തെററിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭംഗി തജ്ജമയിൽ ഇത്രയും ചുരുങ്ങിപ്പോയതു് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യഭ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു ഞങ്ങഠം വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

"അനശ്വരമായ ഗ്രന്ഥമെഴുതണമോ, നിങ്ങളുടെ തൂവലുകളെ ജീവരക്തത്തിൽ മുക്കുക" എന്നത്രേ മഹാനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതു് ക്ലേശഭീരുതാത്തോടുകൂടി സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിന്നിറങ്ങുന്ന മലയാളികഠം ഇതു നിശ്ചയമായും ഓമ്മയിൽ വെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. സ്വന്തമായ ഗ്രന്ഥനിമ്മാണം ചെയ്യുന്നതിൽ ഒട്ടുമുക്കാലും അധ്വാനം ഭാഷാന്തരീകരണത്തിന്നുമുണ്ടു് ഈ പ്രയത്നാധിക്യം എത്രകണ്ടു് അനുഭവിയ്ക്കുന്നുവോ അത്രകണ്ടു് പരിഭാഷകന്റെ ശ്രമം പ്രശംസനീയമായിത്തീരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യതജ്ജമയെ ഞങ്ങഠം തീരെ മറുത്തു പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ മൂലത്തിന്റെ വില കെടുത്തുന്ന ഇത്തരം സ്വാതന്ത്ര്യതജ്ജമ ഒരിയ്ക്കലും ഗുണകരമല്ലെന്നു് ആരും സമ്മതിയ്ക്കും.

The Lake of Palms എന്നു മിസ്ററർ ഡ്വട്ട് ഇട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥനാമം സുന്ദരമായിട്ടില്ലെന്നായിരിയ്ക്കാം പരിഭാഷകന്റെ മതം. എന്നാൽ സുധാ എന്നും ബിന്ദു എന്നുമുള്ള രണ്ടു പാത്രങ്ങളുടെ പേരുകഠം കൂട്ടിച്ചേത്ത്—ആ രണ്ടിൽ ഒന്നു് അത്ര പ്രധാനമല്ലെന്നുള്ളതും ഓമ്മിയ്ക്കേണ്ടതാണ്—ഇങ്ങിനെ ഒരു പുതുനാമം സൃഷ്ടിച്ചതിൽ മിസ്ററർ മേനോൻ രസികതാതിശയംകൊണ്ടു മൂലഗ്രന്ഥകാരനെ തോല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സഹൃദയന്മാർ സമ്മതിയ്ക്കുമോ ആവോ? ഉവ്വെങ്കിൽ തന്നെ പരിഭാഷകൻ കാണിയ്ക്കുന്ന ആവക വ്യതിയാനങ്ങളെ ഒരുതരം ഔദ്ധത്യമായിട്ടു പലരും വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കും. മിസ്ററർ സുബ്രഹ്മണ്യൻപോററി 'ഭാഷാപോഷിണി'യിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയി

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഖന്ന ഏതൽഗ്രന്ഥതജ്ജമക്കിട്ടിട്ടുള്ള വിധം "താലപുഷ്കരിണി" എന്ന ഹൃദ്യമായ പേർകൊണ്ടു നമ്മുടെ സുധാബിന്ദുകാരനും ശ്രദ്ധിപ്പെടാമായിരുന്നു. 'സുധാബിന്ദു'കൊണ്ടു താലപുഷ്കരിണിയിൽ വിഷബിന്ദു തളിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിലുള്ള കുഗ്രാമവൎണ്ണനം പരിഭാഷകന്റെ സ്വകപോലകല്പിതമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഇങ്ങിനെ പല ഭാഗത്തും തൎജ്ജമക്കാരൻ തന്റെ മനോധൎമ്മങ്ങളെ എടുത്തു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മററു മാന്യന്മാൎക്കു സംഭാവന കൊടുപ്പാൻ തക്കവണ്ണം മനോധൎമ്മസമ്പത്തുള്ള സാഹിത്യപരിശ്രമികൾ മലയാളത്തിൽ ഒട്ടും ഏറിപ്പോയിട്ടില്ലാത്തസ്ഥിതിക്കു്, ഈ സ്വശക്തിപ്രകടനം തീരെ പരിഹാസാൎഹമാണെന്നു ഞങ്ങൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും, മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ സാഹിത്യരസത്തെ നിൎദ്ദാക്ഷിണ്യം പിഴിഞ്ഞുകളഞ്ഞശേഷം, അതിൽ തന്റെ ശുഷ്കവിചാരങ്ങൾ വെച്ചുപിടിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പരിവൎത്തനകാരൻ വായനക്കാൎക്കു് അപരാധിയാണ്, സംശയമില്ല. Hard by*** is the palm-girdled lake from which the name is taken എന്നതു മൂലത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ വാചകമാണ് ആവശ്യമില്ലാതെ എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷം, പരിഭാഷകൻ ഈ ചമൽക്കാരകാരിയായ വാക്യത്തെ, "തടാകത്തിന്നു ചുററും കരിമ്പനകൾ ഇടതിങ്ങി നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ തടാകത്തെ 'താലപുഷ്കരം' എന്നു വിളിക്കുന്നു" എന്നാക്കി മരിടത്തുകൊണ്ടു തള്ളിയിട്ടു. "കരിമ്പനകളാൽ അരപ്പട്ടയിട്ട" എന്നൎത്ഥമുള്ള Palm girdled എന്ന വാക്കിനെ ഇങ്ങിനെ "പിണ്ടി"യാക്കി മലയാളികൾക്കു സമ്മാനിച്ചതു്, അതിന്റെ മാധുൎയ്യം പരിഭാഷകൻ അനുഭവിച്ചതിന്നു ശേഷമാണോ എന്നു ഞങ്ങൾ അസൂയപ്പെടുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇതേ ആശയംതന്നെ അടുത്തു പിന്നെത്തെ ഖണ്ഡികയിൽ Within the thick belt of the palms എന്നു മൂലകാരൻ ആവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും പരിഭാഷകൻ അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടുമാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ത്രം ഇതു കണ്ടു എന്നു ഭാവിക്കാസ്സയ്യാണോ? അടുത്ത വരി തുടങ്ങിയുള്ള ആ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വസന്തവൎണ്ണന അങ്ങിനെതന്നെ വിട്ടുകളഞ്ഞു കാണുമ്പോൾ ആ സംശയത്തിന്നും വഴിയില്ല. ഇങ്ങിനെയാണ് ഈ തൎജ്ജമ ഏതാണ്ടു മുഴുവനും. സഹൃദയന്മാരെ കവിതാരസംകൊണ്ടു രസിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ മിക്കതും ഇതിൽ വിടുകയും, വിടാത്തവയെ വൈകൃതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുതു സൎവ്വഥാ വ്യസനാകരമെന്നേ പറയേണ്ടു!

ഞങ്ങൾ ഈ പറഞ്ഞതിനെ വായനക്കാർ തെററിദ്ധരിയ്ക്കരുത് "പ്രാരംഭശ്ശൂരാഃ ഖലു കേരളീയാഃ" എന്ന നിയമത്തെ മുൻനിൎത്തി, ഒന്നാമദ്ധ്യായംമാത്രം എടുത്ത് കുറഞ്ഞൊന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്താൽ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു വാസ്തവമാണെന്നു തെളിയും. ഈ ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ മല്ലികകുടുംബത്തിൻെറ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണവും അതിലെ അമ്മയും പെൺമക്കളും കൂടിയുള്ള ഒരു സംഭാഷണവുമാണല്ലോ വിഷയം. ഇതിൽ ചമൽക്കാരകാരകങ്ങളായ വാചകങ്ങളിൽ മുഖ്യങ്ങളായവയെ എടുത്തു നോക്കുക. ആദ്യത്തിലെ "ഇന്ത്യൻവസന്ത" വൎണ്ണനം വിട്ടുകളഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. മററു ചിലതിനെ വൈകൃതപ്പെടുത്തിയതും ഞങ്ങൾ കാണിച്ചു സുധയെ വായനക്കാൎക്ക പരിചയപ്പെടുത്തുന്നഭാഗത്തുള്ള ഒരു വാചകമാണിത്. The new baby had the complexion of a fairy, eyes like the sparkling and restless bee** lips like the ripe Dimbafruit dimpled with a nectar smile. മിസ്റ്റർ മേനോൻ ഇതിൻെറ സ്ഥാനത്ത് ഇങ്ങിനെയൊന്നു കൊണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്: "അവളുടെ അനുജത്തിയാവട്ടെ, സുവൎണ്ണോപമമായ ശരീരശോഭകൊണ്ടും കുവലയദളമൊത്ത നേത്രങ്ങൾകൊണ്ടും പ്രത്യേകം മനോഹാരിണിയായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നത്" ഇതുകളിൽ രണ്ടാമത്തേത് ഒന്നാമത്തേതിൻെറ തൎജ്ജമയാണെന്നു പറയാൻ കുറച്ചു ധൈൎയ്യം

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

വേണ്ണം! ഇതാ, മറെറാരു വാചകം: A fitful night wind moaned in the leaves of the trees അപസ്മാരം പിടിച്ച ഒരു നിശാമാരുതൻ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇലപ്പടപ്പിലൂടെ ഞെരങ്ങി എന്നത്ഥത്തിലുള്ള ഈ സരസമായ വിവരണം. "കോററടിയേററ മരങ്ങൾ ഇളകുകയും ഇലകൾ കലകല ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" എന്ന വാചകംകൊണ്ടു കഴിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു വാചകങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഒരു സംബന്ധം മാത്രമേ മൂലഗ്രന്ഥവും സുധാബിന്ദുവും തമ്മിലുമുള്ളു എന്നു വന്നാൽ അതു തജ്ജമക്കാരന്ന് അഭിമാനകരമല്ലല്ലോ. പക്ഷെ നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാർ പ്രശംസിക്കാറുള്ള "തജ്ജമയുടെ തന്മയത്വം" ഇതായിരിക്കുമോ? ആവോ!

മൂലത്തോടു കുറെക്കൂടി അടുപ്പവും സ്വമനോധമ്മപ്രകടനങ്ങൾക്കു കുറെ കുറവും സംഭാഷണഘട്ടങ്ങളിലെ ഉള്ളു. ഇവിടെ മുഖ്യമായി കാണുന്നതും പരിഭാഷകൻെറ അവധാനക്കുറവാണ് അദ്ദേഹം മൂലത്തിൻെറ അത്ഥം ഒട്ടും ആലോചിക്കുന്നില്ല. "You are late, my husband" said Bindu, lovingly and anxiously" എന്നതിൽ ആദ്യത്തെ ഭാഗത്തിന്നു "നോഥ ഇന്നു വളരെ ദൂരം നടന്നു വന്നിരിക്കയാണല്ലോ" എന്നത്ഥം കിട്ടിയത് എങ്ങിനെയാണാവോ? എങ്കിലും, "എന്നിങ്ങിനെ പ്രേമപൂവ്വം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു" (38) എന്നതിലെ "ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു" വലിയ ആപത്തു പിടിച്ചതാണ്; Anxiously എന്നതിന്ന് ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി എന്നുള്ള അത്ഥം ഏതു സാമാന്യനിഘണ്ടുനോക്കിയാലും അറിയാം. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഈ ഒരു വാക്കുവെച്ചു വായനക്കാരെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചത് അനാവശ്യമായി. ഇങ്ങിനെയുള്ള നോട്ടക്കുറവു പലേടത്തും കാണാം. ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ സംഭാഷണാരംഭത്തിലുള്ള, "Her tender limbs are tired with her walk എന്നതിന്നു "നടന്നുവന്നാൽ സുധയ്ക്കു കാൽ വേദനിക്കുമല്ലോ" എന്നല്ലല്ലോ അത്ഥം. "പാവം, ഇങ്ങോട്ടു നടന്നിട്ടുതന്നെ ഇവളുടെ കാൽ കുഴഞ്ഞിരിക്കുന്നു" എന്നു ഭാ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഷപ്പെടുത്തേണ്ടതായ ഇതിനെ ഈവിധം മാററിമറിച്ചതുകൊണ്ട് എന്തു വ്യത്യാസം വന്നിരിക്കുന്നു എന്നുകൂടി ആലോചിക്കുക. കുട്ടി ഇങ്ങോട്ടു നടന്നിട്ടാണ് വന്നതെന്നു പരിഭാഷകൻ എന്തിന്നു മറച്ചുവെക്കുന്നു? Poor child എന്നതു തീരെ വിട്ടുകളഞ്ഞതും പരിഭാഷകൻെറ അനവധാനതതന്നെ.

ഞങ്ങൾ ഈ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതി എന്ന നിലക്കും ഒരു ഭാഷാന്തരകൃതി എന്ന നിലക്കും സുധാബിന്ദു നിരൂപകദൃഷ്ടിയെ അർഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഏതാണ്ടു തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇത്തരം കൃതികൾ മിസ്റ്റർ മേനോനെപ്പോലുള്ള പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പേരോടുകൂടി പുറത്തിറങ്ങിക്കാണുന്നതു കഷ്ടമാണ് സ്വതന്ത്രകൃതിയുടെ ചില ചിഹ്നങ്ങളുണ്ട്; ഭാഷാന്തരകൃതിയുടെ വല എണ്ണങ്ങളുണ്ട്; എന്നാൽ രണ്ടിൽ ഒന്നിൻേറയും ലക്ഷണം തികച്ചില്ല; ഇങ്ങിനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാഹിത്യലോകത്തിലും ചില നപുംസക സൃഷ്ടികൾ ഉണ്ടായിത്തീരാമെന്നല്ലാതെ മാതൃഭാഷയുടെ ദയനീയസ്ഥിതി ഭേദപ്പെടുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമില്ല. എന്നാൽ സുധാബിന്ദു ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നു ഞങ്ങൾ തികച്ചും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും സ്വതന്ത്രതർജ്ജമയിൽ ജനങ്ങൾക്കു കൌതുകം വർദ്ധിക്കുന്നത് അത്ര ആശാസ്യമല്ലെന്നു ഞങ്ങൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്

മിസ്റ്റർ മേനോൻെറ മററു കൃതികളിലെപ്പോലെ ഇതിലും ഭാഷാശുദ്ധി കുറെ കുറവാണ് 'മനോഹാരിണിയായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്' (7) "ഈ മാതാവിന്ന് ഇരുപതുവയസ്സു പ്രായമേ ആകയുള്ളു" (17) 'ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദനം ചെയ്യുവാനായി*** വന്നു പോയിത്തുടങ്ങി' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഗോഷ്ഠികളും; 'പ്രാണം' (പ്രാണൻ എന്നതിന്നുപകരം. 58) 'ഭേദഭാവം' (177) കണ്ണാടയ്ക്കൽ എന്നതിന്നു 'കണ്ണട' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പുതുമകളും മററും ഇതിലുമുണ്ട് ഒരു പേജിൽത്തന്നെ 'കൊണ്ടിരുന്നു' 'കൊണ്ടിരിക്കുന്നു'എന്നു

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ാലഞ്ചുപ്രാവശ്യം (268) ആവത്തിച്ചാൽ ഭംഗി കൂടുമെന്നാ
ിരിസ്സമോ മിസ്ററർ മേനോൻെറ അഭിപ്രായം? സുഖക്കേ
ടല്ല... നിശ്ശേഷം' (168) മുതലായ ഇരട്ടിപ്പുകളും ദുർല്ലഭമെ
. പദദോഷങ്ങളേയും വാക്യവൈകല്യങ്ങളേയും എടുത്തു
ർണ്ണിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒരുങ്ങുന്നില്ല.

മിസ്ററർ മേനോനെപ്പോലെ പഴക്കവും തഴക്കവുമുള്ള
...തുകാർ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മലയാണ്മയിൽ
...ിടയ്ക്കെങ്കിലും പകത്തിയിട്ടതരുന്നത് അഭിനന്ദനീയംതെ
... എന്നാൽ മൂലത്തോടു കഴിയുന്നതും അടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു
...ചെയ്യണമെന്നുള്ള വ്രതം കൈവിടാതിരുന്നാൽ മാത്ര
...ഈ പ്രയത്നഫലം തികച്ചും ആസ്വാദ്യമായിത്തീരുകയു
ശ്രീമാൻ ഡട്ടിനെപ്പോലുള്ള പ്രാമാണികന്മാരുടെ കാ
...ളിൽ ഒരു തർജ്ജമക്കാരൻ സ്വന്തം മനോധർമ്മങ്ങളെ കു
...ച്ചലുത്തുന്നതോ, മഹാസാഹസം! അതിർ കടന്ന ഔദ്ധ

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

Digitized By Kerala Sahitya Akademi